

DREDA SAY MITCHELL

BOŞ ODA

Kapalı Kapılar Ardında
Neler Yaşandığını Bilemezsiniz

Ny.
özlem

EKSİK
PARÇA

Çeviren: Gönül Galay
ROMAN/GERİLİM

DREDA SAY MITCHELL

BOS OD

Ev Kâbusun Yaşandığı Yerdir.

Tek kişiye kiralanacak çift kişilik, güzel bir oda.

Lisa, geçmişi sorunlarla dolu genç bir kadındır. Bir gün büyük bir evde; kiralık, güzel bir oda bulunca şansına inanamaz. Ev sahipleri kibar ve misafirperver bir çifttir. Lisa yaşadığı odada bir intihar notu bulana kadar her şey yolunda gider. Ancak ev sahipleri bu odanın ilk kiracısının Lisa olduğu konusunda ısrarcı olunca, Lisa kendisinden ve bulduğu nottan şüphe duymaya başlar.

Lisa, bu odada ondan önce yaşayan adamın sırlarını açığa çıkarma konusunda inatçı olunca, esrarengiz olaylar yaşanmaya başlar.

Evin dört duvarına sinmiş sırlar giderek Lisa'nın üzerine kapanır. Gerçeğe doğru ilerlerken, kendini neyin gerçek olduğunu bir türlü ayırt edemediği aynalarla dolu bir cehennemde hissetmeye başlar...

Odanın ilk kurbanı kimdi?

Lisa odanın sırrını çözebilecek mi?

Ny.

Ozlem

/feka

/fekalparcayayinlari

www.fekalparca.com

9 786257 124553

multia

Eksik Parça Yayınları

Boş Oda

Dreda Say Mitchell

Bloodhound Books tarafından aşağıdaki isim ile İngilizce basılmıştır:

Spare Room

Copyright © 2019 Dreda Say Mitchell

Yayın Yönetmeni: Asiye Ademir

Çevirmen: Güniz Galay

Editör: Kürşad Kızıltuğ

Redaktör: Fulya Tükel

Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Kapak Tasarımı: Serkan Cenker

Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Ocak 2021

ISBN: – 978-625-7124-55-3

Türkçe yayın hakları, Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

DREDA SAY MITCHELL

BOŞ ODA

Çeviren: Güniz Galay

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Ninova

*“Benim için var olan şeyler, sadece ve
sadece var olmayan şeylerdir.”*

William Shakespeare, *Macbeth*

DREDA SAY MITCHELL

BOŞ ODA

Tarama :Turkan.
Duzenleme:Ny.Ozlem
haziran 16.2023

Başlangıç

Bu kez gerçekten kararlıydı.

Komodinın üzerinde açılmamış bir brendi şişesi ile bir bardak vardı ama daha önceki kararlı denemelerinde yaşadığı kimyasal uyumsuzluğa ya da aldığı sakinleştiricilere ihtiyacı yoktu bu defa. Kararını açıkladığı mektup elindeydi. Önceki yıllarda da bu mektuplardan çok yazmıştı. Bazıları kısa, bazıları uzundu bu mektupların. Bazıları konuya doğrudan giren açık ve sert bir dille yazılmıştı. Diğer bazıları da ilgili ya da ilgisiz kişinin anlayış ve hoşgörüsü için yalvaran dolambaçlı mektuplardı. O mektupların çoğu aslında hiç de kararlı olmadığını fark ettiğinde yarım bırakılmıştı.

Ama bu kez gerçekten de kararlıydı.

Yukarı bakmak istemiyordu. Yine de tavana bağladığı urganın uzunluğuna ve altında duran sandalyeye bakmaya zorladı kendini. Yapacağı şey çok basitti. Sandalyeye çık. İlmîği boynuna geçirip sıkılaştır ve sandalyeyi devir. Urgan işini yapıp canını alırken birkaç dakika sürecek acı ve panik. Birçok insan ölmeden önce sadece birkaç dakikalığına acı çekmiş olduklarına minnettar olurdu. Daha genç olduğu yıllarda bir sürü ölüm görmüştü. Birkaç dakikalık acı hiçbir şeydi. Asılı vaziyette son birkaç saniyeniz boyunca beyniniz oksijene aç kaldığı için acının yok olduğunu, havada pervasızca

hiçliğe doğru sürüklenildiğini okumuştı bir yerlerde. Bu tam da can attığı şeydi onun.

Hiçlik.

Evin içinden şiddetli bir tartışma sesi yükseldi. Kadının çığlıklarını, adamın da ona bağırışını duyabiliyordu. Keşke kesselerdi şu tartışmayı. Bu dünyadan göçüp gitmeden önce sonuna kadar hak ettiği şu değerli birkaç dakikalık huzuru ona neden çok görüyorlardı ki?

Ev tekrar sessizliğe büründü.

Yatağa oturup şişeye uzandı. Birkaç yudumdan zarar gelmezdi. Bu kez cesaretini toplamaya ihtiyacı yoktu. İçkiyi sadece içini ısıtmak için içiyordu. Ağzına kadar doldurduğu bardaktaki içki boğazını cayır cayır yakarak midesine inerken ilmiğe baktı uzun uzun. Bir bardak daha doldurdu içkiden. Ancak üçüncü kadehte farkına vardı ne yaptığının. Daha öncekilerde yaptığını yapıyordu yine. Kendinden geçene kadar içmek. Yapması gereken şeyden kaçınmak için yapabileceği herhangi bir şey. Şişeyi ve bardağı çarparak bıraktı komodinin üzerine. Yazdığı notu dikkatlice şişeye ve bardağa dayayıp ayağa kalktı.

İçkinin etkisiyle yalpalayarak sandalyeye doğru birkaç uzun adım attı ve sendeleyerek üzerine çıktı. İki eliyle ilmiği sıkı sıkı tutup başından geçirdi. Kravat takıyormuş gibi daralttı ilmiği. Derin nefesler alarak gözlerini yumdu. Kafasında hiçbir şüpheye yer vermeyecek şekilde yoğunlaşarak sandalyeden atlıyormuş gibi yaptı. Tekrar sandalyeye bastı. Sonra tekrar denedi. Bu kez ayaklarını sandalyenin kenarına getirip bir bacağına birkaç saniyelğine boşlukta sallayarak tekrar geri çekti. Ümitsizlikten nefesi kesildi. Tek istediği şey hiçlikken neden yapamıyordu bu kadar basit bir şeyi?

Doğru olan şeyi. Tek şeyi.

Alt kattaki sesler yine savaşılmaya başlamıştı. Neden kapatmıyorlardı ki çenelerini? Kapatın şu lanet olasıca çenelerinizi!

İlmiği gevşetip sandalyeden indi. Yalpalayarak yatağına gitti. Bir bardak daha brendi doldurdu. Yazdığı notu eline aldı. Yüzünde bir gülümsemeyle notu dikkatle şeritler halinde yırtıp çöp kutusu olarak kullandığı poşetin içine koydu.

İlgili kişiye mi? Şaka gibi. İlgili olabilecek herhangi bir insan ya uzun zaman önce ölmüş ya da çekip gitmişti. Açıklama ya da gerekçesiyle kimse ilgilenmiyordu. Hatta kendisi bile ilgilenmiyordu. Bardağı yatağına fırlatıp şişeyi aldı eline. Şişenin dibini bulursa sandalyeye çıktığında tereddüt etmeyecekti belki de. Tıpkı sarhoş bir sürücünün direksiyonun arkasına geçerken hiç tereddüt etmemesi gibi. Boğazı yanana kadar içebildiği kadar içip şişeyi bıraktı.

Birkaç adım ötedeki sandalyeye gidip üstüne çıktı. İlmiği daralttı. Gözlerini kapatıp sanki hiçliği sarıyormuş gibi kollarını vücuduna doladı.

Gözlerini tekrar açana kadar uzun bir süre hareketsiz kaldı. Bedeni sarhoştı ama o sarhoş değildi. Zihni berraktı. İlmiği boynuna geçirdi.

Hepsi yalandan ibaretti. Bu kez de kararlı değildi. Bir sonraki sefer de kararlı olmayacaktı. Doğru şeyi yapmaktansa yaşayan ölülerden olmayı tercih ediyordu o. Zayıf, zayıf, zayıf. O buydu işte. Zayıf ve acınası. Felakete sebep olan da bu zayıflığıydı zaten.

Çenesini sıkarak ilmiğe asıldı. Sarhoş bedeni yalpalarken düğümle boğuşuyordu. Sarhoşluğun verdiği öfkeyle dengesini kaybedip devrildi. İlmik daralıp boğazını sıktı. Mantıklı düşünmesini engelleyen bir panikle tekrar sandalyeye basmaya çalıştı ama ayakkabıları ayağından çıkınca sandalyenin üzerinden kaydı. Sandalye yana devrildi. Tanrım. Havada asılı kaldı. Kolları ve bacaklarıyla daireler çizip bağırıyordu. Ne ciğerlerine giren ne de ciğerlerinden çıkan bir hava vardı. Çığlıkları da kesildi. Sadece boğulan bir insanın hırıltısı vardı. Elleriyile ilmiğe yapışıp gevşetmeye çalıştı. Onu öldürecek olan şey boğazını sıktı.

Gücünü yitiren parmaklarıyla başının üzerindeki urgana tutunarak kendini havaya kaldırmak için son bir hamle yaptı şok içinde. Kısa bir süreliğine başarılı oldu da. Ciğerleri değerli havayı emdi. Sonra hava kalmadı. Yorgun elleri urgan boyunca kaydı. Avuç içleri ve parmakları yandı sürtünmeden. Düştü. Urgan elinden kayınca ilmik başını geriye itti. Canının kalanı da çekilirken kolları ve bacakları seyirdi.

Sonrasında geriye sadece hiçlik kaldı.

İlan

Kiralık Oda

Bir kişiye kiralanmak üzere muhteşem iki kişilik oda.

YENİ!

Kuzey Londra'da bulunan harika ve büyük bir evde güzel bir oda.

Ferah, hoş ve aydınlık.

Modern hayat ve tarihi Londra'nın mükemmel karışımı.

Yeni dekore edilmiş, yeni eşyalı.

Faturalar dâhil.

Metro durağına bir dakika mesafede.

Şehir merkezine ulaşım son derece kolay.

Ücretsiz wifi.

Evde şu an yaşayanlar evlerini en az onlar kadar sevecek birini arayan ev sahipleri! 😊

Bir

Başımı kaldırıp eve baktığımda nefesimi tutuyorum. Büyük ve görkemli bir düzgünlüğü var. Üç katlı. Muhtemelen bodrum katı da var. Bir yaz sonu öğleden sonrasının güneşinde taş duvarları bisküvi renginde görünüyor. Sıcak bir neşe saçıyor bu duvarlar. Samimi bir havası var evin. Ön duvarlardan bir kuş kümesinin tüneyip dünyayı izlediği sağlam bacalara kadar bir sarmaşık uzanıyor. Kuşların hiçbiri ötmüyor. Bu evin geçmiş zamanlarda yaşamış, genişleyen ailesi ve üst katlarda yaşayacak hizmetkârlar için yeterince alana ihtiyacı olan saygıdeğer bir Viktorya dönemi beyefendisine ait olduğunu hayal etmek zor değil.

Müstakil bir ev olduğu çok açık. Viktorya döneminde yaşamış hiçbir baba kızının piyano derslerinin komşuları rahatsız etmesini ya da ona yanmış ringa balığı getirme küstahlığını göstermiş bir hizmetçiye fırçaladığının duyulmasını istemezdi sonuçta.

Geniş caddenin iki yanında kalın yeşil ağaçlar dizili. Bu ağaçlar arkadaki evler için manzara görevini üstlenmiş. Bu bölge belli ki o zamanlar gösterişli bir yer değilmiş. Şimdi net bir şekilde görülebilen zenginliğiyle bile evlerin bazıları katlara ve bekâr odalarına bölünmüş olsa da sıcak ve rahat bir havası var. Boş odalar.

Bu mükemmel anlık görüntüyü bozan tek şey evi sokağa bağlayan yolda duruyor. Arkası kapalı beyaz bir kamyonet. Bir tarafında büyük harflerle “Delikanlı Jack”, diğer tarafında da “Evle ilgili her iş

yapılır. Hiçbir iş önemsiz değildir” yazıyor. Cep telefonu numarası da var. Her iki ucunda da renkli kumaş olan ve kamyonetin tavanına organla bağlanmış bir merdiven var. Evin Viktorya dönemi sahiplerinin zamanında olsa o zamanın en modern ulaşım aracı olan atlı arabasını arkaya park etmesi söylenirdi şu Jack’e hiç şüphesiz.

Online kiralama şirketinin detaylarını sanki son isteğim ya da vasiyetnamemmiş gibi elimde sımsıkı tutarak eve giden yolun karşısına geçiyorum. Çakıl taşları alçak topuklu siyah ayakkabımın tabanına batıyor. Avuçlarım terliyor. Ter, kâğıdı ıslatıp mürekkebin birazını dağıtıyor. Yürümeye devam ederken verandanın üstündeki duvarın üst tarafındaki sıra dışı işarete takılıyor gözlerim. Taşa oyulmuş, içinde bir anahtar varmış izlenimi yaratan bir daire. Bir tarih var: 1878.

Ön kapı sağlam. Parlak siyah vurmasız bir kapı tokmağı var. Kapıyı çalarken kan dolaşımım hızlanıyor. Hiç ayak sesi duymuyorum ama bir süre sonra sinir bozucu altıncı hissim bana biri tarafından izlendiğimi söylüyor. Kapıdaki gözetleme deliğinin minik, yuvarlak plastik pırlıltısını gördüğümde sinirlerim yatışıyor. Beni izleyen her kim ise tehdit unsuru olmadığıma karar veriyor ve kapı açılıyor.

“Sen Lisa olmalısın. Hani şu kiralama şirketinin yolladığı değil mi?”

Adam yirmili yaşlarının ortalarında. Benim yaşlarımda yani ama benzerlik bundan ibaret. Rahat giyimli. Solmuş bir kot pantolon ve tişört var üzerinde. Saçları gevşekçe arkaya atılıp başının arkasında erkek topuzu yapılmış. Korsan tarzı altın halka küpesinden her iki kolundaki dikkat çekme yarışına girmiş dövmelelerine kadar fark edilmekten hoşlanan modern bir adam bu. İnsanlar neden derilerine birtakım işaretler koyma konusunda bu kadar ısrar ederler ki? Deri dediğin kusursuz ve pürüzsüz olmalıdır. Sadece kaçınılmaz bir şekilde geçip giden zamanın arkasında iz bırakmasına izin verilmesi gerekir. Aslında fena görünmüyor. Köşeli çeneli erkeksiliğindeki tek kusur çok fazla sigara içmekten sararmış dişleri.

“Evet,” diyorum sonunda sesimi umutlu ve cana yakın bir tonda tutarak. O odaya gerçekten de ihtiyacım var.

Saatine bakıyor. Suratını asıyor. “Biraz erken geldin.”

Son yirmi dakikadır caddeyi bir aşağı bir yukarı arşınladığımı bilse yüzünü biraz daha kırıştırır mıydı acaba?

“Erken gelmiş olmam sorun olur mu? Daha sonra mı geleyim?”

Yine suratını asıyor ama bu kez nikotin lekeli parlak bir gülümsemeyle yapıyor bunu. Eliyle içeri girmemi işaret ediyor. “Elbette sorun olmaz! Burada resmi davranmıyorum.”

Yeterince hızlı atamıyorum adımımı içeri. Sanki eve geliyormuşum gibi. Eğer odayı garantiye alırsam bu muhteşem bina ona dönüşecek. Eve.

“Örümceğin sineğe dediği gibi oturma odama buyur. Bu arada ben Jack.”

Beni çekip içine alan koridora yönlendiriliyorum. Gözlerimin hayretten fal taşı gibi açılmasına engel olamıyorum. Ev dışarıdan görüldüğünden daha büyük geliyor bana. Orijinal siyah-beyaz karo zeminli koridor yemek odası gibi görünen bir odaya açılıyor. Onun biraz ötesinde de mutfak iliyor gözüme. Diğer kapılar sımsıkı kapalı. Jack’in bana göstermek gibi bir niyetinin olmadığı odalar. Onun yerine abartılı bir trabzanı ve desenleri detaylı bir yolluğu olan merdivenlere yöneliyor doğrudan.

Holün zemininde büyük bir kilim var. Çarpıcı, kırmızı-siyah bir kilim. Kenarları çiçek desenli. Ortasında da Arapçaya benzeyen yazılar var. Onlu yaşlarımın sonlarında annem ve babamla tatil için gittiğim Fas’taki bir pazarda gördüğüm tozlu kilimleri hatırlatıyor bana. Kilimin üzerinde duruyorum. Evin tam kalbinde nefesimi içime çekiyorum. Hol budur işte. Bir evin kalbidir. Günümüz emlakçılarınun evin kalbi mutfaktır zıvalamalarına inanmayın. Kalp ön kapı ile evin genellikle hareketsiz olduğu merdivenlerin arasındaki yerdedir. Durgun.

“Geliyor musun?” diye soruyor merdivenleri çoktan yarılamış olan Jack.

Kilimin dışına bir adım atıp takip ediyorum onu.

Böyle genç bir adamın bu kadar muhteşem bir evin sahibi olması ne tuhaf. Milyonlar ediyor olmalı bu ev. Sonra da acaba bu ev onun mu diye merak ediyorum. Kiralama şirketi evin kime ait olduğunu söylemedi. Odayı görmem için ikimize de uygun olan zamanı belirleyebilmemiz adına bir mesaj kutusu ayarladı sadece.

“Ne iş yapıyorsun peki Lisa?”

“Bir bankanın yazılım departmanında çalışıyorum.”

Jack meslek seçimime şaşırmışa benziyor. “Yazılım mı? Bir kız için biraz tuhaf bir iş değil mi?”

Erkekler hâlâ böyle laflar ediyorlar mı? Jack’in #MeToo hareketinden haberi olup olmadığını merak ediyorum. Yorumuna itibar etmiş olmamak için cevap vermiyorum. Alex asla böyle bir saçmalık yapmazdı. Bana öyle geliyor ki bu adamla bu evde tek başıma olmakla kendimi riske atıyorum. Bir yabancı. Sonra da züppelik yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Paralı okul insana bunu yapabiliyor. Onun tehlikeli biri olduğunu düşünmem için hiçbir sebep yok. Annemin dediği gibi “cazibesiz ama tehlikesiz” olabilir. Bu şehrin yabancıların evlerinde kalacak bir yer bulmaktan başka bir seçeneği olmayan insanlarla dolu olduğunu düşünüp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ayrıca kiralama şirketinde ziyaretimin kaydı da var.

Birinci katın sahanlığına geliyoruz. Bir kapı hariç diğer tüm kapılar kapalı. O kapının ardında büyükçe bir banyo iliyor gözüme. Başka bir merdivene yönlendiriliyorum. Bu seferki daha eğri büğrü ve dar. Evin en üst katına yönlendiren yolluk ya da halı gibi bir şey yok.

Yukarı çıkarken basamaklar gıcırdayıp inliyor.

“Başka odalar gördünüz mü?” diye soruyor Jack.

Beni göremeyeceğini bilmeme rağmen hayır anlamında sallıyo-

rum başımı. “Hayır. Dikkatimi çeken ilk oda bu. Siz başkalarına gösterdiniz mi peki?”

“Birkaç kişiye gösterdim,” diyerek cevap veriyor. “Geçen hafta bir aktris geldi. İyi birine benziyor ama kabul etmek gerekir ki oyunculuk kulağa eğlenceli ve büyüleyici gelse de istikrarlı bir iş değil. İş yoksa kira da yok demektir.” Arkasına dönüp bana bakıyor. “Hayır kurumu değiliz sonuçta.”

Hemen güvence veriyorum ona. “Benim işim kalıcı. Son dört yıldır aynı yerde çalışıyorum. Referanslarım var ve adli sicilim temiz.”

Merdivenlerin başında durup bana dönüyor. Durumdan epey memnun görünüyor. “Adli sicilin temiz mi? Zeki kızsın. Bunu sevdim.”

Merdivenlerin başına geldiğimde biraz nefes nefese kalıyorum.

“İşte orada,” diyor Jack kısa koridorun sonunda bize bakan kapıyı eliyle işaret ederek. Standart mat beyaza boyanmış. Sanki yıllardır sessizce beni bekliyormuş gibi bakıyor bana.

Jack eski tip kapı tokmağını çevirirken tuhaf bir şekilde nefesim kesiliyor. Kapıyı itip ardına kadar açıyor. İçeri giriyor.

Olduğum yerde kalakalıyorum. İçeriye bakan bir yabancı misali.

“Sen iyi misin? Donuyormuş gibi görünüyorsun.” Koridorun uzak tarafındaki geniş çatı penceresini gösteriyor parmağıyla. “Kapatmamı ister misin?”

“Hayır. İyiyim ben. Soğuk algınlığının son belirtilerini üzerimden atmaya çalışıyorum da.” İçeri giriyorum.

“Ben de üzerinde yeterince kalın giysi yokmuş gibi görünmüyordiycektim.” Yaptığı isabetli gözlem tatlı tatlı gülümsetiyor onu.

Kimsenin bana çenemin altından dizlerimin altındaki kalın çoraplara kadar uzanan uzun kollu örgü elbisemin içinde bu yılın son modası Bay Kardan Adam gibi göründüğümü söylemesine gerek yok. Ayaklarımın üstü, ellerim ve yüzüm açıkta kalan tek yerlerim. Terliyor olmam gerek ama terlemiyorum. Onun başka ne gördüğü-

nü de biliyorum. Kısa, katlı kesilmiş saçları olan ve büyük gözlerinin öne çıktığı uzun yüzlü bir kadın. Sıfır makyaj. Yüze kondurulmuş yapay renkler ve gölgelendirmeler pek uymuyor bana. Hepi topu bu kadar yani. Bundan başka görülecek bir şey yok. Ben kendimi sade bir Jane olarak görüyorum. Bu bana çok uyuyor.

“Evet, bu oda yeni ve mütevazı yerin olabilir. Güzel değil mi?”

Aslında haklı. Oda hoş. İlanda ferah ve rahat diyordu. Tavan evin çatısının saçaklarında ve odanın bir ucundan diğer ucuna yay çiziyor. Doğal ışıqla aydınlanmış bir oda. Kuzey Londra’nın kenar mahallerine ve caddeye bakan çatı penceresinden geçip içeri giren gün ışığının sarı huzmeleri parıldıyor. Küçük siyah ve süslü bir şömine var. Bacadan odaya moloz dökülmesini engelleyen metal bir plakası var bu şöminenin. Oval ayaklı bir ayna var. Duvarlar beyaz duvar kâğıdıyla yeni kaplanmış. Yerdeki döşemeler de beyaza yeni boyanmış. Mobilyalar seyrek ve kullanışlı. Çarşafı yeni değiştirilmiş çift kişilik bir yatak; bir komodin, bir gömme dolap, bir masa ve bir sandalye var. Hoşlandım bu odadan. Çok fazla şeye ihtiyacım yok sonuçta.

Bu oda benim için tasarlanmış.

Tek minik sorun kötü oda parfümü. Bir yerlerdeki bir fabrikada üretilmiş iğrenç bir alkol kokusu. Önemli değil. Oda benim olursa bu kokudan kurtulmak kolay. Yine de burnumun direğini sızlatıyor ve dilimin arka tarafında acımtırak bir tat bırakıyor.

“Sakıncası yoksa önceki kiracının neden ayrıldığını sorabilir miyim?”

“Önceki kiracı mı?” Bana bakarken başını yana yatırıyor. Bu kez yüzünde gülümseme yok. “Burada başka birinin yaşamış olabileceğini de nereden çıkardın?”

“Sadece böyle güzel bir odayı birinin neden bırakacağını merak ettim.”

Gülümsemesi geri dönüyor. “Başka bir kiracı olmadı Lisa. Sen ilksin! Mutfağı ve yemek odasını görmek ister misin?

Çıkarken odaya son bir kez daha uzun uzun bakmadan edemiyorum.

Yemek odası unutulabilir. Dekorasyonu ihmal edilmiş. Odaya 1990’lardan kalma hantal ahşap bir masa, sandalyeler ve bir dolap hâkim. Annem burada olsa utanırdı. Kendi yemek odası onun gurur ve neşe kaynağıdır. Ailesinin paylaşmak, gülmek ve bir arada olmak için oturduğu bir yer. Birçoğu için eski moda bir şey bu ama annem için gelenekler önemli.

Mutfak çok büyük. Yeni görünüyor ama biraz kötü malzeme kullanılmış. Bu Jack’in işi olabilir diye tahmin ediyorum. Çok özenli bir tipe benzemiyor. Buzdolabında bana yer ayıracağını söylüyor. Konuşup duruyor ama ben çok da dinlemiyorum. Arka kapının üst yarısındaki camdan dışarı bakıyorum.

Bahçe sanki uçsuz bucaksızmış gibi görünüyor. Ağaçlarla, yüksek çalılarla ve azman otlarla kaplı patikalara serpiştirilmiş çimli alanlar var. Arkadaki evle aradaki mesafeye bakıldığında bahçe yüz metre uzunluğunda falan ama bahçede o kadar çok yeşillik var ki net bir şey söylemek imkânsız.

Arka kapıyı açmayı deniyorum.

Jack kaba bir şekilde elime yapışıp kapı kolundan çekiyor. Şaşkınlıkla irkiliyorum.

“Hop, hop, hop!” kelimeleri çıkıyor ağızından telaşla.

Kalbim deli gibi atıyor. Belki de Jack o kadar da “cazibesiz ama tehlikesiz” biri değildir. Belki de cazibesiz bir seri katildir.

Zarar vermeyeceğini göstermek için ellerini havaya kaldırıyor. “Seni korkutmak istemedim. Bahçe bizim özel alanımız.” Sesindeki yükselişi hafifletip yavaşlıyor. “Evindeki bir odayı kiraya veriyorsan sadece kendine ait bir yerin olsun istersin sonuçta. Sence de öyle değil mi?”

Sonra da umut dolu bir ses tonuyla ekliyor: “Mesele güneşlenmek istemense evin önünde bir sürü yer var. Gerçi ten rengin şeftali ve krem rengi arası. O yüzden güneşle aran yoktur belki de. Çok mantıklı aslında. Cilt kanseri riski falan düşünülürse.”

Acımamasına rağmen bileğimin tuttuğu yerini ovuyorum. Kası olarak yutkunuyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor. Tek söylemesi gereken şey bahçenin kapsam dışı olduğuydu. Fiziksel güç uygulamasına gerek yoktu. Tamam, özür diledi falan ama yine de...

“Lisa değil mi?” Yeni bir ses beni Jack’ten uzaklaştırıyor.

Orta boylu yaşı büyük bir kadın girişte duruyor. Siyah, zarif, pantolonlu bir takım giymiş. Ayakkabıları çok yüksek topuklu. Israrla sağlıksız diyet yapan ya da uzun süren bir hastalıktan yeni yeni kurtulan bir insan gibi zayıf. Orta yaşlı olma yolunda sessiz sedasız ilerliymiş gibi görünmese de muhtemelen ellili yaşlarının başında. Yüzünün kemik yapısı düzgün ama gergin ve hareketsiz cildinde bir Botox dolgusu etkisi bariz. Sadece bana değil de Jack’e baktığında parlayan yeşil gözleri bir zamanlar ne kadar güzel bir kadın olduğuna dair bir fikir veriyor. Bir bakıma hâlâ güzel bir kadın.

Jack’ten uzaklaşırken cevap veriyorum. Elinin ani dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum. “Evet. Odayı görmeye geldim.” Jack’e kısa bir bakış atıyorum. Onun da rahatsız olduğunu görmek beni memnun ediyor. “Oğlunuz bana güzel evinizi gezdiriyor.”

Tuhaf bir şekilde bana bir şey söylemiyor. Bunun yerine Jack’e doğru yürürken ayakkabıları yıpranmış döşeme taşlarında ses çıkarıyor. Ona iyice yaklaşıp öpüyor. Ağzından.

Hoppala! Elini alnına vurma zamanı! Rezil olma hissi yanakları-
mın yanmasına sebep oluyor. Yer yarılrsa da içine girsem keşke. İlanda
evin bir anne oğula değil bir çiftte ait olduğunun yazılı olduğunu hatır-
lamalıydım. Tanrı aşkına, birbirlerine zerre kadar benzemiyorlar bile.
Kaygı geri dönüyor. Bana kapıyı gösterecek. Bu odayı kaybedemem.

“Çok ama çok üzgünüm,” diye kekeliyorum. *Kapat çeneni. Ka-
pat çeneni. Her şeyi berbat ediyorsun.*

Bana yaklaşıp elini uzatırken söylediklerimi umursamadığını eli-
ni sallayarak gösteriyor. “Ben Martha.”

Sıkı sıkı tutuyor elimi. Cildi pürüzsüz. Hayatı boyunca çok ça-
lışmak zorunda kalmış bir kadın değil. Pahalı parfümü hoş bir his
yaratıyor.

Kocasına kocaman gülümsüyor. “Neden akşam yemeği için biraz
taze fasulye toplamıyorsun?”

Hafifçe başını sallayan Jack bana yasak olan bahçeye kaçmaya
pek hevesli.

“Elini tutmak gibi bir niyeti yoktu.” Dikkatimi Martha’ya yön-
lendiriyorum. “Bahçe delisidir de. Kimselerle paylaşamaz. Aklına
gelebilecek her şeyi yetiştiriyor orada.” Ses tonunu alçaltıp arkada-
şıyla konuşuyormuş gibi “Aramızda kalsın ama bahçeye çıktığımda
bazen bana da kaşlarını çatıyor. Çay yapayım mı? Salonda oturup
laflarız biraz. Ne dersin?” diyor.

Çay içme fikri kulağa hoş geliyor ama... “Kusura bakmayın ama
programım yoğun. Başka bir zaman içeriz.”

Bakışına bakışıyla karşılık veriyor. “Başka bir zaman olacak mı
ki? Jack odayı verdi mi sana?”

“Konuşmanın o kısmına gelmemiştik henüz.”

“Oda senindir dersem kiralayacak mısın?”

Jack’in elimi kavrayışını hatırlayınca tereddüt ediyorum. Bu anı-
yı kafamdan atıyorum.

“Boş odanızın kiracısı olmaktan memnun olurum.”

Martha'nın bakışlarını sırtımda hissederek yüzümde bir gülümsemeyle çıkıyorum evden. Kapı kapanır kapanmaz uzun bir oh çekiyorum. Çöküp bir şeye yaslanmak geliyor içimden.

“Pek bi güldün bakıyorum?”

Sol tarafımdan gelen sesle irkiliyorum. Önünde leylak rengi örgü bir çiçek olan kahverengi yün bir şapka giymiş yaşlı bir kadın var. Yandaki evin ön bahçesinden dik dik bakıyor bana. Benim üzerimde kullanılmaya hazır olduğunu bağırان bir makas sallıyor bana.

Geriye doğru bir adım atıyorum. “Anlamadım?”

“Bahçemi gösterip kıkırdıyorsun. Bu *kahrolası bahçe benim*, tamam mı?”

Kafam karmakarışık oluyor. “Özür dilerim. Ben ...”

Cümlemi bitirmeme izin vermiyor. Peşinden giden iki kediyle evine dönüp kapıyı arkasından çarparak kapatıyor.

İki

Jack ve Martha'nın evinden çıktıktan sonra arabamda oturuyorum. Titriyorum. Titrememi durdurmak için direksiyona yapışıyorum ama durduramıyorum. Torpido gözünü açıp antidepresan şişesini çıkarıyorum. İki tableti susuz yutuyorum. Büyünün başlamasını beklerken gözlerimi kapatıyorum. Arkama yaslanıp parmak uçlarımı hafifçe şakağıma götürüyorum. Ov. Derin bir nefes al. Zihnimi sakinleştirmek için nefes tekniğimi kullanıyorum.

O piti piti

Karemela sepeti

Terazi lastik

Hop jimnastik...

Yavaş.

Gerginlik geçince saatime bakıyorum. Dört buçuk. Bugün yapmam gereken bir ziyaret daha var. Annemle babam bu akşam Surrey'deki evlerine bir uğramamı bekliyorlar. Normal koşullarda hiç tereddüt etmeden iptal ederdim ama şu anda koşullar normal değil. Gitmezsem panikleyip akrabaları telaşa verirler. Daha da kötüsü polisi ararlar. En yakınlarımın ve en sevdiklerimin seferber olması ya da kanunun peşimde olması ihtiyacım olan son şey.

Arabayı çalıştırıp yola koyuluyorum. Yollar tıkalı. Trafik var. Bu iyi bir şey. Direksiyona odaklanmam lazım. Kendimden şüphe

ettiren karışık düşüncelere zaman yok. M25 otoyolundan çıkınca şişman ineklerin ve şişman koyunların dolaştığı yemyeşil tarlalarla dolu Mole Valley'in içinden geçiyorum.

Zengin evleri ve dışarı park edilmiş kocaman arabalarıyla zengin köyleri. Büyüdüğüm İngiltere bu ve hiçbir şey ailemin evinden daha İngiliz olamaz. Boş odasını kiraladığım evden daha küçük bir papaz evi ama kendi çapında en az o ev kadar büyük. Ayrıca hiçbir kişi de beni ön kapıda bekleyen annemle babamdan daha İngiliz olamaz. Ben daha eve ulaşmadan geldiğimi görmüş olmalılar. Böyle bir yer işte. Babam çakı gibi dimdik durmayı biliyor. Bu da insanın gözlerini epey oyalayacak kadar uzun boylu görünmesini sağlıyor onun. Annem onu kızdırmak için başıyla çoğu grileşmiş saçlarını işaret ederek gümüş tilki diyor ona. Emekli olmadan önce Londra'nın tanınmış doktorlarından biriydi babam. Meslek hayatının sonlarına doğru kendi muayenehanesi de oldu. Artık çok da sık rastlanmayan erkeklerden. Hani şu güçlü ve sessiz tiplerden. Metanetli adam demek doğru olur sanırım.

Annem daha kısa boylu. Kulak hizasındaki saçları griden ziyade beyaz. Yüzü yaşını belli ediyor. Yara izleri ve çizgiler onu korkutmuyor. Bunu ilk elden biliyorum. O da artık çok sık rastlanan kadınlardan değil. Kocasının ve tek kızının başarılarından çok fazla gurur duyan ama onları kenardan alkışlamayı tercih eden bir kadın. Kesinlikle kocasının annesiyle karıştırılan kadınlardan değil.

Biri Edward, diğeri de Barbara. Barbara ama asla Babs değil. İkisinin üzerinde de makul ölçülerde taşraya özgü kıyafetler var. Kıyafetleri yünlü kumaştan mı yapılmış bilmiyorum ama öyle olmalılar. Otuz beş yıldan altı ay kadar eksik bir süredir evli olan mükemmel bir çift onlar. Benim de bir erkekle bulmaya can attığım türden bir mükemmellik bu. Doğal olarak aklıma Alex geliyor. Zalimce kafamdan uzaklaştırıyorum onu.

“Merhaba hayatım!”

Babamın selamlaması sıcak ama olacaklar konusunda beni uyarıcı bir huysuzluk da seziyorum. Sarılma yok. Yanağa değen dudaklar yok. Bunun yerine ben küçükken yaptığı gibi bir tutam saçımı başımın arkasına itiyor parmaklarıyla.

Annem yanağımdan öperken o kocaman gülümsemelerinden birini gösteriyor bana. Hemen bırakmıyor beni. Avuç içlerini kollarımın üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor hararetle. Baştan ayağa süzüyor beni bir değişiklik var mı diye görmek için. Keşke bunu yapmasa. Beni öyle rahatsız ediyor ki.

Evin içinde yürürken her zaman olduğu gibi yine bu eski papaz evinin her yeri benim fotoğraflarımla donatılmış. Okulda ödüller kazanırken, birinci sınıfta matematik dalında onur belgesi alırken, yarışları kazanırken ve kollarımı farklı farklı atların boyunlarına sararken çekilmiş fotoğraflarım. Bu oldukça utandırıcı ama bu fotoğraflarda çelişkili bir mesaj da saklı. Görünmeyen bir kusur. Benimle poz veren arkadaşlar ya da erkek arkadaşlar yok. Ayrıca zayıfım. Hem de acı verecek kadar zayıfım. Martha benim yanımda kilolu kalıyor. Ayrıca kemiklerimin sayıldığı, gözlerimin yüzümü kapladığı o en zayıf halimin fotoğraflarının bir yerlerde kilit altında tutulduğunu da biliyorum.

Hiç bebeklik fotoğrafım yok. Annem, ben çok küçükken yaşadığımız için hatırlamadığım evimiz soyulduğunda başka eşyalarla birlikte onların da çalındığını söyledi bana. Göze çarpan diğer tek fotoğraf babamın gençliğinde, daha tıp fakültesindeyken çekilmiş fotoğraflardan biri. Sarhoşken çekilmiş bir fotoğraf. Yanında tıp fakültesinden iki arkadaşı var. Yüzlerinde ameliyat maskesiyle fotoğrafın merceğine doğru bira bardaklarını kaldırmışlar eğlencesine.

Huzur dolu ve çok sevilen bahçeye giriyoruz. Annemin kendi elleriyle yaptığı kurabiye, tarçınlı bisküvi, meyveli kek ve bir demlik çayla donatılmış dövme demir masa babamın ödül kazanmış rengârenk karanfillerinden yayılan kokunun yanı başında bizi bekliyor.

Annem tabağıma kasıtlı olarak bir dilim kek koyuyor ilk önce. Oldukça kalın bir dilim. Annemin çaktırmadan beni şişmanlatmaya devam etme taktiği. O ânı beklerken bakışları bana kenetleniyor. Kekten bir parça koparıp ağzıma attığım ânı. Tam bir görev bilinciyle yapıyorum bunu. Çiğniyorum keki.

“Harika olmuş anne.” Dudaklarımı abartılı bir şekilde yalıyorum. “Marry Berry¹ bile senin eline su dökemez.”

Annem mest olmuş görünüyor. Sevinçle parlıyor gözleri. Kendisi değil de başka biri olsa sosyal medyada dolaşan paylaşımlardaki gibi heyecanlı bir şekilde el çırpıyor olurdu muhtemelen. Tabii ki yalan söylüyorum. Oyun hamuruna karıştırılmış donuk şeker ve yağın tadı ve kıvamı var kekta.

Çaylar konuluyor. Annemle babam havanın sıcaklığından, komşulardan, babamın golf kulübünde kurduğu menfaat ilişkilerinden bahsederek geyik muhabbeti yapmanın keyfini çıkarıyorlar. Aslında ne hakkında konuşmak için burada olduğumuzu biliyorum. Annemle babamın her pazar kiliseye gitmesi gibi tahmin edilebilir bir şey bu. Birbirlerine attıkları bakışlar benden kaçmıyor.

Babam söze giriyor: “Pekâlâ, bugün nasılsın bakalım canım?”

Hastalarının hatırını da bu cümleyle soruyordur kesin.

Cevap vermeden önce ılık çayımdan bir yudum alıyorum. “İyiyim.”

Sonrasında annem de dâhil oluyor konuşmaya: “Doğru düzgün yemek yiyor musun?”

“Evet. Günde üç öğün yiyorum. Dengeli besleniyorum yani.” Cevabımı etkili kılmak için içine kuru üzüm ve kuş üzümü eklenmiş şeker, yağ ve oyun hamurundan biraz daha atıyorum ağzıma. Kek bu kez alttaki ön dişlerimin arkasına yapışıyor.

“İyi uyuyor musun?”

“Evet.”

¹ Yemek yazarı, şef ve televizyon sunucusu.

Bir kargaşa sarmalı karnımı burkuyor. Bunun için onu suçlamıyorum ama mikroskop altında incelenmek hiç de eğlenceli değil. Fena halde rahatsız edici. Dilim dişlerimin arkasındaki ezilmiş keki yerinden oynatmayı başarıyor ama inatçı bir parça ısrarla kıpırdamıyor yerinden.

“Emin misin?” Bu kez annem soruyor. Annemle babam işin peşini kolay kolay bırakmayan bir ikili.

“Evet.”

“İlaçlarını hâlâ zamanında alıyorsun o zaman değil mi?”

“Evet. Antidepresanlarımı hâlâ kullanıyorum.”

Annem tam da beklediğim gibi irkiliyor. Bir tanecik kızının depresyonda olması fikriyle baş edemiyor. Ona bununla işkence etmekten hoşlanmıyorum ama bu fazla özel sohbetimizin konusunu değiştirmenin başka yolu yok bazen.

İşe yarıyor. Bana işimle ilgili sorular sormaya başlıyor. Bu genellikle güvenli bir alan. Ne kadar çok çalıştığımı ve ne kadar başarılı olduğumu biliyorlar. Muhtemelen bir terfi daha alacağımı ve eleman avcılarının bana daha iyi maaşlı işler önererek etrafımda dolaştıklarını söylüyorum onlara. Gözleri gururla parlıyor. Benim gözlerim de memnuniyetten parlıyor. Neden parlamasınlar ki? İşimde iyiyim. Hatta bazıları fazla iyi olduğumu bile söyleyebilir çünkü işyerinde hiç yakın arkadaşım yok. Aslında *hiç* yakın arkadaşım yok.

Sonra annem aklına bir şey gelmiş gibi yapıyor. Çay fincanını tabağına koyuyor. “Bu arada Doktor Wilson’ı görme şansın oldu mu hiç?”

Çoğu hâlâ tabağımda olan keki tabağın kenarına iterek başımı evet anlamında sallıyorum. “Birkaç kez görüştüm onunla.”

Annemle babam tekrar bakışıyorlar. Bakışları endişeli bu kez. Babam uzaklara, bahçenin ucunda duran yıpranmış salıncağa bakıyor. O salıncağ benim mutluluk tarifim. Her seferinde daha yükseğe çıkıp ellerimle hayata sımsıkı tutunarak çığlık atarken babamın beni dikkatle itiş.

Babam acıdan karanlık çökmüş gözlerini tekrar masaya çeviriyor.

Annemin kaşları kalkıyor. Yüzünde endişe dolu bir kafa karışıklığı var. "Bu çok tuhaf hayatım çünkü baban kısa bir süre önce Doktor Wilson ile akşam yemeği yedi. Onunla henüz iletişime geçemediğini söylemiş babana."

Annemle babama yalan söylemekten daha çok nefret ettiğim bir şey varsa o da onlara yalan söylerken yakalanmak. Yüzümde mahcup bir ifadeyle "Evet, şey, çok meşguldüm," diye mırıldanıyorum belli belirsiz. "Baban ve ben," diyerek devam ediyor annem, "biz onunla görüşmenin gerçekten de iyi bir fikir olduğunu düşünüyoruz. O babanın eski bir arkadaşı. Tıp fakültesinde beraberlermiş. Londra'daki en tanınmış psikiyatlardan biri. İnsanlar dünyanın parasını ödüyor tek bir seans için."

Annem o kadarını söylemekle kalsaydı havlu atıp Doktor Wilson'ı görmeye razı olabilirdim. Ama maalesef "Özellikle de kısa bir süre önce olanları düşünecek olursak," diyerek devam ediyor.

Benimki gibi ailelerde öfkelenmemek gerektiği kuralını unutuyorum. Öfkelenmek terbiyesizlik. Olacak şey değil. Öfke patlaması yaşıyorum. Keki ne zaman elime aldığımı hatırlamıyorum bile. Annemin değerli keki havada uçup çimenlerin üzerine düşüyor parçalanarak. En az benim hissettiğim parçalanmışlık kadar paramparça oluyor.

"Dört ay önce olan şey kafa karışıklığından ibaretti. Herkesin başına gelebilir. Anladınız mı?" Kelimeler ağzımdan çıkıyormuş gibi gelmiyor. Sanki sesini duyurmak ve çaresizce kucaklanmak isteyen bir çocuğun feryadı gibi daha çok. "Size daha kaç kere söyleyeceğim! Kasten yaptığım bir şey değildi!" Öfkeden titriyorum. Susmak istiyorum ama yapamıyorum. "Lanet olsun! Gidip lanet olasıca hastanede ki şarlatanlara sorun! Lanet olasıca bir hataydı!"

Annem korkudan titriyor. Gördüklerine inanamayarak bakan gözleri boş kek tabağına kilitleniyor. Babamın yüz ifadesi sert. Derslere girdiği zamanlarda tıp öğrencilerinin ondan ne kadar korkmuş olduğunu görebiliyorum.

Ses tonu sert ve acımasız: “Bu evde öyle kelimeler kullandığın için sana teşekkür ederim Lisa. Sadece sana yardım etmek isteyen anneni aşağıladığın için de teşekkür ederim. Meslektaşlarıma şarlatan dediğin için de ayrıca teşekkürler.”

Başımı utançla önüme eğiyorum. Gözyaşları gözümü yakıyor. Ben neden herkes gibi olamıyorum? İş arkadaşlarımla gizlice bana nasıl baktıklarını görüyorum. Çoğu gün öğle tatili bile yapmayan makine Lisa. O bir insan olamaz. Normal biri olamaz.

“Ed,” diyor annem alçak sesle ve neredeyse sakın bir şekilde. “Onu biraz kendi haline bırak.”

“Özür dilerim,” diyorum hiç düşünmeden. Beni bu dünyada en çok seven iki insanla göz kontağı kurabilmek için başımı kaldırıyorum nihayet.

Annem kendini topluyor. Sakın bir şekilde dizginleri ele alıyor. “Önemli değil hayatım. Üzgünsün. Seni anlıyoruz. Kimse sana...” Sonraki kelimeler belli ki dilinin ucunda ama gırtlak kaslarını aşağı yukarı hareket ettirerek yutuyor o kelimeleri. Lafını değiştiriyor. “Senin öyle olmasını istemediğini biliyoruz. İnan ki biliyoruz bunu.”

Bunu nasıl bilebileceğini bilmiyorum. O gün ne yaptığımı ben bile bilmiyorum çünkü.

Tıp eğitilmiş babam tek kelime etmiyor. Bazen anne ilacı ilaçların en şifalı.

“Doktor Wilson ile görüşsen sorunların konusunda sana yardımcı olabilir,” diyerek tatlılıkla ikna etmeye çalışıyor annem. “Sana sorunlarınla nasıl baş edebileceğin konusunda öneriler sunabilir. O zeki bir adam, değil mi Edward?”

Babamın yüzündeki sert ifade gitmiş. Hayata karşı dik duruşu da gitmiş. Omuzları yaşlı bir adaminkiler gibi çökük. “Evet. Zeki bir adam.”

Kollarımı ona uzatmak için yanıp tutuşuyorum. Ona dokunmak istiyorum. Sımsıkı sarılmak istiyorum ona. Ben hep babasının kızı

olmuştum. Bahçenin ucundaki plastik salıncakta lehimlenmiş bir bağ vardı ikimizin arasında.

Kararımı veriyorum. Onlara daha fazla acı vermeyi yüreğim kaldırmayacak.

“Onunla görüşeceğim. Bir randevu alırım.”

Şu Doktor Wilson denen adamı görmek istemiyorum. Beni inceleyen başka bir tıp insanına daha tahammülüm yok. Londra’da yirmi kilometrelik bir alan içindeki her bir danışmanla, terapistle, psikiyatrla, medyumla ve sahtekâr deli doktoruyla görüşmüşüm gibi geliyor bana. Brighton Plajı’ndan toplanmışa benzeyen deniz kabuklarından yapılmış gibi görünen bir kolye takan ve mor kaftanının içinde süzülerek içimdeki sorunları defetmek için terli ve dolgun ellerini vücudumda gezdiren adamla yaptığımız seansı nasıl unutabilirim? Sorunlarımdan kurtulmak için bu kadar çaresiz bir duruma düşmüştüm işte.

Dört ay önce hastaneden taburcu edildiğimde bir şey beni yeni bir yöne itti. O şeyin ne olduğunu tam açıklayamıyorum. Belki de artık o şekilde devam edemeyeceğimi nihayet anlamıştım. İşte o zaman verdim kararımı.

Yardıma ya da rehberliğe ihtiyacım yok.

Sadece gerçeğe ihtiyacım var.

Yine de annemle babamı mutlu edecekse Doktor Wilson ile görüşüp yakamdan düşmelerini sağlayacağım.

Akşamın geri kalanını hiçbir şey olmamış gibi geçiriyoruz. Benimki gibi ailelerde böyle olur. Mahcubiyet kapıdaysa içeri al, kalıcı bir şekilde etkisiz hale getir ve sonra da halının altına süpür. Birlikte geçirdiğimiz zaman iki hafta içinde beni Londra’da ziyaret etme sözü vermeleriyle sona eriyor. Ancak arabaya döndüğümde yapacakları ziyaretle ilgili bir şey geliyor aklıma.

Jack ve Martha’nın evlerindeki odaya taşınacağımı söylemeyi unuttum onlara.

Üç

Taşındığım gün Martha ile Jack beni ön kapıda bekliyorlar. Onları her ziyaret edişimde annemle babamın yaptığının bire bir aynısı bu. Tek bavulumla Uber taksiden inerken gördüğüm bu manzara beni geriyor. Böyle bir karşılama töreni beklemiyordum. Tıpkı içeri girmeme izin verilmeden önce ayakkabılarımın altını sildiğim paspası da görmeyi beklemediğim gibi. *Tabii ki de beni karşılamak isteyecekler*, diye düşünerek gerekçelendiriyorum durumu.

Öyle gerginim ki hareket edebilmem bile bir mucize. Şu taşınma işi konusunda deli gibi endişelenip neredeyse bütün geceyi bir sağa bir sola dönüp durarak geçirdim. Daha önce de başkalarıyla ev paylaşma deneyimim var ama ilk kez evin sahipleriyle birlikte yaşıyor olacağım. Kocasını ayak topukları üzerinde hafifçe sallanırken Martha gülümseyip el sallıyor bana.

Endişelenecek bir şey yok. İyi insanlar bunlar. Onlara doğru güvenli adımlarla ilerlerken yüzüme kocaman bir gülümseme yapıştırıyorum. Martha bana sarılarak şaşırtıyor beni. Sıcaklığı ve parfümünün hoş kokusu her yanıma sarıyor. Bana kenetlenmiş kollarının arasında biraz tuhaf görünüyorum ama gerginliğimin birazı uçup gidiyor.

Nazikçe gevşetiyor kollarını ama beni bırakmıyor. Koluma giriyor. “Hoş geldin Lisa,” diyor abartılı bir ses tonuyla sanki bir grup seyircinin önünde bana bir ödül vermek üzere duruyormuş gibi.

Tam da öyle bir şeye göre giyinmiş. Geçen hafta odayı görmeye geldiğimde bir şehir kadını şıklığındaydı. Şimdi ise seçkin davetlilere verilen bir ev partisinin sahibinin vücut bulmuş hali gibi görünüyor. Üzerinde bir kokteyl elbisesi var. İnce topuklu parlak kırmızı ayakkabılar giymiş. Yüz hatlarını ortaya çıkaran ve maske gibi görünmesine ramak kalmış bir makyaj var yüzünde. Dışarı mı çıkıyordu acaba? Yoksa şu yatakta güzel görünme konusunda ısrar eden ve sürekli bakımlı gezen “uyuyan güzellerden” mi? Soluk, taşlanmış kot pantolonum, uzun kollu ekose yeşil bluzum ve koca gözlü baykuş suratımın tepesinde kısacık kesilmiş saçlarımla rüküşlüğü ta kendisi gibi duruyorum onun yanında.

Sevilen bir aile üyesiymişim gibi süzüyor beni. “Senin evimizde çok mutlu olmanı istiyoruz. *Kendi* evinde.”

Kendi evin. İşte o zaman aslında benim olmayan bir evde oturacağım dank ediyor kafama. Ona sahip olan insanların yaşadığı bir ev: iki yabancının evi.

“Yaşadığın evden ayrılacağını bu kadar kısa bir süre içerisinde haber vermiş olman beni şaşırttı,” diyor Jack.

Bavulumun sapını daha sıkı tutuyorum. “Bir arkadaşımın evinde kalıyordum. Londra’da uygun fiyata kalacak düzgün bir yer bulmak çok zor. Odanızı kiraladığım için size ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz.” Cümlemi gerçek bir gülümsemeyle sonlandırıyorum bu kez.

Gerçekten de minnettarım. Bu taşınma benim için çok şey ifade ediyor.

Martha’nın kolu beni evin içine yönlendirirken Jack bavulumu alıveriyor elimden. Bugün hol çok daha aydınlık. O yüzden duvara asılmış çerçeveli fotoğrafları ve resimleri fark ediyorum. Evin merkezindeki kırmızı-siyah kilimin üstünde hareketsiz kalma isteği nüksediyor yine ama Martha merdivenlere doğru yürütüyor beni. Kolumu bırakıyor sonra.

“Ev sahipliği görevini yerine getir Jack,” diyor yumuşak bir ses tonuyla. Kıkırdayan bir ergeninkine yakın bir kahkaha atıyor.

Jack’in peşinden gidiyorum. Sonra arkadan gelen tiz bir gıcırtı duyuyorum. Biz merdivenlerden çıkarken Martha da arkamızdan geliyor. Bu kez banyo kapısı da dâhil olmak üzere tüm kapılar kapalı. Bir yerlerde açık bir pencere olmalı çünkü sahanlıkta ilerlerken topuklarımızı yalayan serin bir esinti var.

Benim odam. Jack kapıyı açarken odayı sahiplenmeye karar veriyorum. Odayı aydınlatan günışığı bugün kasvetli. Boş odadaki hava durgun. Duvarları yakınlaştırıp odayı daha küçük gösteriyor. Keskin kokulu ve sinir bozucu oda parfümü kira payını ödemediği için istenmeyen bir oda arkadaşı gibi duruyor hâlâ.

Jack bavulumu tekerlekleri üzerinde yatağa doğru ilerletip ön kapının anahtarını veriyor bana. Martha eşikte kalıyor.

Jack bavulumu bakıyor. “Az eşyan varmış.”

“Evet. Eşyalarımın çoğu depoda.”

“Çok para tutuyordur Lisa. Hepsini buraya getirmelisin. Yerimiz var.” Sonra telaşla ekliyor: “Bu sorun olmaz değil mi Martha?”

Martha dilini üst damağına yapıştırıp cık diyor kocasına. “Bırak da kız biraz nefes alsın. Daha yeni geldi. Depo konusunu sonra konuşuruz. Eminim Lisa’nın şu an yapmak istediği tek şey odaya yerleşmektir.”

İkisine de bunun sorun olmadığını, depo ile uygun bir fiyata anlaştığımı söylüyorum hemen.

Tuhaf bir şey ama ne zaman bir eve, bir apartman dairesine ya da bir odaya bakmaya gitseniz çok dikkatli baktığınız halde küçük kusurları asla fark etmiyorsunuz. Ancak taşındıktan sonra gözünüze batıyorlar. Önceki gece kısa süren şiddetli bir sağanak yağış vardı ve şimdi çatı penceresinin etrafında su damlları görüyorum. Pencerenin etrafında da rutubetlenme var. Sorunlu bölgeyi Jack’e gösteriyorum.

Çatı penceresini inceliyor bir süre. Sanki incelemesi rutubeti kurutabilirmiş gibi. “Bunu hallettiğimi sanıyordum. Sorun değil. Ayaklı merdiveni getirip bir bakarım.”

“Acele etmeyin. Ne zaman müsait olursanız o zaman bakarsınız.”

İstedğim son şey şu her küçük detay için sızlanıp şikâyet eden talepkâr kiracılardan biri olacağım izlenimi bırakmak.

Sonra aklıma geliyor. “Odanın anahtarı var mı?”

Martha ellerini güzel elbisesinin önünde hafifçe kenetleyerek cevap veriyor. Tırnaklarına sürdüğü kıpkırmızı ojeyi fark ediyorum. “Evdeki hiçbir odanın anahtarı yok. Ben ve Jack evimizde başka birinin yaşamasının sadece karşılıklı güven olursa mümkün olabileceğine karar verdik.”

Anahtar konusunda ısrarcı olmalıyım. Bu tür anlaşmalardaki en temel şeydir bu. Öbür türlü ben kendi özel hayatımı nasıl güvence altına alacağım?

Ama ânında hemfikir oluyorum onunla. “Evet, tabii.” Bundan pek hoşnut değilim ama bu konuyu büyütme de istemiyorum. Bu odayı kaybedemem.

Sonra Jack kapıyı gösterip beni biraz rahatlatıyor: “Kapıyı içeriden sürgüleyebilirsin. Özel hayatın olabilir yani.”

Gelip karısının yanında duruyor. Yan yana durduklarında ne kadar tuhaf göründüklerini düşünmeden edemiyorum. Dünyanın bütün kozmetik ürünlerini, Botox’unu ve dolgunlaştırıcılarını da kullansanız kadının adamdan ne kadar büyük olduğunu saklayamazsınız. Adamın dövmeleri ve saç topuzu Martha’nın zarafetine hiç uymuyor. Aklımdan böyle pis şeyler geçirdiğim için birden kötü hissediyorum kendimi.

Sonra aklıma geliyor. Jack ya da Martha umurumda değil. Benim için önemli olan tek şey oda. O benim.

“Girilmemesi gereken odalar var.” Bahçeyle ilgili hatırlatmaların üzerine etiketleyerek listeliyor o odaları.

Bu da bana bir şeyi hatırlatıyor. “Geçen gün buradan çıktıktan sonra komşunuzla karşılaştım. Yaşlıca bir kadın. Bahçesiyle ilgili bir şey söyledi...”

Aynı anda gerilmeleri onları yollarından alıkoyuyor. Neden söyledim ki şimdi bunu? Başlarına dert olacağını ya da onların işlerine burnumu sokacağını düşünmelerini istemem sonuçta. Ayrıca bu onların meselesi. Komşularıyla aralarında her ne var ise benim burada geçireceğim zamanla bir alakası yok. Kahkaha atarak kendini ilk toparlayan Jack oluyor. “O kaçık kocakarıyı dert etme sen. Ne dediğini bilmiyor.” Onun aklının yerinde olmadığını anlatmak için şakaklarına dokunuyor. “Yıllar önce aklını kaçırdı o.”

Aklını kaçırdı... Sırtımdan aşağı soğuk terler boşalıyor.

Martha çok kibar bir şekilde azarlıyor kocasını: “Ona kaçık kocakarı deme. Bir gün hepimiz onun yaşında olacağız ve o gün geldiğinde benim hakkımda yaşlı bir insana gösterilmesi gereken saygıyla konuşulmasını istiyorum.” Yeşil bakışları bana dönüyor. “Yine de yerinde olsam ondan uzak dururdum.” Bu onlara teşekkürlerimi sunup uğurlamam için mükemmel bir an.

Gitmiyorlar. Eşikte durmaya devam ediyorlar. Gözlerini bana dikmiş iki donuk heykel. *Westworld*² dizisinde devrelerinin ve kablolarının bağlanmasını bekleyen karakterler gibi. Kafa karıştırıcı, rahatsız edici bir his sarıyor her yanıma yavaş yavaş.

Sonra Martha o pervasız gülüşünü ampul gibi patlatarak “Bir şeye ihtiyacın olursa veya anlamadığın bir şey olursa...” diyor.

“Bana sor,” diyerek araya giriyor Jack yüzündeki yamuk gülümsemesiyle.

Martha şakacıktan Jack’in koluna vuruyor. Sonra birbirlerine dönüp gülüyorlar. El ele tutuşarak beni yeni evimle baş başa bırakıyorlar. Sahanlıkta yürüyüp merdivenlerden inerlerken sessizce

2 Bilim-kurgu gerilim türünde bir televizyon dizisi.

inleyen müziği duyuyorum. Yürürlerken kâğıt hışırtısı kadar alçak bir sesle fısıldaşıyorlar. Sanırım evlerinde başka birinin daha olması onlar için biraz rahatsız edici. Bu benim yapabileceğim bir şey değil. Evinizin dört duvarı arasında bir yabancıнын olduğunu bile bile nasıl rahat davranabilirsiniz ki?

El atacağım ilk şey boy aynası. Gidip ters çeviriyorum. Bedenimin aynadaki yansımasına bakacak değilim.

Telefonum vızıldıyor. Babamdan bir mesaj gelmiş. Son ziyaretimden beri beni mesaj yağmuruna tutuyor. Geçen geceki mesaj beni görmenin ona ve anneme ne kadar iyi geldiğini söylemek içindi. Doktor Wilson'ın şahsi telefon numarasını da eklemiş bir şey demeden. Numaradan hiç bahsetmeyerek cevapladım o mesajı. Bu sabahın erken saatlerinde de ona teşekkür ettiğim için teşekkür eden ve sonuna da telefon numarası eklenmiş bir mesaj geldi. Yine. O mesaja cevap vermedim.

Mesajını açıyorum. Bu kez kibar tavırların arkasına saklanma ihtiyacı da duymamış. Sadece telefon numarası var.

Doktor Wilson ile irtibata geçmedim çünkü görüşmeyi birkaç gün geciktirirsem adam o arada bir arabanın altında kalabilir ya da emekli olup beni onunla görüşmek zorunda kalmaktan kurtarır diye umdum. Çok kötü düşünceler bunlar ama onu o kadar görmek istemiyorum işte. Numarayı telefonuma kaydedip arıyormuş gibi yapıyorum ama sonra fikrimi değiştiriyorum. Arama işini birkaç saat daha ertelersem Doktor Wilson o arada başka bir ülkeye göç etmeye karar verir belki de.

Kapıyı arkamdan sessizce çekip merdiven sahanlığına çıkıyorum. Birkaç dakika boyunca dikiliyorum orada. Gördüklerimi ve duyduklarımı özüksüyorum. Bazıları evlerin onlarla konuştuklarını söyler. Bu evin benimle konuşmasını istiyorum.

En üst katta yeni olan çok az şey var. Işıklandırma çoklu ampullü avize tarzındaki zamazingolardan ibaret. Bazı yerleri ince tabakalar halinde dökülmüş yaldıza benzeyen bir şeyden yapılmışlar. Odamın kapısı eski model. Pirinç bir kapı tokmağı olan şu ahşap kapılardan. Zımparalanıp cilalansa yeni gibi olur. Duvar kâğıdı yıllardır değiştirilmemiş. Üst kısımları soyulmaya başlamış.

Dikkatle dinliyorum ama en üst kat sessiz. Jack ve Martha'nın burayı biraz ihmal ettiğinden başka söyleyecek bir şey yok. Belki de sandığım kadar nakit zengini değiller. Bu da neden bir kiracıya ihtiyaç duyduklarını açıklıyor.

Merdivenlerden inip orta katın sahanlığına geliyorum. Tepeden tırnağa süzüyorum etrafı. Gözlerimi kapatıp havayı kokluyorum. Dinliyorum. Alt katta bir yerlerden Jack ve Martha'nın sesi geliyor sadece. Bu evin bana söyleyeceği hiçbir şey yok. Çıt çıkmıyor. Belki başka bir zaman konuşur benimle.

Bekleyebilirim.

Dört

Bavulumu boşaltıp giysilerimi asmaya başlıyorum. Üst kıyafetlerim her zaman uzun kolludur. Pantolonlarım uzun paçalı, ayakkabılarım da sadece ayaklarımın üst kısmını gösterecek kadar açıktır. Yatağın yanındaki komodine koymaya karar verdiğim birkaç özel belgem var ama çekmeceler doğru düzgün kapanmıyor. Çekmeceleri yerlerinden çıkarıldığında arka taraflarından bir sürü şey düşüyor yere. Paket servis menüleri, taksi kartvizitleri ve eski bir fanila var yere düşen şeylerin arasında. Ve bir de zarf. İçinde katlanmış bir kâğıt parçası olan açık bir zarf.

Kulak kesiliyorum. Odama çıkan merdivenlerden gelen bir gıcırta duyduğuma eminim. Daha dikkatli dinliyorum ama gıcırta bir daha duymuyorum. *Salaklığı bırak*. Eski evlerde ahşabın sıcak günlerde genleşip soğuk gecelerde büzüldüğünü biliyorum. Duyduğum gıcırdamanın sebebi bu olmalı. Belki de gidip kontrol etmeliyim. Elimde zarfla ayağa kalkıyorum ama kapının yanında durduruyorum kendimi. Paranoyaklığı bırak. Evin seninle konuşmasını sen istedin. O da konuşuyor işte. Tek sorun senin anlayamadığın eski ahşap diliyle konuşuyor olması. Umur-samamaya çalışıyorum ama hiç tanımadığım bir evde geçireceğim ilk gecenin yarattığı berbat his yakamı bırakmıyor.

Tekrar yatağa dönüp katlanmış kâğıdı çıkarıyorum zarftan. Bu bir mektup. Çok düzgün bir el yazısıyla yazılmış. Betim benzim atıyor. Ürperiyorum. Bunun ne tür bir mektup olduğunu ânında anlıyorum.

Dışarıdan yine bir gıcırdama sesi gelince yerimden sıçıyorum. Bu kez merdivenlerden gelmiyor ses. Odamın dibindeki sahanlıktan geliyor. Sonra tekrar duruyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Birkaç saniye sonra tekrar başlıyor gıcırdama. Ahşaba baskı yapan ağır bir şeyin düzensiz aralıklarla çıkardığı bir gıcırtı.

Mektubu zarfa sokup yatağın altına saklıyorum. Telaşla kapıya gidiyorum. Kulağımı kapıya dayayıp dinliyorum. Sessizlik.

Tak.

Ahşaba vurma sesi içimde titreşiyor. Şoktan geriye doğru yalpalıyorum. Hızlı hızlı nefes alıp veriyorum.

“Kim o?” Sesimin titremesine engel olamıyorum.

“Benim.”

Rahatlıyorum. Kapıdaki Jack. Parmaklarımı büküp nefesimi toplayarak toparlanmaya çalışıyorum. Gitmesini söylemeyi geçiriyorum aklımdan ama konuşmaya devam ediyor: “Bir dakika konuşabilir miyiz?”

Ne istediğini anlamak için kapıyı aralıyorum ama çok değil. Bunu yapmakla hata ettiğimden daha o an şüpheleniyorum. Ona yattığımı söylemeliydim. Terzi işi bir pantolon giymiş. Pırıl pırıl parlayan ayak-kabılar var ayağında. Üstünde de yeni ütülenmiş beyaz bir gömlek. Boynuna kalın bir zincir takmış. Sabun ve fazlaca sürülmüş baharat kokulu tıraş losyonu kokuyor. Randevuya çıkıyormuş gibi bir hali var. Belki de o ve Martha dışarı çıkıyorlar. İki elini de arkasına saklıyor.

“Ne var Jack?”

Ellerinden birini bir sihirbaz gibi ortaya çıkarıyor. Zımbalanmış bir kâğıt tomarı var elinde.

“Kira kontratı. Bunları imzalamayı unuttun.”

Doğru söylüyor. Taşınmaya o kadar hevesliydim ki yasal süreci tamamen aklımdan çıkarmıştım.

“Haklısın.” Bir elimi uzatıyorum. “Bana bırakırsan okuyup imzalıktan sonra sana veririm yarın sabah.”

rıyla hem de. Zavallı Martha.

Bana sitemli bir bakış atıyor. "Yerinden kıpırdamayacaksın değil mi?"

"Kontratı okuyorum."

"Çok oyalanma, yoksa şampanyanın köpüğü sönecek."

Benim köpüğüm çoktan söndü zaten. Ne yapmalıyım? *Onun* evindeyim ve kapı sürgülü. Kapıya benden daha yakın. Kapıya koşmaya kalksam o benden önce kapıda olur. Ayrıca çok ama çok değerli zamanımı sürgüyü açmak için kullanmak zorunda kalacağım. Kafamın içi allak bullak. Bana saldırmayı aklından bile geçirmiyor olabilir ama neredeyse hiç tanımadığınız bir adam elinde içkiyle kapıyı itip odanıza girdiğinde ve kapıyı sürgülediğinde her şey olabilir. Daha önce işyerinde çalışan bir kızın yaşadığı korkunç trajedi geliyor aklıma. Boşandıktan sonra kendini yalnız hissedip görece saygıdeğer bir adamla randevuya çıkmıştı. Adam ona uyuşturucu verip tecavüz etmişti. Tecavüz kurbanların hayatında derin izler bırakıyor. O kadar korunmasızım ki. O kadar yukarıdayız ki yardım çağırımı kimse duymaz.

Cesaretimi topluyorum. "Jack, gitmeni istiyorum."

"Ne?" Sanki gitmesini neden istediğimi gerçekten de anlamamış gibi şaşkın görünüyor.

"Bunu yaparak karına haksızlık ediyorsun."

Kadehini kaldırıyor. "Yaptığım tek şey yeni yerini kutlamak için sana köpüklü bir şampanya ikram etmek. Bana epey pahalıya mal olduğunu da ayrıca eklemem gerek."

Kontratı doğru düzgün okumadan her iki kopyasını da abartılı hareketlerle imzalıyorum. Olabildiğince uzak durarak onun kopyasını uzatıyorum. Bana bir adım dahi yaklaşmasını istemiyorum.

"İşte her şeyi usulüne göre yapılmış kontrat. Lütfen git şimdi."

Dikkati birden kapıya yöneliyor. "Sen de duydun mu?"

Keşke suratının ortasına indirdiğim yumruğun sesi olsaydı, diye geçiriyorum içimden.

Bunu yapmak yerine ben de kapiya kulak veriyorum. Hiçbir şey duyamıyorum. Jack elindeki kadehi apar topar komodinin üzerine bırakıp kapiya koşuyor. Delikanlı tavırları onu terk ediyor. İşini bilen bir hırsızın ustalığıyla çıkacak sesi minimuma indirerek sürgüyü çekiyor. Kapiyı hafifçe aralıyor.

Şimdi ben de duyabiliyorum. Martha ona sesleniyor. Sesi holden geliyor gibi. Jack gerilip parmağını sesini çıkarma anlamında dudağına götürüyor. Bu kez gerçekten sinirleniyorum. Sanki odama yaptığı habersiz ziyaretin suç ortağıymışım gibi gösteriyor beni.

Bu kadarı da fazla. Üzerine yürüyüp imzalanmış kontratı yüzüne çarpıyorum. Böylece kontratı almaktan başka bir seçeneği kalmamış oluyor.

Dışarı at onu. Yapmam gereken bu ama tek istediğim gitmesi. Sessizce kapıdan çıkıp sahanlığa gidiyor ve merdivenlerden aşağı iniyor.

Martha'ya seslenip sonra da "Bu gece dışarıda olacaksın sanıyorum," diyor.

Martha'nın cevabını duymuyorum.

Jack tekrar odama dalmasın diye sürgüyü çekip sandalyeyi kapı tokmağının altına yerleştiriyorum. Kendimi yatağa atıyorum. Korkutucuydu bu. Hem de çok korkutucu. Beni en çok korkutan Jack değil de başka birinin evinde olmamın yarattığı bir başınalık hissi. Martha'nın da dediği gibi dış görünüşlerine bakıp güveniyorsun. Aslına bakılacak olursa odalarını kiraladığım bu insanları hiç tanımıyorum ben.

Bulup yatağın altına sakladığım zarf geliyor aklıma. Zarfı çıkarıp masaya oturuyorum. Bir kenarı hafifçe kıvrılmış. Sararmamış olmasına rağmen sanırım epeydir komodindeymiş. İçindeki mektubu çıkarıyorum. Bu kez şaşırmayacağım çünkü ne olduğunu biliyorum. Okumaya başlıyorum:

İlgili kişiye,

Bu odada bıraktığım son şeylerden biri bu mektup. İsmimi vermeyeceğim çünkü bir önemi yok. Ayrıca masum birinin benim verdiğim bu kararın aynısını vermesine sebep olabilir. Yeterince masum insan zarar gördü zaten. Yetkililerden benim kimliğimi ve geçmişimi araştırmamalarını saygıyla rica ediyorum. Hatalar yapmış bir adamım sadece. Şimdi de olabilecek en uygun şekilde hatalarının bedelini ödüyor bu adam. Yani kendi hayatıyla.

Çok fazla soru sormaya gerek yok. Bunun size ya da bana bir faydası olmaz. Artık yokum. Bırakın da huzur içinde yatayım.

İntihar eden yoksul insanların akıbetinin ne olduğunu biliyorum. O yüzden Westminster Kilisesi'nde benim için bir cenaze töreni düzenlenmeyeceğinin farkındayım. Yine de nasıl bir huzura yolcu edileceksem önce İngiltere Kilisesi'nden bir vaizin benim için birkaç söz söylemek üzere davet edilmesini rica ediyorum.

Ben

Mektup burada bitiyor.

Bu bir intihar mektubu. Hayata veda. Mektubun altında kurşunkalemle yazılmış birkaç satır var. Yabancı bir dilde yazılmış gibi görünüyorlar ama yabancı dillerle aram iyi olmadığı için hangi dilde yazıldığını anlayamıyorum.

Biri bu odada kendi hayatına mı son vermiş? Biri değil, diyerek düzeltiyorum kendimi. İsmi vermeyi reddeden bir adam. Odayı görmeye geldiğimde yeni gerçekleşmiş ölümün kötü kokusunu saklamak için mi belli belirsiz ucuz oda parfümü kokusu vardı odada o zaman? İyi de Jack odanın benden önce bir kiracısı olmadığı konusunda çok netti.

Mektubun başına tekrar göz atıyorum. İşte orada. Her şey gün gibi ortada. *"Bu odada bıraktığım son şeylerden biri bu mektup."* Bu

oda. Tabii Martha ve Jack bu komodini bir yerden satın aldılarsa ve mektup zaten oradaydıysa o zaman başka. Başımı iki yana sallıyorum. Komodin epeydir bu odada duran ve sevilen bir mobilya gibi görünüyor. Ayrıca mektup o kadar da eski durmuyor.

Jack daha önce bu odanın kiracısı olmadığı konusunda neden yalan söylesin ki?

Eşini aldatan bir adam mı? Yalancı mı? Burada Jack'in aleyhine görünen bir sürü şey var.

Bu isimsiz adamı kimse umursamamış mı? Parmak uçlarımı mektubun üzerinde gezdiriyorum çünkü ben onu umursuyorum. Boğazım düğümleniyor. Uçurumdan aşağı düşecek gibi olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Bu yüzü ve ismi olmayan adamla aramda güçlü bir bağ oluşuyor o an. O yokmuş gibi bu mektubu tekrar çekmecenin arka tarafına tıkıştırıramam. Kendimi düzeltiyorum. O hiç var olmamış gibi. Öbür türlü çok acımasız olurdu.

"Çok fazla soru sormaya gerek yok. Bunun size ya da bana bir faydası olmaz. Artık yokum. Bırakın da huzur içinde yatayım."

Onun isteklerine saygı duymam imkânsız. Aklıma gelen sorulara engel olamıyorum. Bahsettiği masum insanlar kim? Onları nasıl incitmiş olabilir? Yaptığı hatalar neydi? Deli gibi düşünüyorum. *Yavaşla. Yavaşla. Yavaşla dedim sana.* Haplarımı bulup birini yutuyorum. İki tane çok fazla gelir. Çok yorgunum. Uyumam lazım. Mektubu çok zorlanarak da olsa katlayıp masanın üzerine bırakıyorum. Kendi hayatına son veren bu adam hakkında çok şey öğrenmek istiyorum.

Yatağa bakıp iç çekiyorum. Şimdi kendi gerçeklerimle yüzleşme zamanı. Kendi canavarlarımla.

Pijamamı giydikten sonra –bütün pijamalarım uzun kollu ve uzun paçalı– telefonumu ve kulaklığımı çıkarıyorum. Bir keresinde bir terapist uyuyabilmenin en iyi yollarından birinin bedeni gereğinden fazla yormak olduğunu söylemişti. Kendimi fiziksel olarak o kadar yoruyorum ki yatağa uzandığımda bitkinlik beni uyku dünyasına çe-

kip alıyor. O terapist bana yatmadan önce yapacağım çok yoğun bir egzersiz rutini önermişti. İlk fırsatta bir kenara attım o egzersiz rutini tabii ki. O tür egzersizlerden hoşlanmıyorum. O kadar yapmacık ve sıkıcı ki. Onun yerine kendi egzersiz rutinimi kendim oluşturdum.

Kulaklığımı takıp telefonumdaki müzik listesinin çal tuşuna basıyorum. Benim müzik tercihim Kuzey Londra'nın esaslı kızı Amy Winehouse'un ezgilerinden oluşuyor. "You Know I'm No Good" (Benim İyi Biri Olmadığımı Biliyorsun) şarkısı bombalıyor hayatımı. İlk davul darbesi içimde gümlüyor. İçine cin girmiş bir kadın gibi dans etmeye başlıyorum. Hızlı hareketlerle odanın bir o tarafına bir bu tarafına atıyorum kendimi. Amy Winehouse'un gırtlaktan gelen seksi sesi benim itici gücüm oluyor. Terliyorum. Kafamın içinde tek bir ritim var. *Uyuyacağım. Uyuyacağım. Uyuyacağım.* Amy şarkıyı bitirdiğinde nefes nefeseyim. Nefesimi toplamak istemiyorum. Nefesimi uykuya olabildiğince çabuk dalmak için kullanmam lazım.

İçimde hâlâ çalan müziğin ritmiyle diğer gece arkadaşımı çıkarıyorum. Fularım. En yumuşak ipekten yapılmış bir fular. Üst kısmındaki ince çizgili siyah desenler dışında düz leylak renginde. Annemin on beşinci doğum günü hediyesiydi. Doğum günleri birçok insan için özeldir ama ben doğum günlerini hep zor bulmuşumdur. Hele doğum günlerini gönülsüzce kutlayan inatçı bir kızla karşı karşıya kalan annemle babam için daha bile zor doğum günleri. Ne tuhaftır ki yıllarca bana muhteşem hediyeler almış olmalarına rağmen aralarından sıyrılan bu fular oluyor. Belki de biraz bana benzediğindendir: gösterişsiz, işini dikkat çekmeden yapmaktan memnun.

Yatağımın ortasına oturup bacaklarımı uzatıyorum. Fuları yatağın sağ köşesine bağlıyorum. Sonra da ayak bileğime iki düğüm atarak bağlıyorum. Uzanıyorum.

Uyuyacağım.

İlgili kişiye duyurulur.

Bacağım bağa sürtüyor. Gözlerimi kapatma cüretini gösteriyorum.

Beş

Uyanıyorum. Tavana ve etrafımdaki beyaz duvarlara kaşlarımı çatarak bakarken kalp atışlarım hızlanıyor. Çatı penceresinden giren sabah ışığına gözlerimi kısarak bakıyorum. Neredeyim ben? Burası neresi? Hastaneye mi döndüm? Panik içindeyim. Nerede olduğumu anlamaya çalışırken gözlerimi odada gezdiriyorum. Sonra hatırlıyorum. Odadayım. Martha ve Jack'in evindeki yeni yerimdeyim. Yeni bir yerde uyanığım ilk sabahlarda kafam karışık oluyor hep. Otel odalarında, uçakta ve hatta annemle babamın evindeki eski odamda bile yaşıyorum bunu.

Gözlerim yatağın aşağı kısmına, bacaklarıma kayıyor. Derin bir oh çıkıyor ağzımdan. Hâlâ güvenli bir şekilde bağlıyım çok şükür. Komodinin üzerindeki telefonumun saatine bakıyorum. 07.10. Yataktan kalkıp iş dünyasıyla yüzleşme zamanı. Kendimi çözüp fuları özenle katladıktan sonra yastığın altına yerleştiriyorum. Kalorifer peteğinden sesler geliyor. Bunun kaloriferin yanmaya başladığı anlamına geldiğini düşünüyorum. Buna çok seviniyorum çünkü yaz mevsimi olmasına rağmen oda oldukça soğuk.

Kendime not: Martha ya da Jack'e kalorifer kazanını daha erken yakıp yakamayacaklarını sor. Hayır, Jack'e değil. Dünkü saçmalığından sonra olmaz. Ayağa kalkar kalkmaz içimdeki sıvının hızla güneye akın etmesiyle tuvalete gitme ihtiyacı duymam bir oluyor. Ayaklarımı telaşla sahte kürk şeritli kapalı terliklerimin içine sokup sabahlık niyetine iki

kat genişleyebilen diz altı hizasındaki hırkamı ararken alt karın kaslarımı sıkıyorum. Kapıyı açıp banyonun olduğu sahanlığa dar atıyorum kendimi. Jack bana banyoyu gezdirme işini atlamıştı ama alt kattaki sahanlıkta kapısı açık olan tek yerin banyo olduğunu hatırlıyorum. İçeri girince ilerlemeye can atıyorum. Siyah-beyaz damalı karolarıyla ve geometrik desenli aynasıyla çok ama çok havalı. Holdekine benzeyen, en üst rafında özenle katlanarak konmuş iki havlu olan ten rengi raflı bir dolap var. Küveti göremiyorum çünkü duş perdesi çekili. Ya Martha ya da Jack kısa bir süre önce buradaymış çünkü duvarlar buğu yapmış.

Klozete oturmadan önce ellerimi hırkamın altına götürüp pijama altımı aşağı indirmeye başlıyorum... ve duş perdesi hışırıyor. Korkudan çığlık atıyorum. Dengemi kaybedip yandaki duvara fena halde toslayınca pijama altım dizlerime iniyor.

Ev sahiplerim dolu küvetin içinden bana bakıyorlar dikkatle. Martha'nın zarif eli vücutlarını saklayan duş perdesini tutuyor. O yüzden gördüğüm tek şey başları. Jack'inki Martha'ninkinden biraz daha yukarıda. Kukla gösterilerine başlamaya hazır Punch ve Judy³ gibi görünüyorlar.

"Ben... Özür dilerim... Çok özür dilerim," diyorum boğuk bir sesle.

Yüzüm utançtan kıpkırmızı oluyor. İçeride birinin olup olmadığını anlamak için kapıyı çalmam gerekirdi. Salak!

Zavallı Martha yerin dibine geçmiş gibi görünüyor. Öte yandan Jack... O bana soğuk ve hafiften korku dolu bir bakış atıyor. Derdinin ne olduğunu biliyorum. Dün gece ne yaptığını karısına söylememden korkuyor. Bu konuda tek kelime bile etmeyeceğimi bal gibi de bildiğini düşünüyorum. Odaya çok ihtiyacım var.

Karısı ona dönüyor. "Hayatım, Lisa'ya banyoyu kullanma kurallarından bahsetmedin mi sen?"

3 Bay Punch ve karısı Judy'nin maceralarının yer aldığı geleneksel bir kukla gösterisi.

“Bahsetmem gerektiğini düşünmedim çünkü hepsi kontratta yazıyor.”

Kendime ikinci not: Bu kadar aptal olduğun ve kontratı okumadığın için başını duvarlara vur.

“Gerçekten çok üzgünüm...” diyerek tekrar özür dilemeye başlıyorum. Elton John’un şarkısında “üzgünüm” söylemesi en zor kelime derken ne demek istediğinin tamamen farkında olarak tabii.

Martha bir el hareketiyle geçiriyor özümlü. “Asıl özür dilemesi gereken biziz. Böyle mahrem yerlerde kendi alanımızı istememizi anlayışla karşılayacağından eminim.”

Mahrem yerler bana Martha ve Jack’in küvetin içinde anadan doğma çıplak olduklarını, pijama altımın da hâlâ dizlerimde olduğunu hatırlatıyor. Bakışlarım aşağı doğru indikçe panikliyorum. Sonra uzun hırkam vücudumu örttüğü için derin bir oh çekiyorum. Titreyen ellerim pijama altımı saniyesinde belime çekiyor. “Özür dilerim” diye gevelemekten yeterince çabuk çıkamıyorum oradan.

Mesaneimdeki basınca rağmen üst kattaki odama yöneliyorum. İçeri girer girmez yatağa atıyorum kendimi. Yüzüm utançtan hâlâ cayır cayır yanıyor. Hayatımın Utanç Verici On Anı sıralamasında listeye girmiş olmalı bu. Peki kontratı okumadan imzalamama ne demeli?

“İnce eleyip sık dokuyarak okumadığın hiçbir şeyin altına imza atma” öğüdü babamın bana ilk işime girdiğimde verdiği çok isabetli bir öğütmüş.

Kendi başımı derde soktuğum düşüncesini hafifletiyorum. O kontratı okumadan imzalamamın tek sebebi o Jack denen pisliği bir an önce başımdan savmak istememdi.

Kontratı komodinin çekmecesinde katlanmış bir şekilde bulup kendimi daha rahat hissedeceğim bir banyo ve tuvalet arayışına girmek için alt kata iniyorum.

Gördüğüm tuvalet manzarası karşısında ruhsal bir çöküntü yaşıyorum. Günümüzde hâlâ evin dışında bulunan eski moda klozetli bir tuvalet gibi görünüyor. Yüksekte duran bir rezervuar ve sifon zinciri var. Yanındaki lavabo çatlaklarla dolu. Yasak bahçeye bakan buzlu camlı bir penceresi var. Bir zamanlar evin dışında düzgün bir tuvaletken sonradan büyütülüp eve bitleştirilmiş olmasından şüpheleniyorum.

Tuvaletin karşısındaki banyo modern bir tadilatla yerden biraz yüksek hale getirilmiş ama içi tıklım tıklım dolu. İnsanın tüylerini ürpertiyor. Keskin bir küf kokusu var havada.

Bu durumdan şikâyetçi olabilirim ama buna şiddetle karşı çıkıyorum. Olaylara pozitif açıdan bakmaya çalışıyorum. En azından sadece bana ait bir tuvaletim ve banyom var.

Klozetin üzerine oturup kontrat maddelerinin üzerinden geçiyorum. Daha dikkatli okumuş olmam gereken bölüme geliyorum:

Kontrat yükümlülükleri:

Aşağıdakilerin dışında çoğu bildiğimiz şeyler.

Zemin kattaki tuvalet ve banyo kullanılacaktır.

Odaya yiyecek ve içki sokmak yasaktır.

Ev sahiplerine önceden haber vermek koşuluyla odaya girebilecek tek ziyaretçiler kiracının anne ve babasıdır. BAŞKA KİMSE kiracıyı evde ziyaret edemez.

Ziyaretçi yasak. Nerede yaşıyordum ben? Çıtkırıldım kızların okuduğu Viktorya dönemine ait bir yatılı okulda mı?

Başka birinin evinde yaşıyor olma gerçeğinin beklentilerinizi yeni yaşamınıza uyarlamak anlamına geldiğini yeni yeni anlamaya başlıyorum daha. Arkamdaki soğuk boruya yaslanıyorum. Gürültülü gurultular çıkıyor borudan. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmamın bir anlamı yok. Kontratı imzaladım mı imzaladım. Kimse beni bunu yapmaya zorlamadı. Hoşuma gitmese de durumu kabulleniyorum:

Başkasının evi.

Başkasının kuralları.

O gün akşam saati eve adımımı atar atmaz Martha "Lisa!" diye sesleniyor.

Bir an kafam karışıyor ve sanki annem seslenmiş gibi hissediyorum. Zihnimi toparlamak için hafifçe başımı sallıyorum. Öfkeme hâkim olamıyorum. Ev sahibinin bir dediğini iki etmeyen kiracıyı oynamak istemiyorum. Çalışmaktan yeterince helak olmuş vaziyetteyim zaten. Pantolonlu takımım sanki içinde başka biri daha varmış gibi ağır. Tek istediğim kendimi odama atmak ve şu intihar mektubuna kafa yormak. O mektubu aklımdan çıkaramıyorum. Mektubun yüzü olmayan yazarını düşünmeden edemiyorum.

Sonra koridorda tuhaf bir şey dikkatimi çekiyor. Ağzım açık bakakalıyorum. Bavulum ve diğer eşyalarımın üstüne yığılmış alışveriş poşetleri. Ben... Ben anlayamıyorum. Ne oluyor?

Jack ve Martha'yı ahşap masada otururken bulduğum yemek odasına büyük adımlarla girerken pantolonumun paçaları yukarı sıyrılarak ayaklarımın üstünün görünmesine sebep oluyor. Ergen çocuklarının odasında yasadışı bir şey bulmuş anne ve babalar gibi bakıyorlar bana. Şimdi de nutuk çekmeye hazırlanıyorlar sanki.

Ben içeri girince ikisi de ayağa kalkıyor. Martha yorgun görünüyor. Yüzü her zamankinden daha gergin ve yanakları allığın kapata-madığı bir renkte. Jack onun biraz arkasında duruyor. Karısı onun yanında sus pus olmuş gibi görünüyor.

İkisi de bir şey söylemiyorlar. Öyle olunca ben soruyorum: "Bir sorun mu var?"

Bir sorun olduğu besbelli. Toplanmış eşyalarım beni yargılayıp kapı dışarı edeceklerini gösteriyor ama bu olmayacak. Bunun olmasına kesinlikle izin vermeyeceğim. Paralel bir evrende sıkışıp kalmış

gibi hissediyorum. Dün aramız gayet iyiydi. Şey haricinde... O an Jack'in bir gece önce parti yapmak için odama getirdiği, evet benim odama getirdiği şampanya şişesinin masanın üstünde olduğunu fark ediyorum. Şişenin yanında da yarıya kadar şampanya dolu iki kadeh var. Dudaklarımı ısııyorum.

Martha'nın sesi cılız: "Pekâlâ Lisa. Kısa keseceğim çünkü bir terslik çıkmasını istemiyorum. Buna gerek de yok zaten." Destek almak için Jack'e bakıyor ama onun sunabildiği tek şey masum bir yüz ifadesi. "Jack ile konuştuk. Senin başka bir yerde yaşamanın hepimiz için en iyisi olacağını düşünüyoruz. Kirayı ve depozitoyu iade edeceğiz. Sorun değil. Gitmeni istiyoruz. Hemen bugün."

Doğrudan saldırıya geçiyorum: "Neden?"

İçimdeki öfke köpürmeye başlıyor. Bu ikisi ben yokken eşyalarıma dokunma cüretini göstermişler. Kimsenin bundan bahsettiği yok ama bunu kendime saklıyorum. Öfkeyi yatıştır.

Martha duraksıyor. Sanki biri ona yüksek sesle okuyacağı birkaç satır vermiş de o da doğru düzgün çalışmamış gibi. Masadaki delile üzüntüyle bakıyor.

"Jack bugün çatı penceresini tamir etmeye çalışırken bunları bulmuş odanda. Odaya içki sokmanın ve anne baban dışında bir ziyaretçi kabul etmenin yasak olduğunu kontratta net bir şekilde ifade etmiştik. Altına imzanı attığın yükümlülüklerin açık bir ihlali bu. Korkarım kalmana izin veremeyiz. O yüzden lütfen..."

Şampanyanın odama nasıl geldiğini ve ziyaretçimin kim olduğunu bal gibi de biliyormuş gibi geliyor bana. Gerçeği tüm çıplaklığıyla söylemek istiyorum ona ama o kadar mahzun görünüyor ki onun için üzülüyorum. Söyleyemeyeceğime karar veriyorum. Mecbur kalmadıkça köprüleri yakmak da istemiyorum bu arada.

Jack'in gergin bakışlarını yakalıyorum. Hemen başka tarafa çeviriyor gözlerini.

“Şampanya taşınacağımı söylediğim bir iş arkadaşımın hediye-siydi. O kadehleri ben getirdim. Bir tanesini de eşyalarımı ayırır-ken içmek için ben doldurdum. Her taraf dağılınca dolu kadehi eş-yaların arasında bulamadım ve ikinci kadehi doldurdum. O sırada kontratı henüz okumamıştım. Gördüğünüz gibi her şey bir yanlış anlamadan ibaret.”

Bana inanmış gibi davranıyor olsalar makul bir açıklama olurdu bu ama görünen o ki inanmıyorlar. Ya da daha doğrusu Jack öyle davranmıyor.

Martha tekrar kocasına bakıp bana dönüyor. Tüm konuşmayı onun yapması konusunda anlaşmışlar belli ki.

“Dediğin gibi olabilir ama yine de yükümlülük ihlali bu. Kişisel algılama. Sen çok hoş bir kızsın.” Bir açıklama bulmaya çalışıyor. “Biz sadece senin buraya hiç uygun olmadığını düşünüyoruz.”

Gitmiyorum: Bundan en ufak bir şüphem yok ama bunun ar-kasında yatan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Jack’in kolla-rına memnuniyetle atlayacak kadar salak bir sürü kız olduğundan eminim ama reddedildiğinde bu kadar kinci bir yaklaşım sergile-yebildiğine inanamıyorum. Onun gibi tipler için bu bir sayı yapma oyunudur. Bazı oyunları kazanır, bazılarını da kaybedersin. Sonra odamdan çıkmasını söylediğimde yüzünün ne halde olduğunu ha-tırlıyorum. Martha eve gelmemiş olsaydı neler olabileceğini düşü-nüyorum. Belki de iyi niyetli olduğuna inanarak hata etmişim.

“Bak Martha, buraya uygun olup olmadığım umurumda değil. Bildiğim bir şey varsa o da altı aylık kontratı imzaladığım. Ben o kontrata uyacağım ve tabii siz de öyle yapacaksınız. Son derece zeki avukatların çalıştığı bir firmada çalıştığım konusunda sizi uyarıyo-rum. Hatta eski erkek arkadaşım da onlardan biri.” Alex’i bu işe ne diye karıştırdım ki şimdi? “Yaptığımız anlaşmayı bozmaya karar ve-rirseniz onlarla konuşurum. Sonra da mahkemede görüşürüz.”

“Mahkeme” lafını duyunca ikisi de hafiften irkiliyor. Martha neredeyse ağlayacak gibi oluyor. “Bizi tehdit etmene gerek yok Lisa. Bunun yürümeyeceğini neden göremiyorsun? Londra’da dünya kadar boş oda var. Neden gidip onlardan birini tutmuyorsun?”

Son derece kararlıyım. “Çünkü bu odayı buldum. Depozitoyu ve kirayı ödedim. Bu yüzden de gitmiyorum. Şimdi, söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?”

Jack masum görünmüyor artık. Aslına bakılacak olursa bana öfkeye benzer bir şeyle dolu gözlerle bakıyor. Belli ki söylenene karşı koyan kadınlara pek alışık değil. Belki de Martha gibi kendisinden büyük bir kadınla yaşamanın böyle bir yanı vardır onun için. Kendini dünyanın efendisiymiş gibi görmesini sağlıyordu.

İkisi de başka bir şey söylemeyince odadan çıkmak için arkamı dönüyorum.

Ama çıkmadan önce Jack’e “Çatı penceresini tamir ettin mi peki?” diye soruyorum. Başını yavaşça hayır anlamında sallayınca “En kısa sürede tamir edebilirsen sevinirim,” diyorum ona.

Martha’yı suçlayıcı gözlerle baştan aşağı süzüyorum. “Dün bana güvenden bahsettin. Odamın anahtarının olmamasının sebeplerinden birinin bu olduğunu söyledin. İkinize de güveniyorum.” Jack’e güvenmiyorum aslında. Haddini bildirebildiğim sürece güvenmiyorum ona. Ama gerçekçi bir insanım ben. Oradan çıkmadan önce yok edebildiğim kadar kötü niyeti yok etmem lazım.

Dışarı çıkıyorum. Onlardan korkmadığımı göstermek için acele etmiyorum. Bavulumu ve diğer eşyalarımı alıp odama götürüyorum.

Odamın kapısını kapatır kapatmaz kapının arkasına yaslanıp yere çöküyorum. Az önce aşağıda yaşadığım şey bu evdeki ikinci günümde yaşamayı beklediğim son şeydi ama en azından Jack’i şöyle bir tartmış oldum. Baş sıkıştığında annesinin eteğinin arkasına saklanan şımarık bir oğlan çocuğu.

Sanki odadaymış gibi “Seni de atmaya çalıştılar mı?” diye fısıldıyorum veda mektubunu yazan adama.

Onun son kelimelerine veda mektubu demeye karar verdim. İntihar kelimesi çok acımasız bir kelime. Bu kelimenin sesleri bıçakla dilimlenmiş gibi çıkıyor ağızdan. Veda mektubu hâlâ bir gece önce bıraktığım yerde, masanın üzerinde duruyor. O mektubu ortalık yerde bıraktığım için çok kötü hissediyorum. Sanki bu dünyadan ayrılmanın en kötü yollarından biriyle, kendi elleriyle, ayrılmış bir adamın son dileğine saygısızlık etmişim gibi geliyor bana.

Mektubu dikkatle katlayıp yastığın altına, leylak rengi fularımın yanına koyuyorum özenle.

Ayrıca kontratı bir kez daha dikkatle okuyorum. Tekrar okuyorum. Çantama saklanmış bir ziyaretçi gibi kontrattaki yükümlülüklere aykırı herhangi bir şey olmadığından emin olmak için eşyalarımı kontrol ediyorum.

Ben yokken istedikleri gibi girip çıkabiliyorlar odama. Ayrıca Jack’in tekrar gelip beni kapı dışarı etmek için kullanabileceği bir şey bulmak amacıyla etrafı karıştırmasını bekliyorum zaten ama ona bu fırsatı vermeyeceğim. İmzalamadan önce kontratı başka birine kontrol ettirmeliydim gerçekten de ama artık bunun için çok geç. Gerçi ben mahkemeden bahsettiğimde yüzlerinin bembeyaz kesilmesine bakılacak olursa belki de bu yolu denemeyeceklerdir.

Gözden kaçırdığım bir şey olmadığından emin olmak için odaya göz gezdiriyorum.

Çatı penceresinin yanındaki rutubet gittikçe kötüleşiyor. Eğimli tavandan duvara uzanan rutubetli bir bölge var. O pencereyi tamir edene kadar Jack’in başının etini yemeye karar veriyorum. O pencereyi tamir etmeyeceğinden adım gibi emin olmama rağmen ona pabuç bırakacak değilim. Kış geldiğinde odanın çıkmamı sağlayacak kadar sağlıklı bir ortama dönüşmesini umuyor muhtemelen.

Yine yanılıyor.

Dışarıdaki sahanlığa çıkan merdivenlerden gelen iniltili gıcirtılar duyuyorum. Ses kesiliyor. Sonra sahanlıktaki hafif ayak seslerinin takip ettiği gıcirdama tekrar başlıyor. Jack'in gözdağıyla ikinci bir tur yapma havasında değilim. Bu kez çığlık atıp bütün evi ayağa kaldıracağım.

Masanın yanındaki sandalyeyi kapıp kapı tokmağının altına sıkıştırıyorum. Biber gazını ve bugün öğle tatilinde satın aldığım kişisel alarmı çıkarıyorum. Kalbim öyle hızlı atıyor ki kendi kalp atışlarımı duyduğuma eminim. Biber gazını sımsıkı tutuyorum. Kapıya hafifçe vurulmadan önce epey süren bir sessizlik oluyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum dişlerimi gıcirdatarak.

"Seninle yüz yüze konuşup konuşamayacağımızı soracaktım." Bu kez Jack değil gelen. Martha.

Altı

Sandalyeyi çekip kapı sürgüsünü açıyorum. Tereddüt ederek kapıyı azıcık araladığımda ziyaretçimin yalnız olduğunu fark ediyorum. Onu içeri almamam için herhangi bir sebep yok gibi görünüyor. Sonuçta ev onun evi. Martha elimdeki biber gazını ve kişisel alarmı görüyor.

Gaddarca gülüp “Buna gerek yok Lisa. Jack yüzünden endişelisin değil mi? Endişelenme. Zararsız biridir o. Öyle göründüğüne bakma.”

Hâlâ gardımı almış vaziyetteyim ama hafiften utanıyorum. Biber gazını ve alarmı şömine rafına bırakıyorum. Martha yalınayak. Topuklu ayakkabılarının yarattığı uzun boylu kadın izlenimi gitmiş. Pahalı bir mekânda geçirilecek şatafatlı bir akşama uygun giyinmiş yine de. Belki de her zamanki halidir bu. Hangi parfümü kullandığımı bilmiyorum ama hoş ve tatlı bir kokusu var. İç bayıltıcı türden bir parfüm değil.

Neredeyse alacakaranlık. Odadaki tek doğal ışık baca ve çatı penceresinden geliyor. Ortam oldukça kasvetli. Genç bir kadınsa ne kadar çekici olduğunu bu sayede görebiliyorum belki de. Elmacık kemikleri ve alnı göz kamaştırıcı yeşil gözleri için güzel bir çerçeve oluşturuyor. Altın çağındayken çok kalp kırmış olmalı. Tam bir dikkat odağı. Bu da benim nasıl olup da Jack gibi bir adamla evli olduğunu merak etmeme sebep oluyor.

Martha gergin olmalı. Ben onu izlerken odada bir gardiyan gibi dolanıp eşyalarımı denetliyor. Sanki bir şey bulmayı umuyormuş gibi masanın yanına geldiğinde duruyor. Başını kaldırıp bana bakıyor. Aşağıda yaşananlardan sonra hâlâ biraz sarsılmış gibi görünüyorsa ama sonra cazibeli bir gülüş atıyor bana.

“Biraz sohbet edebilir miyiz Lisa? Bilirsin işte. Kadın kadına.”

“Tabii ki. Benimle istediği kadar ‘sohbet’ edebilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmesin. Bu evden gitmiyorum. Bu odadan yani.”

Martha masanın yanındaki sandalyeye oturup bacak bacak üstüne atıyor.

“Bunu çok sık yapmam...” Bir paket sigara çıkarmadan önce beni önceden haberdar edip cevap vermeme fırsat vermiyor.

Şaşkınlığımı belli etmiyorum. Martha ve sigara ikilisi kafamda canlandırabileceğim bir şey değil. O zarif ağzından sarkan sigara gibi pis bir şey için fazla görgülü görünüyor. Sonra sigara içmesine şahit oluyorum. Tam bir gösteri sanatı. Dumanı çekerken dudaklarını uzatıyor. Duman yükselip onun etrafında kıvrılıyor. O yüzden de Hollywood’un klasik filmler döneminde yapılmış bir suç filminin başrol oyuncusunun doğal cazibesine bürünüyor. Sevgilisi az önce kocasını vurmuş ve FBI’nın onları aramaya geleceğinden endişelenen bir film yıldızı. Sigara içmesinin bir mahzuru olup olmadığını ya da benim de bir tane isteyip istemediğimi sormuyor. Benim için mahzuru var oysa.

Ama burası onun evi. Benim değil.

“Sana bir soru sorsam cevaplayabilir misin?”

“Elbette.”

Duman yüzünün bazı bölümlerini örtüyor. “Neden eşyalarını toplayıp gitmiyorsun buradan? Senin yerinde olsam ben öyle yapardım.”

“Sana zaten söyledim. Bir kontrat imzaladım ve o kontrata sadık kalmak istiyorum. Böyle güzel ve rahat bir oda bulmak kolay değil. Şampanya meselesine gelince...”

Sözümü kesiyor: “O şampanyanın ve kadehlerin buraya nasıl geldiğini gayet iyi biliyorum. Onları buraya Jack getirdi değil mi? Çünkü geceyi dışarıda geçireceğimi zannediordu. Ben aptal değilim.”

Bildiğini itiraf etmesine şaşıyorum. “O zaman benim yanlış bir şey yapmadığımı da biliyorsun. Odadan çıkmam için bir sebep daha eksilmiş oluyor.”

“Ben gitmek için bir sebep daha diye düşünürdüm. Kaldığım ilk gece elinde bir içki ve kondomla koşa koşa üst kattaki odama gelen bir ev sahibinin olduğu bir evde yaşamak istemezdim. Kondomu unut gitsin. O kadar da mantıklı biri değildir.”

Kocasını bu kadar iyi tanıyor olmasına şaşakalıyorum. Ne diye böyle bir adamla birlikte ki o zaman? Kendini aşağılanmış hissetmiyor mu?

“Haklarımı biliyorum. Kimse beni atamayacak.”

Martha ayağa kalkıp pencereye gidiyor ve sigarasını dışarı atıyor. Tekrar oturduğunda bir sigara daha yakıyor hemen. Bu kez ellerinde hafif bir titreme var. “Onunla yattın mı?”

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kalıyor. “Tabii ki... tabii ki hayır.” Boş elinin parmaklarını esnetiyor. “Onunla yatsan seni suçlamam. Çok yakışıklı bir çocuk. Dürüst olmam gerekirse benim de kendi kusurlarım var. Ben ikiyüzlü biri değilim. Zamanında benim de bir-iki kez yapmışlığım var o işi. Böyle bir şey için kimseyi suçlayacak bir pozisyonda değilim yani.”

“Ben. Onunla. Yatmadım.”

Bu kadın kadına muhabbet fazla kişisel ve çok rahatsız edici olmaya başladı. Martha’nın lafı nereye getirmek istediğini merak ediyorum. Burada benimle ihanet üzerine sohbet etmek istemediği çok açık. Her halinden belli bu. Jack’in onu bir tür mesaj vermek üzere buraya yolladığından eminim ama o mesajın ne olduğunu bulamı-

yorum. Bana odadan çıkma emri vermek olamaz. Bunun olmayacağını net bir şekilde söyledim zaten.

Martha düşüncelere dalmış görünüyor. Sonra "Kaç yaşındasın?" diye soruyor.

"Yirmi beş."

Başını aşağı yukarı sallıyor. "Ben kırk üç yaşındayım." Devam etmeden önce bir anlığına susuyor. "Pekâlâ, kırk sekiz yaşındayım." *Hatta daha fazla*, diye eklemeye can atıyorum. Kesinlikle ellili yaşlarında bir kadın o. "İnsanın kendinden çok daha genç bir adamın karısı olması kolay değil. Herkesin seni onun annesi zannetmesi ya da kocanın bir jigolo olduğunu düşünmesi. Hiç kolay değil."

Benim de onu Jack'in annesi zannettiğimi hatırlayınca sinmeme engel olamıyorum.

"Hayal edebiliyorum."

Hüzünlü bir kadından incinmiş bir kadına dönüşüyor. "Hayır, edemezsin. Hayal etmeye başlayamazsın bile. Senin yaşındayken erkekler köpek gibi peşimden koşarlardı. Tek yapmam gereken onlara bir sopa atmaktı. Avazları çıktığı kadar bağırıp sopayı kapmaya çalışırlardı. Sopayı dişlerinin arasında bana getirip arka ayaklarının üzerine oturur ve dilleri dışarıda kuyruklarını sallarlardı. Şimdiyse..." Sesi umutsuzlukla çatallaşıyor. "Şimdi arkamdan gülüyorlar bana. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin."

Haline üzülüyorum. Nasıl üzülmem ki? Şüphesiz kendini gençleştirmek için kimyasal maddeler enjekte ettiriyor cildine.

Oda karanlık oluyor. Martha bir gölgeye dönüşüyor.

"Bak Lisa. Sana gitmeni söylemiyorum ya da rica etmiyorum. Sana gitmen için yalvarıyorum." Ses tonu öfkeli bir ses tonuna yakın. "Eşyalarını toplayıp git bu gece. Alt kattaki çekmeceli dolaplardan birinde birkaç yüz sterlinim var. İstersen o parayı alıp bir otele

gidebilirsin. Jack harika biridir ama bazen şey olabiliyor...” Sanki ihtiyacı olan kelimeler havada uçuşuyormuş gibi bakışları yukarı kayıyor. Benimle tekrar göz kontağı kuruyor. “İşler kendi istediği gibi gitmediğinde biraz inatçı oluyor. İkinizin de evimde uyumsuz hissetmesini istemiyorum.”

“Yani bu ev onun değil senin, öyle mi?” diyerek atlıyorum lafa.

Sorduğum sorunun tepesini attırdığını anlamak için yanaklarının al al olmasını görmeme gerek yok. Ayağa kalkıyor. Yüz hatlarında gerginlik ve öfke karışımı bir şey var. “Sadece evim ve param için benimle birlikte olduğunu demeye getiriyorsan sen...”

“Özür dilerim Martha. Çok yersiz bir soru oldu. Bu güzeller güzeli evinin bir köşesine sahip olduğum için minnettarım.”

Bana mutsuz bir yüz ifadesiyle bakarak ayakta durmaya devam ediyor. “Biz dört yıldır birlikteyiz. Sadece Jack ve ben. *Evimizde* baş başa.”

Ve benden önce bu odada yaşayan adam diye eklemek istiyorum ama yapmıyorum.

“Başka birinin taşınmasına izin vermek kolay olmadı ama Jack’in işleri son zamanlarda inişli çıkışlı ve benden para istemeyi sevmiyor. Bağımsızlığına düşkün. Ona başka bir para akışı sağlayabilmek için bir kiracımız olması konusunda anlaştık yani.” Yüz ifadesi netliğini kaybediyor. “Sana karşı dürüst olacağım. Benden çok daha genç kocamla birlikte evde genç bir kadının yaşamasının nasıl bir şey olacağını enine boyuna düşünmemişim.”

Tanrım, ne kadar da korunmasız görünüyor. Sanki bütün dünyasını başına yıkacakmışım gibi.

Hemen ayağa kalkıyorum ama mesafemi de koruyorum. “Seni temin ederim ki eşinle aramda ev sahibi ile kiracısı arasındaki profesyonel bir ilişki dışında hiçbir şey olmayacak.”

Martha bir an düşünüyor. “Mesele sadece sen değilsin. İşin içinde Jack de var. Duyguları incindi. Aranızda tuhaf bir durum olma-

sını istemiyorum.” Avuç içlerini sallıyor. “Belki de yapabileceğin en iyi şey buradan gitmen.”

“Dünyanın en popüler şehirlerinden birinde yaşayacak bir yer bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? İşimde gayet iyi kazanıyorum ama yine de kendi dairemi tutacak kadar param yok. Bu gece buradan ayrılırsam kendimi başka insanlarla tika basa dolu bir pansiyon odasında bulurum. Bunu yapamam.” Nefes alıyorum. “Tünelin ucunda hepimiz için bir ışık var. Altı ay sonra işler hâlâ yolunda gitmiyor olursa kontratı yenilemezsiniz. Ben de çeker gideirim. Bu kadar basit.”

“Sana ne yapacağımı söyleyeyim.” Ses tonu canlanıyor. “Jack ile özel olarak konuşup onu yumuşatacağım. Evet, aynen öyle yapacağım.” Ellerini kavuşturup yumak yaparak söylediklerinin son kısmı kendi iyiliği içindi. Kocasıyla konuşma fikri neden ona ellerini sıkırtıyor ki? Neden onu bu kadar geriyor?

Martha sessiz adımlarıyla kapıya doğru yürüyor. “Bu odanın daha önce bir hizmetkârın odası olduğunu biliyor muydun? Geçenin bir vaktine kadar alt katta çalışıp yorgunluktan helak olmak yetmiyormuş gibi bir de evin en üst katına çıkmak zorunda olmayı hayal edebiliyor musun?”

Bu soruya cevap vermek istiyorum: “*O hissi gayet iyi biliyorum. Tuvalete gitmek için benim de her seferinde yorgun argın alt kata inip çıkmam gerekiyor.*” Bu cevabı kendime saklayıp dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum.

“Endişelenme Martha. Her şey yolunda gidecek.”

1

Yedi

Gecenin ayazında sol bacağım yatağın üstünde bükülmüş bir vaziyette yerde bir ter yığını olarak uyanıyorum. Fular düğümü sıkışmış. Kumaş ayak bileğimi acıtarak sıkıyor. Çaresizliğin sebep olduğu gözyaşları süzülüyor yanaklarımdan. Kendimi yenilmiş hissediyorum: Rüyalar tekrar başladı.

Bazı insanların migreni vardır. Migren ağrılarının ne zaman geleceğini bilirler ve tek çare tetikleyici faktörlerden kaçınıp ağrı kesici almaktır. Ağrılar buna rağmen başladığında yapılacak tek şey sessiz bir yerde uzanıp ağrıların geçmesini beklemektir. Ben migren ağrısı çekmiyorum. Onun yerine kâbus dalgalarına maruz kalıyorum. Bazen birkaç gün sürüyor bu kâbus dalgaları. Bazen de birkaç hafta. Sonrasında bir süreliğine duruyor. Genellikle aylarca ya da yıllarca görmüyorum o kâbusları. O yüzden de artık geçti diye düşünüyorum.

Sonra çok daha fazlasıyla geri geliyorlar. Ne zaman geldiklerini ve tetikleyici faktörleri biliyorum ama bana yardımcı olabilecek bir ilaç reçetesi yok. Ayrıca sessiz bir yerde uzanıp geçmelerini de bekleyemiyorum çünkü sessiz bir yerde uzandığım zaman saldırıya geçiyorlar.

Korkmamın sebebi bu evin baştan aşağı “tetikleyici faktörlerle” dolu olması.

Kendimi bildim bileli görüyorum bu rüyaları. Küçükken can havliyle çılgık atardım. Annemle babam da saldırıya uğradığım

korkusuyla odama koşarlardı. Aslında saldırıya uğruyordum ama kafamın içinde oynayan korku filmlerinde oluyordu bu. Annemle babam yanıma gelirdi. Babam beni sakinleştirirken annem sessizce ağlardı. Bu kâbus dalgaları esnasında gündüzleri de acı çekiyordum. Bu kısmen yorgun olmam yüzündendi ama benim çocuksu hayal dünyamda olan şeyin gerçek hayatta olmadığından tamamen emin olamamamdandı da aynı zamanda. Annemle babam ve öğretmenlerim bu dönemlerdeki durumumdan o kadar endişelendiler ki beni apar topar bir çocuk psikoloğuna götürdüler.

Psikolog belli etmemeye çalıştı ama bıçaklı, baltalı, kılıçlı, hançerli ve devasa iğneli canavarların öldürmek için beni evin içinde kovaladıklarını anlattığım hikâyeler karşısındaki şaşkınlığını gördüm ben. Ve acı. Ah o acı! Ve diğer kâbuslar. Frak kuyruklarında ölüm taşıyan ve sürekli değişen şekil ve renklerin üstüme abandığı tamamen anlamsız soyut kâbuslar.

Psikoloğun bütün bunları anlamlandırmak için bulabildiği tek yol bana dengesiz ve muhtemelen zorbalığa uğrayan oldukça uyumsuz bir çocuk olma teşhisi koymak oldu. Doğal olarak annemle babama ve öğretmenlerime bu teşhisin azıcık yumuşatılmış halini söyledi.

Yeni evim yeni bir kâbus dalgası için ideal bir ortam. Gündüz vakti baktığınızda Viktorya tarzı görkemli bir köprü ayağı ama geceleri hafiften tüyleri ürperten ve içinde şekerleme yapan bir vampiri hayal edebileceğiniz gotik tarzda bir malikâneye dönüşüyor. Geceleri her türden gürültü geliyor kulağa. Evin ahşap aksamı uzayıp kısalıyor ve ıslanıp kuruyor. Bu da sanki ev yaşıyormuş gibi birinin nefes alıp verişine benzeyen gıcırtilara sebep oluyor.

İntihar mektubu.

Jack'in bana asılması.

Hiç de dostane olmayan bir komşu.

Martha haklıydı. Eşyalarımı toplayıp gitmeliyim.

Hayır. Böyle bir seçenek yok.

Kendimi tekrar yatağa sürüklüyorum. Bacağımdaki bağı gevşetiyorum. Telefonuma ve kulaklığıma uzanıyorum. Oynat tuşuna basıyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Amy Winehouse'un "Yalnız Uyan" şarkısına gömülüyorum. Son derece hüzünlü bir şarkı ama melodisi beni yatıştırıp sakinleştiriyor ve içimdeki korkuyu alıp götürüyor.

Bedenim gevsemeye başlıyor. Nefes alış verişlerim yavaşlayıp düzenli hale geliyor. Sürükleniyorum...

Ama karanlık olduğunda beni beklediklerini hissediyorum. Benim iki katım kadar olan insan suretindeki şu devasa figürler. Bacadan ve çatı penceresinden beni gözetliyorlar. Odanın kapalı kapısının arkasına saklanıyorlar ama orada olduklarını biliyorum. İğrenç ve öldürücü yüzlerini görüyorum. İki ellerinde de bıçaklar ve iğneler var. Bekliyorlar. Ben bükülür, döner, kanar ve çığlık atarak annemi çağırırken içeri sızıp ölüm saçabilsinler diye uykuya dalmamı bekliyorlar. Başımın irkilerek hareket etmesiyle kendimi bu yarı uyur durumdan zorlukla çıkarıyorum. Kulaklığım hâlâ kulağımda. Hâlâ uyku sersemiye oynat tuşuna basıyorum. Amy yine benimle ilgilenmeye başlıyor. Bedenime bir ağırlık çöküyor. Bu kez uyuyacağımı hissediyorum.

Ölümcül figürler ortalıkta görünmüyor ama onların sabırlı olduğunu biliyorum. Başka bir gece tekrar gelecekler ve o gece çok yakın.

Birinci katın sahanlığındaki döşemeler terliklerimin altında gıcırdayınca olduğum yerde kalakalıyorum. Lanet olsun! Yapmak istediğim son şey Martha ve Jack'i uyandırmak. Onlardan korktuğum için değil ama. Koca ile karşılaşmanın işleri kötüye götürmesi olmadan da yapabilirim. Yine de Martha'nın onu ikna etmiş olması ve adamın beni rahatsız ederek bunu bana karşı kullanmayı kesmesi için dua

ediyorum. Kısa bir süre olduğum yerde bekliyorum. Yakınlardaki odaların hiçbirinden çıt çıkmıyor.

Parmak uçlarıma basarak merdivenlerden inerken kan ter içinde kalıyorum. Kaç saat uyuyabildiğimi bilmiyorum ama yeterince uyumadığım kesin. Kendimi zombi gibi hissediyorum. Giriş katına geldiğim an jambon kokusu alıyorum. Birileri uyanıp işe koyulmuş bile. Bu kişinin kötü çocuk Jack olmasından şüpheleniyorum. Martha'yı jambonla bağdaştıramıyorum. O daha çok tütsülenmiş somon balığı ve sahanda yumurta insanı gibi geliyor bana. Boş olup olmadığını anlamak için içeriye bir göz atmayı geçiriyorum aklımdan... Daha neler! Burada yaşamak için bir sürü para veriyorum ben. Ayrıca etrafta istenmeyen bir hayalet gibi sürünmeye hazır değilim. Bulduğum yerden uzaklaşırken bir üst katta kapanan bir kapı sesi duyduğumdan eminim. Belli ki Martha yeni güne başlıyor. Neyse ki Jack mutfakta değil. Banyoya gidip uzun ve çok gerekli bir duş alıyorum. Biraz daha kendime gelmiş hissederek bir fincan çay yapıp ekmek kızartıyorum ve mutfaktan çıkıyorum.

Yukarı çıkmıyorum. Onun yerine camgöbeği maviye boyanmış duvarları, mermer şöminesi ve mekânı olduğundan iki kat daha büyük gösteren bir aynası olan salona gidiyorum. Salonun diğer ucunda göz alıcı siyah bir piyano var. Buradaki ilk akşamımda yaptığım şeyi tekrar ediyorum. Evin bana söylemek istediği bir şey olup olmadığını öğrenmek için gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum. Sonra gözlerimi açıp odanın her bir özelliğini içime çekiyorum ama tık yok.

Aynı şeyi evin kalbinde de yapıyorum. Şu holdeki lüks kırmızı-siyah kilimin üstünde. Ev burada da hiçbir şey söylemiyor bana. Belki de şu dört duvarı duyamayacak kadar keyifsizim. Yine de sorun değil. Başka zamanlar da olacak nasıl olsa. Bende zamandan bol bir şey yok. Merdivenlerden çıkarken kendi kendime sırtıyorum. Bu ev ben farkına varmadan birkaç şey söyledi bile bana zaten.

Odama girer girmez sürgüyü çekip sandalyeyi kapı tokmağının altına yerleştiriyorum. Terliklerimi ayağımdan fırlatıp kendi etrafımda dönmeyi tamamlayamadan olduğum yerde donakalıyorum. Geriliyorum. Bir gürültü mü duydum? Sırtımdan aşağı soğuk terler iniyor. Bir şey ya da biri beni izliyor. Kapalı kollarımdaki tüyler alar- ma geçip diken diken oluyor.

Nefes alışlarımı yavaşlatıyorum. Tek bir kasımı bile oynatmıyorum.

İşte yine o ses. Hafif bir hışırtı ve sanki küçük bir sopa döşemele- rin üzerinde gezdiriliyormuş gibi belli belirsiz bir tıkırtı. Korku için- de dönüşümü tamamliyorum. Fırlattığım bakış sonuçsuz kalıyor. Hiçbir şey yok. Odada o kadar az mobilya var ki herhangi bir şeyin bir yerlere saklanabilmesi neredeyse imkânsız. Sessiz adımlarla oda- da turluyorum ve onu görüyorum. Gri bir nesne. Tüy gibi bir şey. Gözümün ucuyla görüyorum onu. Sonra yine o tıkırtıyı duyuyorum. Bir iğrenme duygusu dalgalanıyor içimde. En kötü kâbusum. Bir fare. Elimle ağzımı kapatıyorum. Kılımlı kıpırdatabilecek halim yok. Kuyruğu kapanın metal teline sıkışmış. İçi doldurularak kapatılmış şömineye doğru ilerliyor ama sonra fikrini değiştiriyor. Arkasında kalan kapıyı kızak gibi çekip çaresizce çırpınarak yatağın altına kaçmaya çalışıyor.

Oda sessiz. Çığlık atamayacak kadar korkmuş vaziyetteyim. Ak- lımda kalış nedenini bilmiyorum ama kocaman ölü gözlerini bana dik- miş ölü bir fare var anılarımda hep. Neredeyse bana değiyor. Nedense kaçamıyorum. Üstüme atlayıp mikroplu ayaklarını ve pis tırnaklarını korkudan büzülmüş tenimin üzerinde gezdirecek. Kuyruğu çığlık atan dudaklarıma sürtünecek. Şu an da o anıda olduğu gibi hareketsizim.

Odayı görmeye geldiğimde Jack'e evde fare olup olmadığını sor- muştum değil mi? Yatağın altından gelen kazıma sesi ev sahibimi aklımdan çıkarttırıyor bana. Beni harekete geçiriyor. Odanın öbür ucuna zıplıyorum. Sandalyeyi kapıdan çekip el yordamıyla kapı tok- mağını arıyorum. Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan çarpıyorum. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Minnacık bir yaratık benim gibi

cüsseli ve yaşlı birini bu hale mi soktu? Bunun aptalca bir şey olduğunu biliyorum ama üstesinden gelemiyorum.

“Ja...” diye bağırmaya başlıyorum. Deli gibi korkmama rağmen kelimeyi yutuyorum.

Onun bu meseleyi çözebileceğini biliyorum ama ihtiyacım olan en son şey odama gelecek yılışık bir adam.

İyi de bütün sabahı odamın dışında korkudan nefesim kesilerek geçiremem ki. İşe gitmem lazım. Bir süpürge bulursam onu Jack gelene kadar şansını deneyebileceği sahanlığa kovalayabilirim diye geçiriyorum aklımdan. Muhtemelen Martha bu sorunla ilgilenemeyecek kadar narindir. Minik ziyaretçim ben odaya tekrar dönene kadar çoktan kaçıp gitmiş olur belki de. Bu şeyler küçük birer Houdini⁴ gibidirler. O yüzden de bu çok mümkün.

Merdivenlerin altındaki dolaptan aldığım süpürgeyle silahlanarak geri döndüğümde kapıyı dikkatle açıp sırtımı duvara dayayarak sızıyorum içeri. Emekler vaziyette durup yatağın altını gözetliyorum. Küçük dostum hâlâ saklanıyor. Ben ona bakarken yerinden kıpırdamıyor. Belki de kıpırdamayacak kadar korkmuştur. Ben ondan ne kadar korkuyorsam o da benden en az o kadar korkuyordur. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde dehşete kapılıyorum. Onun gözleri de fal taşı gibi açık. O da benim kadar korkmuş.

Anım geri dönüyor. Kocaman ölü fare gözleri bana bakıyor. Bağırıyorum, bağırıyorum, bağırıyorum.

Alt kattaki sahanlıkta bir hareketlenme var. Jack kapıyı açıp içeri dalmadan önce merdivenlerden çıkan ağır botların basamaklara güm güm vuruşu geliyor kulağıma.

Başını öne eğip bana ters ters bakıyor. “Senin derdin ne? Anladım. Fare var, değil mi?” Bana yardım etmeye çalıştığında kolumu çekerek ayağa kalkmaya çabalıyorum. “Bana bu evde fare olmadığını söylemiştin.”

⁴ Harry Houdini, Macar asıllı Amerikalı illüzyonist. Özellikle bağlı durumda girdiği kilitli bir sandıktan kurtulma numarasıyla ünlüdür.

Aynı anda hem masum hem de kibirli görünüyor. “Öyle mi demiştin? Hatırlamıyorum. Elbette bu evde fare var. Hem de bir sürü. Bu ev Viktorya döneminden bir ev tatlım. Bu şehirde faresiz bir ev bulmayı dene bence.” Elimdeki süpürgeyi alıyor. “Şimdi bana küçük namussuzun nerede olduğunu söyle bakalım. A evet. İşte burada. Bak sen şuna! Kuyruğu kapana sıkışmış. Bu onu biraz yavaşlatır.”

Farenin hâlâ kurtulamadığı kapana bir süpürge hamlesiyle döne döne çıkıyor yatağın altından. Elimi deli gibi atan kalbimin üstüne koyup panikle geriye sıçırıyorum. Jack kapana alıp omuz hizasında kaldırıyor. İğrenerek dudağımı büküyorum. Kuyruğundan kapana sıkışmış ve çaresizce kendini yukarı çevirmek için debelenen fareyi bana doğru yaklaştırıyor. Benim allak bullak olduğumu görüyor.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye ciyaklıyorum. Öfkeden kudurduğum sesimden belli oluyor. “Hayvanlara eziyet etmekten zevk mi alıyorsun? Onu dışarı çıkarıp bırak.”

Jack “Bırakamam. Ya geri gelirse?” diyor.

Bu moron canıma yetti artık. “Onu odama sen koydun değil mi?”

“Ne yaptım ne yaptım?” diyerek cevap veriyor küçümser bir tavırla. “Saçma sapan konuşmayı bırak. Martha bana etrafında dolaşmamamı çok net bir şekilde söyledi. Sen sanki Freddy Krueger⁵ şehre inmiş gibi evi başımıza yıkmadan önce yapmaya çalıştığım şey tam da buydu.”

Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum. Kapana kısılmış bir fare evin en üst katına başka nasıl çıkmış olabilir ki? Muhtemelen fareyi kapana kısıp ben bulayım diye odama bırakmadan önce başka bir yerlerde yakaladı. Benim için sergilediği garip bir tiyatro oyunu.

Az önce zemin kata indiğimde üst kattan gelen gürültünün sebebi bu olmalı. Fareyle odasından sessizce çıkıp sonra da gizlice benim odama girerken çıkardığı gürültüyü duyduğum. Piç kurusu!

⁵ Freddy Charles Krueger, Wes Craven tarafından yaratılmış kurgusal film karakteridir. Rüyalar âleminde var olan Freddy Krueger, rüyalar aracılığıyla gerçek dünyadaki insanları öldürebilmektedir.

Sekiz

Kendi etrafımda dönüyorum, volta atıyorum, biraz daha kendi etrafımda dönüp kendimi Doktor Wilson'ın stüdyosunun kapısının önünde durduruyorum. Tüm bu kararsızlık halleri ilk randevuma on dakika gecikmeme sebep oldu. Gerçekten de tahammül edemiyorum buna. Deli doktorları, terapistler, kafa doktorları. Bunlar bana uymuyor. En kötüsü de bunlardan biriyle yaptığım herhangi bir seans sadece korkunç şeylerin olduğu ve kontrolün kenetlenmiş parmaklarımın arasından kayıp gittiği o karanlık tarafa itebiliyor beni.

Göğsümdeki boş mağarayı dolduran bir nefes çekiyorum içime. Bunu annem ve babam için yaptığımı hatırlatıyorum kendime. Onlara benden bir çeşit erken yılbaşı hediyesi. Oyunun adı gülümse ve katlan. İyi doktorun harika biri olduğundan şüphem yok. Mesleğinin ileri gelenlerinden biri ama bana yardım edemeyeceğini biliyorum. Yapamaz. Şu an kimse yapamaz bunu.

Ben hariç.

Wilson muayenehanesine neden “stüdyo” diyor bilmiyorum. Onun bir psikiyatr olması gerekiyor. Bir rock yıldızı değil. Belki de deli doktorlarının iş yaptıkları yere verdikleri yeni moda isimdir bu. Wilson'ın stüdyosu Hampstead'in zengin bir mevkiinde. Çok hoş bir müstakil evde. Binanın önüne park edilmiş Mercedes para bol

diye bağıyor. Müşteri listesinde kafayı yemiş milyonerler, zavallı zengin küçükler ve bunun gibi insanlar olmalı.

Huzursuzluğuma rağmen neredeyse kahkahaya boğuluyorum. Doktor Wilson Sigmund Freud'un kopyası: aynı kısa saç tıraşı ve güzelce kesilmiş sakal. Gözlüğü bile kelebek gözlük gibi görünüyor. Ağzını açtığında bu imaj patlıyor ama. Standart İngilizce konuşuyor ve Alman aksanı yok.

"Lisa değil mi? Tanıştığımıza memnun oldum." Şu derin ve ölçülü seslerden birine sahip. Hani şu ağızdan çıkmadan önce her bir kelimenin düşünüldüğü türden bir ses.

Bir cumartesi sabahı olduğu için resepsiyonda ve bekleme odasında kimse yok. Baş başayız. İçeri girerken annemle babamın sağlığıyla ilgili birkaç soru soruyor. Onlarla epeydir görüşmemiş sanırım. Muayenehanesine girdiğimde gülmemek için kendimi tutmam gerekiyor yine. Her psikiyatrida olan kanepelerden biri var. Esaslı bir kanepes. Şu çok pahalı olanlardan. Simsiyah bir döşemeyle kaplanmış. Pırıl pırıl parlıyor.

"Kanepeniz var demek." Şaşkınlığımı paylaşmadan edemiyorum.

Alınmıyor. Onun yerine göz kenarlarındaki çizgileri belirginleştiren sıcak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Müşterilerimden bazıları bir kanepes görmeyi bekliyor. Ben de onları hayal kırıklığına uğratmayı sevmiyorum. İstersen bir dene. Ya da istersen buradaki mükemmel sandalyeye de oturabilirsin."

Kendime engel olamıyorum. Lunaparktaki oyuncaklardan birine biniyormuş gibi tırmanıyorum kanepes. Yerleşip arkama yaslandıktan sonra güzel döşemesinin rahatlığına gömülüyorum. Çok rahat görünüyor olabilirim ama bu işin bir an önce bitmesini istiyorum. O yüzden de çay, kahve ya da su istemiyorum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kendi sandalyesine oturuyor. İki elinin parmaklarını kucagında birleştirmiş. "Bugün konuştuklarımızın bir kısmını not etmemin bir mahzuru var mı?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Ne yazdığının ne önemi var ki? Hangi soruları soracağını biliyorum. Cevapları ezberden söyleyip gitmeye dünden hazırım zaten. Hikâyemi sayılarla anlatırken kendimden kaçmaktan korkuyorum yine de.

Başıyor. Ona kendimle ilgili bir şeyler söyleyebilir miymişim.

Sorun değil. Hazırdaki CV'mi takır takır tekrarlıyorum.

Surreyli orta sınıf bir ailenin kızıyım. Sevgi dolu ve dengeli ebeveynler tarafından ihtiyacı olan her şeyin ama her şeyin eksiksiz sağlandığı bir tek çocuk olarak büyüdüm. Tanıtıcı broşüründe kendini seçkin olarak niteleyen özel bir okulda yaptığım her şeyde başarılı oldum. Finans sektöründe üst düzey bir yazılım işi almadan önce üniversitede matematik okumaya devam eden nadir kızlardan biriydim. İşimde çok hızlı yükseldim. Disiplinli, dikkatli ve çalışkan biriyim. Hiç arkadaşım yok ama arkadaşaya ihtiyacım da yok zaten. Doğru düzgün bir tek erkek arkadaşım oldu. Evet, bir tane. Bu doğru. Hiç istismar edilmedim. O yüzden derinlere inmeyelim. Hiç uyuşturucu madde kullanmadım. Herhangi bir madde bağımlılığım olmadı. Bu kadar. İşte ben buyum.

Bir sürü not aldığını fark ediyorum. Ortaya koyduklarımın gerekçelendirdiklerinden çok daha fazlasını yazdı. Bir alışveriş listesi yapıyor olabilir gibi de geldi bana. Belki de cumartesi sabahını benimle konuşarak ziyan etmeye benim onunla konuşarak ziyan etmeye hevesli olmamamdan daha az heveslidir. Belki de bunu sırf annemle babamı neşelendirmek için yapıyordur. Sonra onun babamın bir arkadaşı olduğunu hatırlıyorum. Dolayısıyla benim hakkımda bana belli ettiğinden daha fazlasını biliyor olabilir. Parmak uçlarımı kanepenin deri döşemesine geçiriyorum.

“Anladım.”

Tek kelimelik bir yorum ondan beklediğim şey değil. Eminim başka sorular da gelecek. Not almayı bitiriyor.

Sonuçlarını hiç düşünmeden sert ve boğuk bir ses tonuyla “Bir şeyi en baştan açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Ben deli değilim! Tamam mı? Ben deli değilim!” diyorum neredeyse bağırarak.

Bu da nereden çıktı şimdi? Şu “d” ile başlayan kelime seans boyunca kök salmasını isteyeceğim son şeydi.

Doktorun kibar gülümsemesi tekrar sahnede. “Lisa, bu günlerde benim mesleğimi yapıp da ‘deli’ kelimesini kullanan çok az insan olduğunu göreceksin sanırım. Öyleleri varsa da meslekten men edil-meliler.” Hafiften bir iç çekip yazdıklarını okuyor. “Baban dört ay önce olan bir şeyden bahsetti bana. Bir olaydan. Benimle bu olayı konuşmak isteyebileceğini düşünmüş. Bu doğru mu?”

Babamın olan şeyi “olay” diye adlandırması tam da ona göre bir şey. Önemsiz bir şey. Sanki herkesin en az bir kez yaptığı bir şey.

Bir omzumu kaldırıyorum. “İsterseniz konuşuruz.”

“Mesele benim ne istediğim değil Lisa. Senin ne istediğin.”

Sanırım bu konuyu konuşmak zorunda kalacağız. “Tabii. Hadi o ‘olay’ hakkında konuşalım.”

“Bana ne olduğunu anlatmak istiyor musun?”

İstemiyorum ama anlatıyorum yine de. Odanın içinde duyulacak kadar derin bir nefes alıyorum. Sesimin titremesini istemiyorum. Tenimi kaplayan soğukluğa engel olamıyorum. Çözülüyorum. Sanki bir şeyi rapor ediyormuşum gibi konuşmaya başlıyorum:

“Sanırım modum biraz düşmüştü ve bu yüzden birkaç hap almış-tım. Çok kötü bir gece geçirmiştım. Çocukluğumdan beri sık sık kâbus dalgaları yaşıyordum ve bu kâbus dalgalarından birinin sonlarınday-dım. Hiç uyumamıştım. O yüzden işten izin aldım. Öğle yemeğinde neşelenmek için biraz votka ve ilaç dolabımdan da birkaç hap alıp iç-tim. Sonra birkaç hap daha alıp yine votka ile içtim. Sonra birkaç tane daha ve birkaç tane daha. O sırada ne yapmaya çalıştığımı gerçekten ama gerçekten bilmiyorum. Çok bitkindim. Kâbuslar bana kafayı ye-

dirtmişti. Sonra bayılmış olmalıyım. Banyoda yerde yatarken bulmuşlar beni. Sonra kendimi hastanede midem yıkanırken buldum.” Şimdi zor kısım geliyor. “Onlar, yani hastane, annem ve babam, özellikle de babam, bunun bir intihar girişimi olduğuna karar verdiler.”

Veda mektubunun yüzü olmayan yazarının hayaletinin hemen yanımda kanepeye uzandığını hissediyorum. Bu hiç rahatsız edici değil. Hatta neredeyse bana güç veriyor gibi.

Doktor hâlâ uzun uzun not alıyor. “Öyle miydi peki?”

“Ne öyle miydi?”

“İntihar girişimi miydi?”

İç çekip soru üzerinde düşünüyorum. “Aslında bilmiyorum. Belki de öyleydi. Annemle babam kesinlikle öyle olduğunu düşünüyor gibi. Şimdi ölmediğimi ispat etmek için sık sık gidip ziyaret ediyorum onları.”

“Geçmişte hiç intihar etmeyi düşündün mü?”

Gözlerimi kapatıyorum. Cevaplaması zor bir soru bu ama elimden geleni yapıyorum. “Tam olarak değil ama bazen keşke burada olmasaydım diyorum.” Ergenlik yıllarımda yeme bozukluğu yaşadığımdan da bahsetmeliydim belki de. “Bazen bunun sadece bir ortadan kaybolma, başka bir yere gitme girişimi olduğunu düşünüyorum. Zaman zaman keşke ölüm gelip beni alsa, huzur ve sessizliğin Shangri-La’sına⁶ götürse dediğim oluyor. Kâbusların giremediği bir yer. Viktorya dönemine ait mezarlarda yazar. Siz de bilirsiniz; kötülerin rahatsız etmeyi bıraktığı, bezginlerin dinlendiği yer.”

Doktor bir kez daha gülümsüyor. “Bu söz İncil’den. Eyüp Kitabı.”

“Zavallı Eyüp. Onu çok iyi anlıyorum.”

“Yıllar içerisinde sorunlarınla ilgili profesyonel yardım aldın mı hiç?”

⁶ James Hilton’un *Lost Horizon* adlı kitabında tasvir ettiği Himalayalar’da yer alan hayali mekân, yeryüzü cenneti.

“Evet. Hem de kaç defa.” Doğruyu söylemek gerekirse bu konu üzerine bir kitap bile yazabilirim artık. İlkokula giderken dağıldığımda doktor babam benim neyim olduğunu anlamaya çalışıyor ve meslektaşlarına danışıyordu. Annemle babam ne yapacaklarını şaşırmışlardı. O yüzden beni bir çocuk psikoloğuna gönderdiler. Hoş bir kadındı. Vivienne Westwood marka etekler giyerdi hep. Diğer çocukların bana zorbalık yapıp yapmadığını sordu. Ben de hayır yapmıyorlar, dedim. Ben ona zorbalık görmediğimi söylediğim halde sorunuma zorbalığın sebep olduğuna karar verdi. Yandan doktora bakıyorum. “Korkarım kimse bana yardım edemez.”

“Peki ya baban? O ne düşünüyor?”

“Ba... Babam mı?” diyorum yavaşça. Zihnim annemle babamın bahçesine götürüyor beni. Babam salıncakta sallıyor beni.

“Evet,” diyor Doktor Wilson sakın bir ses tonuyla. “Çok küçükken sana yardım etmek istediğinden bahsettin. Annenden bahsettiğinden daha çok bahsediyorsun babandan. Kendi alanında pek çok arkadaşı olan seçkin bir doktor o aynı zamanda. Bu yüzden onun ne düşündüğünü merak ediyorum. Sana bir şey söyledi mi hiç?”

Sessiz kalıyorum. Bunu beklemiyordum. Ayrıca annem ve babamın bana karşı hiçbir zaman vefasız olmadığının da farkındayım. Ben de onlara karşı vefasız olmak istemiyorum. Özellikle de babama karşı. Tüm çocuklar gibi ben de annemle babamı zaman zaman sinir bozucu buluyorum ama beni hiçbir zaman sırtımdan bıçaklamadılar. Hikâyemi zaten onlara vefasızlık etmeyecek şekilde düzenledim. Şimdi de vefasız olmak istemiyorum. Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum ama vefasızlık her şekilde yalan söylüyor gibi.

Durup dururken oturup ayaklarımı kanepenin yanından sallıyorum. “Üzgünüm doktor. Gitmem gerek.”

Doktorun yüzünde empatinin resmi var. “Elbette. Nasıl istersen.”

“Zamanınızı çaldım.”

“Hiç de değil.”

Ayağa kalkıyorum. Ayaklarımın üzerinde dengede durmakta biraz zorlanıyorum. Doktor Wilson’ın röntgen ışınına benzeyen bakışından kaçırıyorum gözlerimi. Zamanını boşa harcattım. Kafayı yemiş milyoner müşterilerinden biri olsaydım şu sohbetten birkaç bin sterlin kazanmış olurdu. Annemle babama iyilik olsun diye beni izin günü olan cumartesi gününde çağırıp bir kuruş bile kazanmadı. Şimdi tam da işler ilginçleşmeye başlamışken kalkıp gidiyorum. Kapıya doğru süzülürken benim için bir şey yapıp yapamayacağını soruyorum.

“Elbette yaparım.”

“Bana zaman ayırdığınız için gerçekten çok ama çok minnettarım ama buraya bir daha gelmeyeceğim.”

“Anlıyorum.”

Hâlâ göz kontağı kurmuyorum onunla. “Acaba babamla tekrar karşılaşsanız ya da karşılaştığınızda ya da onunla telefonda görüştüğünüzde ona seanslara devam ettiğimi söyleyebilir misiniz? Bu onları rahatlatır. Daha huzurlu hissederler. Benim için endişelenmeyi bırakırlar.”

Doktor Wilson anlayışla gülümsüyor. “Bu benim için çok etik bir şey olmaz. Mesleki anlamdan çok kişisel anlamda etik olmaz demek istiyorum. Baksana, neden bir süre daha tekrar oturmuyorsun?”

Kanepenin kenarına oturuyorum.

“Bu seanslar anne babanla, benimle, benim zamanımla ya da birinin iyilik yapmasıyla ilgili değil. Bu seanslar sana yardım etmek için ayarlandı. Beni görmeye gelmenin sana yardımcı olacağını düşünürsen önümüzdeki cumartesi yine gel. Gelsen de gelmesen de o gün aynı saatte burada olacağım. Yapmam gereken başka işler oluyor zaten.”

“Bana yardımcı olabileceğinizi sanmıyorum.” Sesim ilk defa titriyor.

“Belki de olamam. Ama bu tür meselelerle ilgili birçok deneyimim var. Belki de yardımcı olabilirim. Bir şey daha söylemek istiyorum. Bana dürüst bir şekilde kalbindekini ya da aklındakini söyleyerek kimseye ihanet edemezsin.”

Ne demek istediğini bilmiyorum. Her neyse. Fark etmez zaten. Buraya tekrar gelmeyeceğim ama yine de “Bunu düşüneceğim,” diyorum.

Doktor Wilson binanın çıkışına kadar eşlik ediyor bana.

O kapıyı açarken yüz yüze geliyoruz. “Eskiden zamanda donmuş gibi hissederdim. İleriye doğru hareket edemezdim.”

“Eskiden mi dedin?” Bana soru soran gözlerle bakıyor. “Eskiden’ dedin. Değişen bir şey mi oldu?”

“Hoşça kalm Doktor.” Dışarı bir adım atıyorum. Sonra tekrar ona dönüyorum. “Bazen başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bu hayatın benim yaşamam gereken hayat olmadığını.”

O daha bir şeyler söyleme fırsatı bulamadan kaçan bir hırsız gibi sokağın aşağısına doğru koşuyorum hızla.

Dokuz

Metro istasyonundan çıkan insanlar telaşla yanımdan geçiyorlar. Ayakları bilindik Londra ritmiyle hareket ediyor. Eve yeterince hızlı gidemiyorum. Onlarla kıyaslandığımda ben ağırkanlı kalıyorum. Bacak kaslarımın yerinde taşlar var gibi. Yorgunum. Tanrım, bitkinim. Görünmez bir el fişimi çekti. Beni bitiren işim değil. Bulduğum veda mektubu.

“İlgili kişiye.”

O mektup sonunda nihayet uykuya kavuştuğumda düşündüğüm son şey ve güne başladığımda da düşündüğüm ilk şey oluyor. Elde etmek için yalvarıp yakardığı huzuru bir türlü veremiyorum adama. Belki de bu benim kendi hayatıma son vermeye çalışmamla –ya da o travmatik olay her ne ise onunla– ilgili bir şeydir. Bilmiyorum ama görünmez oda arkadaşımı rahat bırakmıyorum. Takıntılıyım ben. Bu, geçmişteki terapistlerimden birinin kişiliğini tanımlamak için kullandığı bir kelimeydi. Bir şey kafama yerleşti mi söküp atamıyorum. Zihnimin bana ait olmadığından emin olana kadar kafamın içinde büyüyor da büyüyor. Şimdi de diğer bütün sorunlarıma eklenen ölü bir adam var.

Fare olayından beri neredeyse bir hafta geçmişti. Martha hem özür dilemek hem de Jack’in onu yapmakla suçladığım şeyi bir daha asla yapmayacağına dair garanti vermek için odama geldi. Tuhaf. Kocası-

nın sadakatsizliği karşısında gözleri fal taşı gibi açılan kadın başka da bir şey yapmıyor. Söyleyeceğini söylemesine izin vermiş, onunla tartışmamış ve ona kapıyı göstermişim. Jack'i görmemiştim ve öyle de olmasını istiyordum. Başka gösterilere kalkışmadığı sürece geçinip gideriz.

Biri daha bana sürtünüyor. Çok da kibarca değil. Caddeden aşağı ilerlerken hızlanıyorum. Yeni evimin beni beklediği sokağa dönüyorum köşeden. Eve yaklaşıncı Martha ve Jack'in komşusunun ön bahçedeki gülleri budadığını görüyorum. Beni Martha ve Jack ile bir olup bahçesine gülmekle suçladığı o unutulmaz karşılaşmamızdan sonra görmemiştim onu hiç. Onun konudan konuya atlayan deli bir kadın olduğunu iddia etmişti Jack. İrkilmeden edemiyorum. Deli kelimesi çok kötü bir kelime. Hayatınız boyunca üzerinize yapışıp kalan bir etikete dönüşüyor.

Açık olan bir şey varsa o da Martha, Jack ve komşularının birbirlerine duyduğu sevgide bir azalma olmamış olması.

Ya eğer...?

Kafamda yeni bir amaçla komşuya ulaşmak üzere yürüyorum.

Kırpma işini bırakıp kem gözlerle bakıyor bana. Ağzının kenarları memnuniyetsizlikle aşağı sarkıyor. Yazlık pantolonu ve her tarafına toprak bulaşmış gömleği onun küçük cüssesine bol gelmiş. Sıcak havaya rağmen kafasında örme çiçekli yünlü şapkası var. Yaşı kaçınılmaz bir şekilde yüzünden okunuyor okunmasına ama Jack her ne kadar ikna edici bir biçimde ortaya koysa da keskin kahverengi gözlerinde akli melekelerini kaybettiğine dair en ufak bir işaret yok.

"Ben Lisa," diyerek kendimi tanıtıyorum yapmacık bir gülümsemeyle.

O bana gülümsemiyor. Aslına bakılacak olursa bana gıcık olduğunu gösteren bükülmüş bir ağız ve çatık kaşlar var yüzünde.

Israrlı bir miyavlama beni şaşırtıyor. Aşağı baktığımda iyi beslenmiş bir tekir kedi görüyorum. Bir tasma ve gümüş isimliği var. Kadının bacaklarına sürtünüyor. Arkada başka bir tekir kedi daha var. Onun tüyleri kara lekeli ve girdaplı. Toprakta oynarken patisini ileri geri oynatıyor.

"Betty." Yeni komşum bacağına sürtünen kediye böyle sesleniyor. "Ana kuzusu olmayı bırak artık." Sesi son derece şefkatli. "Gidip Davis ile oyna."

Betty ve Davis. Tabii ya. Bette Davis.⁷ Kedinin ismi şüphesiz "e" ile bitiyor. Betty değil Bette diye yazılıyor. Kedi sıvışırken mırlayıp sanki toprakta oynamak akıldan bile geçirilemeyecek kadar utanç verici bir şeymiş gibi parke taş döşenmiş yola kıvrılıyor.

"Ne istiyorsun?" diyor kadın gözlerini kısıp ters ters bakarak.

"Yandaki eve yeni taşındım."

Gırtlğından aşağılayıcı bir hırıltı geliyor. "Onlarınkilerden birisin öyle mi?"

"Onlarınki derken?"

"Arkadaşları." Bu kelime sanki dünyadaki en zehirli kelimeymiş gibi çıkıyor ağzından. Güllerin solup ölmemesine şaşıyorum. "Bana iyi günler dileme zahmetine girecek kadar iyi davranışlı olduğun için teşekkür ederim küçükhanım. Eminim bunu sana annen öğretmiştir ama beni bir daha görürsen yoluna devam etmeni tercih ederim." Budama makası bacağının yanında şak diye kapanıyor.

"Hayır." Telaşla onu bilgilendirmeye başlıyorum. "Onlar benim arkadaşlarım değil. Evin en üst katındaki bir odanın kiracısıyım ben."

Beni yeni bir değerlendirmeye tabi tutarken yüzünün derisi gevşeyip daha çok sarkıyor.

"Pekâlâ, senin yerinde olsam," diye homurdanıyor şüphesiz komşularının duyduğunu umut ederek, "kendimi o ikisinin kem gözlerinden korumak için yanımda bir şişe kutsal su taşırdım."

Onunla konuştuğumu Martha ve Jack'in fark etmesini istemediğimi belli etmek için sesimi alçaltıyorum. "Onlarla anlaşamıyor musunuz?"

⁷ Bette Davis (d. 5 Nisan 1908, ö. 6 Ekim 1989) iki kez Oscar ödülü almış Amerikalı sinema, televizyon ve tiyatro oyuncusu.

Bette geri dönüyor. Sahibinin bacağıyla ilgileniyor. "Sanırım asıl onların benimle anlaşılamadığını söylemeye çalışıyorsun. Ben çocukluğumdan beri, yani altmış küsur yıldır bu sokakta yaşıyorum. Bu ev annemle babamındı ve bir gün torunlarıma kalacak." Ağzı yine bükülüyor. "Lottie'ninkiler son zamanlarda bana göz kulak olsalar da benim en kısa zamanda yaratıcıma kavuşmamı dört gözle bekliyor-muş gibi görünüyorlar. Şımarık veletler. Lottie'ye yuları yıllar önce eline almış olması gerektiğini söyledim. Dikkatli olmazlarsa her şeyi Bette ve Davis'e bırakacağım."

Bunun aile içinde nelere sebep olacağını biliyorum. Büyük bir mahkeme savaşı. Kedigiller insana karşı.

"İsminizi tam anlayamadım."

"Çünkü fırlatmadım," diyor pat diye. Bana şeytani bir gülüş atarken buruşuk yüzü aydınlanıyor. "Eskiden oğlanlara böyle söyledik. Palais ya da Soho'daki eski güzel dans gecelerini sevmiş olabilirim ama donumu da kolay kolay indirmezdin."

Bu lafın üzerine dudağım seğiriyor. Gerçekten de esaslı bir kadın. Hoşuma gitti.

Gözü seğiriyor şimdi de. "Adım Patricia ya da Patsy. Asla Trish değil ama. Bir zamanlar Trish adında bir kız tanırdım. Sesi sis düdüğü gibiydi. Batan *Titanic* ile birlikte denizin dibini boylaması gereken üçkâğıtçının tekiydi." Dönüp eve bakıyor. "Çok uyardı şu ikisine. Bir dala oturup yüzlerini muza bulamış üç maymun gibi olurlardı."

"Patsy." Onunla samimi olmaya karar veriyorum. "Martha ve Jack ile aranda ne geçti?"

"Göstereyim." Hızlı hareketlerle ön kapıya gidiyor.

Şansıma inanamıyorum. Arkasından mırılarak giden kedilerin peşine düşüyorum hemen. Ahşap bir duvar masası ve Viktorya tarzı portmantonun olduğu şatafatlı ve tıklım tıklım dolu bir holden geçiyoruz. Duvarlar aile portreleriyle ve daha modern, gülümseyen çocuk fo-

toğraflarıyla dolu. Bu çocukların şimdi sabırsızlıkla eve el koymayı bekleyen birer yetişkin olduğundan eminim. Evin arka tarafına geçiyoruz. Yan evdeki gibi bir mutfak yok burada. Yaz güneşiyle aydınlanmış hoş bir sera var. Patsy çift kanatlı camlı kapıyı açıp eliyle bahçeyi gösteriyor bana. Her renkten çiçeğin, kelebeklerin ve arıların olduğu göz alıcı bir cümbüş var burada. Açmış çiçeklerin keskin kokusu geliyor burnuma. Kapının yanında etrafına uyumlu sandalyeler dizilmiş mavi-gri mozaik bir masa var. Bahçenin uzak köşesinde de incir ağacının gölgesine yerleştirilmiş bir bank duruyor. Ne hoş bir manzara.

İyi de beni buraya niye getirdi ki?

Aklımdaki soruyu yüzümden ve çatılmış kaşlarımdan okuyup yaklaşıyor bana: “Bahçedeki ağaçların bile kulakları vardır,” diye fısıldıyor. Eğrilmiş parmağıyla Martha ve Jack’in evine sınır olan çiti işaret edip göz kırpmıyor.

“Daha şu kadarken bu bahçede oynamaya başladım ben.” Bir elini dizlerinden birinin hemen üstüne koyuyor. Bütün parmakları hafiften eğrilmiş. Kronik romatizmanın klasik belirtisi. “Birkaç ay önce o evin sahibi bahçenin son bölümünün onların evine ait olduğunu iddia eden, dikkatini çekerim iddia eden diyorum, sokak planlarını gösterdi bana. Bahsi geçen planlara göre onların bahçesi aslında bittiği yerde bitmiyormuş. Arka tarafa doğru daha epeyce uzuyormuş. Ta sokağın ucuna kadar.” Dudağını büküyor. “O kadar büyük bir bahçeyi ne yapacaklarsa artık. Sabahın köründen gecenin bir vaktine kadar orada duruyor. Peki ne yapıyor sence? Kendi bahçeleri berbat durumda.”

Odayı görmeye geldiğim gün bahçeye girmeye çalışırken Jack’in elime yapışması geliyor aklıma. Martha onun sadece bahçe delisi olduğunu söylemişti. Acaba bundan fazlası mı var? Yoksa saklaması gereken bir şey mi var?

Patsy’nin sesinde bir titreme var şimdi: “Bir hafta sonu kızımı ziyarete gittiğimde o pislikler bir gece arka bahçenin çitini yıktılar.

Korkaklar!" Gözleri doluyor. "Polisler yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediler. Ben bu sokakta oturan diğer insanlar gibi kolay kolay pes etmem ama." Kararlılıktan kasılan sırtından gelen çıtlamaları duyabiliyorum neredeyse. "Bu işten sıyrılamayacaklar. Onları dava edeceğim. Mecbur kalırsam Old Bailey'e⁸ kadar götürürüm bu meseleyi."

Ona Ağır Ceza Mahkemesi'nin cinayet davalarına baktığını söylemeye yüreğim elvermiyor.

"Avukatım, yani yeğenim, bu sabah buraya geldi. Toplantıda konuştuklarımızı dizüstü bilgisayarına yazıyor şimdi. Aslında yeğenim değil. Büyükannesini genç kızlığımdan beri tanıyorum. Şimdi aklıma geldi. Gitmeden önce ona güzel bir çay yapmam lazım."

Bu beni şaşırtıyor. Evde başka biri daha varmış gibi gelmemiştii bana.

O mutfakta oyalanırken sıkıntıları yüzünden ona acıyorum. Ayrıca onu çok da iyi anlıyorum. Evinin bir parçasını kaybetmek hiç de kolay bir şey olmamalı. Yine de buraya onunla konuşmak için geldiğim şeye odaklanmalıyım.

"Yan evde yaşamış insanları ya da aileleri hatırlıyor musun?"

Patsy demliğe bir kaşık aromalı çay yaprağı koyuyor. "Elbette hatırlıyorum. Latimerler, Morrisler ve Pateller vardı mesela." Daha fazlasını hatırlamaya çalışırken kemikli parmaklarından biri dudağının üzerinde geziniyor. "Tabii ya. Warrenlar vardı bir de. Tanrı biliyor çocukları vahşi hayvanlar gibiydi. Londra Hayvanat Bahçesi'ne kapatılması gereken türden hem de. Peterlar vardı. Mitzeler vardı. Onlar yolun karşısında mı oturuyorlardı yoksa? Bazen karıştırıyorum."

Kafası iyice karışmadan önce ona "Ben gelmeden önce bir kiracıları olup olmadığını biliyor musun peki?" diye soruyorum.

Çin porseleni demlikteki çayı karıştırırken kafası karışmış görünüyor. Sorunun cevabını düşünmeye devam ederken yüz ifa-

⁸ Londra'nın ünlü ağır ceza mahkemesi.

desi netleşiyor. “Sanırım biri vardı. Evet, bir adam. Çok görmedim onu...” İncecik kaşları birlikte dalgalanırken sesi alçalıyor.

“Yatak odamın penceresinden baktığımda hapishane havalandırmasında volta atan bir mahkûm gibi bahçede bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü gördüğümü hatırlıyorum. Bilirsin, sanki dünyanın bütün dertleri onun omuzlarına çökmüş gibi. Yüzünü hiç göremedim.” Demliğin kapağını kapatırken küçük dişleri alt dudağını ısıtıyor.

Benden önce bir kiracının olduğunu öğrendiğim anki sevincim Patsy’nin ekledikleriyle ani bir düşüşe geçiyor. “Dinle bak. Pirinçten yapılmış şatosunda yaşayan Kraliçe Arı’nın evine giren çıkan belli olmazdı. Gecenin her saati de dâhil. Şu koluna takıp hava attığı salak oğlana kancayı takınca durdu gelen giden.” Bundan öğrendiğini gösteriyor diliyle. “Onun yaşındaki bir kadının öyle genç bir çocukla birlikte olması hoşuma gidiyor. Poposunu Botox ile kaldırtması lazım ama. Onunla aynı çarşafa uzanmak hoş bir manzara olmasa gerek.”

Bu kez kahkaha atmama engel olamıyorum. İyi geliyor bana. Hem de çok iyi. En son ne zaman kafamı böyle arkaya atıp kahkahalarla güldüğümü hatırlamıyorum.

Patsy parmağını kanca gibi yapıp beni daha yakınına çağırıyor. Nefesi yanaklarımı ısıtıyor. “Orada kesinlikle bir adam vardı. Martha Jack’i evine aldığı anda adam o evde yaşıyordu. Ne zaman taşındığını hatırlamıyorum.”

Demek Jack bana yalan söyledi. Bunu niye yapmış olsun ki? Kiracının biri evde kendini öldürdü diye Jack’in başı yasalarla derde girmezdi sonuçta. Neyi saklamaya çalışıyordu? Bahçeyle bir ilgisi var mıydı? Beynimin içinde ardı arkası kesilmeyen bir soru kasırgası oluşuyor. Arka arkaya dizilip hemen cevap bekleyen sorular bunlar.

Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.

Nefes al. Sadece nefes al.

O piti, piti,

Karamela sepeti.

Yavaşlayamıyorum. Yapamıyorum. Çaresizliğin sivri dişleri sinir uçlarıma batıyor. Haplarım nerede? Ne saçma bir soru. Tabii ki evde. Saç diplerimden boncuk boncuk terler fışkırıyor. Tüm omuriliğim kaskatı bir buz sütununa dönüşene kadar omurlarım birer birer donuyor. Titriyorum. Eklemlerim ayrılıyor.

Gözleri fal taşı gibi açılan Patsy endişeyle bakıyor bana. Tıpkı annemin yaptığı gibi.

Bir erkeğin mutfağın eşliğinden gelen profesyonel sesi çektiğim acıyı bölüyor: “Konuştuklarımızın anlaşılır bir...” Birden duruyor. Bakışları beni buluyor. “Lisa?”

Onu görmek uçurumdan aşağı yuvarlanmama sebep olmalı aslında ama kontrolümü tekrar kazanıyorum.

“Alex?”

On

Geçmişinizin sorun olmasının sebebi bazen geleceğinize kafa atmanın bir yolunu bulmak gibi kötü bir alışkanlığınızın olmasıdır. Ben ve bir zamanlarki erkek arkadaşım birbirimize bakıyoruz. Rahatsız edici bir durum. İkimiz de ne diyeceğimizi bilmiyoruz.

Patsy'nin sorgulayan gözleri bir Alex'e, bir bana dönüyor. Duruma dair bir yorum yapmıyor. "Bir demlik beyaz çay demledim Alex. Arkadaşım Sri Lanka'ya her gidişinde muhteşem bir beyaz çay getiriyor bana. Hazır olduğunda..." diyor sadece.

Patsy yanımdan ayrılıp bizi baş başa bırakırken Bette ve Davis de heyecanla etrafı kolaçan ederek onun peşinden gidiyorlar.

Birbirimize bakmaya devam ederek dikiliyoruz olduğumuz yerde. Onu büyük bir zevkle seyrediyorum. Beni değerlendirirken aklından neler geçiyor Tanrı bilir. Alex her zamanki gibi şık. Üzerine oturan kömür rengi bir takım elbise giymiş. Siyah bir kravatı ve kar beyazı bir gömleği var. Hâlâ farklı renklerde çorap giyip giymediğini merak ediyorum.

Yaptığı neşeli açıklama "*Sürünün bir parçası olmak istemiyorum,*" olmuştu.

Uzayan sessizliği Alex bozuyor: "Lisa, burada ne işin var?" Sesinde şaşkınlık var. Sanki sihirle buraya getirilmiş olduğumu düşünüyor gibi.

Kollarımı korumacı bir tavırla belime doluyorum. “Yandaki evde oturuyorum.”

Bunu ona neden söylediğime dair en ufak bir fikrim yok. İlişkimizi altı ay önce bitirmiştik ve öyle de kalsın istiyordum.

Geçtiğimiz senenin sonlarında tesadüfen karşılaşmıştık Alex ile. Benim çalıştığım firmayla iş yapan büyük sermayeli bir Rus şirketini temsil eden güçlü bir bankanın ekibindeydi. Önceleri Alex’i fark etmemiştim. Bilgisayarımın karşısında deli gibi çalışarak kendimi paralamakla meşguldüm. Üçüncü gelişinde çekmişti dikkatimi. Yanımda çalışan iki kadının fısıltıyla yaptıkları “Bak kapıdan az önce kim girdi” dedikodusuna beni de ortak etmeye karar vermeleriyle. “Güzel popo. Duyduğuma göre otuz yaşındaymış,” demişti Cheryl sanki şehirdeki en güzel yemeği yemiş gibi dudaklarını yalayarak.

Debbie de “Şu boya bak,” demişti evli bir kadın olduğunu unutturarak. “Ben seve seve tırmanırdım şahsen. Sen ne diyorsun Lisa? Onun ağacın olmasına izin verir miydin?”

Aşırı hormon salgılayan ergen kızlar gibi kıkırdayan iki yetişkin kadın işte, diye düşünüp orali olmamıştım önce. Ayrıca işteki bir numaralı kuralım yapmam gerekeni yapmaktı: çalışmak. İş arkadaşlarım benim arkadaşlarım değil tanıdıklarımdı. Arkadaşlar kaçınılmaz bir şekilde uzaklaşmıştı benden. Asla yüzüme söylemezlerdi ama bir süre sonra şaşkın gözlerinden okurdum. *Senin tuhaflığın olmasa da olur.* Ama o iki kadın bahsi geçen o harika çocuğa zorla baktırana kadar rahat bırakmadılar beni.

Olduğum yerde kalakalarak kendimi bile şaşırtmıştım. Beni etkileyen dış görünüşü, poposu ya da tırman bana diye bağırان boyu değildi. Başını yavaşça geriye atışı ve gülüşüydü. Gülmeyi seven erkeklere karşı zaafım var. Kahkaha bir süreliğine de olsa unutkanızı ve sorunlarınızı arkanızda bırakmanızı sağlar.

O gün öğle tatilinde asansörde karşılaşp beraber inmiştik aşağı.

“Ben Alex,” diyerek şaşırtmıştı beni. “Yazılımcı ekibindensin.”

Kıpkırmızı kesilmiştim. Erkekler beni fark etmezlerdi. Boğazımdan ayaklarıma kadar her yerimi kapatan giysilerim onları uzaklaştırırdı. Bana bir erkeğin dikkatini çekmek için camdan bir şey gösterilmesi gerektiğini söyleyen kimdi? Pencereimin kepenkleri kapalıydı. Perdeleri çekilmişti.

Nasıl olduysa, nasıl olduğunu kim bilir, kendimi ona öğle tatillerinde takıldığım mekânı gösterirken bulmuştum. Onunla yemem konusunda ısrar ettiğinde “hayır”ı cevap olarak kabul etmemişti. Beni ikna ederken gülümsemiş, göz kenarları kırışmıştı. İki tabak humus, ispanak salatası ve ısıtılmış tam tahıllı pide yedikten sonra birbirimizi yeterince tanımıştık. İşte böyle başlamıştı ilişkimiz. Cheryl ve Debbie’nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Üç ay boyunca akşam yemeği yemekler, kokteyllere ve sinemalara gitmeler ve Alex’in bana gülmeyi yeniden öğretmesi. İlişkiyi bir sonraki aşamaya, yani birbirimizi yatakta tanıma aşamasına taşıdığımızda sorun çıkmaya başlayacağını elbette biliyordum. Yirmi beş yaşındaydım ve o zamana kadar hiçbir erkek beni çırılçıplak görmemişti. Bu benim kendime sakladığım gizli utancımdı. Ancak Alex’in o erkek olduğuna karar vermiştim.

Kendimi içinde bulunduğum âna dönmeye zorluyorum. Beni hızla onun yanından geçirtip kendimi Patsy’nin evinden dışarı attıran işte o gece. Ayrıca yürüyüp gitmeme sebep olan. Kimsenin bana onun İngiltere’nin yeşil ve hoş arazisini geri almaya çalışan komşuma yardım eden avukat olduğunu söylemesine gerek yok. Ön kapıdan telaşla “Lisa!” diye sesleniyor bana.

Anahtarı Martha ve Jack’in evinin kilidine sokarak susturuyorum onu. Kapıyı arkamdan çarpıyorum. Ev sahiplerime eve döndüğümü belli etmenin yapmak istediğim son şey olduğunu hatırlayınca keşke kapıyı çarpmasaydım diyorum içimden. Olduğum yerde kalıp etrafa kulak kabartıyorum. Sonra Patsy’nin ön kapısının kapandığını duyuyorum.

Neyse ki Alex arkamdan gelmedi, diye düşünerek rahatlatıyorum kendimi. Peki neden kendimi bu kadar kötü hissediyorum?

Koşarak yukarı çıkıyorum. Haplarımdan iki tanesini yutup yatağa uzanıyorum.

İki gün sonra eve girdiğimde duyduğum ilk şey yüksek sesler. Ya da daha doğrusu yüksek ses. Bir kadın ya da erkek sesine benzemiyor. Sadece kızgınlığın sesi bu. Ne söylendiğini ya da ne diye bağırıldığını anlayamıyorum. Anlamak da istemiyorum zaten. Kızgınlığın asla açık açık gösterilmediği bir evde büyüdüm ben. Kimse kimseyle tartışmazdı. Annemle babamın tartışması gereken meseleler olduğunda –bunlara asla sorunlar denmezdi, babam meseleler denmesinde ısrar ederdi– babamın çalışma odasına kapanıp konuşurlardı. Çocukluğumun en kötü rahatsızlıkları bile sessizce halledilirdi.

Şak!

Bu berbat ses beni şu âna döndürüyor. Etin ete çarpma sesi. Martha'ya vurdu o pislik. Tereddüt ediyorum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Koridordan koşarak geçip mutfak kapısını hızla ardına kadar açabilir ve onun kafasını koparabilirim. Ya da... Düşünüyorum, düşünüyorum. Jack ile karşılaşmak Martha için işleri daha kötü bir hale getirebilir. Ayrıca onların evinde yaşıyorum diye olaya dâhil olmak zorunda mıyım? Her ne kadar kira ödeseniz de dört duvarları arasında misafir olduğunuz insanların özel hayatına nereye kadar karışırsınız? Çünkü burası gerçekte benim evim değil. Onların evi. Onların alanı. Ben burada fazlalığım.

Merdivenlerden yukarı çıkarken verdiğim karardan dolayı kendimi bok gibi hissediyorum. Martha gibi kültürlü ve zarif bir kadın

Jack gibi vahşi bir mağara adamında ne buluyor ki? Romantik ilişkilerinin başında Jack'in çok ama çok tatlı davrandığına bahse girerim. Martha'nın kulağına tatlı saçmalıklar fısıldamış, onu hediye yağmuruna falan tutmuştur. Sonra da parmağına yüzüğü geçirip bu son derece pahalı eve kapağı atar atmaz gerçek yüzünü göstermiştir.

En üst kata gelince ayaklarımı yere sürterek yürüyorum. Şu kanlı sonla biten fare olayından sonra her yerde küçük gri fareler görebileceğimi ve duyabileceğimi düşünüyorum. O yüzden de yaklaştığımı onlara önceden haber veriyorum. Kapiya vuruyorum ve ayaklarımı yere vuruyorum. Böylece hâlâ etrafta olma cesaretini gösterebiliyorlarsa kaçacak delik arıyorlar. Martha'nın Jack'in beni delirtmek için odama fare koymadığı açıklamasının doğruluğu konusunda hâlâ kararsızım.

Kapı tokmağını çevirip temkinli bir şekilde eşikte durarak etrafı izliyorum. Odayı kontrol ederken kan basıncım hızlanıyor. Her şey yerli yerinde görünüyor. Tuhaf sesler de gelmiyor. Yine de kalp atışlarım hızlanıyor. Odanın kenarını köşesini inceliyorum. Sıra dışı bir şey görmeyince rahatlayarak doğruluyorum. Ya da annemin tabiriyle her şey muntazam ve yerli yerinde olunca.

Yatağa doğru yürürken arkamdan tuhaf bir yırtılma sesi geliyor. Alarm seviyem bir anda on seviyesine çıkıyor. Ağzım açık kalıyor. Göz ucuyla kapiya bakıyorum. Koşmak istiyorum. Hâlâ yapabilirken buradan çıkmak. Bu şey her ne ise onunla uğraşmak istemiyorum.

Yavaşça arkama dönerken boğazım düğümleniyor. Yere bakıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Hiçbir şey yok. Ses tekrar geliyor. Odanın uzak köşesindeki duvara çekiyor dikkatimi bu ses. Çatı penceresinin altına. Hızla yukarı bakıyorum. İşte sorun orada. Duvara doğru ilerleyen parmak şeklindeki rutubet genişlemiş ve şimdi açılmış bir perdeli ayağa benziyor. Yağmurdan kaynaklanan rutubet beyaz bordür kâğıdının kısmen soyulup aşağı sarkmasına sebep olmuş. Bordür kâ-

ğının altında minik bir çiçek deseni olan bej rengi bir duvar kâğıdı var. Şimdiki baştan yarat tarzı televizyon programlarında kesinlikle olmaz eleştirisi alan duvar kâğıtları gibi şatafatlı bir şey.

Lanet olası Jack. Ben de onu elinden her iş gelen biri sanmıştım. Suyun bir binaya ne kadar zarar verebileceğini en iyi onun bilmesi lazım. Belki de en üst kat yıkılıncaya kadar beni evden sepetlemiş olacağını umuyordur.

Bu sefer aşağı inip Martha'ya söyleyebilirim. Ama olmaz. Alt katta olanları duymamdan sonra beni görmek istemeyecektir.

Onun yerine kendim tamir etmeye çalışıyorum. En azından bir süreliğine idare edecek kadarını yapsam yeter. Zıplayıp duvar kâğıdına vurarak yerine yerleştirmeye çalışıyorum. Sonuç tam bir başarısızlık. Tekrar aşağı sarktığı anda biraz daha soyuluyor. Birden ense kollarım diken diken oluyor. Duvarda siyah işaretler var. Daha yakına gidip daha dikkatli bakıyorum. Yazı mı bu? Evet, yazı.

Düzgün bir el yazısı. Siyah mürekkep kullanılmış. Rutubet bazı yerlerini lekelemiş. Bazı yerleri de bordür kâğıdının arkasına yapışıp silinmiş ama yeterince anlaşılır bir durumda. Daha doğrusu İngilizce olsa anlaşılır bir durumda olacak. Matbaa harfleriyle yazılmış. Alfabe demek daha doğru olur sanırım. Bu alfabeyi daha önce gördüğümü sanmıyorum ama bir yerden gözüm ısırmıyor da değil. Harflerin şekil ve çizgileri eski zamanlara aitmiş gibi görünüyor.

Veda mektubunu yazan adamın işi mi bu?

Yastığımın altındaki fularımın yanına koyduğum mektubu almayaya koşuyorum. Duvarın karşısına geçer geçmez mektubu kaldırıp yazıları karşılaştırıyorum. İki el yazısı da tıpa tıp birbirine benziyor bana göre. Ben bir dilbilimci değilim ama mektubun altına kurşunkalemle yazılmış not duvara yazılmış yazıyla aynı dilde yazılmış gibi görünüyor. Duvardaki yazının bana mektuptaki bu satırı hatırlattığını fark ediyorum.

Kâğıdın geri kalanını da dikkatle soyarken duvar kâğıdı soğuk ve neredeyse ıslak geliyor elime. Nefesimi tutuyorum. Yazılar sü-pürgeliğe kadar iniyor. Azıcık geri çekiliyorum. Tıpkı sanat galerine gittiğimde muhteşem bir sanat eserini seyrederken çizgileri, tonları, renkleri, arka fonu ve ön fonu düzgün görebilmek için yaptığım gibi. Gözlerimi yazıdan ayıramıyorum. Ölüm hücresinde infazını bekleyen bir hükümlünün duvar yazılarına benziyor. Bu oda da ismi olmayan adamım için öyle bir yere mi dönüşmüştü? Bir hücreye mi? Özgürlüğe giden tek yolun ölüm olduğu bir yere.

Aynı zamanda hem üşüyüp hem terliyorum. Soğuk ve sıcak. Titrememe engel olamıyorum. Kelimelerine dokunmak için elimi uzatıyorum... Hemen kaçırıyorum elimi. Ya yazının bir kısmını kazara silersem? Ya hikâyenin hayati bir bölümünü kaybedersem?

Kendimi arkama dönmeye zorluyorum. Pratik ol. Bu aşamada hızlı hareket etmem gerek. Yağmurun hızına bakılacak olursa bu keşif saatler içinde kaybolabilir. Daha çok bir arkeolog gibiyim. Kazıcılar içeri girmeyi beklerken kendi yaptığı kazı önemli bir şeyi ortaya çıkarmış bir arkeolog gibi. Ya da daha çok araştırma yaptığı suç mahalline birilerinin girmek üzere olduğu bir dedektif gibi.

Tekrar aşağı iniyorum. Evden çıkıyorum. Ana caddeye ulaşana kadar artık çiselemeye başlayan yağmurda yürüyorum da yürüyorum. Hırdavatçı dükkânını bulana kadar dükkân önlerindeki tabelaları tek tek okumak yaklaşık on dakikamı alıyor. İçinde hafif ve katlanabilen bir merdiven, yapıştırıcı ve kapı zinciri olan bir kutuyla çıkıyorum dükkândan. Kutuyu taşımak zor oluyor ama eve dönmeyi başarıyorum.

Soyulmuş duvar kâğıdını hemen yapıştırmıyorum yerine. Odada volta atıyorum. Yazıyı çevirttirmem gerek. Telefonumdaki uygula-

malardan birini kullansam? Sonraki bir saati her türlü dil uygulamasını inceleyerek geçiriyorum ama benim işime yarayanı yok.

Gereğinden fazla takıntı yaptığımın farkındayım ama buna engel olamıyorum. Engel olmak da istemiyorum. Düşünürken zihnimi biraz sakinleştiresin diye birkaç hap alıyorum. Kimden çevirmenim olmasını isteyebilirim? Bu dili tanıyabilecek kimi tanıyorum? İsimleri geçiriyorum aklımdan.

Bunu kimden isteyeceğimi fark ettiğimde kendimi yatağa bırakıyorum.

Lanet olsun! Bunu o kişiden istemeyi hiç istemiyorum ama başka bir seçeneğim yok.

On Bir

Amy'nin "Siyaha Dönüş" şarkısı bu geceki beni uyut müziği seçimim. Şuh melodi kulaklarımdan içeri akarken odada dans ederek dönüyorum, dönüyorum. Soluksuz ritmi içime çekiyorum. Başımı yastığa koyar koymaz unutulmuşluğun dünyasına gömülebileyim diye bedenimi yormak için kollarımı ve bacaklarımı her yöne hareket ettirirken pijamam tenime sürtüyor.

Şarkı bittiğinde sırtımı esnetip büküyorum. Yüzümde hafif bir terleme var. Parmaklarımı kısa kesilmiş saçlarımda gezdiriyorum. Bitkinim. Güzel. Dudaklarıma kıvrım vermek için küçük bir gülümsemeye izin veriyorum. Yorgunluğa kaçma şansı vermeyerek yeni kapı zincirini kontrol etmek için kapıya atlıyorum. Kapı tokmağını yokluyorum. Bu gece güvendeyim.

Karanlıkta bacağımı yatağın ayakucuna bağlayıp sırtüstü uzanıyorum. Sonra da uykunun gelip beni almasını bekliyorum. Nefes alıp verişlerime odaklanıyorum.

O piti piti,

Çaramela sepeti...

Duvardaki yazıya bakıyorum uzun uzun. Hipnotize olmuş vaziyeteyim. Başka tarafa bakamıyorum. Yazarın güçlü bir eli var. Her harf canlı. Güçlü dokunuşlar. Ne tuhaf şekiller bunlar. Ne kadar

sivri uçlu ve keskin kenarlı çizgiler. En koyusundan siyah bir mürekkeple işlenmiş bir kırkyama. Dik ve zarif güzelliğine dokunmak için elimi uzatıyorum. Yazı büyümeye başlayınca nefesim daralıyor. Büyük ve tehditkâr. Çizgileri uzayıp uzun, upuzun bacaklara dönüşüyor. Duvardan atlıyor. Benim üzerime. Çıglık atıyorum. Kaçmaya çalışıyorum. Bir bıçak sırtımı kesiyor. Düşüyorum. Dayanılmaz bir acı kaplıyor bedenimi. Merhamet etmesi için yalvarıyorum. Bıçak şimdi büyük bir iğneye dönüşüyor. Yüzüme doğru ilerliyor...

Nefes nefese doğruluyorum yatakta. Ellerimi yüzüme bastırıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Ellerim temkinli bir şekilde geri düşüyor hoş geldin rahatlamasıyla. Bir kâbus daha. En azından hâlâ odadayım. Bacağım yatağa bağlı.

Elmacık kemiğime bir şey değişiyor. İçgüdüsel olarak elim o şeyi uzaklaştırmaya çalışıyor. Belki de hayal etmişimdir. Kulaklarımın hoşlanmadığı tuhaf bir vızıltı da var. Duymazdan geliyorum. Bir şey alnıma pike yapıyor. Bir başka şey saçlarımın arasında geziniyor. Başka bir tanesi de kulağımın içinde. Kollarımı sağa sola deli gibi oynatırken panikleyip yataktan fırlıyorum. Ancak üst bedenim tepetaklak yere yuvarlanınca acıdan bağıriyorum. Ayağım yatağa bağlı olduğu için bedenimin geri kalanı hâlâ yatağa dolanmış vaziyette. Öne doğru atılım yaparken nefes nefese kalıyorum. Yatağın ayakucuna ulaşana kadar popomun yardımıyla yön değiştiriyorum. Titreyen parmaklarımla fuları çözüyorum. Ayağa fırlıyorum. Şimdi duyabiliyorum onları. Her yanımlı sarmış bir vızıltı. Karanlıkta tek başıma dikildiğim için onları göremiyorum. Şoktan kıpırdayamıyorum. O şeyler yüzümde, saçımda ve pijamamın paçalarında gezindiği için çıglık atıyorum.

Bir tanesi alt dudağımda vızıldıyor. Ona öfkeyle vurup tükürüyorum. Bacakları, tüyleri ve kanatları olan ürkütücü şeylerden nefret ediyorum. Korkum büyüyor. Buradan çıkmam lazım. Hem de hemen.

Kapıya koşarken ışığı açmayı akıl edemiyorum bile. Orada da beni bekliyorlar. Vızıldayıp bana değiyorlar. Derimden içeri mi giriyorlar yoksa?

Kapıyı aç. Aç şu lanet olası kapıyı. ŞİMDİ. Ellerimi ahşaba vurarak kapı tokmağını arıyorum. Buluyorum. Döndür. Hiçbir şey olmuyor. Deli gibi çekiyorum kapı tokmağını. Tekrar çekiyorum. Yerinden oynamıyor. Niye açılmıyor bu kapı? Anlamıyorum. Sen bir kapısın. Bir kapının işlevi açılmaktır.

Arkama dönüyorum. Gergin sırtımı kapıya dayıyorum. Yapılacak bir şey yok. Odamdaki dehşetle yüzleşmek zorunda kalacağım.

Klik. Işığı açıyorum.

Şaşkınlıktan donakalıyorum.

Akın akın geliyorlar. Yuvarlak siyah bedenler. Deli gibi çırtıkları kanatlarıyla bütün odayı dolduruyorlar. Siyah bir bulut bir o tarafa bir bu tarafa gidiyor. İğrenme hissi midemi kaldırıyor. Kusmamaya çalışıyorum. Buraya nasıl girmiş bunlar. Psikopat Jack'in iğrenç oyunlarından biri mi bu yine? Beni sakinleştiren de bu düşünce oluyor. Beni kapı dışarı etmesine izin vermeyi reddediyorum.

Kadın gibi kadın oluyorum. Kapıya dönüp zinciri görüyorum. Panikten onu satın aldığımı unutmuşum. Kapının açılmayı neden reddettiği şimdi belli oldu. Elimi zincire uzatıyorum ama elim havada kalıyor. Kapıyı açıp imdat diye bağırırsam Jack zevkten dört köşe olur. Ona bu keyfi yaşatmayacağım. Bir kez daha olmaz. Dizlerimin üzerine çöküp yardım isterken görecekti beni öyle mi? Yok ya!

Korkumu derinlerde bir yerlere gönderip soğukkanlılıkla yeni oda arkadaşlarıma bakıyorum. Sanırım şu iğrenç kurt sineklerinden bunlar. Bu da odada ölü bir şey var demektir. Her yanıma saran korkunun kanımı dondurarak dalgalanışını durduramıyorum. Tüylerim diken diken oluyor. Ne yapmak zorunda olduğumu biliyorum. Şu ölü şeyi bulmak zorundayım.

Bakışlarımı odada gezdiriyorum. O ölü şeyin nerede olabileceğini düşünüyorum. Şifonyerde olabilir mi? Ya da elbise dolabında? Yatağın altında olabilir mi? Fare de oraya saklanmıştı. Masada mı? O sırada küçük şömineden havalanan birkaç sinek görüyorum. İşte şimdi nereden geldiklerini biliyorum. Yapacak bir şey yok. Aralarına bodoslama dalmak zorundayım.

Buna kafa yormuyorum. Sadece yapıyorum. Şöminenin önünde diz çöktüğümde hepsi birden üstüme üşüşünce öğürüyorum. Şöminenin üzerindeki kapağı arkaya itiyorum. Bir güvercin ölüsü yere düşünce çığlık atıyorum. Popomun üstüne oturuyorum. Sinekler deliye dönüyor. Ölü kuşun görüntüsü mide bulandırıcı. Tüylerinin çoğu dökülmüş. Rengi çürümüş et pambesine dönüşmüş ve bir de... kurtçuklar var. Yine bir öğürme geliyor. Ayağa kalkmaya uğraşırken ağzımı kapatıyorum. Sinekler gerçekten de defolup gitsin diye çatı penceresini açıyorum. Sonra sepetten bir poşet alıyorum. Elimi poşetin içine sokuyorum. Sanki parmak uçlarımda yürüyormuşum gibi yavaşça mide bulandırıcı güvercine yaklaşıyorum. Sineklerden kurtulmamın tek yolu onlara hayat veren ölü kuşu atmam.

Poşetin içindeki elimi tutma pozisyonuna getirip eğiliyorum ve kuşu alıyorum. O kadar soğuk geliyor ki elime. O kadar ölü ki. Poşetin ağzını bağlayıp kapıya yöneliyorum. Zinciri çıkarıyorum. Kapıyı hemen açıp kapatıyorum. Sessiz ve kararlı adımlarla merdivenlerden aşağı iniyorum. Ön kapıya geliyorum. Dışarı çıkar çıkmaz poşetten yapılmış mezarındaki güvercini çöp kutusuna atıyorum.

Geçirdiğim şokla taçlandırılmış gece ayazını yiyince çıplak ayaklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum.

Ürkütücü bir şekilde sessiz olan eve giriyorum ve bir dakikadan kısa bir süre içerisinde odamda buluyorum kendimi. Mantiğım bana üstü açık bacaların olduğu yerlerde çürüyen güvercinlere her zaman

rastlanabileceğini söylüyor. Bu senaryoya göre olayın Jack ile bir bağlantısı yok. Ama içimden bir ses bunu yapanın o olduğunu söylüyor.

Böyle bir şeyi yaşayan başka biri olsa ânında pılını pırtısını toplar ve giderdi. Piç kurusu Jack'in onu gecenin bir vakti evden kaçırmasına izin verirdi.

Ama ben yapmam.

Yazının olduğu duvara bakıyorum.

Gitmeyeceğim.

On İki

Ertesi gün Soho'daki bara giriyorum. Işık loş ve sıcak değil. Parlak ve gürültülü. Tıpkı içerdeki canlı gençler gibi. Çok kalabalık. Müzik ve sohbetler kendilerini duyurabilmek için birbirleriyle yarışıyorlar. Neredeyse geri dönüp gidiyorum. Sonra bar tezgâhının ucuna yaslanmış Alex'i görüyorum. O da beni görüyor. Kafamı toplayıp kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum.

O her zamanki güler yüzlü hali yok Alex'in. Beni gördüğüne hiç memnun değil. Yollarımız Patsy'nin evinde kesiştiğinde ona sırt çevirdikten sonra bunun için suçlayamam onu. Bir dakika. Beni terk eden oydu. Terside değil.

Ona doğru yürürken bedenime yapışan başka bedenlerle samimi olmaktan başka bir seçeneğim yok.

"Nasıl gidiyor?" Güvenli bir soruyla başlıyorum.

Cevabı beni gitmek istemediğim bir yere götürüyor: "İlişkimizin o şekilde bitmesinden dolayı üzgünüm. Durumu daha farklı ele almalıydım."

"Bir ilişkiyi bitirmenin iyi bir yolu olduğunu sanmıyorum. Biriyle ya ilgilenirsin ya da ilgilenmezsin. Sen de benimle kesinlikle ilgilenmediğine karar verdin." Sesimde küstahça bir sertlik var. Birden keşke söylediğimi geri alabilsem diye geçiriyorum aklımdan. İncinmişliğimin üstesinden gelme konusunda hiçbir zaman iyi olmamışımdır.

Yüzünü bana yaklaştırdığında gözüme kızgın görünüyor. “Bu hiç adil değil. Kendimizi içinde bulduğumuz durumda başka ne yapmam beklenebilirdi ki?”

“Cidden mi? ‘Durumu Tekrar Gözden Geçiriyoruz’ şarkısını mı söylememizi istiyorsun?” Öfkeden kuduruyorum. Etrafta başka insanların olduğunun da farkındayım bu arada. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi tıka basa havayla dolduruyorum. Sinirlenmeye ne gerek var ki? Buraya geçmişim tarafından zorlanmaya gelmedim.

“Mümkünse bana bir iyilik yapmanı istiyorum.” Geri dönen sakinliğim yüzünden kendimi tebrik ediyorum.

O ise temkinli ve tetikte olmaya devam ediyor: “Elbette. Yardımcı olabileceğim bir şeyse yaparım.”

“Birkaç dil konuşabiliyorsun değil mi?”

“Evet.” Şüpheyle söylüyor bu kelimeyi.

Çantamı bar tezgâhının üzerine çarparak koyup içinden telefonumu çıkarıyorum. Ekranı açıp ona doğru kaydırıyorum telefonu. “Bunu okuyabilir misin?”

Veda mektubunun sonuna kurşunkalemle eklenmiş notun fotoğrafı var ekranda. Alex telefonu alıyor. Notu incelerken kaşları birleşiyor.

“Kiril alfabesiyle yazılmış bu.”

“Ne?” Beynime işkence ediyorum. Kirilya ya da Kirilanda diye bir ülke adı duyduğumu hatırlamıyorum bile. Okulda dil öğrenmek benim için biraz dayatılmış bir işkence gibiydi. Benim olayım sayı-lardı. Yazı âlemi değil.

Bakışları bir anlığına bana dönüp sonra tekrar ekrana yöneliyor. “Rusça.” Hadi be! “Çocukluğumdan beri Rusça konuşurum. Büyü-kannem Rus. Ailedeki her çocuğun Rusça öğrenmesi gerektiğine, yoksa bu dilin yok olacağına inanır. Muhtemelen haklı da.” Hafiften gülümsüyor. Büyükkannesine olan sevgisini açık açık belli eden bir gülümseme belirliyor yüzünde. Yakın olmalılar.

Etkileniyorum. Ailelerimiz hakkında konuşacak kadar ilerleyememiştik hiç. Büyükannesinin yanı sıra bir annesi ve babası da olmalı. Kız ya da erkek kardeşleri var mıdır? Elbette vardır. Patsy bana Alex'in büyükannesinin arkadaşı olduğunu ve Alex'i yeğeni gibi gördüğünü söylemişti. Ona bir bakış attığımda özlemimi gözlerimden saklayamıyorum. Hemen gözlerimi kaçırıp telefona bakıyorum. Duygularımı uzak tutmalıyım. En azından Alex'ten.

"Okuyabiliyor musun?"

"Evet."

Öfkeleniyorum. Bazen biraz düz mantıklı olabiliyor. "Okuyabildiğini biliyorum. Ne dediğini söyleyebilir misin bana?"

"Ha, tabii." Utanıyor ama gülümsüyor. Gülümsemesini çok seviyorum. Keşke onu şu anki haliyle dondurup paketleyerek eve götürebilsem.

"Rus şair Etienne Solanov'un dizeleri bunlar. Puşkin'in arkadaşı ve yardımcısıydı."

Önce bu ismi duymuş gibi yapmayı düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Puşkin diye birini de duymadım sanki. "Etienne Solanov kim?"

Alex kim olduğunu biliyor tabii ki. "Bir süreliğine Rusya'nın ölüm şairi unvanıyla meşhur olmanın tadını çıkarmış bir şair. Bilirsin işte. Savaşa ya da idam hüccresine gidiyorsan ya da intihar etmeyi düşünüyorsan vakit geçirmek için şiir kitaplarından birini yanında bulundurursun."

"Peki ona ne olmuş?"

Alex gülüyor. "Adamın birini düello yapmaya zorlayıp sonra da kendisini öldürtmek için karısıyla yasak aşk yaşamış. Sanırım öldüğünde yirmi altı yaşındaymış."

"Bahse girerim partilerin hayranlık duyulan erkeği olmuştur. Peki o dizelerde ne diyor?"

Alex dizeleri inceliyor. "Diğerleri mumlarının söndürülmesini bekleyebilir. Ben sadece kendi mumumu kendim söndürüyorum." Alex bana bakıyor. "Vay be, bu çok iç karartıcı."

Benim veda mektubu yazarım kendi mumundan mı bahsediyordu acaba? Kendi hayatını söndürmekten mi? Moral bozucu düşüncelerimi kilit altında tutuyorum.

Bunun yerine güvenli alanı seçiyorum. "Bu şairin eserleri hakkında neden bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Büyükanнем onun büyük bir hayranı. Tüm şiirlerinin Rusça yazılmış hali var onda." Hüzünleniyor. "Ergenlik yıllarımda bana okurdu o şiirleri."

"Onunla aran iyi gibi görünüyor."

Yüzü parlıyor. Çok sevdiği bu kadınla yaşadığı anılara gömüldüğünden şüphem yok.

"Büyükanнем İngiltere'ye beş parasız gelmiş. Kendini Londra'nın Doğu Yaka'sında bulmuş. Çok düşük ücretlerle bez tüccarları için çalışmış ama bana hayatını anlatırken hiç şikâyet etmez." Ses tonu duygusallaşılıyor. "'Sabreden muradına erer.' Bana bunu söyler hep."

Sabreden muradına erer. Sevgili büyükannesi yanılıyor. Bu hayatta beklemek gibi bir lüksümüz yok. Bazen kendin gidip istediğin şeyi almalısın.

"Benim için bir şeyi daha çevirmeni isteyebilir miyim?" diye soruyorum tereddüt ederek.

"Sorun değil."

Kullanacağım kelimeleri dikkatle seçiyorum. Gözlerim dalıyor. "Yanımda getiremedim. Odamda."

"Vay!" diyerek sözümü kesiyor. "Yine mi *aynı noktaya* varıyoruz?"

"Nereye varıyormuşuz?" Şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyorum. Ne saçmalıyor bu?

“Oraya gidersem, odana yani, o işin sonu nereye varır sence? Kendimizi yatakta buluruz ve bunu çekecek halim yok.”

Oda. Yatak. Çekecek halim yok.

Kafama anca dank ediyor. Benimle sevişmek onun için böyle bir şey miydi? Katlanılacak bir şey mi?

Öfkeden deliye dönüyorum. “Biliyor musun Alex, büyükannen sana o güzel şiirleri öğretirken biraz da görgü kurallarını öğretseymiş iyi olurmuş. Senin vücudunla ilgilenmiyorum. Anladın mı? Çevirmeni istediğim Rusça yazı yorganımda değil.”

Kararlı kelimelerinin altını çizmek için elini öfkeyle havada gezdiriyor. “Lisa, tüm o saçmalıkları bir kez daha yaşayamam. O tuhaflığını. O deli deli hallerini.”

Bir kova dolusu buzlu suyu başımdan aşağı boca etseler bana sarf ettiği bu öfkeli kelimeler kadar üşütmezdi beni. “Bana öyle deme.” Şu anda çok sinirliyim. Kendimi kaybetmemeye çalışıyorum. “Ben. Deli. Değilim.”

“Ben sen delisin demiyorum...”

Deli. Deli. Deli. Beynimde dolaşıyor. Bir türlü başımdan atamadığım istenmeyen işgalci.

O *kazadan* sonra hastanede yatarken annemin titreyen gergin sesi “O deli mi?” diye sormuştu doktora. Şuurum yarı kapalı vaziyeteydi. Etrafımda yapılan alçak sesli konuşmaların tamamını duyabildiğimden annemin haberi yoktu. Avazım çıktığı kadar bağırarak istemiştim. Altımdaki yatağa gömülüp sonsuza dek ortadan kaybolmak. Yıkılmıştım. Yerle bir olmuştum. Aynen böyle hissetmiştim. Odamdaki adam da böyle hissetmiş olmalı. Alex’in şimdi bunu yüzyüme vurmasıyla da baş edemiyorum.

Çantamı kapıyorum. “Alex. Lanet olsun sana!”

Gidiyorum. Öfkem ve ben insanları iterek uzaklaşıyoruz oradan. Biri arkamdan küfrediyor kabalığım yüzünden. Sana da lanet olsun.

Dışarıdaki serin hava çarpıyor yüzüme. Hemen içime çekiyorum. Göğsüm onlarca istenmeyen duyguyla kalkıp iniyor. Görevim tamamen çıkıyor aklımdan. Tek istediğim oradan uzaklaşmak.

Kolumdan yakalıyor beni. Hızlı hızlı nefes alıp veriyorum. Beni kendine çeviriyor. Sokak çok hareketli. O yüzden tıklım tıkış dolu bir suşi barın bitişiğindeki تنها bir köşeye çekiyor beni. Bakışlarımız çarpışıyor. Sonra başka taraflara bakıyoruz. İkimiz de rahatsız edici bir alanda ayak sürüyoruz yine.

Önce ben konuşuyorum: "Böyle bir şeyi başlatmak istememiştim." Yutkunuyorum. "Senin alışık olduğun türden bir kız arkadaş olmadığımı biliyorum ama ben buyum. Bu yüzden özür dileyecek değilim."

Eliyle işaret ederek susturuyor beni. "Seninle gelip o yazıyı okuyacağım." Yüzü kararıyor. "Patsy Teyze'nin anlattıklarına bakılırsa ev sahiplerin psikopatın önde gidenleri. Berbat bir çift."

"Arkamdan iş çeviren Jack. Martha güzel bir popo tarafından büyülenerek kandırılmış yaşlı bir kadın."

"En uygun zaman içinde bulunduğun zamandır. Hadi gidelim."

Yürümeye başlıyor. Parmak uçlarım onu durdurmaya yetecek kadar değişiyor koluna. İşin zor kısmına asıl şimdi geliyoruz. Gerçekten de saçmaladığımı düşünecek.

"Annemle babamdan başka ziyaretçi kabul edemiyorum."

"Anlamıyorum. Nasıl yapacağız bu işi o zaman?"

Gerginlikten alt dudağımı yalıyorum. "Seni gizlice içeri sokmam gerekecek."

Piccadily Circus'in⁹ girişine geldiğimde telefonum çalıyor. Londra'nın tadını çıkaran turist kalabalıklarından uzaklaşıyorum.

⁹ Piccadilly Circus, Londra'nın ünlü ve işlek bir kavşağıdır. Trafike kapandıktan sonra turistlerin ve sokak müzisyenlerinin uğrak yeri haline gelmiştir.

Babam arıyor. Bir homurdanma kaçıyor ağzımdan. Doktor Wilson'ı görmeye gidip gitmediğimi kontrol etmek için arıyor sanırım. Sesime neşeli ve canlı bir hava katıyorum: "Merhaba baba. Nasılsın?"

Boğazını temizliyor. Hiç de iyiye işaret değil bu. "İyiym. Annen de iyi. Çarşamba günü seni ziyarete geleceğimizi söylemek için bir arayayım dedim."

Ağzımdan kaçırmak üzere olduğum küfrü yutuyorum. Beni ziyarete gelmeleri konusunu konuştuğumuzu nasıl unutmuş olabilirim?

"Baba bu hafta işler çok yoğun. Çok meşgulüm. Çok üzgünüm ama ziyaretinizi başka bir zamana ertelememiz gerekecek."

Babamın yakamdan düşeceğini zannediyorsam hayal âleminde yaşıyorum demektir. Beni hayal kırıklığına uğratmıyor. "Annen seni görmeyi çok istiyor." Susuyor. Sesi yumuşak. "İkimiz de öyle. Bunu anne ve baba şımarıklığı olarak görebilirsin. Seni kendi gözlerimizle görmeyince içimiz rahat etmiyor."

Benim istediğim gibi olsun diye onunla konuşarak mücadele etmeyi geçiriyorum aklımdan ama sesinde tuhaf bir şey var. En son hastanede elimi tutup kulağıma fısıldadığında duymuştum bunu. Suçluluk. Boğazıma düğümlenen kederi yutuyorum. Kendimi öldürmeye çalıştığım için, eğer yapmaya kalkıştığım şey bu ise, onunla hiçbir ilgisi olmayan, kendi kendime yaptığım bir şey için babamın kendini suçlu hissetmesi beni üzüntüye boğuyor. Bu adil değil. Çocukları kendilerine acı çektiğinde anne ve babalarının da acı çekmesi yani.

Bazen o berbat güne geri dönüp her şeye en baştan başlamak istiyorum.

"Olur tabii baba. İkinizi de görmeye can atıyorum."

Telefon konuşmasından sonra metro istasyonunun merdivenlerinden iniyorum. Yeni bir bilgisayarın reklamını yapan kocaman bir posterin önünden geçiyorum. Reklamın sloganı "Duvardaki Yazı".

Alex'i odama nasıl sokacağım?

On Üç

Martha içeri süzıldüğünde mutfakta hazır lattelerden yapıyorum kendime. Bir kadının böyle yürüdüğünü daha önce hiç görmedim. Ayakları neredeyse yere değmiyormuş gibi yürüyor. Ellili yaşlardakilerin tarzı olan bir yaz elbisesi var üzerinde: çilek desenli pastel yeşil bir elbise.

“Lisa,” diyor Martha bana o aydınlık gülümsemelerinden birini hediye ederek. “Seninle karşılaştığıma sevindim. Sana bir şey sormak istiyorum.”

Ona cevap vermeden önce Jack’in vurma izi olup olmadığını görmek için yüzünü gözden geçiriyorum ama öyle ağır bir makyaj yapmış ki cildini bile zar zor görüyorum. Ayrıca Jack onun yüzüne vurmamış da olabilir. Bu karşılaşma ona bunu sorma fırsatı veriyor bana. Ona duyduklarımı söyleme fırsatı. Kadın dayanışması fırsatı. Ama kullanmıyorum bu fırsatları.

“Bana ne sormak istiyorsun?”

“Bir sinek gördüm. Hani şu tiksiniç olanlardan.” Titremesi gözle görülüyor. “Bazen bacaya ölü güvercinler sıkışıyor. Zavallılar dışarı çıkamayıp ölüyorlar ve... biz farkına varana kadar odaya sinekler doluyor.” Parmakları sinek kanadı gibi çırpınıyor havada.

Yanılmışım demek. Bana eziyet etmek için Jack koymamış o güvercini oraya. Belki de nihayet beni rahat bırakmaya karar vermiştir.

Başımı kaldırıyorum. “Bir tane vardı. Ben hallettim. Size söyleyerek rahatsız etmek istemedim.”

Boynu kasılıyor. “Burada mutlu olmanı istiyorum. Kuşların düşmesini engellemek için baca deliklerinin üstünü tel örgüyle kapatmasını sürekli hatırlatıyorum Jack’e.” İç çekiyor. “Sanırım iyi bir zamanına denk geldiğinde el atacak o işe.”

Dolaptan bir paket yulafli kek çıkarıp gülümsüyor ve buzdolabına yöneliyor.

Sırtını dönmüş olması bana cesaret veriyor belki de. “Neden onunla birliktesin?”

Buzdolabının içindeki kolu hareketsiz kalıyor. Sonra hareket edip bir kutu yağsız krem peynir çıkarıyor dolaptan. Tezgâhta kuruyan yıkanmış bulaşıkların içinden bir tabak ve bıçak alırken gözlerime bakmıyor.

Sonunda “Sen hiç âşık oldun mu Lisa?” diye soruyor tabağı tezgâha koyarken. Sesi şefkatli ve sakın.

Söyleyecek bir şey bulamıyorum. Böyle bir tepki beklemiyordum ondan ama doğruyu söylüyorum ona: “Bir tek erkek arkadaşım oldu. İlişkimiz felaketle sonuçlandı. Ondan hoşlanıyorum... hoşlanıyordum. Onun için doğru kadın olmadığımı karar verdi.”

Martha başı hâlâ eğikken krem peynir kutusunun kapağını açıp kontrollü bir şekilde sürmeye başlıyor. “Havasından geçilmeyen ve elinden her iş gelen kamyonetli Jack’imiz ile konuştum. Bir şeyler yaptıracağım ona. Nasıl da güldürdü beni.” Bir kahkaha atıyor. “Bana yaşlı budala diyebilirsin ama kendimi on sekizlik bir genç kızmışım gibi hissettirdi. İçi kıpır kıpır, enerji dolu bir genç kız gibi.” Bu hissi gayet iyi biliyorum. Alex de bana aynı şeyi hissettirmişti. “Bir kadın benim yaşıma geldiğinde dünya onun üstüne bir çizik atar. Ben de herkes gibi aşk istiyorum.”

“Geçen gün sana vurduğunu duydum.” Pervasızlığıma hayret ediyorum. Daha kibar olabilirdim. Uygun bir zamanı kollayabilirdim ama şiddet söz konusu olduğunda uygun bir zaman nasıl bulunabilir ki?

Martha şimdi bana bakıyor. “Yanıldığından eminim.” Gözlerindeki korku başka şeyler söylüyor. “Belki de dışarıdan gelmiştir duyduğun o ses. Ya da okuldan eve dönen çocukların şamatasıdır.”

Kocasının tacizci bir domuz olduğunu itiraf etmiyorsa ben ne yapabilirim ki? Ona zorla söyletemem ya. Belki de bu bir yabancıyla konuşulamayacak kadar acı verici bir şeydir. Doktor Wilson ile ve “biz onu iyileştireceğiz” diyen diğer terapistlerle yaptığım ilk seanslarda ben de aynen böyle hissetmiştim. Berbat bir travmayı ortaya döküp saçmak, bağırsaklarınızı ve kalbinizi yavaş yavaşdeşerek yerinden çıkarıp tüm çirkinlikleriyle ve ıstırap içinde insanların gözleri önüne sermek gibi bir şey. Bir kez dışarı çıktılar mı artık orada değillermiş gibi yapamazsınız. Onlarla hâlâ uğraşıyor olabilirsiniz ama bir yere gitmezler.

“Olur da konuşmak istersen ben buralardayım Martha. Polisleri aramaya cesaret edemiyorsan ben ararım.”

Mutfaktan çıkmak için döndüğümde parmakları koluma yapıyor. Tırnaklarından biri derimi çizdiği için hafiften irkiliyorum. “Teşekkürler.”

Sonra kendi derdim bana yetiyor zaten hatırlatması yapıyorum kendime. Bu kez aradığım cevapları bulup dertlerimi geride bırakacağım.

Sonsuza dek.

Yaşadığım bulvara dönüyorum. Birkaç çocuk yolun ortasında paten yapıyor. Yaz sonu denen şeyin tadını çıkarıyorlar. Etrafta başka kimse yok. Bu sokak öyle komşuların çitlerin üzerinden birbirleriyle sohbet ettikleri ya da kapı önlerinde oturup hayatı içlerine çektikleri türden bir sokak değil.

Telefonum çalıyor.

“Alex?” Beni aramasına şaşıyorum. Uygun zaman geldiğinde onu benim arayacağım konusunda anlaşmıştık. Üstünden üç gün geçti.

“Bond. James Bond.” Alex yapabildiği en iyi Sean Connery taklidini yapıyor ama gerçekten çok kötü. Gülümsemeden edemiyorum. James Bond olarak devam ediyor konuşmasına: “Martha ve Jack’in azılı suç örgütünün içine duvardan atlayarak ya da helikopterden bir halat yardımıyla kayarak sızabilirim.”

Buna bir kahkaha atıyorum. Beni nasıl güldüreceğini hep bilmiştir zaten. Bu da beni ona çeken şeylerden biriydi. O günleri özlüyorum. Onu özlüyorum.

“Bayan Moneypenny¹⁰ ve Pussy Galore¹¹ öğle yemeği için dışarıda.”

Ciddileştiğim için neşem kaçıyor. “Neden arıyorsun?”

“Patsy Teyze’nin evine gidiyorum. O işi yapmak için uygun bir zaman olabileceğini düşündüm.”

Başımı iki yana sallıyorum. “Şu an doğru bir zaman değil. Ben seni ararım, tamam mı?”

Sessizlik. Sonra: “Yirmi dakika içinde Patsy Teyze’nin evine bir uğramak ister misin?” Öksürüyor. Aslında öksürmekten çok boğazını temizliyor gibi. “Belki bir çay içip sohbet ederiz. Ne dersin?”

Senin için fazla tuhaf olmama rağmen mi? Delinin teki olmama rağmen mi? Bunu söylemiyorum.

“Seni ararım.”

Aramayı sonlandırıyorum. Beklediğim son şey Alex’in geçmiş i hortlatmasıydı. Belki de arkamda olmak istiyordur. Olamaz mı? Buna kafa yorarken eve varıyorum. Hayır, biz arkadaş olamayız. Vücudu mu gördü ve hiç bahsetmeyecek olsak da benim gece sırrımı biliyor.

10 James Bond roman ve filmlerinde kurgusal bir karakter. Bond’un amiri ve İngiliz Gizli İstihbarat Servisi Başkanı M’nin sekreteri.

11 James Bond serisinin üçüncü filmindeki “Bond kızı”.

Martha ya da Jack ortalıkta görünmediği için mutfağa gidip kendime küçük bir bardak portakal suyu dolduruyorum. Camdan dışarıya, bahçeye baktığımda bahçenin sonunda Jack'i görüyorum. Daha dikkatli bakınca biriyle konuştuğunu fark ediyorum. Sanırım Martha ile konuşuyor... Hayır. Bu bir erkek. Adamın yüzünü göremiyorum ama açık mavi bir kot pantolon ve kalın bir ceket giymiş. Jack ona bir şey veriyor. Adam birilerinin onları görmesinden korkuyormuş gibi etrafı kolaçan ediyor. Benim gibi birilerinin yani.

Hemen yana çekilip görüş alanlarından çıkıyorum. Meraklanıyorum. Jack orada ne yapıyor? Bahçeyle ne işi var adamın?

Odamın yolunu tutuyorum. Kapı kapanır kapanmaz çantamı yere atıp pencereye gidiyorum. Bahçeyi yukarıdan gözlemek istiyorum.

Tavan penceresi açık. Bu tuhaf: Ben açık bırakmadım. Jack yine odama mı girdi acaba? Belki de yanılıyorum. Belki ben açık bırakmışımdır. Doğrusunu söylemek gerekirse hatırlamıyorum. Güvenli bir mesafeden dışarı bakıyorum. Jack ya da ziyaretçisi görünmüyor. Ya gittiler ya da bahçenin arka tarafındaki ağaçların arkasında kaldılar.

Buraya kadar.

Hava soğuk. O yüzden de tavan penceresini çekiyorum ama çerçeveye sıkışmış bir şey bana engel oluyor. Kafam karışıyor. O şey oraya nasıl gelmiş? Muhtemelen rüzgâr uçurdu oraya.

O şey oradayken pencere kapanmayacağı için elimle çekiyorum. Nemli ve yağlı bir şey. Bir de hafiften bir kedi sidiği kokusu geliyor burnuma. O şeyi biraz daha çekince ne olduğunu anlıyorum. Bir kedi kuyruğu. Korkup elimi geriye atıyorum. Yerimden kıpırdayamıyorum. Ne yapacağımı bilmeden dikiliyorum olduğum yerde. Onu orada bırakamam. Yüzümü buruşturuyorum. Şeritli kuyruğa bir daha dokunuyorum. Bu kez daha sıkı tutup kediyi göz hizama getiriyorum. Kesinlikle ölü. Patileri vücudunun altında. Gözleri fal taşı gibi açık. Sanki korkudan şok geçirmiş gibi. Çenesi hafifçe ayırık. Ağzının kenarlarına bir tür

köpük bulaşmış gibi görünüyor. Hayvan katılaşmamış. Demek ki öleli çok olmamış. Şimdi de benim pencere pervazımda yatıyor.

Bunun Jack'in işi olduğunu ânında anlıyorum. Bu kedinin bu kadar yükseğe tırmanıp doğal yollardan ölmeye karar vermeden önce kuyruğunu pencere çerçevesinin içine koyması imkânsız. Ağzının kenarlarındaki köpükler bozuk ya da zehirli bir şey yediğine işaret ediyor.

İğrenme ve dehşet duygusuyla dişlerimi gıcırdatıyorum. Korku da var tabii. Çünkü hayat hakkında yeterince şey biliyorum. Çaresiz bir hayvana bunu yapanın aynı şeyi bir insana da yapabileceğini görebiliyorum. Bu odada kalmaya kararlıyım ama ilk kez gerçekten de korkuyorum. Jack'in parti yapmak için odama geldiği zamandan bile çok korkuyorum.

Sonra her şey daha da kötüye gidiyor. Kedinin boynunda bir tasma var. Pahalı bir şey. İşlenmiş deriden yapılmış. Adres ya da isimlik iştirilmemiş. Birden kediyi tanıyorum. Şeritli tüylerinden tanımam gerekirdi onu.

Yan konuşumun kedisi Bette bu.

On Dört

Jack çifte darbe vurmuştu. Hem Patsy bahçe konusundaki ısrarından vazgeçmediği takdirde öbür kedinin de başına ne geleceğine dair ona bir uyarı göndermiş hem de odadan çıkmam konusunda beni ikaz etmişti.

Bette'yi pencere pervazında bırakıp umutsuzca yatağıma gömülüyorum. Ne yapmalıyım? Çok sevdiği kedisine ne olduğunu Patsy'ye söylememek iğrenç derecede kaba olur ama bir yandan da ona söyleyenin ben olmam düşüncesiyle yüzleşemiyorum. Ayrıca bir şey daha var: Jack ve Martha ile yaşıyorum. Patsy de ânında benim vardığım iki sonuca varacak. Bu çekişmedeki son şeytani satranç hamleleri olduğunu düşünecek. Bu bir. Benim de işin içinde olduğumdan şüphelenebilir. Bu da iki. Bir an kimseye bir şey söylemeden Bette'yi düzgün bir yere gömmeyi geçiriyorum aklımdan.

Ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Ben öyle biri değilim. Zalim bir insan değilim. Ben Jack değilim.

Eşyalarımın arasından pahalı bir fular bulup Bette'yi güzelce sarıp sarmalıyorum. Yan komşuya götürüyorum onu. Giderken kedi katiliyle karşılaşıyorum koridorda. Somurarak bakıyor bana. Yüzünde kızarmış bir yara gördüğüme seviniyorum. Umarım Bette yapmıştır. "Bana niye dik dik bakıyorsun öyle?"

İnceldiği yerden kopsun diyorum. "Biliyor musun? Sen katil bir piç kurususun!"

Ağız açık kalıyor. "Neyim neyim?"

Hızla yanından geçip evden çıkıyorum çünkü çıkmazsam ona tekme tokat girişeceğimi biliyorum. Ona Martha'ya yaptığının aynı-sını yapacağımı. Patsy'nin kapısına geldiğimde hiç tereddüt etmiyorum. Tereddüt edersem arkama dönüp kaçacağımı biliyorum.

Yüzünde parlak bir gülümseme ve gözünde bir seğirmeyle açıyor kapıyı Patsy. "Merhaba Alex'in Lisa'sı."

Ağzımı açıyorum. Tek bir kelime çıkmıyor.

Patsy neşeli neşeli konuşmaya devam ediyor: "Gelmene sevindim. Ben de seni düşündüm bugün. Şeytan ve metresinin oda kiraladığı adam hakkında bir şey geldi aklıma." Kapıyı ardına kadar açıyor. "Neden içeri..."

Gözleri kollarımdaki fulara takılı kalıyor. Bana bakarken yüzü kireç gibi oluyor. Sonra tekrar kollarımda tuttuğum şeye dönüyor gözleri. Kediye güzelce sardığımdan eminim ama kuyruğunun bir kısmı kenardan sarkıyor.

"Bu nedir?"

Patsy bana ağzımı açma fırsatı vermeden fuları çekip kedinin hareketsiz yüzünü ortaya çıkarıyor.

Kollarını yukarı kaldırıp dehşet içinde titreyerek "Bette!" diye bağırıyor.

Patsy iki eliyle başını tutuyor. Sonra yeni doğmuş bebeğini kucağına alan bir anne gibi sevgili kedisini kollarımdan alıyor. Küçülmüş gibi görünüyor Patsy. Yüzünün rengi değişiyor. Dudakları kıpırdıyor ama ağzından tek bir kelime çıkmıyor. İçeri girip kapıyı kapatmadan önce çok sevdiği kedisini kutsal bir nesneymiş gibi bir süre kollarında tutuyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Kadıncağız şokta ve ona yardım etmek istiyorum. Pekâlâ, dürüst olacağım. Kedisinin ölümüyle yıkıldığını biliyorum ama yan evdeki kiracı hakkında ne hatırladığımı sorma fırsatını da kaçırmak istemiyorum. Belki de zalim biriymişdir

ben. Benimle ilgili bir karara varılmadan önce bir süre ne yapacağımı bilemeden dikiliyorum orada.

Evin içinden hayalet çılgılığı gibi bir ses geliyor. Sonra Patsy elinde ağır bir bastonla kapıyı hızla ardına kadar açıyor.

“Arazimden defol git!”

“Ama Patsy...”

Lafımı bitirme, açıklama yapma ya da üzüntümü dile getirme şansım olmuyor çünkü salladığı baston yüzümü sıyrıyor. O artık benim için Patsy değil. Beni bulvara kadar kovalıyor. Yolun karşısına kaçıyorum. Oysa peşinde olduğu ben değilim. Jack ve Martha’nın evine giden yola giriyor. Daha kapıya varmadan bağırarak tehditler savurmaya başlıyor. Bir yandan da bastonunu sallıyor.

Bastonla kapıya vurup posta kutusunu açıyor. “Dışarı çıkın! Orada olduğunuzu biliyorum! Savunmasız bir hayvanı öldüren piç kuruları! Nasıl yaratıklarsınız siz?”

Tepesi atık Jack üst kattaki pencerelerden birinden aşağı eğiliyor. “Hey sen! Hapse attırmadan defol git buradan kaçık kocakarı!”

Komşusu etrafta bir şeyler arıyor. Muhtemelen ona fırlatmak için. “Pis korkak! Neden aşağı inmiyorsun? Kedilere yetiyor gücün değil mi? Beş para etmez bir pisliksin sen!”

O arada diğer komşular da dışarı çıkıyorlar. Paten yapan çocuklar da olup biteni izliyorlar. Bir tanesi telefonuyla her şeyi çekiyor. Şüphesiz sosyal medyada paylaşıp arkadaşlarıyla eğlenecek. Ne kadar da saygısızca bir davranış. Telefonu elinden almak istiyorum. Zavallı Patsy üzüntüden kendinde değil. Bu çocuk da olayı telefona kaydedip paylaşmak derdinde.

Doğrusu ne yapacağımı bilmiyorum. Patsy bastonuyla kapıyı dövüyor ama güçsüz kolları ve eklem romatizması kapıya zarar vermesine engel oluyor.

Şimdi de Martha üst kattaki pencerede görünüyor.

Jack telaşsız bir ses tonuyla ona “Polisi ara. Yandaki çatlak karı yine delirdi. Onu akıl hastanesine kapatmaları lazım. Ait olduğu yer orası. Kadın tam bir utanç kaynağı,” diyor.

Polisi aramaya gerek kalmıyor. Geliyorlar zaten.

Jack Patsy’ye öyle öfke dolu gözlerle bakıyor ki Patsy geriye doğru tökezliyor. “Polisleri sen aradıysan...” diye bağırırmaya başlıyor Jack.

“Asla aramadım. Yemin ederim ben aramadım.” Patsy dehşete kapılmış gibi görünüyor. Tuhaf. Bu meseleyi polisin çözmesini istemez miydi?

Bir erkek bir de kadın, polis arabasından inip Jack ve Martha’nın evine giden yola giriyorlar. Erkek polis bastonu Patsy’nin elinden nazikçe alıyor. Kadın polis de nazik ama zapt edici elini koyuyor onun kolunun üstüne.

“Götürün onu buradan!” diye bağırıyor Jack. “Normal insanlarla bir arada olmaması lazım onun zaten. Kaçık karı...”

Bastonu alan polis yukarı bakıyor. “Beyefendi aşağı inebilir misiniz lütfen? Konuşmak istiyoruz.”

“Onu kelepçeleylene kadar olmaz. İnemem.”

Martha’nın tek kelime etmemesi dikkatimi çekiyor.

Patsy yıkılıyor. Polis onun iki büklüm olmuş bedenini sokağa doğru yönlendirirken ağlayıp inliyor. Ona yardım etmek için yolun karşısına geçiyorum. Bu bir hata.

Patsy bana öyle nefret dolu gözlerle bakıyor ki içgüdüsel olarak geri kaçıyorum. “O da onlardan biri. Tutuklayın onu. O da onlardan biri.”

Geri çekiliyorum. Cebimdeki telefonun çaldığını fark ediyorum. Alex arıyor yine.

“Orada neler oluyor? Patsy Teyze komşusunun birini öldürdüğüünü söyledi bana. Polisi aramak zorunda kaldım.”

Demek Patsy içeride bunu yapıyordu.

"Jack onun kedilerinden birini öldürdü."

Alex şaşırıyor. "Bir kedi mi öldürdü?"

"Evet."

Avukat Bey rolüne bürünüyor. "Bu benim alanım değil ama bir kedi öldüremeyeceğinden eminim."

"Bette. Çizgili tekir olan. Öldü. Onu odamda buldum."

"Onu oraya Jack'in koyduğunu mu düşünüyorsun?"

Titreyen sesimi biraz yükseltiyorum: "Oraya başka nasıl gideceğini düşünüyorsun? Çok kötüydü."

"Oraya gelmemi ister misin?"

"Kesinlikle istemem. Eminim Jack ve Martha senin kim olduğuna biliyorlar. Seni görürlerse..."

"Seni duyuyorum."

Patsy'nin evinin kapısı kapanınca başımı kaldırıp bakıyorum. Hâlâ ağladığını ve ölen kedisinin adını söyleyip durduğunu duyabiliyorum:

"Bette. Bette. Bette."

"Böyle iğrenç bir şeyi nasıl yaparsın?" diyerek koridorda Martha'nın yanında duran Jack'in üstüne atlıyorum. "Bahçe yüzünden aranızın bozuk olduğunu biliyorum ama böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın?"

Sert bir bakış atıyor bana. "Onunla aramızdaki meseleyi ve bahçe konusunu sen nereden biliyorsun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakalıyor. Kekelememeye çalışıyorum. "Geçen gün onunla tesadüfen karşılaştım. O gün anlattı bana. Konuşkan birine benziyor."

Önceki kargaşada yana yatırdığı poposunu doğrultuyor. "Yandaki çatlağa söylediğimi sana da söyleyeyim: Ben onun pisi pisisine dokunmadım."

"Nasıl oldu da benim odamın pencere pervazında öldü o zaman?"

Tehditkâr bir tavırla yaklaşıyor bana. Martha onu gönülsüzce durdurmaya çalışıyor. Yerimden kıpırdamıyorum. “İşine gelmiyorsa ne yapman gerektiğini biliyorsun: pılını pırtını toplayıp gitmek.”

Bu hoşuna giderdi. Hiç şansı yok.

Tiksinerek başımı iki yana sallıyorum ve oradan çıkıyorum. Merdivenlere yaklaşıırken ön kapı çalınıyor.

Kapıyı çalan erkek polis.

“İsminiz Lisa mı?”

Başımı evet anlamında sallıyorum.

“Sizinle konuşmam gerek.”

O gece fularımı ayak bileğime bağlarken iki düğüm atıp uzanıyorum. Evde bir huzursuzluk hissi var. Başka bir kattaki zemin gıcırdayarak ağıyor. Benim radyatörümün borusu da gurulduyor.

Ne berbat bir gün. Neyse ki polisle yaptığım konuşma kediye bulduğumda ölü olduğuna inanmasıyla kısa sürdü. Jack’i kediye öldürmekle suçlamadım çünkü işin doğrusu bunu ispatlayacak bir kanıtım yoktu. Patsy kedisine otopsi yapılması için ödeme yapmadığı takdirde –bunun yapılabileceğinden emin bile değilim– Bette’in zehirlenip zehirlenmediğini kimse bilemeyecek.

Zehir. Jack’in benim için tasarladığı bir sonraki hain plan bu mu acaba? Değildir.

Asıl ilgi alanı ölü hayvanlarmış gibi görünüyor. Yine de hazır ve önceden pişirilmiş yemekler yemeye ve içeceklerimi odamda tutmaya karar veriyorum. İçecekleri elbise dolabında saklayacağım. Odada yiyecek bulundurmama kuralına uymazsam Jack’e arayıp da bulamadığı bahaneyi vereceğimin farkındayım.

Bu olmayacak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Kafasına sertçe vurulmuş bir fare, leş yiyen sinekler, zehirlenmiş kediler ve

üzüntüden acı acı bağırان bir komşu. Bilinçaltımın bana eziyet etmek için yardıma ihtiyacı yok bu gece. Amy ile haşır neşir olmama da gerek yok. Uykuya dalmak için müziğe ihtiyacım yok. Yorgunluğun ötesinde bir haldeyim. Kemiklerim vücudumu terk edip beni yere bir et yığını olarak atmış gibi hissediyorum.

Uykuya çekiliyorum. Patsy'nin kaybettiği kedisi için inleyişlerini duyabiliyorum. İrkilerek uyanıyorum. Gerçekten de onun bağırtısı geliyor dışarıdan. Açık pencereye gidiyorum. Bahçesinde. Belli ki akli başından gitmiş. Avazı çıktığı kadar bağırtıyor "katil" diye sanki belli birini hedef almayan bir sarhoş gibi. Sonra susuyor. Rüya mı görüyorum yoksa? Hayır, görmüyorum. Evinin arka kapısının sertçe kapatıldığını duyuyorum. Bakışlarım kedinin ölüsünü bulduğum gölgeli yerde geziniyor. Midem bulanıyor. Sanki korku içinde bir şeyden kaçıyormuşum gibi hızlı atıyor kalbim.

Yatağıma dönüyorum. Ayağıma bağlıyorum. Uzanıyorum ve uyuyorum.

Bette pencere pervazında. Tüyleri matlaşmış, birbirine karışmış ve kana bulanmış. Ağzında ve bıyıklarında köpük var. Oturmuş bana bakıyor. Kuyruğuyla Amy'nin "Aşk Kaybedilen Bir Oyundur" şarkısına ritim tutuyor.

Ağzını oynatarak "Katil" diyormuş gibi yapıyor bana.

Ve yine "Katil" diyor ağzını oynatarak. Bette bir kez daha ağzını oynatarak "Katil" diyor ve bir kez daha. Parmaklarının yorgana geçtiğini hissedebiliyorum. Bacağım da annemin doğum günümde verdiği fuları dövüp çekiştiriyor.

İşte böyle başlıyor.

Bette "İstedğin kadar bağır. Kimse gelmeyecek... Sen ölüsün. Tıpkı benim gibi... Sen ölüsün..." diye fısıldıyor.

Başını kaldırıp tavan penceresine bakıyor çünkü orada biri

olmalı. Sonra arkasına, ondan sonra da kapıya bakıyor çünkü biri geliyor. Bacanın içinden zıplayıp gidiyor. Etrafta olduğunu hissettiğim biri çatıda bekliyor.

Kalbim göğsüme baskı yapıyor. Neredeyse göğsümü yırtıp dışarı çıkacak. Bundan kurtuluş yok.

Kurtuluş.

Ya da son.

Evin içinde bir kadın ve birtakım çocuklar çığlık atıyor. Kadının çığlığı bir hayvanın acı içinde uluması gibi. Evin iç kısımlarında ve bütün basamaklarda korkunç ayak sesleri zemini dövüyor. Sonra bu sesler birleşip adımların aralıksız vuruşuna dönüşüyor. Çığlıklar artıyor. Herkes kaçıyor. Ben de kaçmak zorundayım.

Alt kattaki sahanlıkta duruyorum. Şekil ve figürlerin oluşturduğu bir girdap sarıyor etrafımı. Şekillerin ve figürlerin ellerinde bıçaklar ve iğneler var. Bağırıyorlar bana. Anneme sesleniyorum ama gelmiyor. Annem nerede? Koridorun sonunda ölümler var. Yığınlarca. Hepsi kanlar içinde. Yüzlerinde ıstırap ve korku var. Ölümlerin olduğu yere gidemem. İnanılmaz bir ağrı hissediyorum. Çığlık atıyorum. Düşüyorum.

Düşüyorum...

Gözlerim birden açılıyor. Tanrım, nerede olduğumu bilmiyorum. Titriyorum. Kalbim deli gibi atıyor. Cığerlerimi havayla doldurmakta zorlanıyorum. Gecenin karanlığında sırtımı ikinci katın sahanlığındaki duvara dayamış otururken buluyorum kendimi. Göğsüme çektiğim dizlerime sımsıkı kenetlemişim kollarımı. Gözlerimi kapatıyorum. Korku içindeyim. Yıkılmış bir haldeyim. İnanamıyorum. Yine uyurgezerliğe başladım. Ya da benim deyimimle uyanık uyuyorum. Her seferinde neler yaşadığımı hatırlıyorum. Sanki uyanıkmışım gibi ayaklarımın beni götürdüğü yere gidiyorum

ama bunu durduramıyorum. Hep aynı şekilde bitiyor. Yatağımdan başka bir yerde uyuyakalıp sonra da sanki hayatımın en kötü günümüş gibi hissederek uyanıyorum.

Fuları yatağa tam da bu yüzden bağlıyorum. Çare olarak bacağını yatağa bağlama icadını yaptığımdan beri uyanık uykular bitmişti. Sadece birkaç kez uyandığımda kendimi yerde yatağın yanında bulmuştum ama en azından odamdaydım.

Doktor Wilson'a kâbuslarımdan bahsetmiştim ama sorunlarımın asıl kaynağından, yani bundan bahsetmemiştim. Bahsetmiş olsaydım gerçekten de deli olduğumu düşünürdü.

Başımı eğiyorum. Buz kesmiş yüzümden aşağı umutsuz gözyaşları süzülüyor. Bu bana neden oluyor yine? Neden? Çok korkuyorum.

Çıplak koluma buz gibi bir şey değiyor. Korkuyla bunun ne olduğunu anlamaya çalışırken çığlık atıyorum. Küçük bir el bu.

"Benim." Martha'nın başını görüyorum belli belirsiz. Sanki başından gerisi yokmuş gibi. Hâlâ uyanık uyku halinde miyim acaba?

Martha tekrar konuşmaya başlayınca öyle olmadığını anlıyorum: "Işıklardan birini açacağım."

Hayır. Hayır. Paniğim artıyor. Bunu yapmasına izin vermeme liyim. Sonra şeyi görecektim... Sarı bir ışık aydınlatıyor sahanlığı. Ve tenimi ortaya çıkarıyor.

Vücuduma bakarken yüzünde belirecek şaşkınlık ifadesini görmemek için başka tarafa dönmek istiyorum. Kol ve bacaklarımdaki uzun kesik izlerine bakarken.

Kesik izlerine bakmayı reddediyorum ama "Çok çirkin görünüyorlar değil mi?" diyorum sesim neredeyse çıkmayacak şekilde.

Ne söyleyeceğini beklerken nefesimi tutuyorum. Alex bu kesik izlerini gören son kişi olmuştu. Sevişirken. Ayrılmamıza sebep olan şeyin bu izler olmadığı konusunda çok ısrarcıydı. Ona inanmamıştım. Kim benim kadar iğrenç görünen bir kız arkadaş olsun ister ki?

Yaptığı yorumla beni şaşırtıyor Martha: “Hadi seni odana götürerim. Jack’i dert etme. Ölü gibi uyuyor.”

Ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Belime doladığı kolu için ona minnettarım. O kollar sayesinde merdivenleri tırmanacak gücü buluyorum kendimde. Odamın kapısı kapalı. Uyanık uyku konusunda beni kızdıran da bu. Beynimin kapıyı kapamak, merdivenlerden aşağı inmek ve ışıkları açmak gibi küçük detaylarla ve günlük işlerle ilgili bölümü çalışmaya devam ediyor.

Odam sessiz ve sakin. Duvardaki yazı görünmüyor. Bette de görünmüyor. Şükürler olsun. İkimiz de yatağa oturuyoruz. Fular bir daha asla dalgalanmayacak sahipsiz bir bayrak gibi yataktan sarkıyor. *Hain*, diye bağırarak istiyorum ona. *Beni nasıl hayal kırıklığına uğrattırın?*

Martha fuları kendine doğru çekip ellerinde gezdiriyor. “Bu çok güzel.”

“Annem verdi onu bana.”

Beni tam görebilmek için vücudunu çeviriyor. “Annen mi?”

Gecenin kaçının ayazıysa artık soğuk kemiklerime işliyor. “Genç kızlığa adım atarken verdi annem onu bana. Aile yadigârı olduğuna dair bir şey söylemedi ama onun için özel bir öneme sahipti sanırım.”

Martha üzgün görünüyor. “Ben annemi hiç tanımadım,” diyor. Sanki gündüzmüş gibi özenli bir makyaj var yüzünde. “Babam onun eksikliğini hissetmemem için elinden geleni yaptı ama kökleri olmayan bir varoluştur bizimkisi. Oradan oraya sürüklendik. Küçükken annem olsaydı yerleşik bir hayatım olurdu ve düzgün bir evde yaşıyor olurdum derdim kendime. Bilirsin işte. Hani şu her gün aynı saatte yapılan sabah kahvaltıları ve yine aynı saatte yenilen öğle ve akşam yemekleri gibi şeyler.” Nefes alıyor. “Ne zamandan beri uyurgezersin?”

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. “Çocukluğumdan beri. Bana göre uyurgezerlik değil bu çünkü yaptığım her şeyi hatırlıyorum.” Kederli bir gülümseme beliriyor yüzümde.

“O kesikler nasıl oldu?”

O soruyu illa ki soracağını bilmeme rağmen nefesim daralıyor. “Çocukluk saçmalamalarından biri işte... Baksana, senin için bir mahzuru yoksa...”

“Bu konuda konuşmak istemiyorsun. Anlıyorum.” Ayağa kalkıyor. Fular hâlâ ellerinde. “Bu gece olanlar aramızda kalacak. Jack’in bilmesine gerek yok.”

Kapı arkasından kapandığında ayağa kalkıp yıllardır yapmadığım bir şeyi yapıyorum. Boy aynasını çeviriyorum. Taşındığımdan beri ters duruyordu. Üstümdekileri sıyrıp aynadaki yansıma barmaya zorluyorum kendimi. O kesik izlerinin her birinin nerede olduğunu ezbere biliyorum. Sol bacağımdaki üç keşiği, sağ bacağımdaki keşiği, sağ kolumdaki iki keşiği ve karnımı boydan boya geçen uzatılmış hayat çizgisini ezbere biliyorum. Bazıları uzun, diğerleri kısa. En uzun pürüzlü, bükük, bozuk renkli ve ürkütücü. Tam bir anormallik şöleni.

Genç kızlığımın başlarında yeme bozukluğuyla girdiğim mücadelede kazanmam için annemle babamın beni gitmeye zorladığı grup terapisinde terapist bana yara izlerinin sorun değil belirti olduğunu söylemişti. Yanılıyordu. Onlar ömrümü çürüten sorunlar dizisinin bir parçasıydı. Artık oturup hiçbir şey yapmadan izlemeye hazır olmadığım sorunlar.

Pijamalarımı tekrar giyiyorum. Yatağa girdiğimde Martha'nın fuları birkaç kez düğümleyerek bıraktığını fark ediyorum. Uzun fular epeyce uzun bir süre parmaklarımla haşır neşir oluyor.

Uyku zamanı.

Bacağımy yatağa bağılıyorum.

On Beş

Doktor Wilson'ın stüdyosunun zilini çalıyorum. Başka ziyaretler yapma niyetim yoktu ama sonra bir gün işyerinde bir proje üzerinde çalışırken fikrimi değiştirmeme sebep olan bir şey oldu bana.

Doktor Wilson'ın eski arkadaşlarından biri olduğunu söylemişti babam. Arkadaşlıkları tıp fakültesi zamanlarına dayanıyormuş. Bu da ilişkilerinin ben doğmadan öncesine uzandığı anlamına geliyor. Doktor Wilson babamla arkadaşlığı sırasında kafamdaki soruların bazılarını cevaplayabilecek bir şeyler öğrenmiş ya da duymuş olabilir. Ya babam yıllar içinde ondan özel olarak benim hakkımda birtakım tavsiyeler istediye?

Bu çıkarımda bir pürüz vardı. Yakın zamana kadar ne Doktor Wilson'ın adının geçtiğine şahit olmuş ne de onu annemle babamın evinde görmüştüm. Gerçi annemle babam çok da sosyal tipler değillerdir.

Son ziyaretimde annem ne demişti?

“Kendini aileden biri gibi görüyor.”

Fokurdayan önsezilerim bana Doktor Wilson'ı aratıp o akşam beni araya sıkıştırıp sıkıştıramayacağını sordurmuştu. Ne fikrimi değiştirmiş olmama ne de acilen görüşme ricama zerre kadar şaşırmamış, hemen tamam demişti.

Seansımıza başlamaya istekliyim. Şu uzun zamandır aradığım cevapları alabilirim onun ağzından. Söylediklerime verdiği tepkilerden çıkarırım o cevapları ben. Dikkatli olmam gerektiğini fark ediyorum çünkü oraya sadece kanıt toplamaya gittiğimi zannetmesini istemem. O kesinlikle çok zeki bir adam. Öte yandan dikkatli olma konusunu çok da takmıyorum. Gerekirse doğrudan sorarım şu soruları: Çocukluğum hakkında neler biliyorsunuz? Bu yara izlerinin nasıl oluştuğu konusunda ne biliyorsunuz?

Doktor Wilson kapıya kadar gelip beni muayenehanesine götürüyor. Bu kez çay ikramını kabul ediyorum: Adabımı ve sakinliğimi koruyabileyim diye papatya çayı istiyorum. Yüzünü inceleyebilmek için bu sefer bir sandalye çekmeyi düşünüyorum ama onu şüphelendirecek bir şey yapmak da istemiyorum. Hemen kanepeye yerleşiyorum. İtaatkâr bir hasta gibi ellerimi kavuşturuyorum. Odamdaki adam bana eşlik etmiyor bu kez.

Doktor Wilson yine not defterini açıp kalemını hazır ediyor.

Konuşmaya başlıyor: “Geçen seansımızın sonunda, kapıdaki seansımızı kastediyorum, bana sanki başka birinin hayatını yaşıyormuşsun ve sanki bedenın sana ait değilmiş gibi hissettiğini söylemiştin değil mi?”

“Evet. Buna benzer şeyler söylemiştim.”

Hem not alıyor hem de konuşuyor: “Neden öyle hissediyorsun peki?” Kelimelerimi dikkatli seçiyorum.

“Beşinci doğum günümde annemle babamın bir arkadaşlarının Sussex’deki çiftliğinde tatil yapıyorduk. Büyükler bahçede bir masanın etrafında otururlarken ben de diğer çocuklarla çiftliğin avlusunda kovalamaca oynuyordum. Bir tarım makinesinin tepesine tırmanıp içine düştüm. Ağır yaralandım ve hemen hastaneye yetiştirildim. Birkaç ay hastanede kaldım. Daha beş yaşında olduğum için çok da iyi bir hasta değildim. Ne olup bittiğini ve neden eve gidemediğimi anlayamıyordum. Karanlık bir hastane koğuşunda etrafımı saran yabancılarla geçir-

diğim geceler daha kötüydü. Gecenin geç saatlerinde ağlayan çocuklar ve yatağımın etrafında dolanan yetişkin insan gölgeleri. Biraz iyileşip eve döndüğümde bir süre her şey yolundaydı. Sonra kâbuslar başladı.”

Bilerek susuyorum. “Size annemle babamın bana anlattıklarını anlattım. Ben bir şey hatırlamıyorum. Yani *hiçbir şey* hatırlamıyorum demek istiyorum.”

Herhangi bir tepki verip vermediğini anlamak için çaktırmadan bakıyorum ona. Tepki falan yok.

İyi gözlem yapıyor. “Sanki onların anlattığı bu hikâyenin doğruluğundan şüphe ediyormuşsun gibi konuşuyorsun.”

Bu adam çok iyi. Bunu ima edebilecek hiçbir şey söylemedim ama o hikâyeye inanmadığımı anladı.

“Hayır, şüphe etmiyorum.”

“O güne dair *hiç* mi bir şey hatırlamıyorsun? Annenle babanın sana anlattıklarının doğru olmadığına işaret edecek herhangi bir şey?”

Bu soruya doğrudan cevap vermiyorum. “Çok net hatırladığım üç şey var ama bunların o günle ilgili olup olmadıklarını bilmiyorum. Bir kadının çığlığını duyuyorum. Aslında çığlıktan çok uluma ya benziyor. Yaralı bir hayvanın ulumasına.”

Korku dolu gözlerle tavana bakıyorum. O çığlığın yarattığı korku zihnimi allak bullak ediyor. Öyle feci bir çığlık ki sanki kadının karnını deşip bağırsaklarını dışarı çıkarmışlar, sanki hayatı sonsuza dek mahvolmuş gibi.

Ağzıma gelen safraya rağmen devam ediyorum: “Sonra bir sessizlik oluyor. Çocuklar korku içinde tiz çığlıklar atıyorlar. Sonra yine sessizlik oluyor. Son olarak da bağırarak bir adamı hatırlıyorum. Onun bağırırları farklı ama. Ağlıyormuş gibi bir bağırma. Sanki kalbi paramparça oluyormuş gibi. Sonra yine sessizlik.”

Şimdi de ben susuyorum. Doktorun yüzünü görüyorum bir anlığına. Ağzı bir yana bükük. Düşünürken gözlerini kırptırıyor.

“Hatırladıklarının hiçbiri anne ve babanın anlattıklarıyla ters düşmüyor değil mi? Bir tarım makinesinin içine düşüp ciddi şekilde yaralanmış olsan kadınlar, erkekler ve çocuklar çığlık atardı. Annen kahrolur ve doğal olarak bunu çığlık atarak gösterirdi. Böyle bir şey benim çocuğumun başına gelmiş olsaydı ben kesinlikle mahvolurdum.” Daha etkileyici gözlerle bakıyor bana. “Umarım bunu çok kişisel bir soru olarak algılamazsın ama vücudunda yara izleri var mı?”

Bakışlarımı ondan kaçırmam ona ihtiyacı olan cevabı veriyor.

“Annenle babanın sana anlattıklarının doğru olmadığını düşünmene sebep olacak başka bir şey hatırlıyor musun?”

“Hayır ama doğru olmadığını biliyorum işte,” diye fısıldıyorum.

Doktor Wilson kalemini özenle defterinin üzerine bırakıyor. Zihnimiz-bazen-bize-böyle-oyunlar-oynar konuşmasına hazırlıyorum kendimi.

Ama o “Bunu anne ve babanla konuştun mu?” diye sorarak şaşırtıyor beni.

İçgüdüsel olarak çaresizce gözlerimi deviriyorum. Göz devirmelerden nefret ederim bu arada. Ne aptal bir ifade. “Nasıl konuşabilirim ki? Yüzlerine yalancısınız siz demek olur bu. Bunu yapmayacağım. Doğruyu söylemek gibi bir sorumlulukları olmadığı zamanlarda bile doğruyu söyleme huylarıyla gurur duyar onlar. Dü-rüstlüğün izlenecek en iyi yol olduğunu düşünürler falan.”

“O zaman hayatları boyunca ilke edindikleri bir şeyi söz konusu sen, yani sevdikleri kızları olunca ne diye değiştirsinler ki?”

Buna cevap veremem. O yüzden de cevap vermiyorum.

“Bir de şu Sussex'deki çiftlik. Tam olarak nerede olduğunu biliyor musun? Anne ve babanın ziyaret ettiği insanlar onların hikâyesini doğrulayabilirler mi?”

Konuşmanın gerginliği omuzlarımda koca bir kaya taşıyormuşum gibi hissettiriyor bana. Hiç yalan söylemeyen annemle babamı

yalan söylemekle itham ettim. Jack ve Martha'nın evinde aslında ne olduğunu şimdi anlıyorum. Bu kadarı da fazla oluyor artık.

Cevabıma gözyaşlarım eşlik ediyor. "Sussex'deki çiftliği hatırlıyorum ama anladığım kadarıyla oradaki insanlar artık hayatta değil."

Üzüntümü fark ediyor. "Bir ara vermek ister misin Lisa?"

"Bilmiyorum." Yanağımdan süzülen bir gözyaşını elimin tersiyle siliyorum. "Ne kadar zamanımız kaldı?"

"Belli bir süremiz yok. İstedğin kadar kalabilirsin burada. İstersen bahçede bir yürüyüş yap."

Bahçeye kaçabileceğim için mutluyum. Nefes alırım biraz. Doktor Wilson'ın gülleri çok sevdiği belli çünkü daha kapıdan çıkmadan alıyorum güllerin kokusunu. Güzelce budanmış sıra sıra güller var. Süslü tepelerinden sanki parfüm şişesinden geliyormuş gibi bir koku yayıyorlar. Yine güzelce biçilmiş çimlerin üzerinde bu güller. Kendimi topluyorum. Güller ya sarı ya da bembeyaz. Beni sakinleştiren renkler bunlar. Çitin yanında taştan yapılmış klasik heykelticiklerin içinden tertemiz bir suyun aktığı bir çeşme var. Çeşmenin yanında da bir bank duruyor. Banka oturuyorum. Daha doğrusu çöküyorum. Doktor Wilson'a annemle babamın beşinci doğum günümle ilgili anlattıkları şeylere inanmadığımı söyleyerek ateşten bir gömlek giydiğimi biliyorum. Bunu daha önce kimseye söylemedim. Konuşsam sonuçlarının ne olabileceğinden korktum hep. Bazen de onların söylediklerine inandım. Vücudumdaki yara izlerinin nasıl oluştuğunu başka nasıl açıklayacaktım ki? Pek bir işe yaramasa da içimde sakladıklarımı yüksek sesle söylediğim için özgürleşmiş hissediyorum kendimi. Gerçekte neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Sonra özgür olacağım. Bu kadar ilerlemişken bunun geri dönüşü yok artık.

Doktorun muayenehanesine geri döndüğümde önceki yerime geçmiyorum. Geçen cumartesi oturmamı önerdiği sandalyeye oturuyorum. Buna şaşırmış görünüyor ama rahatsız olmuş gibi de durmuyor.

“Size bir şey sorabilir miyim Doktor Wilson?”

Sanırım bu soruyu zaten bekliyor. “Elbette sorabilirsiniz.”

“Beş yaşımıdayken o kaza olduğunda siz annemle babamı tanıyordunuz. O zamanlar bu konudan bahsettiklerini hatırlıyor musunuz hiç?”

Doktorun yüzünü inceliyorum. Yine herhangi bir tepki yok. Bu kez ezilmiş hissediyorum.

“Hatırlamıyorum. Neden hatırlayamayacağımı anlatayım sana. Babanı tıp fakültesinden tanıyorum. O günlerden bu yana hep bağlantıda kaldık ama hiçbir zaman yakın arkadaş olmadık. Meslektaş gibiydik daha çok. Yıllar içinde konferanslarda ve mesleki toplantılarda onunla karşılaştığım oldu ama arkadaş toplantılarında çok nadiren bir araya geliriz. Mesafeli ilişkimizde arayı çok açtığımız zamanlar oldu. Senin başına gelen kaza da o zamanlardan birine denk gelmiş olabilir. Bizimki gibi ailelerin nasıl olduğunu bilirsin. Mahremiyetlerine çok önem verirler. Ortallığı ayağa kaldırmazlar. İngilizler böyledir.”

“Ama babamla hâlâ bağlantınız var değil mi? Sizi görmeye geldiğimden emin olmak ve seansların nasıl gittiğini öğrenmek için sizi arayıp kontrol ettiğinden eminim.”

“Evet, bu kısmen doğru. Konuşuyoruz ama ona seanslarımızdan ya da beni görmeye gelip gelmediğinden bahsetmem hasta bilgilerinin gizliliği ilkesine aykırı olur.”

Sonuna kadar profesyonel bir insan olmanın bilmeme rağmen soruyorum yine de: “Peki onunla bir sonraki konuşmanızda ona belli etmeden bu kazayla ilgili sorular sormanız mümkün mü?”

Doktor dehşete kapılıyor. “Hayır, bu mümkün değil Lisa. Ben bir psikiyatrim, özel dedektif değil. Böyle bir şeyi yapmam söz konusu bile olamaz. Bunu yapmam kelimenin tam anlamıyla mesleğimi sustimal etmek olur. Anne ve babanın anlattıklarıyla ilgili bir meselen varsa bunu onlarla senin konuşman gerek.” Devam etmeden önce biraz duruyor. “Yine de işine yarayabilecek bir şey söyleyeceğim sana. Annenle babanın anlattıklarının doğru olmadığından şüphe ediyorsun ama o hikâyenin bir bölümünün doğru olması ihtimali yüksek. Bu kazanın senin beşinci doğum gününde olduğunu söylüyorlar değil mi?”

“Evet.”

“Tecrübelerime dayanarak söylüyorum bunu sana. İnsanlar kafalarından hikâye uydurduklarında özel detaylara girmeme eğiliminde olurlar çünkü o tür detaylar araştırılabilir. Sana bu olayın senin beşinci doğum gününde olduğunu söylüyorlarsa o hikâyeyi uydurmuş olmaları ihtimali yok gibi bir şey. Öbür türlü olsa rastgele bir tarih verirlerdi sana.”

Bu daha önce aklıma gelmemiştii hiç ama yine de bu işin peşini bırakmış değilim. “Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu. Size bir şey daha sorabilir miyim?”

Bu kez yardım etmeye çok daha az hevesliymiş gibi bir hali var. “İstiyorsan sor.”

“Ya şu benim intihar girişimi dedikleri olayımın gerçek bir intihar olduğunu söylersem? Beşinci doğum günümde olanlarla ilgili sorularıma cevap almadığım takdirde asla huzur bulamayacağımı ve önünde sonunda da bir elimde ilaç kutusu, diğerinde de votka şişesiyle Beachy Head uçurumundan aşağı atlayacağımı söylersem? O zaman onlarla konuşur muydunuz?”

Söylediklerim kendi kulaklarıma bile iğrenç geliyor gelmesine de duygusal şantajların hepsi iğrençtir zaten.

“Bana onun gerçek bir intihar girişimi olduğunu mu söylüyorsun?” Sözlerimi kendi gündemine yönlendiriyor. Deli doktorluğu okulunda ilk öğrendiği taktiklerden biridir bu muhtemelen.

Ama ben de zekiyim. “Ne dediğimi gayet iyi anladınız.”

Not defterini kapatıyor. “Bu konudaki duruşumu zaten söyledim sana Lisa. Sormak istediğin soruları onları cevaplayabilecek kişilere sor. Senin durumunda da bu kişiler annenle baban oluyor. Ben değil.”

Anladığım kadarıyla bugünkü seansımız burada bitiyor. Kapıda vedalaşıyoruz. Saklamaya çalışsa da yüzünde bir an belirip kaybolan o ifadeyi görebiliyorum. Tekrar gelmemi istemiyor.

On Altı

“Nasıl görünüyorum?” diye soruyor Martha ben yemek odasında oturmuş onun baş döndürücü hazırlanmasını izlerken. Çivit mavisi, askısız, iki derin yan yırtmacıyla hoş bacaklarını ortaya çıkaran seksi bir gece elbisesi var üzerinde. Haftada en az iki kere spor salonuna gitmezse rahat etmediği görünüşünden belli oluyor.

Yan evin kedisinin öldüğü o feci olaydan beri kendi odamdan çıkmıyorum. Özellikle de Jack’in gözüne görünmüyorum. Sadece orada olmadıklarını bildiğim zamanlarda yemek odasında yiyorum yemeğimi ama bu akşam durum farklı. Martha ve Jack dışarı çıkıyorlar. Martha’nın arkadaşlarından biri şaşaalı bir doğum günü partisine ev sahipliği yapıyor. Gittiklerinden emin olmak için alt katta olmam lazım.

“Harika görünüyorsun.”

Martha eğilip “Jack fazla açık saçık giyindiğimi düşünüyor,” diye fısıldıyor kulağıma. Bacağı baştan çıkarıcı bir çekicilikte görünüyor yırtmaçtan.

“Onun ne dediğini boş ver. Partinin tadını çıkar.” Martha bunu hak ediyor. Hatta Jack’in onun başına açtığı işler yüzünden fazlasını bile hak ediyor.

Adını aklımdan geçirmemle Jack’in ön kapının yanında görünmesi bir oluyor. “Hazır mısın? Bu gidişle fena halde geç kalacağız.”

Karısının ışığı sönüyor. “Hemen geliyorum aşkım.” Sonra bana “Kapıyı kilitleme sakın. Sokakta kalırız,” diye hatırlatıyor.

“Marthaaaaaa!” diye yırtınıyor Jack.

Martha bana veda edip onun yanına gidiyor. Kamyonetin motor sesini ve hızını artırıp evden uzaklaşmasını dinlerken hareketsiz kalıyorum. İki dakika daha bekleyip telefona sarılıyorum. Mesaj:

Hazırım.

Ekranı yukarı bakan başparmak emoji beliriyor.

Ön kapının yanında endişeyle bekliyorum. Neden bu kadar gecikti ki? Geriliyorum. Ya bir terslik olduysa? Ya...? Dış kapıda bir gölge beliriyor. Alex geldi.

“Sakin ol Lisa.”

“Neden bu kadar geciktin?”

Telaşlı görünüyor. Sonra tekrar tuhaf ve deli olan bana bakıyor şüpheli gözlerle. Ondan önce ben anlıyorum onu.

“Sakin bana vazgeçtiğini söyleme.”

“Sana tamam dediğimi biliyorum ama bu...” Eliyle holü ve evi gösteriyor. “Tuhaf.” Nedendir bilmem ama neredeyse kafa kafaya vermiş bir vaziyette fısıldaşarak konuşuyoruz.

Söylediğini duymazdan gelip merdivenlere yöneliyorum. “Üst kata çıkmamız lazım.”

“Yoksa bu şu bizim bildiğimiz şehir dışında eş değiştirilerek yapılan seks partilerinden biri mi?” Sesi keyifli ve ümitli.

“Rüyanda görürsün.”

Evi hafızasına kazıdığını görebiliyorum. “Patsy bana burada yaşayan çiftten bahsetmemiş olsaydı dört ayağının üzerine düşmüşsün derdim. Harika bir ev bu.”

Odama geliyoruz. Kapıyı açıyorum. Etrafa bakarken gözlerinden okunan beğeni parıltısı bende tuhaf bir gururlanmaya sebep oluyor.

Yatağımda duran fuları görünce gözlerindeki parlaklık gidiyor. Birlikte geçirdiğimiz son gecenin anısı çarpıyor ikimizi de.

“Lisa...” diye başlıyor yine ama bu gece şu *malum* konuyla uğraşacak değilim. Ayrıca zamanımız da yok.

Geçmişimizi en azından şimdilik bir tarafa bırakmak için fuları kaptığım gibi yastığın altına tikiştiriyorum.

“Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Duvara doğru ilerlerken kalbim hızla atıyor. Alex’in yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirliyor. Benim sağımın solumun belli olmaması endişelendiriyor onu. Kafayı yediğimi düşünüyor. Bunun için onu suçlayamam. Beni de biri alıp boş görünen bir duvarın karşısına götürse ben de öyle hissederdim. Ayak parmaklarımın ucunda yükselip parmaklarımı duvar kâğıdının kenarına geçirdikten sonra aşağı çekiyorum. Kâğıt duvardan yavaşça ayrılıp aşağı iniyor.

Gözlerini ayırmadan duvara bakan Alex “Vay anasını! Bu da neyin nesi?” diyor yazıya bir adım daha yaklaşınca.

Ona bunun benimle konuşan ölü bir adam ve bana sırlarını döken bir ev olduğunu söyleyemem çünkü bu kez gerçekten de deli der bana ve bir daha da deli olmadığımı inanmaz.

O yüzden gerçeği kısmen paylaşıyorum onunla. “Tavan penceresinden yağmur girince duvar kâğıdı sıyrıldı. O zaman gördüm.” En masum bakışımı atıyorum ona.

“Etkileyici.” Gözlerini yazıdan ayıramıyor.

Hemen yanında duruyorum. İkimiz de kendimizi duvardaki yazıya kaptırıyoruz.

“Okuyabiliyor musun?” diyorum nihayet.

Cevap vermiyor. Yazıyı parmağıyla havadan satır satır takip ediyor. Ses çıkarmadan ağzını oynatıyor.

Onu sıkboğaz etmek istemiyorum ama... “Söylesene ne yazıyor?”

Yandan sinirli bir bakış atıyor bana. “Bırak da...”

Eve yaklaşan bir aracın sesini duyunca ikimiz de donakalıyoruz. Camdan dışarı bakıyorum.

Lanet olsun! Jack bu.

Fena halde panikliyorum. "Jack bu. Geri geldi. Yukarı çıkabilir. Patsy'nin onun için ne dediğini hatırla. Kedisini öldürdü onun."

Ama Alex yerinden kıpırdamıyor. "Neden ziyaretçi kabul edemediğini anlamıyorum. Burası bir hapisane değil sonuçta. Şu kira kontratını bana verirsen eminim..."

Evin ön kapısı açılıyor.

Alex'e yalvarıyorum: "Alex, yatağın altına saklan ne olur."

Nazıkçe kollarımdan tutuyor beni. "Bu bir komedi değil Lisa. Burası senin odan. Bu odada kalmak için epey de bir para veriyorsun. Jack buraya gelirse kapıyı açmazsın olur biter. Bu kadar basit. Kapı sürgün ve zincirin de var..."

Parmağımın ucunu dudaklarının üstüne koyuyorum. Alt kattaki sahanlıktan ayak sesleri geliyor. Odada duyulan tek ses nefes alıp verişlerimiz.

Alt kattaki halının altındaki döşemeler üzerlerine basıldıkça inliyorlar. Bir kapının menteşeleri gıcırıyor.

Sessizlik.

Alex ve ben birbirimize bakıyoruz. Omuzları hafifçe titriyor. Onun kalbinin de benimki kadar hızlı attığını anlıyorum. Kollarımı sıkın avuç içleri terli.

Kapı menteşeleri tekrar gıcırıyor. Kapı kapanıyor.

Epey bir bekliyoruz.

Alt katta tekrar bir hareketlenme oluyor ama bu kez ayak sesleri daha yakın. Benim odama çıkan merdivenlere doğru ilerliyorlar sanki.

Lütfen gönder onu buradan. Gönder onu.

Sessizlik. Bu kez farklı bir sessizlik var ama. Jack'in merdivenlerin başında nefes alıp verişini duyabiliyorum.

Ayak sesleri uzaklaşınca tuttuğum nefesi bırakıyorum. Ayak sesleri aşağı iniyor. Ön kapı kapanıyor. Ben ve Alex birbirimize bakmaya devam ediyoruz. Cama gitmem lazım... ama etkisinde olduğum büyüden kurtaramıyorum kendimi. Aramızda hep bir çekim var. Adını koyamıyorum. Özel bir şey sanırım.

O kadar özeldi de ne demeye ayrıldınız, diye hatırlatıyor beynimin alaycı tarafı.

Jack'in kamyoneti tekrar uzaklaşırken kendimi çekip cama gidiyorum. Yerimden kıpırdamıyorum. Tek seferlik aşkıma bakmaya hazır değilim.

"Lisa," diyor yumuşak bir ses tonuyla.

Arkama dönüyorum. Tamamen iş odaklıyım. "Duvardaki yazıyı okuyordun."

İncinmiş görünüyor... hayır, yaralanmış. Sanki en sevdiği bilgisayar oyunu elinden alınmış gibi. Beni terk edenin o olduğunu hatırlatıyorum kendime.

Tüm dikkatimizi duvara veriyoruz.

Alex konuşmaya başlıyor: "Sanırım bu bir tür günlük. Etienne Solanov'un bir dizesiyle başlıyor yine. 'Senin suçun olmadığında ama suç senin olduğunda sonsuz uyku ruhunu rahatlatacak.'"

Yine büyüleniyorum. Bu kez beni büyüleyen sesi. Konuşmaya devam ediyor...

On Yedi

Daha Önce

Hampstead Heath'e¹² gidilecek en kötü gündü. Bahardı. Güneş parlıyordu. Hafif bir esinti vardı. Çiçekler açıyor, yapraklar filizleniyordu. Etraflarındaki her şey parlak yeşildi. Sanki Londra'nın yarısı oradaydı ve hepsi de çocuklarını yanlarında getirmişti. Bu çocukların hepsi de neşe ve mutlulukla bağırarak oynuyorlardı. John'un çocukları da çok keyifliydi. Etraflarını saran doğanın bir parçasıymış gibi neşeliydiler. O gün en büyükleri, erkek olan bile diğer zamanlarda olduğu gibi ciddi görünmüyordu. John'un babası torununun bir bilim insanı olmasına karar vermiş, ona "Rus" demişti. Daha küçük olan iki kız "İngiliz"di çünkü sürekli gülüp oynuyorlardı. O gün üçü de çok tatlıydı.

Karısı kızları gibi her zaman hayattan keyif alan biri değildi ama o bile havaya girmişti. Çimene yayılan battaniyenin üzerinde otururken bacaklarını sıvazlayıp güneş ışığını engellemek için elini gözlerine siper ederek "Böyle bir günde sadece hayatta olmak bile yeter değil mi John?" demişti. John bir şey söylemeden evet anlamında başını sallamıştı sadece.

Hiç de öyle değildi.

Kış olmalıydı. Heath'in bomboş olması gerekiyordu. Sert bir rüzgâr uğuldayıp çimlere zarar veriyor olmalıydı. Sulu karın insanın iliklerine işlemesi gerekiyordu. Karanlık sislerin Londra'nın gö-

¹² Londra'da büyük bir çimenli kamusal alan.

günü karartmış olması gerekiyordu. Ya da yaz olmalıydı. Hani şu sıcaklıkların düşmek üzere olduğu, bulutların göğe yükselip güneşi kapattığı, göğün gürlediği, şimşeklerin çaktığı yaz günlerinden biri. Çocuklar top peşinden koşmamalı, korkup kaçışarak altına sığınabilecekleri bir yer aramalıydı. Saçmaydı bu.

Tamamen saçma.

İki kız yanlarında getirdikleri uçurtmayı uçurmaya karar verdiler. John gülümsemeye çalıştı. “Üzgünüm hanımlar. Uçurtmayı getirmeyi unuttum.”

Kızlar onun şaka yaptığını düşündüler. En büyükleri hatırlattı ona: “Kolunun altında ya!”

Gerçekten de öyleydi. Uçurtmayı arabadan almıştı ama kolunun altında olduğunu unutmuştu. En küçükleri uçurtmanın ipini uzatmaya çalıştı ama yapamadı. Ablası kaptı uçurtmayı. Ağabeyiyle bir ağız dalaşına girene kadar o da ipi uzatmaya çalıştı. En büyükleri ve erkek olduğu için uçurtmayı kendisinin uçurması gerektiğini düşündü oğlan. Kız kardeşi de olmaz diye diretti çünkü önce o gelmişti. O yüzden de uçurtmayı onun uçurması gerekiyordu. John aralarındaki tartışmayı sona erdirip uçurtmayı uçurmak zorunda kaldı. Sonra da çocuklarına uçurtmayı sırayla uçurabileceklerini ve birbirlerine haksızlık yapmadan oynamalarını söyledi.

“Pekâlâ Bay Uçurtma Uçurucu. Gel de otur artık.”

Döndüğünde karısını piknik sepetini battaniyenin üstüne koyarken gördü ama oturmak istemedi. Karısının yanına oturmak bile ihanet gibi geliyordu ona. Her şeyin yolunda olacağına dair bir işaret. Her şey yolunda olmayacaktı. Şu çocuklar için de her şey yolunda olmayacaktı. Belki de biraz daha küçük ya da biraz daha büyük olsalardı her şey yolunda olabilirdi ama şimdi değil. Son birkaç aydır bu düşünce dolaşıp duruyordu kafasında. Çocukları anlayamayacak kadar küçüktü ama bu şu küçük kızın elindeki uçurtmadan daha uzağa uçmayacaktı.

“Gelip oturacak mısın artık?” Karısının sesi bu kez daha ısrarcıydı. Öyle olunca oturdu. Diğerlerine eklenecek bir ihanet daha. “İyi misin sen?” diye sordu karısı.

“Elbette iyiyim. Neden iyi olmayayım ki?”

“Bilmem. Sen söyle.” Güzel ama kırılgan görünüyordu çünkü o öyle biriydi. Güzel ama kırılgan.

Karısıyla yeni çıkmaya başladıklarında bile onun en yakın arkadaşını ikaz etmişti onu: “Kız arkadaşının bazen pencerenin başında uzaklara dalıp gittiğini göreceksin. Bilirsin işte, biraz aşırı duygusal, biraz kırılgan. Hoş bir kız tabii.”

O zamanlar kıskançlıktan böyle söylüyormuş gibi gelmişti ona. O Rus kökleri olan, yakışıklı, gözde bir bekârdı. Karısı da üniversitedeki her erkeğin çıkmak istediği bir kız. Aslında muhtemelen kıskançlıktan öyle demişti ama söyledikleri doğrudu sonuçta.

Ve şimdi de bu.

“İyiyim ben.”

Yüzüne gelen saçlarını eliyle düzeltti karısı. “Bence çok çalışıyorsun. Benimle ve çocuklarla daha çok zaman geçirmelisin. Onca saat çalışmak zorunda değilsin. Gerçekten. Bazen işini bize tercih ettiğini düşünüyorum. Bu doğru mu? Çalışmayı karına ve çocuklarına tercih mi ediyorsun? En yakın arkadaşım senden daha çok kocalık ve babalık yapıyor.”

Ona bundan daha iyi bir fırsat veremezdi. *Hadi söyle ona.* Gerçek sorunun ne olduğunu Heath’ten eve dönüp yorgun çocuklarını yatırdıktan sonra söylemeyi planlamıştı. Gerçekten basit bir şeydi. *Dinle. Sana söylemem gereken bir şey var...* Kesinlikle yapacaktı bunu. Gerçi geçen hafta da kesinlikle yapacaktı bunu. Ondan önceki hafta da. Bunu ne şimdi ne de daha sonra yapamayacağını gayet iyi biliyordu aslında. Doğru şeyi yapamayacak, yanlış şeyi yapmayı da bırakamayacak kadar zayıftı. Büyükbabasından hiçbir farkı yoktu. Hani şu güya Rus Kraliyet Ordusu’nda bir subayken devrimden sonra ülkesini terk etmek zorun-

da kalan bir savaş kahramanıymış gibi yapan büyükbabasından hiçbir farkı yoktu işte. Büyükbabası aslında ne Rus savaşında ne de başka bir savaşta öldürülmemek için Batı'ya kaçan bir asker kaçağıydı oysa.

Çocuklar uçurtma uçurmaktan sıkılıp koşarak geri geldiler ne yiyebileceklerini görmek için. En küçükleri John'un bacağına yapışıp eğilerek battaniyenin üstündeki ikramlara baktı. Karısı John'un iyi olup olmadığıyla ya da çok çalışıp çalışmadığıyla ilgilenmiyordu artık çünkü çocuklarla ilgileniyordu. John elleriyle yüzünü ovuşturup güneşten faydalanmak için sırtüstü uzandı çimenlerin üzerine. Küçük kız sandviçini yemek için John'un karnına oturdu.

Belki de bir şey yapmasına gerek kalmayacaktı. Belki de her şey kendiliğinden yoluna girecekti. Genelde böyle olurdu. Belki de karısı onun sürekli çalışıyor olmasından usanıp başka birini bulurdu. Bir avukat bulup onu evden atardı ki âşığı eve yerleşebilsin. Çocukları mahvolan çocuklukları için annelerini suçlar, onun yeni âşığından da nefret ederlerdi. Dünyanın gözünde karar veremeyen aciz bir adam olmak yerine trajik bir kahraman olurdu.

Ya da ailesi feci bir trafik kazasında ölür, o da mezarlığın başında elinde çiçekler gözünde yaşlar çok sevdiği Rus şiirlerinden dizeler okuyan kimsesiz bir adam olurdu. Elbette onların ölmesini istemiyordu. Mesele kesinlikle bu değildi. Sadece tüm sorunun ortadan kalkmasını istiyordu ve ani ölümler de bunun gerçekleşmesinin yollarından biriydi. O zaman gerçekten de bir kahraman olurdu. Başka bir kadının kollarında teselli bulduğu için kimse onu suçlamazdı. Bunu haklı çıkarmak için bir sürü şiir bulunabilirdi.

Ya da belki bunların hiçbiri olmaz, her şey kendiliğinden hallolurdu.

Ama sonuçta bunun bir önemi yoktu.

En iyi şeyin hiçbir şey yapmayıp olacakları görmek olduğuna ikna etti kendini.

On Sekiz

Alex yazıyı okumayı bırakıyor. İkimiz de bir şey söylemiyoruz. Doğrusunu söylemek gerekirse odamın içinde neden heyecanla havalara uçmadığımı bilmiyorum. Vedacı adam benimle tekrar konuştu. Ölümünün sırrını çözebilmem için hayatıyla ilgili biraz daha bilgi verdi bana. Sonra ne yaşadığımı fark ediyorum. Kocaman bir hayal kırıklığı. O yazıların bana çok daha fazlasını söylemesini istiyordum. İntihar, pardon veda, mektubunu okuduktan sonra kafamda oluşan soru işaretlerini gidermesini. Adı neydi? Ne tür hatalar yapmıştı? Bahsettiği masum insanlar kimdi?

Sonunda konuşuyorum. Fısıldıyorum aslında: “İsminin ne olduğunu yazmamış.”

Alex avukatlığı ele alıyor yine. “Bu tipik Rus edebiyatından. Dışarıdan bakıldığında son derece mutlu görünen evli ve çocuklu bir çift. Ama içeride kıyamet kopuyor. Bunu kim yazdıysa bir oyun yazıyormuş anlaşılan. Hem de en trajik olanından. Bildiğim kadarıyla Rus edebiyatına özgü bir şey bu.”

“Evet, trajik olduğu doğru,” diyorum alçak sesle. “Ama bu bir tiyatro oyunu değil. Hepsi gerçek.”

Kafası karıştığı için yüzünü buruşturuyor. “Nereden anladın?”

Şimdi bir karar vermem lazım: Veda mektubunu ona gösterecek miyim göstermeyecek miyim? Mektup o kadar çok acı ve pişmanlıkla

dolu ve o kadar kişisel ki biriyle paylaşmak ona ihanet etmek olur. Bunu neden yapmam gerektiğini Alex'e başka nasıl açıklayacağım peki?

Çantama doğru gidince şaşırıyor. Mektubu çıkarıp ona veriyorum.

Mektubu okumayı bitirdiğinde rahatsız olmuş gözlerle bakıyor bana. "Bu da ne?"

Ağzımdan kaçırıyorum. "Bir intihar mektubu. Gerçi ben veda mektubu olarak görmeyi tercih ediyorum. Bu odaya taşındığım gün komodinin çekmecelerinin arkasına sıkışmış bir halde buldum. Mektubun sonuna Kiril alfabesiyle yazılmış not sana barda gösterdiğim not. Duvardaki el yazısıyla aynı. Aynı adam. Şey yapmaya çalışıyor..."

Kelimeler arka arkaya çıkıyor ağzımdan. Hem de öyle tuhaf bir şekilde çıkıyorlar ki sanki benim kontrolümden tamamen çıkmışlar gibi. Alex'in yüzündeki dehşete bakılacak olursa kontrolüm yok belki de.

Elini son derece kararlı bir şekilde kaldırıp susturuyor beni sonunda: "Sen şimdi bana bunun bir zamanlar senin odanda kalmış bir adam tarafından yazılmış bir intihar mektubu olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı evet anlamında sallıyorum hemen. "Ama Martha –aslında Jack– bu odayı benden önce kimsenin kiralamadığı konusunda ısrar ediyor." Yutkunuyorum. "Sanırım burada öldürmüş kendini..."

"Ne? Bu odada mı?" Alex dehşete kapılıyor.

"Evet. Bunu neden yaptığını bulmam lazım." Alex sanki bildiğiniz en kötü hastalığı yayan bir şeymiş gibi parmak uçlarıyla tutarak veriyor mektubu bana. Aklından ne geçirdiğini gözlerinden anlıyorum.

Patlıyorum: "Sakin bana keçileri kaçırdığımı söyleme."

"Öyle bir şey söylemeyecektim. Bu ürkütücü ve rahatsız edici bir durum. Adamın biri şu an durduğumuz yerde kendi elleriyle canına kıyıyor. Arkasında bir intihar mektubu ve duvara yabancı bir dilde yazılmış yazılar bırakıyor ve sen de benim sanki *The Guardian*'dan¹³ bir sayfa okumuş gibi normal davranmamı bekliyorsun."

13 *The Guardian*, Guardian Media Group bünyesindeki prestijli İngiliz gazetesidir.

Elimi deli gibi sallayarak duvarı gösteriyorum. “Duvarda başka yazılar da olmalı. Bu daha başı sadece.”

Ne demek istediğimi göstermek için bordür kâğıdının diğer kısmını da soymaya başlıyorum. Altından herhangi bir yazı çıkmıyor. Orada olmalı. Duramıyorum.

“Lisa, bırak artık.”

Alex’in talimatı geriye doğru tökezlememe sebep oluyor. Nefes nefeseyim. Titriyorum. Oda soğuk olmasına rağmen yanıyorum.

“Bu iş beni korkutuyor,” diyor Alex.

Kapıya gidip ben daha onu geri çağıramadan sahanlıktan aşağı iniyor.

“Lütfen Alex. Yazının kalanını bulmama yardım et.”

Yüzümü görmek için hızla geri dönüyor. “Yazının gerisi yok muhtemelen. Zavallı adam devamını yazamadan kendini öldürmüş olabilir. Bu senin için neden bu kadar önemli?”

Dudaklarımı mühürlüyorum. Sonra da “Onun kim olduğunu bulmama yardım etmeni istiyorum,” diyorum.

Öfkeyle söylenip aşağı iniyor. Peşinden gitmiyorum. Merdivenlerin başında duruyorum. Alex yarı karanlıkta bir gölgeye dönüşüp kapıyı açıyor ve hayatımdan çıkıyor. Jack ısrarla başka bir kiracıları olmadığını söylüyor. Onun kim olduğunu nasıl bulacağım bu durumda?

Tekrar yukarı çıkarken telefonumun mesaj sesini duyuyorum. Babamdan. Annemle yapacakları ziyareti hatırlatıyor. Cevap vermiyorum. Onun yerine ölü bir adamın yazılarını kapatan bordür kâğıdını hafifçe düzeltiyorum.

Annemle babam odanın bir tarafında, ben de diğer tarafında otuyorum. Annemin elinde bir fincan şekersiz çay var. Babamın elinde

de bir bardak brendi. Haberli ziyaretlerine tam vaktinde, saat dörtte geliyorlar. Her zamanki gibi kapıda öpüşüp sarılıyoruz. Şundan bundan bahsettiğimiz tuhaf ve hızlı bir sohbe başlıyoruz. Annem hemen hemen her cümleinin sonunda öksürüyor. İşim, havalar ve ülkenin hali gibi şu bilindik güvenli konulardan bahsediyoruz.

Şimdi üçümüzün de çok iyi bildiği bir sessizlikle karşı karşıya kalıyoruz. Benimle asıl konuşmak istediklerini dikkatle seçtikleri bir sessizlik ânı bu.

Şu anda ihtiyacım olan son şeyin annemle babamın ziyareti olduğu apaçık ortada. Onlara kalırsa şu anda intihar denetimi sürecindeyim. Tıpkı bir suçlunun dünyanın şüpheli gözlerinde hep bir suçlu olarak kalması gibi intihar riski de hep intihar riski olarak kalıyor. Öyle bir riske hiç girmemiş olsanız bile. O yüzden de insanlar size “Şimdi nasılsın?” diye sorduklarında aslında “Son zamanlarda kendini öldürmeye çalıştın mı?” demek istiyorlar.

Ben de onların gelip çok uzun sürmemesini umut etmelerine izin veriyorum.

Babam bahçelerinden çiçek getirmiş. Annem de bir sepet meyve. Muhtemelen kiliseden birileri ona meyvenin intihar eğilimli insanlara iyi geldiğini falan söylemiştir. Öyledir belki de.

Babam sessizliği bozuyor: “Nasılsın Lisa?”

Babamın benim iyiliğimi istediğini, beni sevdiğini ve benim için her şeyin en iyisini istediğini biliyorum ama bu sorulardan yoruldum artık. Her biri bir iğne gibi en korunmasız yerime batıyor. Bu yerlerden bazıları benim bile ortaya çıkmasına daha yeni yeni izin verdiğim yerler.

“İyiyim.” Bir sonraki sorunun ne olacağını biliyorum. O yüzden de “Doktor Wilson’ı görmeye gidiyorum,” diye ekliyorum.

Bu annemi neşelandiriyor. Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. “Çok sevindim. Senin için o kadar çok endişeleniyorum ki.” Odaya serdiği titrek duyguyu iyice yerleştirmek için hafifçe öksürüyor.

İşte böyle anlarda geçmişim hakkında bana yalan söylediklerini düşündüğüm için utanıyorum. Beş yaşındayken geçirdiğim kaza hakkında. Onlara sahip olduğum için öyle şanslıyım ki. Belki de geçmişini bırakıp sadece geleceğe bakmamın zamanı gelmiştir.

“Gerçekten çok üzgünüm anne. Babamla bana yardım etmekten başka bir amacınızın olmadığını biliyorum.” Başım öne düşüyor. “Sizin için büyük bir hayal kırıklığı olmalıydı.”

Annemin cevabı sert. Elindeki fincanı bırakıyor. “Bir daha böyle dediğini duymayayım. Hayatımıza girdiğin günden beri sen bizim en büyük neşe kaynağımız oldun.”

Hayatımıza girdiğinden beri. Tuhaf bir ifade. Normalde bir anne bunu *Seni kucağıma aldığım ilk an* gibi şeylerle ifade eder. *Kes şunu! Kes şunu dedim! Duyduklarından olmayan anlamlar çıkarmaya başladın yine.* Ya da Shakespeare’in dediği gibi: “Benim için var olan şeyler sadece ve sadece var olmayan şeylerdir.”

“İşinde çok iyi değil mi?” diyor babam Doktor Wilson’ın becerilerinden duyduğu gururla.

“Rahat bir insan. Konuşuyoruz,” diyerek hakkını teslim ediyorum. “Doksanlı yıllarda Kaliforniya’da çalıştı.”

Belli ki babam Amerika’nın batı yakasında çalışmış olmasının onun ne kadar çatlak bir deli doktoru olduğunu ispatladığını düşünüyor.

“Sence işe yarıyor mu?” Annemin bu sorusu o kadar umut dolu bir soru ki insanın içi acıyor.

Benim için söylemesi, onlar için de duyması zor bir şey söylemeye karar veriyorum: “Kendimi öldürmeye çalışıp çalışmadığım konusunda konuştuk.”

İşte orada. Gözümüzün önünde. O berbat kokunun nereden geldiği nihayet anlaşıldı.

Babam benden bir yumruk yemiş gibi görünüyor. Ya annem? Zavallı annem sanki kusmak üzere olan biri gibi.

Babam daha önceki doktor sesini kullanarak hızla toparlanıyor: “Kendini öldürmeye çalıştın mı peki?”

Annemle babama karşı ilk kez dürüst oluyorum. “Bilmiyorum. Stresliydim. Hayat o kadar hızlı akıp gidiyordu ki ayak uydurmakta zorlanıyordum. Her şeyin ama her şeyin yavaşlamasını, hatta durmasını istiyordum ama öyle olmuyordu. Kâbuslar ve uyurgezerlik geri dönmüştü. İşe gittiğimde şu *The Walking Dead (Zombiler)* filmindeki zombilerden biri gibi görünüyordum.” Bakışlarım beni anlamaları için yalvarıyor onlara. “Hepsine bir son vermek istedim.”

Annem gözyaşlarına boğulmak üzere olduğumu anlamış olmalı ki sevgi dolu kollarıyla sarılıyor bana. Can havliyle ona tutunuyorum. Onun sağladığı rahatlık ve güven içerisinde rahat bir nefes alıyorum. Hani şu uzun zamandır hayatımda olmayan rahat nefeslerden.

Saçlarımdan öperken “Seni seviyoruz hayatım,” diyor yumuşacık bir sesle. “Bunu sakın unutma. Seni seviyoruz.”

Babam alçak sesle ekliyor: “İstediğin zaman bize gelebilirdin. Biz her zaman senin yanındayız.”

Babamın yüzünü görebilmek için nazıkçe ayrılıyorum annemin kollarından. Koca bir ömrün zorlukları ve mücadeleleri kazanmış o yüze. Ayağa kalkıp yanına gidiyorum. Oturup başımı omzuna yaslıyorum. Kolu beni biraz daha yakınına çekiyor.

“Sen on yaşındayken Londra’ya gelişimizi hatırlıyor musun?”

Omzundaki başımı evet anlamında oynatıyorum.

“Harrods mağazasına gitmeye karar vermiştik. Sen bize orada sıklıkla ve yaşlı kadın giysileri ve çamaşırları görmek istemediğini söylemiştin.”

“Edward,” diye telaşla araya giriyor annem mahcup bir yüz ifadesiyle.

Odada gülüşlerimiz yankılanıyor. Tanrım, üç kişilik bir aile olarak bir araya gelişimizden bu kadar keyif alıyor olmamız çok güzel. Zamanı durdurabilseydim tam da böyle bir anda durmasını isterdim. Bir

yanımda annem, diğer yanımda babam. Gülümsüyoruz. Gözlerimizin içi gülüyor. Bu dünyadaki hayatımızın tadını çıkarıyoruz.

“Sonra da mağazanın içinde kaybolmuştun,” diyerek devam ediyor babam. “Annenle ben deliye dönmüştük. Sonrasında hatırladığımız tek şey Lisa Kendal’ın anne ve babasının danışmaya gitmesini rica eden bir mağaza anonsuydu.”

Güzellik malzemelerinin satıldığı bölümdeki makyaj malzemelerine bakarken bulunduğumu hiç söylememiştim onlara. Parmaklarımı yüz pudralarının üzerinde gezdirip sonra da her tonunu koluma sürerken bir satış elemanı tarafından fark edilmiştim. Aramızda geçen konuşma hiç çıkmadı aklımdan.

“Senin annenle baban nerede güzellik?” diye sormuştu benimle aynı seviyeye gelebilmek için eğilerek.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. Minik gözlerimin o zamana kadar gördüğü en mükemmel şeydi onun yüzü.

Sorusunu duymazdan gelip pudraları göstermiştim parmağımla. “Bana uygun olan tonu seçmeye çalışıyorum.”

Göz kamaştırıcı gülümsemesi de diğer her şeyi gibi mükemmeldi. “Söyle bakalım. O güzel cildine bunlardan birini sürmek istemenin sebebi nedir?”

“Bunların yüzünden. Onları saklamak istiyorum.”

Yazlık elbisemin kolunu sıyrıp kesik izlerimi göstermiştim ona. Okuldaki bazı kızların da benimle dalga geçmek için söylediği o kaçınılmaz “zavallı yavrucak” ya da “yaralı yüz” gibi tepkilerden birini beklemiştim ama bu tanrıça hiçbir şey söylememişti. Şaşırmamıştı bile.

“Tatlım, güzellik geçicidir. Gerçek güzellik insanın içindedir. Ve bir de buradadır.” Küçük elimi alıp kalbimin üstüne koymuştu.

O sözleri ana tema olarak kullanmış olmalıydım. Hayatın zorluklarını yaşarken bana rehberlik etmelerine izin vermiş olmalıydım. O zaman belki de onca kalp ağrısını yaşamamış olurdum.

“O gün seninle neden o kadar gurur duyduğumu biliyor musun?” diye sorarak beni tekrar odaya döndürüyor babam. “Danışmadaki adam bize senin ne kadar cesur bir çocuk olduğunu söyledi.” Nazikçe öpüyor beni. “Sen bizim için her zaman küçük cesur kızımız olacaksın.”

İçimde saf bir mutluluk ve aidiyet hissi var. Bu benim için o kadar çok şey ifade ediyor ki! Onca zaman onların başına gelen en kötü şey olduğumu düşünmüştüm.

Birlikte oturup sohbet ediyor, anılarımızı paylaşıyor ve gülüyoruz. Sonra annem “Onun hiç evlenmemiş olmasını tuhaf bulmuyor musun? Son derece yakışıklı bir adam sonuçta,” diyor.

“Kimden bahsettiğini anlamadım,” diyorum.

“Tommy Wilson’dan bahsediyorum.” Anlaşıldı. Dedikodu pençelerini iyi doktora geçirmiş şimdi de. Annem her fırsatta dedikoduyu hiç sevmediğini söyler ama bazen kendisi de dedikodu yapmadan duramaz. “Şey olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Ne demek istediğimi anladın sen.”

“Eşcinsel mi?” diyorum. “Bu yasak bir kelime değil anne. Özgürce yaşayan bir sürü eşcinsel var. Doktor Wilson eşcinselse ne olmuş ki?”

Babam kendini benden çekip kaşlarını çatıyor anneme. “Tom’u bu sohbetin dışında bırakabilir miyiz mümkünse?”

“Ben sadece söylüyorum hayatım. Tıp fakültesindeyken kızların gözdesi olduğunu söylememiş miydin? Çok çekici, çok şık ve çok iyi bir dansçı olduğundan da bahsetmiştin. Kadın psikolojisi öğrencisi olmasının da epey faydasını görmüştür tabii. Kızlara kur yaparken doğru hamleleri çok kolay yapmıştır muhtemelen.”

İyi doktoru kızların gözdesi olarak hayal etmek zor. Babam da öyle düşünüyor gibi çünkü yüzünde yüzyılın en donuk ifadesi var.

Ama annem o yüz ifadesini yakalayamayıp devam ediyor: “Belki de doğru kadınla tanışmamıştır ya da kalbi çok kırılmış ve hayatını başkalarına hizmet etmeye adanmak için seksten feragat etmiştir.

Ben ikinci seçeneği tercih ederim elbette. Çok daha romantik. Gerçi bir ara şu akli havada...”

Babam araya giriyor: “Şu saçmalığı keser misin artık Barbara? Aşırı duygusal kız çocukları gibi davranıyorsun.”

Annem şoke olmuş gibi görünüyor. Ben de öyleyim. Anneme böyle kızgın bir tepki verdiğini daha önce görmedim hiç. Erkek evin reisi- dir kafasındaki erkeklerden değildir o. Eşiyle gerçek bir müşterekliği olmasıyla gurur duyar. Annem ateş püsküren gözlerle bakıyor ona. Öfkesi her halinden belli. “Benimle böyle konuşma Edward Kendal. Tom sadece senin arkadaşın değil. Küçükken Lisa’nın başına gelen kaza sırasında bize yardım ettiğinden beri benim de arkadaşım.”

Ağzını kapatıyor. Gergin ve endişeli bir bakışma oluyor annemle babam arasında.

“Ne?” Sorum gayet açık ve net.

Babam ayağa kalkıyor. “Gerçekten de gitmemiz lazım artık.” Anneme bakıyor. “Öyle değil mi?”

Annem de ayağa kalkıyor. “Tabii,” diyor. Bütün keyfi kaçmış durumda. Kendi halini düşünerek ellerini sıktığının farkında değil muhtemelen.

Ben daha ağzımı açamadan odadan çıkıp ön kapının yanındaki paltolarını alıyorlar.

“Doktor Wilson kaza geçirdiğim sırada size yardım mı etti? Şu beş yaşındayken geçirdiğim kaza sırasında yani.”

Yine şu *malum* bakışma var aralarında. Bu kez annem ağladı ağlayacak.

Babam başını iki yana sallıyor. “Annen kazadan sonra seni hastanede tedavi eden doktorlardan biriyle karıştırıyor onu.” Ben başka bir şey sormadan annemin koluna yapışıyor. “Hemen çıkmamız lazım, yoksa akşam trafiğine kalacağız.”

Aramızdaki duvar geri dönüyor. Tuğlalarla örölüp yalanlarla çimentolanmış bir duvar. Babam yalan söylüyor. Gözlerime bakamamasından anlıyorum bunu. En başından beri haklıydım. Haklı olduğuma sevinmek yerine kedere boğuluyorum. Neden bana doğruyu söylemiyorlar? Onlara bağırarak istiyorum ama babam çoktan ön kapıyı açmış sokağa park edilmiş arabaya doğru eşlik ediyor titreyen anneme.

Onlar arabalarına binip beni ve yalanlarını arkalarında bırakırlarken serseme dönmüş bir halde eşikte kalakalıyorum. Gerçeği öğrenmek için arkalarından gitmek istiyorum. Bir işe yaramaz gerçi. Babam hikâyesine sadık kalır. Doktor olarak çalıştığı yıllarda kendi duygularını gizleyerek insanların acılarıyla ilgilenmenin birçok yolunu öğrenmiştir şüphesiz. Benim acılarıma gösterdiği tepki neden farklı olsun ki?

Sonunda bana hareket etme gücünü veren odada bulduğum veda mektubundaki satırları hatırlamam oluyor.

Çok fazla soru sormaya gerek yok. Bunun size ya da bana bir faydası olmaz. Artık yokum. Bırakın da huzur içinde yatayım.

Kendi canını almış olan bu adam ne kadar da yanılıyor. *O kadar* çok sorum var ki! Bana faydası olabilir bu soruların. Ben hâlâ hayatayım. Huzur içinde yatmayı *reddediyorum*.

Sorularımı annemle babam cevaplamıyorsa kimin cevaplayacağını biliyorum.

Son derece kararlı bir şekilde üzerime ince bir ceket geçirip çantamı kaparak kapıyı açıyorum.

Yolumu kapatan bir şeyi fark edince geri sıçıyorum. Kim olduğunu anlayınca kalbim duracakmış gibi oluyor.

“Burada ne işin var?” diye soruyor korkulu sesim.

Evimin girişinde duruyor. Evet, evimin. Martha ve onunla paylaştığım ev değil Doğu Londra’da sahip olduğum ev.

Gözlerini kısıyor. Aklından ne geçtiğini biliyorum: Lisa’nın kendi evi varsa neden bizim evimizdeki odada kiracı olarak kalıyor?

On Dokuz

Dönen bir atlıkarıncadan inen bir çocuk gibi hissederek bakıyorum Jack'e: Gözleriniz hareketin sona erdiğini ama kulaklarınız hâlâ devam ettiğini söyler. Mideniz bulanır. Ben de öyle hissediyorum. Midem bulanıyor.

Kendinden çok memnun görünerek kollarını göğsünde kavuşturuyor. Kapıyı yüzüne çarpmam lazım ama orada duruyorum sadece.

"Merhaba Lisa."

Kekeliyorum. "Ja-Jack."

Evi baştan aşağı süzüyor. "Güzel yer."

Evet, gerçekten de öyle. Doğu Londra'nın pek rağbet edilen bir semti olan Dalston'da Viktorya tarzı yarı müstakil bir ev. Doğu Londra ulaşım ağı henüz buralara ulaşıp gayrimenkul fiyatlarını fırlatmadan önce almayı başarmıştım bu evi. Bölge şimdi zibidi gençlere çam fıstığı ve kinoa servis eden kafelerle dolu. Jack ve saç topuzu buralarda takılmaya çok uygun olurdu.

Jack ile Martha'nın evine taşındığımdan beri kendi evimin olduğunu öğrenirlerse diye hazırda tuttuğum bir hikâyem var. İyi bir hikâye. Üstelik ayna karşısında defalarca prova etmişliğim de var. O hikâyeyi hatırlayamıyorum şimdi.

“Bir arkadaşımın evi burası. Tatile çıktı. Ben de her şey yolunda mı diye evi kolaçan etmeye geldim. Posta kutusunda birikenleri almak, perdeleri açıp kapamak gibi şeyler işte. Bilirsin... Hırsızlar dadanmasın diye.” Sesimin kulağa çok acıklı geldiğinin sonuna kadar farkındayım.

Jack’in sesinden alaycılık akıyor. “Ne kadar da iyi kalplisin. İnsanın tatildayken eviyle ilgilenecek bir arkadaşının olması ne hoş.” Benimle eğleniyor resmen. Pislik. “Yalnız küçük bir tuhafılık var bu işte. Yan komşunun kapısını çalıp Lisa burada mı yaşıyor diye sorduğumda evet burada yaşıyor dediler. Onlara sorarsan Lisa son zamanlarda pek ortalıkta görünmüyormuş. Tatile çıktığını düşünüyörlarmış. Arkadaşının adının da Lisa olması ne tesadüf ama.”

Omzumun üstünden bakıp evin içini görmeye çalışıyor. Kapıyı biraz daha kendime doğru çekiyorum.

“Burada ne işin var Jack?”

“Al sana bir tuhafılık daha. Bugün şehre inmiştim. Bil bakalım kimi eve giderken gördüm? Doğru bildin. Seni! Belki de Lisa eve biriyle birlikte dönmek ister, diye düşündüm ama öyle hızlı yürüyordun ki sana yetişemedim. Sonra yanlış trene binerken gördüm seni. Hatta nerede yaşadığını mı unuttu bu kız, diye düşündüm.” Öğrencisini küçümseyen bir öğretmen ya da birini suçüstü yakalamış da bunun her ânının tadını çıkaran bir polis gibi konuşuyor.

“Sonunda burada yetiştim sana ama yanında birileri vardı. O yüzden de kapıyı çalıp sana yanlış eve geldiğini söylemeden önce o insanların gitmesini beklemeye karar verdim. Akrabaların değil mi? Annenle baban belki de ha? Evet, evet. Muhtemelen annenle baban onlar.”

Dakikalar önce evimin misafir odasında ağırladığım annemle babamın adını anınca asabım bozuluyor. Sadece onlar beni ziyaret edebilsin diye dönmüştüm evime. Onlara büyük eski bir evin en üst katındaki bir odada yaşadığımı söylememin imkânı yok. Söylesem neler döndüğünü anlamak için beni soru yağmuruna tutmaya başlardı.

Jack'e gerçeğin bir kısmını söylüyorum: "Evet, burası benim evim. Para kazanmak için insanlara kiraliyorum. Gördüğün çift bu eve taşınmak istedikleri için evi görmeye gelenler. Kısacası benim de yaşayacak bir yere ihtiyacım vardı. O yüzden de senin ve Martha'nın evindeki odayı tuttum. Bu bir sorun mu teşkil ediyor?"

Beni duymazdan geliyor. Evi tekrar baştan aşağı süzüp ön bahçeyi inceliyor. Sonra yine bana dönüyor. Alaycı tavrı gitmiş. Bu kez iğneleyici ve tehditkâr bir ses tonuyla konuşuyor: "Sen ne işler karıştırıyorsun Lisa? Neyin peşindesin?"

Artık biraz kendime gelmiş durumdayım. "Hiçbir şey karıştırmıyorum ve hiçbir şeyin peşinde değilim. Ev sahibim tarafından takip edilmiş olmaktan da hiç hoşnut değilim. Bildiğin taciz bu. Belki de bir avukata danışsam iyi olur."

Sanki boğazımı sıkmak istiyormuş gibi kaldırıyor elini. İçgüdülerim kendimi korumak için hemen eve girmemi söylüyor bana ama bunu yapmayı reddediyorum.

Havadaki elini yumruk yapıp yanma indiriyor. "Neyin peşinde olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni aptal mı sandın sen? Senin şu küçük oyununun ne olduğunu gayet iyi biliyorum ve seni şimdi burada uyarıyorum. Eğer pes etmez ve pılını pırtını toplayıp evimizi terk etmezsen başına geleceklerden ben sorumlu olmayacağım." Eğilip yüzünü yaklaştırıyor bana. Tükürüklerini yüzüme saçarak konuşuyor: "Anladın mı?"

"Benim anladığım yasal olarak altı ay geçerliliği olan bir kontratımın olduğu. Kendi evimi kiraya vermem kontrattaki herhangi bir maddeye aykırı değil ayrıca."

Dudağını büküyor. Öfkeden kudurmuş vaziyette. Sanki sokaktaki bir pisliğe bakar gibi bakıyor bana. "Öyle mi? Bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolunun olduğunu hatırlatmak isterim sana.

Kedi mi dedim ben?" Eliyle diğer elinin üstüne vuruyor. "Hay aksi! Beni gidi yaramaz beni. Yan evde oturan çatlak kocakarının kedisinin başına geleni düşününce bu biraz abes oldu tabii." Parmağını yüzüme doğrultuyor: "Ben diyeceğimi dedim."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

Topuklarının üzerinde dönüp gidiyor ve evin giriş kapısını arkasından çarpmadan önce bana son bir kez daha iğrenerek bakıyor. Dışarıdan bakıldığında meydan okumuş gibi görünmeme rağmen korkudan taş kesilmiş vaziyetteyim. O eve geri dönersem Jack kim bilir daha ne oyunlar oynayacak bana. Neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayamıyorum. Zaten bir evim varsa ne olmuş ki? Kirayı almaya devam edecek sonuçta. Ayrıca Martha'dan öğrendiğim kadarıyla o paraya ihtiyacı var.

Bu sorunun cevabı ortada: Jack bir şey saklıyor. Tıpkı odada ben-den önce kalan adama ne olduğunu sakladığı gibi.

Ama sırları olan tek insan o değil.

"Neden küçükken geçirdiğim kaza sırasında annemle babama yardım etmemiş gibi yaptınız bana?" diyerek patlatıyorum soruyu Doktor Wilson'a muayenehanesindeki sandalyenin kenarına otururken.

Sinir bozucu o lanet olası not defterine not almayı bıraktığında kendimi bir nebze de olsa galip hissediyorum. O not defterini elinden kapıp parça pinçik etmek istiyorum. Beni gördüğüne sevinmiş gibi değildi zaten ama profesyonelliği beni geri çevirmesine izin vermedi sanırım. Beni içeri almazsa kendime kötü bir şey yapacağımdan korktu belki de. Hani şu dört ay kadar önce yaptığım gibi bir şey.

"Sana söylediğim gibi ailenle konuştun mu?" diyerek soruma soruyla cevap veriyor sakinliğini hiç bozmadan.

Bu adam işinin tam ehli. Önüne ne atarsam atayım trafiğin istediği yönde ilerlemesi için engeli kendi çarkına uyduruyor.

Neredeyse sandalyeden düşecek kadar ısrarcıyım: "Ayrıca babamın sizden bahsediş şekli de var... Hiç de bir tanıdığımıştınız gibi konuşmuyor. Yıllardır yakın arkadaşmışsınız."

Sadece kaşlarını kaldırarak savuşturuyor suçlamamı: "Böyle mi düşünüyorsun Lisa? Yani herkesin ama herkesin sana yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

Şimdi de benim sözlerimi bana karşı kullanmaya çalışıp kendimi tam bir paranoyak gibi hissettiriyor bana. "Neden bahsettiğimi biliyorsunuz. Yüzüme baka baka yalan söylemenizden bahsediyorum. Kaza sırasında orada olmadığınızı söylüyorsunuz ama bal gibi de oradaydınız işte."

Not defterine notlar yazıyor. Sonra başını kaldırıyor yine. "Bunu sana kim söyledi?"

"Annem."

"Lisa, ben annenle bugüne kadar sadece üç kez karşılaştım. Bir keresinde babanın gittiği golf kulübünde karşılaşmıştık..."

"Bunu bana neden yapıyorsunuz?"

"Neyi?" Bunu not alıyor.

Ciddi bir zarar vermeye hazır bir vaziyette dişlerimi gıcırdatarak eğiliyorum ve ayakkabılarımdan birini çıkarıp odanın öbür tarafına fırlatıyorum.

Doktor Wilson doğruluyor. "Bu muayenehanede saldırgan tavırlara izin vermiyorum."

"Merak etmeyin Doktor. O yalancı kafanızdaki tek bir saç teline bile zarar vermeyeceğim."

Diğer ayakkabımı da çıkarıp fırlatıyorum.

"Polisi aramak istemiyorum ama bu durumda başka bir seçeneğim olmayabilir."

Deri döşemeli kanepenin üzerinde zıplarken onu duymuyorum. Ayak tabanlarımı gösteriyorum ona. Sonra da kimsenin görmediği yara izlerini gösteriyorum parmağımla. Rengi atıyor.

“Çirkin görünüyorlar, değil mi? Küçükken *Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler* masalındaki gibi her birine bir isim vermiştim.” Ayağıma dokunabilmek için bir bacağımı diğerinin üstüne atıyorum. “Bunun adı Yumru çünkü eğri büğrü. Sanki biri ısırp etimi koparmak istemiş gibi. Bunun adı da Düşürgeç çünkü küçükken kışları o kadar çok ağrırdı ki acısından yere düşerdim. Düşür beni Düşürgeç. Anladınız değil mi?”

“Lisa...”

Diğer ayağıma geçmek üzereyken beni yavaşlatmasına izin vermeyeceğim. “Gördüğünüz gibi bu ayağımda yakın arkadaşlarımdan sadece bir tanesi var. İsmi Unut Beni. O kadar küçük ki neredeyse yok gibi. Ne kadar iğrenç.” Bacağım geriye sallanıyor. “Bana gerçekte ne olduğunu söylemenizi istiyorum. Ne tür bir kaza ayaklarımdan altında böyle izler oluşmasına sebep olabilir?”

Ayakkabılarımı yerden alıp bana veriyor. “Davranışının ne kadar mantıksız olduğunun gayet farkındasın. Normal insanlar ayakkabılarını sağa sola fırlatmazlar.”

“Normal insanlar mı? Asıl söylemek istediğinizi neden söylemiyorsunuz? Benim deli olduğumu yani.”

Ben ayakkabılarımı ayağıma geçirirken bir adım geri çekiliyor. “Bugün daha fazla devam etmesek iyi olur. Yarın tekrar gelmeni istiyorum. Kaldığımız yerden devam ederiz.”

O şeyi fark ettiğimde tamam demek üzereyim. Masasının üzerindeki fotoğrafı. Ben bunu daha önce nasıl görmedim? Babamın dinlenme odasının duvarındakiyle aynı. Öğrencilik yıllarında iki arkadaşıyla çekilmiş bu fotoğrafı. Bu fotoğraf biraz farklı. Fotoğraftakilerin hiçbir cerrahi maske takmıyor. Yüzleri tamamen görünüyor. Baba-

mi fark ediyorum. Yakışıklı ve hayata atılmaya hazır. Diğer iki adamdan birini tanımıyorum ama diğerini tanıyorum. Doktor Wilson bu.

Bakışlarımın nereye takıldığını fark ediyor. Meydan okuyan gözlerle bakıyor bana. Bu konuda tadını kaçırabilirim ama bunun bir anlamı olmaz. Ser verir de sır vermez bu adam. Sadece biraz daha deli doktoru saçmalıkları yumurtlar, o kadar. Önemli değil. Artık itiraf etmesine ihtiyacım yok.

Ön kapıya gelince "Hafızamdaki evi bulmak için yara izleriyle dolu bu ayaklarımla Londra sokaklarını arşınlayabilirim. Bunu yıllarca yaptım zaten. Bırakamadım."

"Ne evi?" Kafası karışmış bir şekilde başını iki yana sallıyor.

"Beş yaşımdayken kaza geçirdiğim ev."

"Yok öyle bir ev Lisa. Acıyarak bakıyor bana. "Annenle babanın da söylediği gibi kaza bir çiftlikte oldu."

"O kadar yanılıyorsunuz ki!"

Verdiğim cevapta farklı bir şey seziyor. Ânında "Ne demek istiyorsun?" diyor.

"Buldum ben o evi."

"Lisa?" Artık bir doktor gibi değil de karnına yumruk yemiş bir salak gibi görünüyor.

"O evdeki bir odada kalıyorum. Kâbuslarımda görüp durduğum evdeki bir odada."

Yirmi

Kafe tarzı bir Japon restoranındaki masada içinde teriyaki soslu tavuk, baharatlı salatalık ve ton balığı olan suşilere bakıyorum kederli kederli. Gelmeyeceğini biliyorum. Onun yerinde olsam muhtemelen ben de gelmezdim.

Kapı açılıyor. Keyfim yerine geliyor. O burada.

Sanki ona olan sonsuz saygımı göstermemi sağlayacakmış gibi ayağa kalkma ihtiyacı duyuyorum.

“Beni neden çağırdın Lisa?” Alex hiç de mutlu görünmüyor. Belli ki gıcık olmuş bana.

Karşımdaki sandalyeyi göstererek “Oturur musun?” diyorum. “Suşi siparişi verdim. Teriyaki soslu tavuklu olanlarından.” *En sevdiğin.*

Dile getirilmemiş yemi yutmuyor. Öylesine oturuyor sandalyeye. “Aç değilim. Şey diye düşündüm...”

“Eskiden o evde yaşıyordum ben. Martha ve Jack’in evinde.” Oldu işte. Söyledim. Artık Alex de biliyor.

Yaptığım şeye hâlâ inanamayarak birkaç saat önce Doktor Wilson’a söylediklerimi ona da söylüyorum. Sırrımı ortaya döküyorum. Londra’da kiralık oda arayan diğer insan grupları gibi sıradan bir kiracı değilim ben. O ev benim hedefimdi ve sırf o evin içine girebilmek için kiralamıştım o odayı.

Aklım erdiğinden beri peşimi bırakmayan o evi nihayet bulduğum unutulmaz âna gidiyor zihnim. Doktor Wilson'a da söylediğim gibi öfkeyle şahlanan bir canavar gibi kâbuslarıma giren evi bulma takıntıyla yıllarca arşınlamıştım Londra sokaklarını. İntihar teşebbüsü olayından sonra akıl sağlığımı korumanın tek yolunun evi arayışına bir son vermek olduğuna karar vermiştim. Benim için nefes alıp vermek kadar doğallaşmış bir şeyden vazgeçmek kolay olmamıştı. Sanki üçüncü bir kol, üçüncü bir bacak ya da ikinci bir beyin gibi hayati bir uzva dönüşmüştü bu arayış benim için. Gerçeği bulana kadar içimi kemiren, bana asla huzur vermeyip dişlerini etime geçiren bir arayış ama gerçek olan şuydu ki evi bulmaya çalışmak beni uçurumdan aşağı itiyordu. Evet. Çekinmeden söylüyorum işte: Beni delirtiyordu.

Yaz yağmurlarıyla dolu bir salı öğleden sonrasındı. Öğle tatilinden sonra ofise döndüğümde Cheryl ve Debbie Cheryl'in iPad'ine eğilmiş bir şeye bakıyorlardı. Cheryl omzunun üstünden bana seslendiğinde yanlarından geçip gidiyordum:

“Sence Debbie bu boş odalardan hangisini kiralamalı?”

Tereddüt etmiştim. Onlarla oturup özel hayatlarıyla ilgili çene çalmak ihtiyacım olan son şeydi. Debbie'nin birlikte yaşadığı çocuktan ayrıldığını biliyordum. Geçici bir süreyle kök salabileceği yeni bir yer arayışı içindeydi belli ki. Eski yörüngesine dönebileceği bir alan arayışı.

Onun için hem üzüldüm hem de kışkırdım onu. İlişkisini tamı tamına yedi yıl sürdürmeyi başarmıştı. Ben benimkini dört ay bile sürdürememiştim. O yüzden yanlarına gittim. iPad'in ekranına bakmak için eğildim.

“Camden'da böyle küçük ve şirin bir oda var,” dedi Cheryl.

Giriş katında hoş bir odaydı. Her tarafı beyaza boyanmış aydınlık bir oda. Bahçeye açılan çift kanatlı bir kapısı ve 1930'lardan kalma ve ayna ile tamamlanmış bir şöminesi vardı. Aylık kirası dudak uçuklatıcıydı.

“Bir de bu var...” Debby parmağını ekrana vurunca bir evi dıştan gösteren bir fotoğraf belirmişti ekranda.

Hani şu konuşamadığınız, nefes alamadığınız ve zamanda donup kaldığınız anlar vardır hayatınızda. Evin önündeki bir şeye bakarken kalp atışlarım hızlanmıştı. Onun ne olduğunu anladığım an içim titredi: içinde anahtar olan taşa oyulmuş daire. Sanki sadece bana özel yapılmış bir anahtarmış gibiydi. Onca yıldır peşimi bırakmayan o eve girebileyim diye sadece benim için yapılmış bir anahtar.

O odanın fotoğrafını gösterdiğinde verdiğim tuhaf tepkiyi ne Debbie ne de Cheryl fark etmişti. Fotoğrafa bakmamıştım. Her yanımlı saran sezgi ve şüphe ile karışık bir heyecanla doğrulup nefes nefese “Camden’daki odayı kiral. Biraz pahalı ama Camden son derece popüler bir yer. Tarz sahibi insanların tamamı orada takılıyor,” demiştim Cheryl’e.

Onu gaza getirmem gerekiyordu. İstedğim son şey benim evimdeki o odayı kiralamasıydı. Ve o oda benimdi. Neredeyse tüm hayatım boyunca o evi aramıştım Londra sokaklarında. Gözlerime inanamıyordum. Geçmişimin sırlarını nihayet su üstüne çıkarabilecektim. Ya da geçmişim sandığım şeyin.

Yanlarından ayrılıp elimde telefonla tuvalete gitmiştim. İçeri girer girmez odanın ilanının olduğu internet sayfasına kaydolup evin fotoğrafına bakmıştım. Sonra da odayı görmek için bir ziyaret ayarlamıştım.

Afallayarak bakakalmıştım eve. Eski bir arkadaşı bulmak gibiydi. Ya da bir düşmanı.

Alex gözlerini dikmiş bana bakıyor. Dudakları hafif aralık. Tıpkı Doktor Wilson’a sırrımı söylediğimde onun dudaklarının da hafifçe aralanması gibi. Kendine özgü bir tavrı olduğu için kendisiyle gurur duyan iyi doktor şaşkınlığını hemen gizlemiş ve beni daha çok konuşturmaya çalışmıştı ama istesem bile daha fazlasını söyleyemezdim çünkü tükenmiş ve darmadağın olmuştum. Hiçbir şey düşünemiyordum.

Alex "Anlamıyorum," diyor sonunda başını hafifçe iki yana sallayarak. "O evde yaşadım derken ne demek istiyorsun? Pat Teyze'nin evinin yanındaki evi mi kastediyorsun?"

"Hayır. Noel Baba'nın Kuzey Kutbu'ndaki evinin yanındaki evi kastediyorum," diyerek cevap veriyorum iğneleyici bir ses tonuyla. "Tabii ki oda kiraladığım evi kastediyorum."

"Sen ne zaman yaşadın ki o evde?" En sevdiği suşiyi aldığını görmek beni sevindiriyor.

İşte şimdi işin zor kısmı geliyor: "Bilmiyorum."

Kirpiklerinin altından bana şüpheyile bakarken suşi ağzının etrafında geziniyor. "Bugün çok talepkâr bir müşteriyle çalışıp durdum. Hani şu *sen benim kim olduğumu biliyor musun* diyerek dolaşan züppelerden biriyle. Öğle tatili yapamadım ve tek istediğim bir bardak bira içip yatmak."

Gerçekten de yorgun görünüyor. Gözlerinin altında mor halkalar oluşmuş. Cildi D vitamini takviyesine ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

"Senin evine döndüğümüz gece ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyorum yavaşça.

Unutmak mümkün mü ki?

Başını istemeye istemeye evet anlamında sallayıp pirinç dilimini ağzına götürüyor.

Sinir uçlarım zonklu. "Kâbuslar görüyorum. Bazen uykumda yürüyorum. Çocukluğumdan beri yaşıyorum bunları. Hep aynı kâbusu görüyorum. Çığlık atan bir kadın, çığlık atan çocuklar, elinde bıçaklarla peşimden koşan biri. O bıçaklar korkunç iğnelere dönüşüyorlar sonra. Bir adamın bağırmasıyla bitiyor kâbus. Çok farklı bir bağırma sesi bu. Sonra kendimi bir arabanın içinde evden götürülürken buluyorum."

Konuşmaya devam etmeden önce dilimle dudaklarımı ıslatıyorum: "Evin dışında dikkat çeken tek şey içinde anahtar olan, taş

oyulmuş bir daire. Patsy Teyze'yi ziyaret ettiğin zamanlar muhakak görmüşsündür o taşı."

Düşünürken gözlerini kısıyor. Bir hatırlama ânıyla kaşları havaya kalkıyor.

"İnşaat ustasının işareti o. Evi yapan kimse onun işareti yani... Bu onların işareti. Evi yapan ustanın imzası gibi. Evi yapanı dünyaya ilan etmiş oluyorlar. Başka işaretleri de inceledim ama ona benzeyenini bulamadım. Türünün tek örneği. Ben de o işareti bulursam evi de bulacağımı düşündüm ve buldum da," diyorum.

Alex âdemelmasını belirginleştirerek ağzındaki lokmayı yutuyor. "Bu ciddi bir mesele. Çıglıklar, bıçaklar ve iğneler. İnşaat ustasının işareti."

"Vücudumda gördüğün yara izlerini hatırlıyor musun?"

Yara izlerim gündeme geldiğinde acıyarak ya da iğrenerek bakışlarını başka yöne kaydırmayan nadir insanlardan biri Alex. Yatakta ilk kez gördüğünde bile yüzünü başka tarafa çevirmedi. Zamanla geçip geçmeyeceklerini sormadı. Estetik ameliyatla düzeltilip düzeltilmeyeceğini de sormadı. Hiçbirini sormadı.

"Yara izleriyle hiçbir zaman bir sıkıntım olmadı benim," diyor bana. İncinmiş gibi geliyor sesi.

"Biliyorum."

Onu beni terk etmeye iten şey yara izleri değildi.

"Bu anlattıklarına inanıyor musun?" diyorum yalvaran gözlerle.

Göğsümde bir yanma hissi bırakan küçük keyifsiz bir kahkaha geliyor karşılık olarak.

"Mesele bu değil." Canlanıyor. Ellerini oynatıyor, omuzlarını kaldırıyor, bakışlarını etrafta dolaştırıyor. "Mesele şu ki zihnimiz bize bir sürü oyun oynayabiliyor. Yıllar önce bir keresinde kör kütük sarhoş olup kız arkadaşıma evlenme teklif ettiğimi zannederek uyanmıştım. O sahneyi kafamda yaşayıp durdum. Hem de tekrar

tekrar. Bana göre o sahne gerçektir. Korkudan altıma ediyordum. Hoş bir kızdı ama karım olması da ne demektir? Teşekkürler ama ben almayayım. Sonradan anladım ki ona asla evlenme teklifi falan yapmamışım. Tamamen benim sarhoş kafamın uydurmasıymış.”

“Sen ve bir eş mi?” diyerek kızdırıyorum onu.

Gözlerini deviriyor. “Biliyorum, biliyorum. Beni hemen deli doktoruna götür...” Her yerinden mizah fışkırıyor. “Lisa, şey demek istemedim...”

“Önemli değil. Bana narin bir kristal parçası gibi davranmayı kes. Annemle babam yeterince yapıyor bunu zaten.”

“Annenle babana geçmişle ilgili sorular sordun mu? Evle ilgili sorular?”

“Sordum ama öyle bir evin varlığını inkâr ediyorlar.” Öfke geri geliyor. “Bana doğruyu söylemediklerini biliyorum.”

“İyi de sana neden yalan söylesinler ki?”

Şimdi canlanma sırası bende: “Terapistimle hepsini konuştum.” Doktor Wilson’ın da benden bir şeyler sakladığından şüphelendiğimi söylemiyorum ona. “Kendini öldüren adam ve duvardaki yazılar,” diyerek devam ediyorum. “Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. İstersen altıncı his de ama o adamın benim geçmişimle bir ilgisi var. O evde bana olanlarla.”

O veda mektubunu bulduğumda geçmişime ait yapboz parçalarından biri daha yerine oturmuş gibi olmuştu. Bu yüzden de o mektubu yazan adamla ilgili bilgi toplamam gerek. Ona çıkan yol benim geçmişime giden patika.

“Şimdi sen duvarda başka yazılar olup olmadığını bulman için sana yardım etmemi ve varsa o yazıları çevirmemi mi istiyorsun?” Alex bu sorusuyla konuyu güzelce özetliyor.

Ben de lafı dolandırmayı düşünmüyorum: “Yardım eder misin peki?”

Sorumu havada bırakıp bir suşi daha yiyor. Adrenalin seviyem çok yüksek. Ateş basıyor. Bana yardım etmezse ne yapacağımı bilmiyorum.

Parmaklarına bulaşan sosu yalayıp öne eğiliyor. "Bak ne diyeceğim. Yazının devamı odandaysa sana yardım edeceğim. Değilse kontratı feshedip o evden çıkmanı istiyorum."

Önce sinirleniyorum. O kim oluyor da bana emir veriyor? Yazıyı bulduktan sonra o evden taşınacağımı mı düşünüyor gerçekten? Bileklerimi keserim daha iyi ama bunu bilmesine gerek yok.

"Anlaştık."

El sıkışıyoruz.

"Ne zaman gelmemi istiyorsun?"

"Sanırım ev sahipleri yarın gece dışarıda olacak. Martha *Macbeth*'i izlemek için tiyatroya gideceklerini söylüyor. Ben seni ararım."

Başka hiçbir binada olmayan inşaat ustası işaretini yıllarca arayıp bulmuş, sonra da yirmi yıl önce orada gerçekte neler olduğunu bulma niyetiyle o eve taşınmışım. Hem de sırf birkaç çılgık duyduğumu ve sonrasında da bir arabayla bir yerlere götürüldüğümü hatırladığım için. Henüz beş yaşındayken. Sadece kulağa çılgınca gelmiyor. Bu gerçekten de çılgınca bir şey.

Aklımı kaçırıyor olamam değil mi? Yoksa kaçırıyor muyum? Ben küçükken o evde bana gerçekten de bir şey oldu. Yoksa olmadı mı?

Başımı kaldırıp bakıyorum. Eve. Buraya ilk gelişimde yaptığım gibi. Sır artık sadece benim sırrım olmaktan çıktığı için farklı görünüyor gözüme. Taş duvarları sıcak bir karşılaşmanın rengi olan bisküvi rengine değil artık. Düşmanlıkla kararmışlar. Burada daha önce yaşayan insanların –ailelerin– hayatlarıyla ilgili bıçak açmıyor ağ-

zını. Sarmaşık artık saran değil sürünen bir şey. Düşmanını boğma pozisyonunu almak için bir yılan gibi kıvrılarak ilerleyen bir şey. Bakışlarım inşaat ustasının içinde anahtar olan işarete takılıyor. Evin aynı kalan tek şeyi o. O benim uğurum. Hafızamdaki Kutup Yıldızı o. Beni buraya yönlendiren Kutup Yıldızı.

Kapıyı açtığımda tek amacım bir an önce odama gitmek çünkü Jack ile gerçek evim hakkında bir ağız dalaşına daha girmek istemiyorum. Ayrıca ne yapabilir ki? Hiçbir kanunu çiğnemedim. Beni sokağa atmak için debelenirken görmek isterdim onu. Bağırmaclarını, zorbalıklarını ve tehditlerini de. Hiçbir yere gitmeyeceğim. Cesaret kotamı artırmaya çalışıyorum ama içimde büyümeyi bırakmayan bir korku tohumu da yok değil. Şu anda göz önündeyim. Bu evde olmamın gerçek nedenini bilen iki kişi daha var ve Jack de kendime ait bir evim olduğunu çaktı.

Belki de bu yüzden doğrudan yukarı çıkmak yerine evin kalbindeki kırmızı-siyah kilime çekiliyorum. Kilimin üstünde durur durmaz yaralı ayaklarımdan yukarı bir sakinlik yükselip tüm bedeni me yayılıyor. Sıcak bir his beni tüm endişelerimden uzaklaştırıyor. Ağzımdan ve burnumdan aldığım nefeslerle ciğerlerimi taze havaya boğuyorum. Kendimi yeniden dengelenmiş, yatışmış ve yeni ayarlarını bulmuş hissediyorum.

Yukarı çıktığımda kapımı kapatıp zincirliyorum. Işığı açmıyorum. Bakışlarımın etrafta dolaşıp Jack'in hazırladığı başka oyunlar olup olmadığını araştırmasına izin veriyorum.

Her şey yerli yerinde.

Bir şeyler yemem lazım ama aç değilim. Bordür kâğıdının yazıyı tekrar sakladığı tarafa gidip avuç içimi kâğıdın üstüne koyuyorum. Yazıyı bulduğumda yapmak istediğim şey tam da buydu: bana geçmişimden bahsedeceklerini umarak parmak ucumu her bir harfin

üzerinde gezdirmek. Diğer duvarlara dönüyorum. Duvar kâğıdının her parçasını indirmek için neredeyse can atıyorum. Kâğıdı soyup daha çok sırrı açığa çıkarmak için. Bu isteğe karşı koyuyorum. Alex'i bekleyeceğim. Bu işi tek başıma yapmaktan çok korkuyorum. Bu hissin nereden geldiğini bilmiyorum.

Yatmaya hazırlanıyorum. Bacağımı yatağa bağlamadan önce fuları parmaklarımın arasında gezdiriyorum. Bu gece dans edemeyecek kadar halsizim ama bedenimin ritmini uyumaya hazır hale getirmek için müziğin ritmine ihtiyacım var.

Uzanıyorum. Kulaklıklarımı takıp çal tuşuna basıyorum. Am-y'nin "Gözyaşları Kendi Kendine Kurur" şarkısı sakinleştiriyor beni.

Gözlerimi kapatıp umut ediyorum.

Yirmi Bir

Ertesi akşam işten döndüğümde ev sessiz. Başka birilerinin olduğunu belli eden bir işaret yok. İnsanları görmeseniz de size orada olduklarını söyleyen şu belli belirsiz enerjiden de yok. Güzel. Martha ve Jack çıkmışlar bile. Durumdan memnun yarı gülümsememe engel olamıyorum.

Odama gidip Alex'e mesaj gönderiyorum. Yirmi dakika sonra geliyor cevabı.

Ön kapıdayım.

Aşağı koşup içeri çekiyorum onu. Endişe çizgileri alnını ve göz kenarlarını kırıştırıyor. Saçlarında da parmaklarını gezdirmiş gibi. Burada olmaktan memnun değil. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama zalimce son veriyorum buna. Alex'in gerçeği bulmama yardım etmesine ihtiyacım var.

Alex iki dirhem bir çekirdek giyinmiş. Üzerinde siyah bir takım elbise ve siyah bir kravat var. Beğendiğimi görüyor. "Çok ama çok önemli bir müşteri tarafından organize edilmiş bir partiye bekleniyorum. Onlara gecikeceğimi söyledim ama çok da geç kalamam. Çok zamanım yok yani."

En kısa sürede benden kurtulmak istediğine ve bu iyiliği eski kız arkadaşına duyduğu yersiz sadakatten dolayı yaptığına dair bir şüphe var

içimde. Bilirsiniz işte hani şu Sir Walter Raleigh'in¹⁴ Kraliçe Elizabeth için pelerinini yere sermesi gibi. Merdivenlerden çıkarken mükemmel başlayan ilişkimizin nasıl felaketle sonuçlandığı geliyor aklıma.

Metronun yolcularını indirdiği cumartesi gecelerinden biriydi. Londra sokaklarına dağılan bir sürü insan vardı. Bu muhteşem şehirde nasıl oluyor da hepimize yetecek kadar yer oluyor diye geçirmiştim aklımdan. İnsan kalabalığı şaşırtmıştı beni çünkü hava çok soğuktu. Hani şu iligimize işleyen türden bir soğuk. Alex şehirde gösterime giren ve muhakkak görülmesi gerekenler listesinde yer alan beş yıldızlı müzikal için uzun zamandır peşinde koştuğu biletleri bulmayı başarmıştı. Muhteşem bir performans olmasına rağmen ayağa kalkıp oyuncularını çılgınca alkışlamak pek bana göre değildi. Oturduğum yerde kimselere görünmeden oturmaya devam etmek istemişim. Alex'in hiç de öyle bir hali yoktu. Beni ayağa kaldırıp kolunu belime dolamış ve kendi sıcaklığına çekmişti. Neşesi öyle bulaşıcıydı ki sanki yarın yokmuşçasına sırtıp alkışlamadan edememişim. Müzikalden sonra bir bara gitmiş, bir sürü margarita devirmiştik. Ayaklarımızın üzerinde durmakta zorlanmış, zikzaklar çizerek onun evine gitmiştik. Şaka yapmayı seven, asla başımın etini yemeyen ve ârı yaşamayı seven bu yakışıklının benim olduğuna inanamıyordum. Sadece benim.

Evine gittiğimizde hiç oyalanmadan yatağa atlayıp seks yaptık. Birkaç hafta önceki ilk sevişmemizde hiç de gergin hissetmeyip yarı izlerim konusunda dürüst davranarak epey şaşırtmıştım kendimi. Başka hiçbir konuda dürüst olmamıştım ona karşı. İlk kez seks yaptığımı da açık etmemiştim. Bu zamanda bunun bir önemi var mıydı ki? Bakire kelimesi modern sözlüklerde geçiyor mu hâlâ?

14 Kraliçe Elizabeth ile yakın olduğu halde onun nedimelerinden biri olan Bess ile gizlice evlenen İngiliz aristokrat.

Alex, sevgili Alex, tek kelime etmemiştir. Onun yerine giysilerimi çıkarmış ve... hâlâ aklıma geldikçe ağlamaklı oluyorum... vücudumdaki her bir yara izini bulup öpmüştü. Kısa ve yumuşak öpücükler. Sanki arkasında bir aşk tohumu bırakıyormuş gibi. Sevişmemiz çok ateşli ve çok tatlıydı.

Birlikte uyuduğumuz ilk gece inşallah bir sorun olmaz diye dualar ederek fularımı kullanmamıştım. İşe yaramıştı. Uzun bir zaman sonra ilk kez zinde hissederek uyanmıştım yeni bir güne. Daha da önemlisi hâlâ yataktaydım. İkinci ve üçüncü yatışımızda da her şey yolundaydı. Elbette salaklık etmiştim yine. Hayatımın hiçbir zaman bu kadar kolay olmadığını düşünmeliydim.

O gece kâbuslar geri geldi. Feciydi. Parlayan keskin bıçakların ince uçlu iğnelere dönüşüp şekil ve renk değiştirerek durmaksızın arkamdan koşmaları. Yerimden fırlayarak terler içinde uyanmıştım. Alex'in şaşkın bakışları geziniyordu üzerimde.

"İyi misin?" gibi çok aptalca bir soru sormuştu. İyi olmadığım gün gibi ortadaydı.

Ona yalan söyleyebilirdim –şimdi geriye dönüp bakıyorum da yapmam gereken tam da buydu belki de– ama yara izlerime verdiği tepki beni yatıştırmış ve ona hikâyenin geri kalanını da anlatabileceğimi düşündürmüştü bana. Ona küçük bir öpücük verip yataktan kalkmış ve çantamı aramıştım. Tek gerçek dostumu, yani fularımı, elimde tutarak dönmüştüm. Yatakta doğrulmuştu. Bana attığı tedirgin bakışlar yüzünden suçlayamazdım onu.

"Daha önce ellerim bağlanarak seks yapmadım hiç," diyerek havayı yumuşatmaya çalışmıştı.

"Bu öyle bir şey değil," demiştim. Ciddi olmaktan başka bir seçeneğim yoktu. Annemle babam da dâhil hiç kimse bilmiyordu bunu. "Bacağıma yatağına bağlamak zorundayım."

"Anlamadım?" Şakacı halinden eser kalmamıştı.

“Bazen uykumda yürüyorum. Kötü kâbuslar görüyorum. “Bu,” –fuları yukarı kaldırıyorum– “uykuda yürümemi çoğu zaman engelliyor ama her zaman değil.”

Bana attığı bakışta kafa karışıklığıyla karışık bir şüphe ve sonrasında da bir sonlandırma vardı. Onu kaybettiğimi anlamıştım.

Ayağa kalkmış ama yanıma gelmemiştir. Ben de daha fazla açıklama yapmayı inatla reddetmiştim. Beni olduğum gibi kabul etmiyorsa bana onca koşulsuz sevgi ve ilgiyi vaat eden bu lanet olası soğuk odada ne işim vardı ki?

“Ben kanepede uyuyacağım. Sen...” Eliyle işaret etmişti. Fular da eliyle birlikte sallanıyordu. “Yatakta yat.”

Acıya boğulmuştum. Kalbimi neden yine böylesi bir reddedişe açmıştım ki? O gece ağlamıştım. Hem de ne ağlamak. Ağlama sesi mi bastırmak için fuları ağzıma tıkmıştım. Ertesi sabah son derece nazik bir tavırla benimle görüşmeye devam etmek isteyip istemediğinden emin olmadığını söylediğinde şaşırmamıştım.

Yine yalnız kalmıştım.

Odama girdiğimiz an Alex düşüncelerimizin nereye kaydığının farkına varmış olmalı çünkü yatağa otururken somurtuyor. O konuyu tekrar gündeme getirmeden önce bir anlığına yere bakıyor: “O gece için gerçekten üzgünüm...”

“Bak Alex, sen beni oldukça engebeli bir hatıraya sürüklemesen bile yeterince derdim var zaten.”

“Ağabeyim, benden yaşça çok büyük,” diyerek hikâyesini anlatmaya başlıyor yine de. “Ordudaydı. Irak Savaşı’ndan bambaşka bir insan olarak döndü. Geceleri kâbuslar görüyor, çılgınlık atıyordu...” Parmaklarını dudağına bastırıyor. Elmacık kemikleri belirginleşiyor.

“Alex, bunu yapmak zorunda değilsin...”

Kelimeler ağzından bir çırpıda dökülüyor: “O gece o yüzden tam bir geri zekâlı gibi davrandım. Aynı şeyleri tekrar yaşamak is-

temedim. Annemle babam ağabeyimi tedavi ettirdi ama çok zorlu bir süreç oldu bu.” Gözlerimin içine bakıyor. “Onunkine benzer bir travması olan bir kız arkadaşım olsun istemedim. Biliyorum, bu çok bencilce ama ağabeyimi gece gündüz o halde görmek içten içe ölüyormuşum gibi hissettiriyordu bana. Bana bisiklete binmeyi öğreten, annemle babamdan habersiz bana ilk defa içki tattıran, beni ilk kez yurtdışına tatile götüreren Joel’di.” Başını kaldırıyor. Hissettiği acı yüzünden okunuyor. “Geri döndüğünde benim onu o halde görmemden utandığını biliyorum. Ağabey gibi ağabey olmakla gurur duyardı.” Ses tonu hararetleniyor. “Ondan utanmam gibi bir şey asla söz konusu olamaz ama öte yandan onunla yaşadıklarım bir kez daha yaşamak istemediğim bir tecrübeydi.”

Donakalıyorum. Haline çok üzülüyorum. Alex’in çok farklı biri olduğunu düşünmüştüm ama gerçek şu ki o da tıpkı benim gibi. Dünyaya gösterdiğimiz bir yüzümüz var ama içimiz acılarla ve peşimizi asla bırakmayan anılarla dolu. Benim hayaletlerim onunkileri harekete geçirdiği için suçlu hissediyorum yine de.

Kendi isteklerimi bir kenara itip ayağa kalkıyorum. “Alex, kalmak zorunda değilsin.”

“Saçmalama.” Elimi kapıp yatağa çekiyor beni: “Beni yanlış anlamamı istemem ama profesyonel yardım alman gerektiğini düşünüyorum.” Söyledikleri beni öfkелendirdiği için sözünü kesmeye çalışıyorum ama izin vermiyor buna: “Bana anlattığın şeyin gerçek olmadığını, senin gerçeğin olduğunu söylemiyorum. Benim asıl derdim senin sağlığını...”

Burnumdan soluyorum: “Sağlığım mı? Neden şunu doğrudan söylemiyorsun? Neden bu kız kafayı yemiş, akıl sağlığı yerinde değil, kaçığın teki, bir tahtası eksik demiyorsun?”

Kollarımdan tutup kendine çekiyor beni. “Bu kelimelerin hepsini biliyorum Lisa. İnsanlar ağabeyim için tam da bu kelimeleri kul-

lanmışlardı. Söyledikleri doğru değildi. Doğru olan, onun tedaviye ihtiyacı olduğu gerçeğiydi. Yardıma ama doğru yardıma." Sesini alçaltıyor: "Senin de böyle bir yardıma ihtiyacın var. Doğru yardıma."

Kollarımı çekiyorum ondan. Acımasız bir ıstırapla başımı iki yana sallıyorum. "Anlamıyorsun değil mi Alex? Bu ev..." Kollarımı iki yana açıyorum. "Benim tedavim bu. Alabildiğim sürece ilaç alabilir, buz gibi bir sürü odada bir sürü ruh doktoruyla oturabilirim ama biliyor musun? Bu ev ben ölünceye kadar peşimden gelmeye devam edecek. Bu şekilde yaşamaya devam etmeyi reddediyorum." Durmam gerek. Duygularım beni Alex'in görmesini hiç istemediğim bir yere götürmeden susuyorum.

Tekrar konuşmaya başladığımda daha sakinim. En azından dışarıdan bakıldığında öyle görünüyorum: "Bu şekilde devam edemem." Tekrar ayağa kalkıp bakışlarımı odada gezdiriyorum. "Duvardaki yazının devamını bulmama yardım edecek misin?"

Ayağa kalkıp daha önce bulduğum yazının yanındaki bordür kâğıdını yırtmaya başlayınca derin bir oh çekiyorum. Ona yardım etmeye başlıyorum. İki şeridi dikkatle söküyoruz duvardan. Kızgınlıkla homurdanıyorum. Yazı falan yok ortada. Lanet olsun!

Alex bana dönüyor. "Ya başka yazı yoksa? Buraya son geldiğimde de söylemiştim sana."

Başımınla reddediyorum bunu. "Burada. Burada olduğunu biliyorum. Ev bu duvarlar vasıtasıyla konuşuyor benimle."

Alex şaşkınlığını gizleyemeyip kaşlarını kaldırıyor. Hani şu bu-çok-çılıncı bakışlarından biri bu.

"Bak ne diyeceğim," diyor. "Ben kâğıdı pencerenin yanından soymaya başlayayım, sen de buradan devam et. Ne dersin?"

Sonraki birkaç dakika boyunca Alex "Bir şey buldum!" diye bağırana kadar onun dediği gibi yapıyoruz.

Yanına koşuyorum. Gözlerime inanamıyorum. Başka yazı olmadığından şüphelenmeye başlıyordum. Beraber kâğıdı süpürgeliğe kadar indiriyoruz. Duvardaki yazıya her bakışında olduğu gibi boğazım düğümleniyor yine. Bu kez yazı daha önceki yazı kadar kalın değil. Mürekkep daha soluk. Bazı yerlerde dalgalanıyor. Sanki yazıyı yazanın eli titriyormuş gibi.

Bekleyecek sabrım yok. “Ne diyor?”

Alex okumaya devam ettiği için bir şey söylemiyor. Sonra bana dönüyor. “Bu kez bir tarih var. 1998...”

“Bu benim beş yaşına girdiğim sene. Beşinci doğum günüm.” Heyecanlıyım. Veda mektubunun yazarıyla ilk bağlantım bu benim.

“Doğum gününün bununla ne ilgisi var?”

“Bu evde bana her ne olduysa onun olduğu yıl bu sanırım.” Yalvaran gözlerle bakıyorum ona. “Şimdi bana inanıyor musun?”

Alex yorum yapmıyor. Onun yerine yazıya odaklanıyor. “Bu bizim eski dostumuz. Ölüm şairi. Yani Solanov yine. Şiirinden alınmış bu mısralarda ‘Güzel bir kadına âşık olursan kendi mezarını ve sevdiğin diğer insanların mezarlarını kazıyorsun,’ diyor.”

Etkilenmiyorum. “Kadınlardan pek hoşlanmıyormuş demek.”

“Belki de bir kadını çok sevmiştir ve sonra işler ters gitmiştir. Birçok erkek bilir bu hissi.”

Alex ona bu kapalı yorumla beni ima edip etmediğini sorma şansını vermiyor bana.

Yazıyı çevirmeye başlıyor.

Yirmi İki

Daha Önce: 1998

Şaşkına dönmüş bir vaziyette koşturdu sokak boyunca. Eve ulaştığında evin her yerinden süzülen ışıkları görmeyi, uyuyor bile olsalar ailesiyle bağdaştırdığı sesleri duymayı umuyordu ama tabii ki ışıklar yanmıyordu. Ses de yoktu. Artık hiç olmayacaktı da.

Kapıyı açtı. İçeri girmedi. İçeri girmeye korkarak eşikte bekledi. Doğrusu kalp atışlarının hızının ona kalp krizi geçirtmesi gerekiyordu. Tanrı biliyor ya bunu çok istedi. Hadi yap şunu! Baş etmek zorunda olduğunu bildiği şeyle baş etmek zorunda bırakma onu.

İçeri adım attı. Kapıyı çabucak kapattı. Anahtarlarını holdeki masaya bırakıp karşısındaki manzaraya baktı.

En kötüsü geçmişti. Aslında en kötüsü değildi. Ona daha vardı. Şimdi yalan söylemeye başlamak zorunda kalacaktı. Sürekli ve sonsuza dek yalan söylemek ve rol yapmak zorunda kalacaktı. Tıpkı önceden olduğu gibi hayatına devam etmek. Hangi insan bunu başarabilirdi ki? Ama başka bir seçeneğinin olmadığını biliyordu. İnsanlara borçluydu. Ailesine de borçluydu. Özellikle de ona borçluydu. Ne pahasına olursa olsun bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Çünkü onun suçu vardı.

Merdivenlerin altındaki dolabın içindeki bir ışığı yaktı. İhtiyacı olan her şey oradaydı. Dolduğunda ağzı açılmayan yeşil lastik torba-

lar, paspaslar, bezler, fırçalar, süpürgeler, deterjanlar, çamaşır suyu ve çelik tel. Olan şeyin tüm kanıtlarını bulup onlardan kurtulduğundan emin olabilmesi için bütün evi detaylı bir şekilde incelemek zorunda kalacaktı.

Yapılacak en kolay şey benzin kullanmaktı aslında. Bu yanıcı sıvıyı mobilyaların, giysilerin, kitapların, fotoğrafların, oyuncakların, kısacası evdeki her şeyin üstüne döküp evi yakmak ama böyle bir seçeneği yoktu. Tek seçeneği yalan söyleyip rol yapmaktı çünkü insanlara borçluydu ve suçlanması gereken kendisiydi.

Suç. Bacaklarında güç kalmayınca tökezleyip duvara çarptı. Boğazına safra dolunca defalarca yere kustu. Böyle devam edemezdi. Gözlerine dolan yaşlar yanaklarından süzüldü.

Başka bir seçeneği vardı belki de.

Merdivenlerin altındaki dolaba gitti tekrar. Sarılmış urganı buldu. Tekrar yerine koymadan önce yukarı kaldırıp uzun uzun baktı urgana. İşin ucu bir gün bu urgana dayanacaktı dayanmasına da şimdilik öncelikle yalan söylemek ve rol yapmak konusunda ustalaşması gerekiyordu.

İşe yemek odasından başladı. Tam bir karmaşa içindeydi oda. Masa yerleştirildiği yerden oynamıştı. Sandalyeler ters çevrilmişti. Yerlere saçılan yemekler halılara ve duvarlara sıçramıştı. Kırık tabaklar ve çatal kaşıklar sanki özel olarak planlanmış gibi en acayip yerlere dağılmıştı. Üst raflardan birinde hâlâ portakallı soda dolu bir bardak duruyordu. Ve tabii ki oyuncaklar. Her yere dağılmışlardı.

Elinde ağzı açık yeşil torbayla bir an durup torbanın parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. Bunu şimdi yapamazdı. Acele etmesine gerek de yoktu zaten. Kimse gelmeyecekti. Sabaha bırakabilirdi. İsteddiği kadar zamanı vardı.

Anormal sessizliğin içinden bir kez daha geçerek oturma odasına gidip piyano taburesine oturdu. Piyanonun kapağı açıktı. Daha

önce birilerinin piyano çaldığı belliydi çünkü kullanılmadığı zamanlarda kapağının kapalı tutulması evdeki kurallardan biriydi. Biricik oğlu gelecek vaat eden bir piyanistti.

Yalan söylemek. Rol yapmak.

Düşünmeden tuşlara dokunup Rahmaninov'un Do Minör Girişi'ni çaldı. Sanki oğlu hemen yanında oturuyormuş gibiydi. Bunu yapmak acı çeken ruhunu sakinleştirdi. Bu parça neden hep İngilizlerin en sevilen eserler listesindeydi ki? Bu notaları ve ne anlama geldiklerini sadece bir Rus anlayabilirdi. İngilizlerin müzikten anladığı falan yoktu. İngiltere'de doğduğu için onun gerçek bir Rus olmadığı doğrudu ama babası Rus'tu. Anavatan Rusya'nın kanı ve mirası da damarlarında dolaşıyordu. Onlar anlıyordu. Onlar kan ve ölümün ne olduğunu biliyordu. Kan ve ölüme bulanmış bir tarihleri vardı.

Telefonu çalmaya başladı. Notalar susarken telefonunu cebinden çıkarıp cevap verdi:

"Üzgünüm ama şimdi olmaz. Çok feci bir şey oldu ama şu anda anlatamam. Seni sonra ararım."

Yalan söyleyip rol yapmaya şimdiden başlamıştı bile.

Telefondaki ses hem büyüleyici hem de alaycıydı: "Evet, çok feci bir şeyin olduğunu biliyorum ve sen de bunun kimin suçu olduğunu biliyorsun değil mi?" Bir süre bekledikten sonra vurdu asıl öldürücü darbesini. "Senin suçun!" dedi.

Yirmi Üç

Benim ve Alex'in nefes alıp verişleri duyuluyor odada. Az önce okumayı bitirdiği şeyin etkisiyle alınıp verilen hızlı ve düzensiz nefesler bunlar.

İkimiz de yandan birbirimize bakıyoruz. Konuşmayı başlatan ben oluyorum: "Anlaşılan kendi canına kıymak daha önce de yapmayı düşündüğü bir şeymiş."

Alex başını yavaşça evet anlamında sallıyor. Bir of çekiyor. "Okumak kolay olmadı. Bir ara neredeyse bırakacaktım."

Kaşlarımı çatıp kalbimdeki umudu saklayarak yazıya dönüyorum tekrar ama aklımdakini söyleme cesaretini bularak "Yiyecekler, kırık tabaklar..." diyorum.

"Yerdeki cam kırıkları," diyerek devam ediyor Alex. "Sence bu senin doğum günü partin olabilir mi?" Yakından inceliyor beni. Ses tonundaki şüpheyi hâlâ duyabiliyorum.

İçimin derinliklerinde bunun doğru olmasını çok ama çok isteyen bir ağrı var ama... "Bilmiyorum." Duruma daha çok kafa yorunca yüzüm kırışıyor.

"Umudunu kırmak istemem ama yiyecekler, kırık tabaklar ve cam kırıkları başka şeylerle de ilgili olabilir."

Alex haklı. Gergin kollarımı gemi gibi sallanan bedenime sararak volta atıyorum odada. Hüsrana uğramış hissediyorum kendimi. Ya-

zının bendeki bir hatırayı canlandırmasını çok istemiştim ama öyle olmadı. O zamana ait hiçbir şey gerçek değil. Gerçek olan tek şey benim kasvetli kâbuslarımda tamamlanıyor.

Alex alçak sesle soruyor: “Ne düşündüğümü söylememi ister misin?”

Başımı evet anlamında sallarken odada bir aşağı bir yukarı yürümeye devam ediyorum.

“Pekâlâ, benim okuduklarımdan anladığım kadarıyla durum řu.” Yüzümü tam görebilmek için bana dönüyor. “Sene 1998. Dolayısıyla tarih senin beş yaşına girdiğin ve doğum günü partinin olduğu zamanla örtüşüyor.” Benden beklediği onayı almak için bekliyor. Alıyor da.

“Geri döndüğünde evin her yeri her yerde. Sanki bir hortum geçmiş gibi evin üzerinden. İntiharı düşünecek kadar suçluyor kendisini.” İrkiliyorum. O kelime o kadar kötü bir kelime ki.

Alex devam ediyor: “Bu, ayrılık sonrası rastlanan klasik bir manzara gibi geldi bana. Önce tartışıyorlar. Sonra da fiziksel temas giriyor işin içine. Öyle olunca da evin altı üstüne geliyor. Adam işe gidince kadın da hem kendi eşyalarını hem de çocukların eşyalarını topluyor. Evi terk ediyorlar. Olup bitenlere bakınca adam kendini suçluyor. Keşke o tartışma hiç olmasaydı diyor.”

“Peki yalan söyleme ve rol yapma işine ne diyorsun? Neden özellikle bu iki ifadeyi kullanıyor?” Kollarımı yanlarıma uzatıp ona doğru gidiyorum. “Ne kadar şiddetli de olsa bir tartışma yüzünden tercih edilecek türden ifadeler değil bunlar.”

Alex parmaklarını saçlarında gezdiriyor. “Avukatlık eğitimi alırken boşanma davalarına bakan bir mahkemede bulundum bir süre. Müşterilerden biri karısının onu boşamasına engel olmaya çalışıyor, ısrarla evden daha yeni ayrıldığım söylüyordu. Bu da karısının boşanma sürecini başlatmadan önce yıllarca beklemek zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Sonradan anlaşıldı ki bütün ailesine, arkadaşlarına

ve bize yalan söyleyip rol yapıyormuş. Meğer karısı onu bir buçuk yıl önce terk etmiş. Her şey yolundaymış ve karısı hâlâ evde yaşıyormuş gibi yapmış herkese.”

Omuzlarını kim bilir der gibi silkiyor Alex. “Bizim adamımızın da böyle bir şey yaptığından şüpheleniyorum. Herkese her şeyin yolunda olduğunu göstermek için onun da yalan söyleyip rol yapması gerekiyordu sonuçta. Şu bahsettiğim müşterinin neden öyle yaptığını biliyor musun?” Cevap vermemi beklemiyor. “İnsanların evliliğinin bittiğini anlamasından çok utanıyor ve korkuyormuş.”

Yine de pes etmiyorum. “Yazının sonunda bahsettiği kadına ne diyorsun peki? Hani şu adamı arayan kadına. Adam kadının evde olup bitenleri zaten biliyor olmasına şaşırmış görünüyor. Ne olup bittiye artık.”

“Kim bilir ne olup bitiyordu adamın evinde.”

Dudak büküyorum. “Bu kadın her kimse adama hiç acımıyor gibi. Hatta tam bir kaltak gibi davranıyor,” diyorum.

“Belki de karısının arkadaşıydı? Ya da kadının ailesinden biri olamaz mı?”

Alex’in zarif yüzünü ellerimin arasına almak geliyor içimden birden. Rahatlamak ve güç almak için başımı omzuna dayayıp geri kalan günlerimi birlikte geçirmek isteyeceğim türden bir insan o.

Aramızdaki rahatlığı bozmak üzereyim belki de.

“Bu adamla ilgili bulabildiğim her şeyi bulmam lazım...”

Kaşlarını kaldırıyor. “Ve bunun için sana yardım etmemi istiyorsun.”

“Sen bir avukatsın. Her türlü belgeye erişimin var. Bu evle ilgili belgelere ulaşabilirsin.” Diz çöküp yalvarıyor değilim ama sanki öyle yapıyormuşum gibi hissediyorum.

Alex ondan istediğim şeyi düşünürken derin bir sessizlik oluyor. “Tamam.” Alex konuşmaya devam ederken yüzümde kocaman bir

gülümseme beliriyor. “Anlaşmamızı unutma ama. Bu olayın seninle bir ilgisi yoksa bu evden çıkmalısın,” diyor bana.

“Emredersiniz komutanım,” diyerek asker selamı veriyorum ona. Sonra başka bir şey geliyor aklıma. Bakışlarımı duvarlarda gezdiriyorum. “Bu gece okuduğun şey bir hikâyenin sonuna benziyor. Bence başka yazılar da var. Bu hikâyenin gelişme bölümü olan yazılar.” Umut dolu gözlerle dönüyorum Alex’e. “Bana...?”

“Yapamam.” Saatine bakıyor. “Partiye zaten çok geç kaldım. Orada görünmezsem patronla aramız bozulur.”

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken oda yok oluyor. Birazdan ne olacağını biliyorum. O da biliyor. Öpüşüyoruz. Dudaklarımızı birbirine bastırmadan, dillerimizi birbirine değdirmeden saniyeler içinde biten basit tatlı bir öpüşme bu. İkimiz de bunun ne anlama geldiğine kafa yormuyoruz. Bazı şeyleri açılmayan hediye paketleri gibi hiç açmadan bırakmak en iyisi.

Bakışlarıma karşılık vermeden kapıya yöneliyor. Aşağı inerken ona eşlik ediyorum. Kapıya geldiğimizde ona bir şey soruyorum:

“Geçen gün Patsy tam bana önemli bir şey söyleyecekken kollarımdaki cansız kediyi gördü...”

“Söyleyeceği şeyin ne olduğunu ona sormamı mı istiyorsun?”

“Çok sevinirim.”

Kapıyı açıp “Bu arada daha fazla yazı arama odada. Önce benim ne yapabileceğimi bir görelim. Sen de biraz dinlenip güç topla. Ararım seni.”

Sonra gidiyor. Odaya döner dönmez duvardaki yazı beni çağırıyor. Yine o çekim. Kontrol edemediğim bir istek. Avuç içlerimi yazının üzerine koyup yaslanma isteği. Bu bağ öyle güçlü bir bağ ki korku sınırlarında gezdiriyor beni. Neredeyse benim kontrolümün dışında olan bir şey. Hemen geri çekiyorum kendimi.

Bordür kâğıdını sabah yerleştiririm yerine.

“Biraz dinlen,” demişti Alex.

Dinlenemem çünkü gerçeğe yaklaştığımı biliyorum.

Yatağa uzanıyorum. Evin bana seslendiğini duyuyorum yine.

Hayatım boyunca ilk kez uyumamayı arzu ettiğime seviniyorum.

Gece yarısını biraz geçtikten sonra Martha ve Jack kahkahalar atıp konuşarak eve giriyorlar. Jack’in kafası dumanlı. Biraz sarhoş olmuş gibi.

Üzerine basılan döşemeler gıcırıyor. Ev sahibim ve ev sahibem yukarı çıkıyorlar. Aşağıda onca zamandır ne yaptıklarını Tanrı bilir. Yemek masasının üzerinde seks yapmış olabilirler mi? Hayır. Martha Jack’in o göz alıcı görünüşünü mahvetmesine hayatta izin vermez. Aynı şekilde Jack’in de topuzunun dağılmasına sebep olacak bir eyleme kalkışacağını sanmıyorum. Yatak odalarının kapısı kapanıyor.

Saat ikide sessizliğe bürünüyor ev. Hazırım.

Odadan çıkıyorum. Gecenin karanlığında ses çıkarmadan yürüyorum. Kontrat gereği kullanmak zorunda olduğum berbat tuvalete gidiyorum. Yapmam gereken şeyi yapıp eski usul zincirli sifonu çekiyorum. Müştemilat, buraya başka bir şey demenin bir manası yok, suyun gürlemesiyle resmen sarsılıyor. Sonra da içine su dolan rezervuarın sanki bin tane kabarcık titreşiyormuş gibi çıkardığı ses devreye giriyor. Üst kattaki muhteşem banyoyu kullanmama izin verilmemesine sinir olmayı bırakalı çok oldu. Ev onların evi sonuçta. Kendi mahremiyetlerini korumaya hakları var. İşin tuhafı evin bu en sevimsiz odasından hoşlanmaya başladım yavaş yavaş. Rezervuara çıkan uzun ve kıvrımlı boruda bir manken zarafeti var. Duvarların sağlamlığını seviyorum. Yasak bahçeyi gözetlememi sağlayan pencereyi de seviyorum.

Tam da bu yüzden buradayım şu an. Bahçe.

Bir gece soyguncusu gibi görünüyorum. Üstümde eski siyah bir pantolon ve bir kazak var. Saçlarımı bir şapkayla topladım ve elimde de fenerini istediğim an kullanabileceğim telefonum var. Pencere sürekli kilitli tutuluyor. Bu da içerideki hoş kokunun sebebini açıklıyor ama herhangi bir pencere anahtarının o kilidi açacağını biliyorum ve rastgele bir dükkândan satın aldığım bir anahtarım var. Tek sorun pencerenin boyutları ama zayıf bir insan olmanın avantajlarından biri de böyle dar yerlerin içinden geçebilmek.

Klozet kapağının üstüne çıkıyorum. Pencerenin kilidini açıp dışarıya doğru itiyorum ama açılmıyor. Pes etmiyorum. Biraz inleyerek ve bitkin düşerek de olsa açmayı başarıyorum sonunda. Pencereyi biraz daha itiyorum. Bir yerde takılıp kalıyor ve daha fazla açılmıyor. Çerçeve olduğu gibi aşağı inebilir düşüncesiyle daha fazla güç kullanma riskini göze alamıyorum. Yan dönüp aradan geçmeye çalışıyorum. Dışarı çıkmak nispeten kolay ama kendimi dışarı itmek için tutunabileceğim hiçbir şey yok. Ben de tuvalet duvarını sıçrama tahtası gibi kullanıp tüm gücümle basarak camdan çıkıyorum ve çürük ahşap bir zımbırtının üzerine paldır küldür iniyorum. Zımbırtı kırılıyor. Muhtemelen bu da Jack'in yarım bırakmak suretiyle içine ettiği işlerden biri.

Hemen evden uzaklaşıp bahçe mağazalarından alıp kendi kendinize kurduğunuz şu mini seralardan bir tanesinin arkasına saklanıyorum. Seranın muşambası yırtık. İçeride hiçbir şey yok. Jack çıkardığım gürültüyü duymuş olabilir diye bir-iki dakika bekliyorum. Dışarıya pencereden çıkmak için ne gibi bir mazeret uyduracağıma dair hiçbir fikrim de yok ama Jack gelmiyor. Ben de bahçeye gidiyorum. Telefonumun ışığını açıyorum.

Bahçe bitkilerle dolu. Beni şoke eden şey bahçenin ilgilenilmeyen ve sevilmeyen bir bahçe olması.

“Bahçeyi pek bir sahiplendi. Ne ararsan yetiştiriyor orada.” Ben bahçeye girmeye çalışırken Jack koluma yapıştığında Martha’nın açıklaması bu olmuştu. Doğru söylemiş. Bahçede bir sürü bitki var ama Jack’in bahçe delisi olduğu iddia edilen parmakları buradaki hiçbir şeyle ilgilenmemiş. Kocaman yabani elma ve armut ağaçları var. Budansalar ve sulanıp gübrelenseler çiçekleriyle çok güzel görünecek bitkiler de var. Çimler susuzluktan kahverengiye dönmüş, yürüme yollarını ot bürümüş ve orta yere de bir çamaşır makinesi ile tekerleklerinden biri olmayan paslı bir bisiklet bırakılmış. Bu bahçe lanetlenmiş gibi görünüyor. Sadece iki yandaki çitler bakımlı görünüyor. Üzerlerinde birer haç olan toprak kümeleri görmediğime şükretmeliyim sanırım.

Aradığım şey o mu? Bir mezar mı? Duvardaki yazılar ve bahçeye gömülmüş bir adamın yazdığı veda mektubu mu? Bu bile fazla Hollywood tarzıymış gibi geliyor bana. Yine de Jack burada bir şey saklıyor. Bu ev benim damarlarımda akıyor. O yüzden de bu evle ilgili bulabildiğim her şeyi bulmaya mecburum.

Bahçenin daha derinlerine ilerliyorum. Etrafa saçılmış bir sürü ıvrır zıvır var. Bitki yoğunluğu daha fazla burada. Sonra bahçe değişiyor. Sanki yanlışlıkla tamamen farklı bir bahçenin içine girmişim gibi hissediyorum. Sulanmış, ekilmiş, güzelce sürülmüş bir toprak ve mutlu, sağlıklı, uzun bitkilere destek olan destek çubukları var. Telefonun ışığı vurduğunda yaprakların yeşili gözlerimi kamaştırıyor. Bu yağmur ormanının içine tıktırılmışlar ama gündüzleri güneş ışığı alıyor olsalar gerek. Biraz ötede kendini bahçesine adanmış bir bahçıvanın kullandığı türden aletler var. Hortumlar, tırmıklar ve budama makasları. Etrafına bahçe hortumu sarılmış bir musluk var bir de. Tuvalet penceresinin kolunun ve kilidinin tersine metal musluk yağlanmış ve parlak görünüyor. Çitlerin hemen önündeki toprak alanda üzerlerinde kırmızı ışıkların yandığı sivri uçlu demir çubuklar var.

Vay canına! Jack ile ilgili lafımı geri almalıyım. Bahçe işlerinden anlıyor.

Hayretle bakıyorum etrafıma. Gerçekten de inanılır gibi değil. Jack büyüleyici güzellikteki bu vahayı neden herkesten saklıyordu ki? Hiç mantıklı değil. Daha derinlere doğru ilerliyorum. Bitki kümeleri sıklaşıyor. Bir tanesinin yapraklarını parmaklarımın arasına alıyorum. Bahçe ya da bitki uzmanı değilim ama tanıdık geliyorlar bana. Onları daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalışırken beynim aşırı hızlı çalışıyor... Sanki üzerine kaynar su dökülmüş gibi birden çekiyorum elimi. Bunların ne olduğunu biliyorum ben. Bahçenin küçük pis sırrını çözdüm.

Kenevir.

Yirmi Dört

Jack ve Martha şehrin bu تنها köşesinde kendi küçük kenevir tarlalarıyla ilgileniyorlar. Bette'yi odamda bulduğum gün bahçede Jack ile beraber gördüğüm adamın ya bir uyuşturucu bağımlısı ya da bir alıcı olduğunu şimdi anlıyorum. Bunun Martha'nın işi olduğuna inanmam mümkün değil. Bu yasadışı bitkilerle ilgilenirken manikürlü tırnaklarının çizilip kirlenmesine izin verecek biri değil o. Jack'in işi olmalı bu. Karısı durumdan haberdar mı acaba? Bu ikisinin neden evden çıkmamı istediğini çözdim mü şimdi ben? Ya da bu evde bir oda kiralamama en baştan neden izin verdikleri sorusuyla yeni bir bulmaca sorusu mu yarattım?

Jack'i polise ihbar edemem. İhbar edersem artık bu evde yaşayamayabilirim. Bu evin benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlayamayarak bulmacanın başına dönüyorum yine o zaman.

Çiftçi Jack'in küçük çiftliğinde görülecek başka şey yok. O yüzden bahçenin baş tarafına yöneliyorum. Küçük kırmızı ışıklar sanki her adımımı izliyorlarmış gibi yanıp sönüyorlar yanlarından geçerken. Eve yaklaşınca telefonumun ışığını kapatıyorum. Tuvalet penceresinden tekrar içeri girebilmek için üstüne basabileceğim bir şeyler arıyorum. Böyle karışık bir yerde üstüne basacak bir şey bulmanın hiç de zor olmadığını düşünebilirsiniz. Ama öyle değil işte.

Aniden kör edici beyaz bir ışık patlıyor. İçgüdüsel olarak ellerimle kapatıyorum gözlerimi. Şimdi de evin üstünde bir ışık patlaması oluyor. Ağaçlara ve yüksek direklere asılmış ışıklar. Bütün bahçe gece maçı için aydınlatılmış bir futbol sahasına benziyor daha çok.

Etrafımı düzgün görebilmek için gözlerimi kırptıştırırken arka kapının kilidinin açıldığını ve kapı sürgüsünün çekildiğini duyuyorum. Kaçıp saklanmak için çok geç. Kapı ardına kadar açılıyor ve Jack dışarı çıkıyor. Uykusundan uyanıp geldiği için darmadağın. İşçi botlarını bağcıklarını bağlamadan geçirmiş ayağına. Leş gibi kirli bir boxer külot var üstünde. Kılı bacakları ortada. Beyaz bir tişört giymiş. Onun üstüne de seyislerin giydiği türden kabarık yeşil bir yelek geçirmiş. Cebinden uzun bir bıçağın sapı görünüyor. İki eliyle tuttuğu beyzbol sopasını sağa sola sallıyor. Bir an duruyor eşikte. Arazisini korumaya kararlı bir adam ya da içinde kötülük olan bir suçlu gibi görünüyor. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey korkudan tir tir titrediğim.

Beni tanıdığını belli eden bir sırıtmayla başını iki yana sallıyor. "Sensin değil mi? Tahmin etmeliydim."

Bana doğru geliyor. Dehşet içindeyim. Beni dövecek değil mi? Pis sırrını saklayacağıma söz verene kadar her yerimi mosmor edecek. Fareyi, kanı ve derisi odamın döşemelerine sıçrayıncaya kadar vura vura öldürürken hayal ediyorum onu. Şimdi de bana aptal bir hayvanmışım gibi bakıyor. Geri geri yürüyorum. Teslim oluyormuşum gibi havada ellerim. Tökezleyip sendeliyorum. Çığlık atmaya düşünüyorum ama bunu yaparsam bana beyzbol sopasıyla girer. Martha'ya seslenmek geliyor aklıma ama onun da olup bitenlere aldırış etmemeye ne kadar meraklı olduğunu biliyorum. Dayak yememin de göz ardı etmeyi tercih edeceği şeylerden biri olup olmayacağından emin olamam.

Işıқта aydınlanmış yüzü ve şeytani gülümsemesiyle tam karşımda duruyor şimdi. Göğsümü dürtüyor. Geriye doğru sendeliyorum.

Küçümseyerek gülüyor bana. "Sen kimin için çalışıyorsun ha? Polisler için mi? Barın birinde canı sıkılmış bir narkotikçiyle her hafta buluşup ondan on papel mi alıyorsun? Hizmetlerinin karşılığında mı? Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Senin gibi tuhaf insanlarla çalışmama raconları vardır onların... Polis değildirler."

Yine dürtüyor beni. Bu kez bıçaklanıyormuşum gibi hissediyorum. Geriye doğru sendeleyip bir çalının üstüne düşer gibi oluyorum ama hafifçe geriye sıçrayıp ayaklarımın üstünde kalmayı başarıyorum. Kaçmak için arkama dönüyorum ama çitlerin aşılmasının mümkün olmadığını ve buradan sağ çıkamayacağımı biliyorum zaten.

Kaldığı yerden devam ediyor: "Yoksa aracıyı aradan çıkarmaya karar vermiş müşterilerimden biri mi? Çitimde bir delik açıp ürün yetiştğinde hasadı kendisi yapsın diye mi? Evet ya... Sanırım öyle. Bak sana ne diyeceğim: Sen bana o pisliğin kim olduğunu söyle, ben de oradan yürüyeyim. İyi bir kız olursan sana kirayı bile iade edebilir, eşyalarını toplayıp defolmana izin verebilirim ama önce bana onun kim olduğunu söyleyeceksin. Sana söz."

Ben de çirkefleşiyorum. "Senden memnun kalmayan müşterilerinden biri vurdu yüzüne değil mi?" Bette'yi bulduktan sonra yüzünde ilk kez gördüğüm morluk çok azalmış ama ışıktaki belli oluyor hâlâ.

Tuhaf. Hiçbir şey söylemiyor. Yüzünde bildiğin utanç ifadesi var. Küçük kırmızı ışıklar Jack'in gözlerinin uzantısı haline geliyor. Ben bahçenin arka tarafına doğru gerilerken titreşiyorlar. Bu ışıkların Jack'in gözleri olduğunu o zaman anlıyorum. Kızılötesi ışınlar bunlar. Onları harekete geçirdim. Yasadışı bahçesine girdiğimi öyle anladı Jack.

Şimdi de benim aksanımı taklit ediyor: "Jack, aynı devlet okulunda okuduğumuz ve işinde çok da iyi olan avukat arkadaşlarımdan biriyle sana ve Martha'ya dava açarız. Bunu istemezsin değil mi?" Sonra kendi sesine dönüyor: "Kaltak!"

Alaycı konuşması burada, bu evde olma sebebimi hatırlatıyor bana. Hiçbir şey ve hiç kimse ya da hiçbir kenevir beni buradan gönderemeyecek. Kararlılığın verdiği güçle doğrulup yerimden kıpırdamıyorum. Beni defalarca itmesine izin veriyorum. Her seferinde yeniden doğrulacağım.

Çenemi meydan okurcasına kaldırışımdan son derece azimli olduğumu anlayıp şaşırarak hafifçe geri çekiliyor.

“Sana bir şey söyleyeyim mi? O pis uyuşturucu işlerinle zerre kadar ilgilenmiyorum. Polise muhbirlik yapmıyorum. Uyuşturucu satıcılarıyla da çalışmıyorum. O paraya ihtiyacım yok çünkü maddi durumum gayet iyi. Dünya kadar borcu olan bir esrarkeş değilim ben. Çok yanlış düşünüyorsun.”

Bir evim olduğunu öğrendiğinde beni neyle suçladığını şimdi anlıyorum. O evde gerçekten ne işim olduğunu sorduğunda. Onu bitirmek isteyen bir muhbir ya da onun uyuşturucu işlerine karışmaya çalışan biri olduğumu düşünmüştü. Şu anda berbat bir durumda olmasam kahkahalarla gülerdim buna.

Beyzbol sopasını omzuna koyup daha çok yaklaşıyor bana. Yüzünü yüzümün dibine kadar sokuyor. Uykulu nefesi kaplıyor yüzümü. “Gece havası almaya mı çıkmıştın yani? Öyle mi gerçekten? Yoksa sadece şu meraklı tiplerden biri misin sen? Meraklı kediye ne olduğunu biliyorsun... değil mi?”¹⁵

Şimdi de benim yüzüm onun özel alanını işgal ediyor. Gözlerimiz birbirine yapışacak neredeyse. “Tabii ya. Bette’e yaptıklarından sonra ölü kediler hakkındaki her şeyi sen bilmeyeceksin de kim bilecek?”

Gözlerini kırptırıyor. Ses tonu daha az öfkeli. Aslında neredeyse bitkin. Öldürücü beyzbol sopası hafiften aşağı düşüyor. “Şu kedi muhabbetini tekrar açmasan diyorum. O kadının o lanet olası kedisini neden öldüreyim ki?”

15 “Merak kediyi öldürür” İngilizcede fazla merak iyi değildir anlamında kullanılan bir deyim.

Üzerimdeki etkisini biraz yitirince ben de onu dürtüyorum parmaklarımla. “Bette çatıya tırmandı, sonra da kuyruğunu benim pencere pervazıma sıkıştırdığı yetmiyormuş gibi bir de kendini zehirledi mi diyorsun yani? Sanatsal bir deyişle bir tür intihar girişimi öyle mi?” Taklit etme sırası bende şimdi. “Ölüsünü saklayıp önümüzdeki yılın Turner Prize¹⁶ Töreni’ne göndermeliymişim o zaman desene.”

Ne dediğimi gerçekten de anlamamış gibi görünüyor. “O kediye elimi bile sürmedim ben. Neden öyle bir şey yapayım ki? O kadının kedilerini seviyorum ben. Onunla ilgili hoşuma giden tek şey o kediler. Bitkilerimi sularken onları ciğerle beslerdim ben. Delisin sen.”

Ya doğruyu söylüyor ya da elinden her iş geldiği halde zavallı bir kenevir yetiştiricisi olup kendini harcamış biri bu adam çünkü West End’de ¹⁷ kasıla kasıla sahne alması gereken biri olmalıymış aslında.

“Pekâlâ, eve giriyorum ben. Bahçede karıştırdığın haltlar beni hiç ilgilendirmiyor.”

Beden dili değişiyor. “Mala ihtiyacın varsa aradığın adam benim. Modern dünyanın tüm hazları elimin altındadır.”

Arsız pislik! Ona sürtünerek geçiyorum yanından. Pis bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Peşimden gelmiyor ama. Uzun adımlarla eve dönerken duruyorum çünkü üst kattaki camlardan birinde kollarını göğsünde kavuşturmuş birinin gölgesini görüyorum yarı karanlıkta. Martha bir süre bana bakıp arkasını dönüyor.

Martha’nın beni beklediğini haber veren şey onun parfümü oluyor. Her zaman kullandığı narin turunçgil kokulu parfümlerden daha ağır bir parfüm bu. Sanki elle sıkılıp ezilmiş bir avuç papatyanın bayıltıcı kokusu gibi. Kokudan kurtulmak için başımı arkaya atıyo-

¹⁶ Turner Prize – İngiltere’nin en prestijli sanat ödülü.

¹⁷ West End – Londra’nın merkezinde tiyatrolarıyla ünlü bir bölge.

rum ama koku beni rahat bırakmıyor. Korkuyorum. Korktuğumu kabullenmek istemiyorum ama kanıma hücum eden buz gibi soğuk adrenalini başka nasıl açıklayabilirim ki? Bu kadında her şeyi paramparça etmeye yetecek bir güç var. Hem de her şeyi.

Son adımımı da atıyorum. Bakışlarımı yukarıya kaydırıyorum. İşte orada. Odama çıkan merdivenlerin ayağında.

Martha'nın parlak kırmızı sabahlığı duvardaki ışığın loşluğunda dikkat çekmesine sebep oluyor. Seksiliği ikinci cildiymiş gibi taşıdığını ilk kez gerçekten görüyorum. Baş ışığı yakalaması için mükemmel bir açıyla eğilmiş. Yüzünün güçlü kemik yapısını mükemmel bir şekilde ortaya çıkarıyor. Elmacık kemiklerini, çene kemiği çizgisini, hatta burununun kemerini bile. Yapay dolgunlaştırıcının verdiği şişkinlik dudaklarının dolgunluğunu hesaba kattırmıyor bana. Ağzı farklı görünüyor şimdi. Nefes alıp verirken dudakları hafif aralık. Yeşil gözlerinin parlaklığı beni içine çekiyor. Sabahlığından bir bacağına birazı görünüyor. Zarif boynuna taktığı siyah kadife gerdanlıktaki gümüş kolye ucu bana göz kırıyor. Martha'nın sadece gençlik yıllarında göz kamaştırıcı bir kadın olduğunu düşünerek ne kadar da yanılmışım. Hâlâ göz kamaştırıcı bir kadın o. Belki de Jack ona kapılmıştı. O Jack'e değil.

"Lisa!" Bana sesleniyor. Yüzünde gülümseme yok. Bu beni huzursuz ediyor. "Seninle konuşmam lazım."

Kalp atışlarım hızlanıyor. Aklımda ne Jack ne de onun kenevir krallığı kalıyor. Ne söyleyeceğini biliyorum. Kuruyan boğazımdaki düğümle yutkunuyorum ve becerebildiğim kadar özgüvenli görünerek ona doğru yürüyorum.

"Sabah bekleyemez mi?"

Sorduğum şey o kadar savunma amaçlı geliyor ki kulağa kendimi tokatlasam yeri var. Saklayacak bir şeyim olduğunu ima ediyor resmen.

Bakışlarını üzerimde gezdirirken de gülümsemiyor. Sanki ilk kez denetliyormuş gibi değerlendiriyor beni. Yani bana öyle geliyor.

“Bugün seninle muhakkak konuşmam gereken bir şey öğrendim.” Kelimeleri basit. Sesinde gerginlik yok ama ne söyleyeceğini biliyorum.

Ben de ses tonumu olabildiğince rahat tutmaya çalışıyorum: “Duyduğun her ne ise bir şekilde anlaşıcağımızdan eminim.”

Yine yanlış şeyi söyledim! Bu sefer de yanlış bir şey yaptığımı ima ediyorum.

Martha dudaklarını ıslatıyor.

Ne söyleyeceğini biliyorum.

“Jack bana kendi evin olduğunu söyledi.” Konuşmaya devam ediyor. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi güzelliğini gölgeliyor. “Odayı görmeye geldiğinde bunu bize neden söylemediğini merak ediyorum.”

Yüzümden özgüven akıyor. Anlatacağım hikâye çoktan hazır. “Gerçek şu ki son zamanlarda mali durumum biraz bozuldu. Anlayacağın biraz zor durumda kaldım. Evimi altı aylığına kiraya vermek toparlanmamı sağlayacak. Bu arada benim de kalacak başka bir yer bulmam gerekiyordu.” Aklındaki soruyu yüzünden okuyabiliyorum neredeyse. “Annemle babamın evine dönebilirdim...” Yalandan omzumu silkiyorum. “Annemle babam çok tatlı insanlardır ama bana yine çocukmuşum gibi davranırlardı. Ayrıca bu benim sorunum ve ben çözmeliyim,” diyerek devam ediyorum.

Martha sessiz. Kafa karışıklığı yüzünden okunuyor hâlâ. “Sana karşı dürüst olacağım. Jack bana kendi evinin olduğunu söylediğinde bunu biraz tuhaf buldum. Bir yalancıyla aynı çatı altında mı yaşıyorum, diye düşünmeye başladım.”

“Öyle bir niyetim yoktu. Bunun için özür dilerim.” Martha sanki evinde bir seri katil varmış gibi görünüyor gerçekten de. Sanırım ben de benzer bir tepki vermeliyim. “İşin aslı şu ki size söylemeye utanımdım. Kimse maddi durumunun kötü olduğunu söylemek istemez.”

Martha duruşunu değiştiriyor. Gözlerimin içine bakarken bacağını sabahlığının içine sokuyor. Yeşil yeşil bakan gözleri bazen ol-

dukça sinir bozucu olabiliyor. “Doğru mu bu söylediklerin? Yoksa başka yalanlar da mı var?”

Yalanlar. Kalp atışlarım yeniden hızlanıyor. Bana bir şey söylemeye mi çalışıyor? Beni zorlayıp aslında neden bu evde olduğumu itiraf ettirmek mi istiyor? *Kes şunu* diyerek azarlıyor beni iç sesim. Martha nereden bilecek ki?

Bakışlarımı güçlü ve sabit tutuyorum. “Seni temin ederim ki sakladığım başka bir şey yok. Çok yorgunum Martha. Biraz uyumaya gideceğim.”

Eğilip koluma hafifçe vurarak şaşırtıyor beni. “Aramızda herhangi bir terslik olmasını istemiyorum.”

“Bunu ben de istemiyorum.”

“Güzel.” Diğer kadın nihayet gülümsüyor. Tatlı ve sakinleştirici bir gülümseme bu. “İyi geceler.”

Tekrar doğrulduğunda gerdanlığındaki kolye ucu sallanarak geçiyor gözlerimin önünden. Çok çabuk oluyor bu. O yüzden emin olamıyorum ama kolye ucunda bir yazı olduğuna yemin ederim. Başka bir şey daha var. Bir isim.

Bette.

Öğürüp ağızındaki safrayı geri itmeye çabalıyorum beceriksiz parmaklarımla kapının zincirini takarken. Gördüğümü sandığım şeyi mi gördüm ben? Bette’in isimliğini Martha’nın gerdanlığında mı gördüm? Yoksa yorgun gözlerim bana oyun mu oynadı? Çok çabuk olmuştu her şey. Işık çok loştu. Kesinlikle bir yazı vardı o kolye ucunda. Bundan eminim. Peki ya Bette’in ismi? Sahneyi tekrar gözümün önüne getirmek için gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Martha’nın

uzun ve güzel boynu. Yuvarlak göğüslerinin nefes alıp verdikçe belirginleşen uçları. Hafifçe açılan sabahlığı. Yüzümü maskeleyen ağır parfümü. Gözlerimin önünde sallanan kolye ucu... Bir "b" harfi görüyorum. Gerçek miydi, yoksa zihnim mi uyduruyor bunu?

Birden açılıyor gözlerim. Az önce keşfetmiş olabileceğim şeyin iğrençliği sanki evin bütün duvarları üzerime yıkılıyormuş gibi hissetmeme sebep oluyor. Kedinin isimliğinin Martha'da olmasının tek bir açıklaması olabilir: Kediye Martha öldürdü. Jack değildi. Karısıydı. Peki ya fare? Zihnim gerilere gidiyor. Jack'in fareyi kapana koyduğunu inkâr etmesi sinir bozucuydu. Ya doğru söylüyorsa? Aşağı indiğimde yukarıda bir kapının kapanma sesini duymuş, bunun da Jack'e koşarak odama gidip fareyi bırakma fırsatı verdiğini düşünmüştüm. Ya bunu yapan Martha ise? O güzel ve yumuşak elinde sallanan kapana sıkışmış fareyle yatak odasının kapısının arkasında durup benim aşağı inmemi beklemiştir. Sonra da kapıyı açıp parmak uçlarına basarak üst kata çıkmış ve o iğrenç şeyi yapmıştır. Peki ya güvercinler ve sinekler? Israrla evde bir sinek gördüğünü söyleyerek konuyu açan Jack değil Martha olmuştu. Ben odamdan başka bir yerde sinek falan görmemiştim hiç. Güvercinlerin bacaya sıkışmasının bu evde çok rastlandık bir şey olduğu mazeretini de önceden hazır etmişti. Bana bunları söylerken içinden nasıl da güldüğünü hayal edebiliyorum. Yaptığımız konuşmanın her ânının tadını çıkarmıştır.

Peki ya kedi? Bette'yi gerçekten de öldürmüş olabilir mi? Midem kalkıyor. Zavallı hayvanın isimliğini kolye ucu yapmış olması ihtimalini başka nasıl açıklayabilirim ki? Zavallı kediye tuzağa düşürüp kimyasallarla ya da bozuk yiyeceklerle zehirlemiş olabilir mi?

Tüm bunları kaldırmakta zorlanıyorum. Tanrım. Bir insanın öldürdüğü kedinin isimliğiyle etrafta dolaşması gerçekten ama gerçekten çok iğrenç. Tam bir şeytanlık.

Tabii o yaptıysa.

Buna inanamıyorum. Bunu yapanın Martha olmasını istemiyorum. Ben uyanık uyurken bana karşı ne kadar sabırlı ve ilgiliydi. Ayağa kalkmama nazikçe yardım etmiş, üzgün çocuğunu odasına götüreren bir anne gibi odama götürmüştü beni. Hatta biraz kendime gelene kadar yanımda kalmıştı. Peki ya Jack'in ona vurduğunu duyuşum? Hayır diyerek kendimi tekrar ikna ediyorum. Bu Jack'in işi. Martha'nın değil. Belki de kedinin isimliğini gerdanlığa takmaya Jack zorlamıştır onu? Onu taciz edip fiziksel şiddet uyguluyor. Hem de kim bilir ne zamandan beri. Tacize uğrayan kadınların özsaygılarını tamamen yitirdikleri için tacizcileriyle yaşamaya devam ettiğini söylemiyorlar mı hep?

Peki o gün eve girdiğimde gerçekte ne görüp duymuştum? Etin ete vuruş sesini duymak çok sarsmıştı beni. Salonun kapalı kapısı aslında bir şey görmediğim anlamına geliyordu. Bağırışlar vardı. Hayır. Bir kişiye ait tek bir bağırıştı o. Şimdi hatırlıyorum. O sesin bir kadın sesi mi yoksa bir erkek sesi mi olduğunu anlayamamıştım çünkü çok öfkeli bir bağırıştı. O çirkin morluk da Martha'nın yüzünde değildi ayrıca. Jack'in yüzündeydi. Kısa bir süre önce bahçede onun keskin kokulu kenevir inindeki halimizi düşünüyorum. O morluktan bahsettiğimde nasıl da mahcup görünmüştü. Hissettiği şey mahcubiyet değil de utançsa? Karısının ona vurmasının yarattığı aşağılanmışlık hissiyse?

Gözümün önünde başka bir ihtimal daha belirliyor. Tıpkı duvardaki yazılar gibi. Pılımı pırtımı toplayıp gitmemi isteyen ya Martha ise? Başımı iki yana sallıyorum. Bu çok mantıksız. Jack'in gitmemi istemesini anlayabilirim. Bana asılmasına izin vermedim. Gıcık oldu. Bir kadının onu külotunun içinde istememesini hazmedemiyor. Bunu anlıyorum.

Ama Martha'ya ne yapmış olabilirim ki? Evinde kendinden daha genç bir kadınla rekabet etmek istemiyor olabilir mi? Ortada bir rekabet de yok aslında. Kocasının etrafında kendinden daha genç bir kadının dolaşmasının etkisini hesaba katmadığını itiraf etmemiş miydi?

“Onunla yattın mı?”

Bunlar onun kendi sözleriydi.

Kafam bulanıyor. Neler olduğunu anlayamıyorum. Sandalyeyi kapı tokmağının altına koyup masayı da önüne çekiyorum. Korkuyorum. Hem de çok korkuyorum.

Bu evdeki tehlike Jack mi? Yoksa Martha mı?

Yoksa gerçekte olmayan şeyleri mi görüyorum ben?

Yirmi Beş

Ertesi gün öğleden sonra arabamdan inerken annem şaşkın gözlerle izliyor beni. Telaşlanıp saatine bakıyor.

“Ne işin var senin burada? Bu akşam geleceğini söylemiştin. Babanın bu öğleden sonra dışarıda olacağını unuttun mu?” Sonra aklından bin tane şey geçiriyor. Endişelendiği her halinden belli. “Bir şey mi oldu hayatım?”

Günün geri kalanında işten kaytarıyorum. Dişçiyle randevum var mazereti işe yarıyor. Sonra da Surrey’e geliyorum. Annemi yanğından öperek ânında yatıştırıyorum. Karanfil kokusu sinmiş üstüne. Belli ki bir dilim limona üç karanfil sıkıştırıp kendine özel hazırladığı cin tonikten içiyor.

“Bu akşam için hesapta olmayan bir şey çıktı. Ben de ziyaretimi iptal etmek istemedim,” diyorum hemen. “Buradayım işte.” Ellerini tutuyorum. “Anne, doğrusunu söylemek gerekirse dün öyle ayrılmamız içime sinmedi. Sen çok üzgündün.”

Bazen sadece bana sakladığını düşündüğüm o cömert gülücüklerden birini veriyor bana. Yalnız bu kez ağzının kenarları titriyor. Gözlerinde de o her zamanki aydınlanma yok.

Kolumdan tutup içeri götürüyor beni. “Dün biraz keyifsizdim. Bunlar hep şu menopoz denen şey yüzünden oluyor. Doğa Ana’nın biz kadınlar için hazırladığı bokluklardan biri bu da.”

“Anne!” Şoktayım. Bugüne kadar onun ağzından argo bir kelime çıktığını duymuşluğum yok hiç.

Özür dilemiyor. “Adet kanamaları ve menopoz için sen olsan ne derdin? Bokluk kelimesinden daha iyi tanımlayacak bir kelime yok gibi.”

Buraya babam yokken gelmeye karar vermekle doğru yapmışım. Babam yanında değilken farklı bir insan oluyor annem. Annemin genç bir kadinken nasıl biri olduğuna dair anlık görüntüler geçiyor gözümün önünden ama bugün burada olmamın sebebi annemle keyifli bir sohbet değil. Geçmişimde her ne olursa annem bu olayın zayıf halkası. Etrafta babam yokken tatlı dille kandırılabilen tek kişi o. Böyle oyunlar oynamayı sevmiyorum ama başka bir seçeneğim var mı ki?

Ev cin ve cila kokuyor. Aşırı titiz bir kadın benim annem. Belli ki temizlik yaparken en sevdiği içkiden de yudumlamış.

“Sana bir bardak buzlu ananas suyu getireyim.” Hemen gülümsüyor. “Ananası sevdiğini biliyorum.”

Şişe suyu sevdalısı bir kız olduğum için son günlerde çok fazla ananas suyu içmediğimi söylemek istiyorum ona ama söylemiyorum. Olabildiğince rahat hissetmesini sağlamam lazım. Ayrıca yolda gelirken sadece bir Starbucks lattesi içebildim bugün. O yüzden dudaklarımı ıslatacak bir şey çok makbule geçer şu anda.

O mutfaka giderken ben de misafir odasına gidiyorum. Ânında bir değişiklik olduğunu fark ediyorum. Bu evde kolay kolay hiçbir şey değişmediği için herhangi bir şey değiştiğinde ânında anlarım. Babamla iki arkadaşının eğlencesine taktıkları cerrahi maskelerle çektiirdikleri fotoğraf duvardan kaybolmuş. Fransa’da tatil yaparken çektiirdiğimiz bir aile fotoğrafı asılmış onun yerine.

Durup fotoğrafa bakıyorum uzun uzun. “Güzel fotoğraf anne.”

“Ha, o fotoğraf mı? Evet, güzel bir fotoğraf değil mi? Şeyde...” – çerçeveye bakıyor– “2001’de. Bordeaux yakınlarında bir yerde. Oraya yakın bir ev kiralamıştık. O evi sevdiğini hatırlıyorum.”

Annem değerli bir hatıradan bahsediyor. Peki bardağı tutan eli neden titriyor o zaman? Çobanını kaybetmiş bir çoban köpeği ifadesi var yüzünde. Çoban derken geçmişimle ilgili sorduğum her soruya atlayan babamı kastediyorum.

Annem benimle göz kontağı kurmadan çabucak elime tutuştırıyor içeceği. "Gidip babanı arayayım. Belki geri döner."

"Önemli değil. Burada olmasına gerek yok. Annemi yalnızken görebilirim değil mi? Bunu engelleyen bir kanun yok sonuçta."

Kaygılı görünüyor. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Ama babanın seni görmeyi çok istediğini biliyorum. Üzülür sonra."

"Geldiğinde ona iyi olduğumu söylersin."

Kanepenin bir köşesine oturup onu da karşımdaki sandalyeye oturmak zorunda bırakıyorum. Ellerini dizlerinin arasına sıkıştırıyor. Sanki ortaçağdan kalma bir işkenceye maruz kalmış gibi görünüyor.

Buraya gelirken anneme bir tuzak kurup önce onu güvende hissettirmeyi, bir süre havadan sudan bahsettikten sonra da hazırlıksız yakalayıp saldırıya geçmeyi düşünmüştüm. Artık burada olduğuma göre öyle oyun falan oynama zahmetine giremem.

"2001 mi? Çiftlikteki kazadan üç yıl sonra yani değil mi?"

Sehpada duran cin tonik bardağına uzanıyor. "Bu doğru hayatım. Plaja yakın bir ev kiralamıştık. Şeyi hatırlıyorum..."

Sözünü kesiyorum: "Fransa ile ilgilenmiyorum anne. Hem de hiç ilgilenmiyorum. Sadece beşinci doğum günümde o çiftlikte ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

İki eliyle tuttuğu bardağı sıkıyor. Alçak sesle konuşuyor: "Ne olduğunu biliyorsun. Kaza geçirdin. Çok üzücüydü ama Tanrı'ya şükürler olsun ki iyileştin. Önemli olan da bu zaten."

Gözlerini gözlerimden kaçırmamasını bekliyorum ama öyle yapmıyor. Bakışlarını bana sabitliyor. O gün her ne olduysa kendi hikâyelerine sadık kalmak ve gerekirse de gemiyle birlikte dibi boylamak istiyor. Bir bakıma kararlılığını takdir ediyorum ama bu benim için iyi bir şey değil.

"Daha önce sen bu kelimeyi kullandığın için söylüyorum. Bu boktan hikâyeyi bırakalım mı artık? Ne bir çiftlik vardı ne de bir kaza." Sözlerim daha rahatsız edici olmaya başlıyor: "Neden bana gerçekte ne olduğunu anlatmıyorsun? Neden öğrenmeme izin vermiyorsunuz?"

Annem içkisinin kalanını kafaya dikip bardağı dikkatle sehpaye bırakıyor. "Bunu binlerce kez konuştuk Lisa. Bize neden inanmadığını bilmiyorum." Bir sonraki cümlesinde hem kızgınlık hem de korku var: "Neden kendine böyle işkence ediyorsun? Neden hepimize eziyet ediyorsun? Bunun herkese ne kadar acı çektiğinin farkında mısın gerçekten?"

Ben de bardağımdaki içeceği kafama dikip kanepenin kenarına ilişiyorum. "Çünkü anlattıklarınız doğru değil."

"Hastanede midenin yıkandığını bildiren telefonu almanın bizim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı senin?" Sesi titremiyor. Kendinden çok emin: "Ölüyorum zannettim. Seni hastane yatağında gördüğümde biri yumruğunu hançer gibi göğsümün içine sokmuş da kalbimi çıkarmaya çalışıyormuş gibi oldum."

Gözlerini sımsıkı kapatıyor. Olanlarla ilgili benimle ilk konuşması bu. Gerçekten konuması. Daha önceleri "Nasılsın?", "Yemeklerini yiyor musun?", "Dur sana bir sarılayım," diyerek geçiştirirdi hep. Yaptıklarımın duygusal etkilerini kilit altında saklamıştı hep.

Ancak şimdi gördüğüm bir şey var. Hepimizin içinde duygularını dikkatle saklayan tek kişi annem olmuştu. Sanki anneler böyle yapar der gibi. Anneler aileyi bir arada tutar. Asla yıkılmamalıdırlar. Ailenin belkemiğidirler.

"Anlamıyor musun!" diye bağıriyorum. "Biz konuşan, birlikte yiyen, birbirini seven bir aileyiz ama ya duygularımızı paylaşmaya gelince... Bunu asla yapmıyoruz."

"Aşırı dozda ilaç almanın bizim suçumuz olduğunu mu söylüyorsun?" Şimdi sanki biri kalbini parçalıyormuş gibi geliyor sesi gerçekten.

"Hayır." Nefes alıyorum. Sakinleşip ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum. Bunu söylemek çok zor. Doktor Wilson ya da Alex ile

konuşmuyorum. Annemle konuşuyorum. Bu evde kâbuslar görüp çılgık attığım ve uyanık uyuduğum yıllar boyunca beni kollarına alan kadın bu kadındı. Yaralarım gerildiğinde bana masaj yapan kişi. Bir yere kadar doğru ve samimi olan ama içini parçalamayan kelimeleri duymayı hak ediyor. Annemin kırılmasını istemiyorum.

Konuşmaya başlıyorum: “Yıllardır kendimi ‘kendim’ gibi hissetmiyorum ben. Geceleri birtakım şeyler ve görüntüler bana gelip hayatımda eksik bir parça olduğunu söylüyorlar. Bütün bunların beşinci doğum günümle bir ilgisi olduğunu biliyorum.”

“Bu yüzden mi baban yokken geldin buraya?” Şu anki sesi babamla tanıştığı zamanki sekreter sesi. “Gözümü korkutup duymak istediğin yalanları söyletmeyi umuyorsun bana öyle mi? Bu sana hiç yakışmıyor Lisa. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Senden daha iyisini beklerdim.”

Yumuşamayacağım. “Doktor Wilson beşinci doğum günümde bana ne olduğunu biliyor mu? Beş yaşındayken bana yardım ettiğini sen kendin söyledin.”

“Babanla o zaman da izah ettiğimiz gibi başkasıyla karıştırdım onu.”

“Öyleyse babamla Doktor Wilson’ın fotoğrafı neden duvarda değil? Sen bana onun Doktor Wilson olduğunu nereden bildiğimi sormadan önce ben söyleyeyim: Onun muayenehanesinde eğlencesine maske takmadıkları versiyonu var. O fotoğrafı çok sevdiği ailesinin fotoğrafını masasına koyan diğer insanlar gibi masasının üzerine koymuş.”

“Tanrım bana güç ver” dercesine tavana bakıyor. “Baban gelene kadar burada kalacaksın küçükhanım. Sonra da ailecek oturup nasıl bir yardım alman gerektiğine karar vereceğiz. Görünen o ki Doktor Wilson’a gitmen işe yaramamış...”

Ayağa kalkıyorum. “Ben ne olduğunu bulacağım anne. Epey bir yol kat ettim bile. Sussex’de bir kaza falan olmadığını gayet iyi biliyorum. Nerede olduğunu...” Lafımı yutuyorum. O evde yaşadığımı öğrenmesini istemiyorum. “Bulmacanın parçalarının tamamını yerlerine koymak üzereyim.”

Annemi takdir ediyorum bir bakıma. Birine ya da bir şeye sadık kalıyor. Gerçekte ne olduğunu saklayarak bana da sadık kaldığını düşündüğünden şüpheleniyorum. Ama öyle değil işte. Bunu neden göremediğini anlayamıyorum. Çok uzun bir süredir bu yalanla yaşadığı için yalanına kendisi de inanmış olabilir mi? Tıpkı eşini aldatan eşlerin bir sürü yalan söyleyip sonra da artık gerçeğin ne olduğunu bile bilmemeleri gibi.

Annemin yüzü kötü görünüyor. Bana anlatmak istediğinden erminim ama yapamaz.

“Ben sana kat ettiğin yolun ne olduğunu söyleyeyim Lisa: Tam bir ruhsal çöküşe doğru ilerliyorsun. Annen olmama rağmen bunu düşünen ben değilim. Bunu hissedebiliyorum. Hem baban hem de Doktor Wilson tıp eğitimi almış insanlar ve bunun tüm belirtilerini görüyorlar sende. Sana yardım etmeye çalışıyorlar ama izin vermiyorsun. Neden buraya dönmüyorsun? Sana yardım ederiz. Güvende olursun. Daha iyi hissetmeni sağlarız. Kendini uçurumdan aşağı atmaya neden bu kadar kararlısın? Uçurumun dibinde ne olduğunu bilmiyor musun?”

“Usandım artık. Gerçeğin üzerine düştüğüm sürece uçurumun dibinde ne olduğu umurumda değil.”

Peşimden gelen annem ve ondan gelen karanfil ve cin kokusuyla beraber kapıya yöneliyorum. Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

“Lisa! Biz sadece sana yardım etmek istiyoruz!” Gözlerinde derin bir umutsuzluk var.

Havai fişek gibi patlıyorum: “Bana yardım etmiyorsunuz. Bunu göremiyor musun? Beni, kendi öz kızınızı, öldürüyorsunuz. Beni yavaş yavaş öldürüyorsunuz!”

Hızla oradan uzaklaşırken dikiz aynasından eve giriş yolunda duran annemi görüyorum. O kadar yalnız görünüyor ki. Sonra ne yaptığını bilmiyorum çünkü ona bakmayı bırakıyorum. Kalbimi katılaştırıyorum.

O kendi tercihini yaptı. Ben de kendi tercihim yaptım.

Yirmi Altı

Durmuş trafikte arabamın içinde şişemden su yudumlarken telefonuma bildirim geliyor.

Mesajı kontrol ediyorum.

Alex.

Pats Teyze'nin evinde buluşalım.

Onu görmek için doğrudan Patsy'nin evine gidiyorum. Ben daha yönümü bulamadan Alex alelacele evin içine sokuyor beni. Tuhaf hissediyorum. Açıklayamadığım bir his. Sanki orada değilmişim gibi. Havadaymışım da ayaklarım yere değmiyormuş gibi bir his. Kulaklarımda hafif bir vızıltı var. Sanki odama doluşan bütün o kurt sinekleri kulaklarımda içinde gibi. Anneme yaptığım ziyaretin beni strese soktuğunu biliyorum ama böyle hissetmemem lazım.

Alex'in ağzı sanki su altındaymış gibi kıpırıyor. Söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyorum. Ağzı şekilden şekile girmeye devam ederek büyüyor ve tüm yüzünü kaplıyor. Yoğun bir halsizlik çöküyor üzerime. Gitmiyor. Bacaklarım tutmuyor. Nefes almakta zorlanarak holün duvarına çarpıyorum. Ne oluyor bana böyle?

Alex'in yüzündeki korku ifadesi de aynı şeyi soruyor:

"Lisa? Neyin var?" Ağzı şimdi olması gereken şekil ve ölçülerde. Rahatlatıcı eli kaskatı kesilmiş koluma değiyor.

"İyiim ben. İyiim."

Tabii ki iyi değilim ama ihtiyacım olan son şey onun yardım-alman-gerek nutuğunu dinlemek. Annemin daha önce çektiği nutuğun birebir aynısını. Belki de üzerinde “SOS. Yardıma İhtiyacım Var” yazan bir tişört giymeliyim.

Bir şekilde toparlanmayı başarıp doğruluyorum. Yere yığılarak kendimi aptal konumuna düşürmeyeceğimden emin olmak için bir süre duruyorum. Duvardan uzaklaşıyorum. İçimde birden bir canlanma oluyor. Harika hissediyorum. Sanki dünyanın en yüksek noktasındaymışım da yeterince hava alamıyormuşum gibi. Patsy’nin holünün duvarlarındaki duvar kâğıdının renkleri canlı ve güçlü. Okşanmak için yalvarıyorlar. Hiçbir şey anlamıyorum. Bir an sarhoşmuşum gibi hissediyorum, hemen sonra da turbo motor gibi.

Elimle işaret ederek sorun yok mesajı veriyorum. “Annemle babamın evinden buraya kadar uzun bir yol kat ettim. Bitkin hissediyorum sadece.”

Alex’in endişe dolu bakışları içime işliyor. “Lisa, belki de eve gitsen iyi olur. Kendi evine. Birkaç saat dinlenmeye.”

“Ne bulduğunu öğrenmem lazım.”

Tepkimden hoşnut değil. Beni salona götürüyor. Patsy’yi eski bir koltukta otururken görünce duruyorum. Korumacı bir tavırla Davis’i kollarına almış sallıyor. Bana karşı koruyor onu. Mahalledeki kedi kasabına karşı. Öfkeli gözlerle bakıyor bana. Beni yapmadığım bir şey için suçlayan bakışı içimi deliyor. Ona Martha’dan ve Bette’in isimliğinden bahsetmek istiyorum. En iyisi hiç bahsetmemek. Özellikle de kendi gözlerimle görmediğim için. Her neyse, istediğim son şey bütün olayı yeniden yaşamak. Bu haliyle de yeterince kötü hissediyorum zaten.

“Merhaba Patsy,” diyerek tuhaf bir şekilde selamlıyorum onu. Başka nasıl selamlayabilirdim ki? Kedisini öldürdüğümü düşünüyor.

Başında yine yünlü bir şapka var. Bu kez parlak renkli bir örme çiçeği olan koyu mavi bir şapka. Beni adam yerine koymayıp bakış-

larını Alex'e çeviriyor. "Ona sadece arkadaşlarımdan bana Patsy diye seslendiğini söyler misin? Bana Bayan Hawkens diye hitap etsin. Benimle konuşmasına izin vereceğimden değil tabii." Burnundan soluyarak bitiriyor lafını. Davis bundan rahatsız olup mırlıyor. Patsy kulaklarının arkasını okşayıp rahatlatıyor onu. "Endişelenme bir tane. Bizi yasa boğan biricik Bette'mizi aldığı gibi seni de almasına izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor ona.

Tuhaf hissettiğimi biliyorum ama bu durum gerçekten de tuhaf. Beni kabul etmeyi reddeden birinin evindeyim. Tıbbi yardıma ihtiyacı olan sanki Alex'miş gibi iki yana bakıyorum. Mahcup görünme nezaketini gösteriyor. "Patsy Teyze'ye Bette'yi incitmediğini söyledim..." Yaşlı kadın burnundan soluyor. "Neymiş efendim, sen asla öyle bir şey yapmazmışsın." Yine burnundan soluyor. Bu kez daha gürültülü bir şekilde. "Ben seninle konuştuktan sonra sana yardımcı olabilecek bir şeyler anlatmaya karar verebilirmiş," diyor Alex.

Hemen atlayıp komşuma doğrudan soruyorum: "Geçen gün bana söyleyeceğin şey mi? Hani şöyle geldiğimde..." İkinci cümlemin Bette ile ilgili olduğunu fark edince sesim alçalıyor. *O konuya girme.*

Patsy ırkılıyor. Şüphesiz kollarımda taşıdığım zavallı kedisinin fularıma sarılı cansız bedeni geliyor gözünün önüne. "Bu şahsa benimle konuşmamasını hatırlatır mısın?"

Kendime engel olamıyorum. Bu durum gittikçe sinirlendirmeye başlıyor beni. Öğrenmek istediğim şeyi neden söylemiyor ki bana? Bıktım artık bu kedi fare oyunundan. Kedi ve fare mi? Lanet olsun. Hayatımın sonuna kadar yeter bana bu kedi ve fare meselesi. Yanına gidip yünlü şapkasına yapışmak ve bana bildiği her şeyi anlatana kadar sarsmak geliyor içimden onu. Ellerimi yumruk yapıyorum iki yanımda.

Sakin ol. Bu birini bayıltana kadar yumruklama isteği de nereden geliyor şimdi? Evet, sorunlu bir insan olabilirim ama yaşlı kadınlara şiddet uygulamak gibi bir huyum yoktur benim. Kimseye şiddet uygulamam.

O piti piti,

Karamela sepeti...

Şimdi daha iyiyim.

Alex ile konuşuyorum: "Bayan Hawkens'a bana anlatabileceği her şey için ona minnettar olacağımı söyle lütfen."

Davis'i sıkı sıkı tutan Patsy ayağa kalkıyor. "Alex, bu şahısla konuşman bitince gelip bahçeden al beni. Ona bildiklerimi anlatıp anlatmayacağıma o zaman karar vereceğim."

Patsy yanımdan geçerken burnunu tutuyor. Şeytani varlığını defetmek için istavroz çıkarmamasına şaşırıyorum.

"Bir şeyler yemen lazımmış gibi görünüyorsun," diyor Alex.

Bu sabah bir şey yediğimi hatırlamıyorum. Aç olmam lazım ama aç değilim. Hiç de doğal olmayan bir şekilde bitkinlikle enerji doluluk arasında gidip geliyorum. Aklımın bir köşesine bir hatırlatma yazıyorum.

Kendine not: Bir şey yememek tetikleyici bir şey. Hemen bir şeyler ye.

"Alex, bana ne bulduğunu söyle." Umudum sesimden belli oluyor. Lütfen bulduğu şey işime yarasın.

Bel vermiş kanepeye oturuyoruz. Yaslanma yerinde el örgüsü bir örtü var. Üzerindeki çiçekler Patsy'nin şapkalarındakilere uyuyor. Şimdi anlaşıldı. Patsy örgü örüyor. Odada şiş ya da yün yok.

Onu gürül gürül yanan şöminenin yanındaki koltuğuna oturmuş ve sıcaktan mayışmış kedileri ayaklarının yanına kıvrılmış bir vaziyette örgü örerken hayal ediyorum. Benim küçük halim de bu odanın ikizinde, yani bitişiğinde, ateşin yanında oturmuş mudur?

Alex sırt çantasını pat diye kucığına koyup güzelce yerleşiyor. Ben kaygılı bir şekilde kanepenin kenarına iliştiriyorum. Telefonunu çıkarıp bir şeyler yapıyor. Sonra da ekrandakini bana göstermek için biraz kenara kayıyor. Neye baktığımı hemen anlamıyorum.

Alnımı kırıştırdığımı görüp beni aydınlatıyor. "Bu evin milenyumun başında işlenmiş elektronik kaydının fotoğrafı. 2000 yılında." Normalde benimle bir çocukla konuşuyormuş gibi konuştuğu için ona kızardım. Milenyumun hangi yıl olduğunu ben de biliyorum herhalde. Yine de kızmıyorum. Bulduklarını bir an önce anlatmasını istiyorum.

"Nasıl buldun bunu?"

Ağzını bükerek gülüyor bana. "Biz avukatların da kendi yöntemleri var diyelim." Telefona dönüyor. "2000 yılına kadar elektronik kayıttaki isimler John Peters ve karısının isimleri."

John Peters. Hafızamı zorluyorum. Hiçbir şey yok. İsim bende hiçbir şey çağrıştırmıyor. İsmi John olan kimseyi tanımıyorum bile.

Alex başka bir fotoğraf gösteriyor. "Bu da 2001 yılındaki nüfus sayımının kopyası. Bu önemli bir belgeydi çünkü ilk nüfus sayımının yapıldığı 1801 yılından sonraki iki yüz yılı kapsıyor."

Başka zaman olsa tarih dersi almaya itiraz etmezdim. Rahatsızlığım yüzümden belli oluyor ki Alex özür diler gibi kaşlarını kaldırıp devam ediyor.

Parmağıyla bir şeyi gösteriyor: "Bu ev halkını gösteriyor. Burada yazılı olan tek isim Martha Palmer."

"Bu bizim Martha..." Gerilerek doğruluyorum. "John Peters ve karısına ne olmuş peki?"

"Görünen o ki gitmişler. Yazının ikinci bölümünü hatırlıyor musun? Karısının çocukları da alıp onu terk etmesinden bahsediyordu."

Sabırsızlanıyorum. "Nereye gitmiş olabilirler?" Birden ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyorum.

Alex telaşla telefonu bırakıp kasıtlı olarak arkamdan geliyor. Ben hole giremeden elini uzatıp beni geri çekiyor. "Nereye gidiyorsun?"

Abartılı atıklık bu kez kararlılıkla geri dönüyor. Kelimeler dişlerimin arasından gıcırdayarak çıkıyor: "Gidip Patsy'ye yan evde yaşayan aile ilgili ne bildiğini soracağım..."

“Olmaz!” diyerek çıkışıyor bana. Daha sakın ve alçak bir ses tonuyla devam etmeden önce bir nefes alıyor. “Patsy Teyze’yi bana bırak sen. Şimdi yanına gidersen Davis’i sana fırlatması çok muhtemel.” Yakından inceliyor beni. Kendimi rahatsız edici bir şekilde çıplak hissediyorum. “Senin heyheylerin üstünde galiba. Kendin gibi değilsin.” “Yine” diye eklemesine gerek yok.

Çirkinleştğini görmek için yüzüme bakmama gerek yok. “Nasıl hissetmemi istersin Alex? Tabii ki kontrolümü kaybetmiş gibi hissediyorum. Bütün hayatının bir yalandan ibaret olduğunu düşünseydin –parmağımın göğsünü dürtüyorum– sen nasıl hissederdin? Anneni az önce görmeye gitmiş olsaydın ve onun senden bir şey sakladığını bilseydin?”

Ciğerlerimin pompaladığı hava kesik kesik geliyor. Yanağım seğiriyor.

Alex parmaklarını gevşetiyor. “Hadi oturalım çünkü başka ilginç şeyler de buldum.”

Beni geri götürmesine izin veriyorum. Telefonunu tekrar alırken aramızda gergin bir sessizlik oluyor.

“Bu da arazinin kaydı.” Bana başka bir belge gösteriyor. “Gördüğün gibi arazi şimdi MP isimli bir şirket adına kayıtlı. Bunun Martha Palmer’ın kısaltması olduğunu tahmin ediyorum. Şimdiki ev sahibinin yani. Aynı yıla, 2001’e ait.”

“Ev on altı yıldır onun yani.”

Alex tereddüt ederek telefonu bırakıyor. “Öyle olmalıydı. 2011 nüfus sayımı o seneye kadar kocası Jack’in de orada yaşadığını gösteriyor. İşin tuhaf yanı şu ki evin önceki sahibi olan John Peters’in da o evde yaşadığını gösteriyor bu kayıtlar.”

Beynim duruyor. “Anlamadım.”

Alex omzunu silkiyor. “Ben de anlamadım.” Uzun bir iç çekiyor. “Evin 2001’de satılmasının sebebi ailesinin onu terk etmesiydi belki de. John Peters ve karısı boşanıp kendi hayatlarına devam etmişlerdir.”

Belli bir mantığa oturtmak niyetiyle durumu çaresizce analiz etmeye çalışıyorum.

Ondan çok kendim anlayayım diye tane tane konuşuyorum: "John Peters karısı ve çocuklarıyla birlikte bir eve sahip. Sonra evi Martha'ya satıyor. Sonra aradan yıllar geçiyor ve Jack artık onunla bu evde yaşıyor. John Peters da öyle. Oraya neden geri dönmüş olsun ki?"

"Avukatlık mesleğinde öğrendiğim bir şey varsa o da insanların tuhaf yaşamlar sürdüğü. Martha'dan bir oda kiralayabileceğini bildiği için geri dönmüş olabilir mi? İyi de Martha onun orada kaldığını gizlemeye çalışıyorduyorsa nüfus sayımında neden onun ismini de kaydettirdi o zaman?"

"Ben size sebebini söyleyeyim," diyor başka bir ses bize katılarak. Omzumuzun üzerinden bakınca Patsy'yi eşikte görüyoruz. Kedisi olmadan. "O zamanlar yan evdeki o şeytanla ve müridiyle hâlâ konuşuyordum. Bir gün elindeki nüfus kaydını postalamak üzereyken postanede karşılaştım onunla. Bayan Pisliğin çok meşgul olduğu için bu işi ona bıraktığını söyledi bana. John'un ismini ekleyen o herif olmalı. Belki de öyle bir şey yapmaması gerektiğinin farkında değildi. Kabul etmek gerekir ki benim ayak başparmağım bile o çocuktan daha akıllıdır."

"Sen John Peters ve ailesini tanıyor muydun?"

Gözlerini kısıyor. Ben-seninle-konuşmuyorum demeye hazırlandığı belli. Vücut ısım yükselmeye başlıyor.

Ama beni şaşırtıyor: "Tanıyordum. Hoş bir aileydiler. Adam çocuklarını ve karısını severdi."

"Neden evi terk ettiler?"

Başını iki yana sallıyor üzgün gözlerle. "Keşke bilsem." Ses tonu hafiften geriliyor yine. "O odada senden önce kalan adamın kim olduğunu sormuştun bana. John'du o. Sana daha önce söylemememin sebebi emin olmamamdı. Sana söyleyeceğim şey onu neredeyse hiç

görmediğim. Çok nadir çıkardı dışarı. Misafir odalarına göz atardım ara sıra... Onu orada da hiç görmedim. Bahçede de bir kez gördüm. Bazen o odada günlerce ve yıllarca bir başına yaşadığını, kimsesinin olmadığını, konuşacak kimsesinin de olmadığını düşünürdüm.”

Davis’in miyavlaması dikkatini dağıtıyor. “Davis’in akşam yemeği saati gelmiş bile.”

Telaşla çıkıyor odadan ama aslında kaçtığını biliyorum ben. Geçmişe dönmek gözlerini yaşartmıştı. Yoksa başka bir sır daha mı saklıyordu? Bette’in öldüğü gün Jack polis çağırmaktan bahsettiğinde ondan korkmasıyla alakalı bir sır olabilir miydi mesela?

“John Peters hakkında bilmen gereken bir şey daha var.”

Alex’in bu önemli cümlesi arkama dönmeme sebep oluyor. “Nedir?” Yanına gidiyorum.

“Ailesinin orijinal soyadı Peters değil Petrov. Peter ismiyle ilintili çok rastlandık bir Rus soyadı bu. Belki de ailesi buraya göç ettiğinde İngiliz gibi görünmek istemiştir. Bu yüzden de soyadlarını Peters yapmışlardır.”

Sonunda! Aydınlanma ânı. “Sen şimdi...?”

“Diyorum ki intihar mektubunu ve duvardaki yazıları yazan adam muhtemelen bir zamanlar o evin sahibi olan John Peters. Pat-sy de az önce bunu doğruladı zaten.”

Alex’i elinden tuttuğum gibi hole sürüklüyorum. Telaşlanıyor. “Ne yapıyorsun?”

Hayretler içinde bakıyorum ona. “Odama gidiyoruz tabii ki. Yazının geri kalanını bulmaya. Sen de benim için çeviri yapacaksın.”

Elini hızla geri çekiyor. Gerçekten de çok ama çok kızmış görünüyor. “Sakinleşmen lazım.”

Hâlâ anlamıyor mu? Bu bulmacayı çözmemiz lazım. Neden yerinden kıpırdamadığını anlamayarak deliriyorum. Yine pusulayı şaşırtıyorum. Başım omuzlarımdan aşağı düşüyormuş gibi hissediyorum.

“Bana sakın ol falan deme!” diye bağıyorum. Öfkeden kudurmuş vaziyetteyim. “Biz kadınlar erkeklerin bize sürekli sakın ol demesinden bıktık artık. Sen duygularından korkuyor olabilirsin. Ben korkmuyorum. Bilmem gereken tek şey şu: Bana yardım etmeye hazır mısınız?”

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. En az benim kadar inatçı. “İnan bana sana yardım edebilirim ama midene bir şeyler girdikten, uyuduktan ve...”

“Biliyor musun Alex? Sana ihtiyacım yok. Bundan sonra benden uzak dur.”

Alex ağzını açıp tek bir kelime edemeden çıkıyorum oradan.

Bu iş bir saniye bile bekleyemez. Odamı yerle bir etmem gerekse bile John Peters’ın hikâyesindeki eksik kısmı bulacağım.

John Peters. John Peters. John Peters.

Delice bir kararlılıkla eve girerken John Peters ismi kafamın içinde dolanıyor. Alex’e hiç de ihtiyacım yok. John’un yazısının geri kalanını kendim bulacağım. Yıllardır kendi başıma araştırmıyor muyum zaten? Bunun saçma bir şey olduğu ve duvarda başka yazıların olmadığı düşüncesini reddediyorum. Eksik bir bölüm –belki de bölümler– var. Olduğunu biliyorum.

O tuhaf duygu kayboluyor. Neredeyse tamamen geri kazanıyorum kontrolümü. Bir türlü kurtulamadığım bir bitkinlik var üzerimde. Merdivenlerden çıkarken trabzana tutunuyorum. Şansım yaver gidiyor. Ev sahiplerim ortalarda görünmüyor.

Erken karar vermişim çünkü birinci katın sahanlığında Jack ile karşılaşıyorum. Perişan görünüyor. Üstü başı kir pas içinde. Muhtemelen şu riskli işle haşır neşir olmuş. Ama saç topuzu balonun güzeli gibi hiç bozulmamış.

Yaklaşıp “Seninle konuşmam lazım,” diyor bana. Buram buram terebentin kokuyor.

“Üzgünüm ama bu sonraya kalmak zorunda. Acelem var.”

Sürtünerek yanından geçerken “Lisa!” diye seslenişini duymazdan geliyorum. Ne derdi olduğuyla ilgilenecek durumda değilim. Neyse ki odama çıkan merdivenlere giderken peşimden gelmiyor.

John Peters. John Peters. John Peters.

Kafamdaki isim gittikçe daha yüksek bir sesle çınlıyor kulaklarımda. Ayaklarım hızlanıyor. Sahanlığa geliyorum. Odamın kapısına dönüyorum. Bulabileceğim şeyle ilgili beklentim o kadar yüksek ki kontrolümü tekrar yitirebileceğimden korkuyorum. Nefes alıp verişlerimi düzenli bir hale getiriyorum.

O piti piti.

Hazırım. Umarım John da hazırdır.

Kapıya geliyorum. Açıyorum.

İnanılmaz bir şokla ayak topuklarımda üzerinde geriye doğru sendeliyorum. Şaşkınlık ve öfke dolu bir korku var içimde.

Odam baştan ayağa siyaha boyanmış.

Yirmi Yedi

Duvarlar, yerler, tavan, çatı penceresi, pencere çerçevesi...

Hayır! Hayır! Hayır! Duvarlar da. Şuursuzca hareket ediyorum. Sonra tek hatırladığım şey duvar kâğıdını bulmak için kıvrılmış parmaklarımla duvarı kazıdığım. Parmak uçlarım duvar kâğıdı yerine sert ve soğuk tuğlalara çarpıyor. Duvar kâğıdı falan yok. Bordür kâğıdı da gitmiş. Bu gerçek olamaz. Böyle bir şey olmuyor şu anda. Ya yine çılgın bir rüyanın ortasındayım ya da uyanık uyuyorum. Deli gibi nefes alıp verişlerimi hafifletmeye çalışırken gözkapaklarım hızla kapanıyor.

O piti piti.

Tekerlemeyi söylerken bocalıyorum. Tekrar deniyorum.

O piti piti.

Gözlerim pat diye açılıyor. Tanrım, gerçek bu! Çaresizce odanın içinde dört dönerken titreyen ellerim titreyen dudaklarıma gidiyor. Pencerenin yanındaki duvar siyah... siyah. Siyah. Siyah. Uçsuz bucaksız parlak bir simsiyahlık.

John'un yazıları gitmiş. Bildiğin gitmiş.

Üzüntüden öyle paramparça oluyorum ki ufalanıp korkunç bir şekilde siyaha boyanmış zemine döküleceğim neredeyse.

Feryat ederek bana en yakın duvara vuruyorum ellerimi. Boyayı kazımaya çalışıyorum. Kazı. Kazı. Kazı. Boya çıkmıyor. Hemen kurumuş. Sanki kanlar içinde kaldıklarını görmeyi umarak şaşkınlık içinde bakıyorum avuç içlerime.

Oda kadar karanlık olan öfke beni bitiriyor. O kenevir yetiştiricisi bu işten yakasını sıyracağını düşünüyorsa başka bir gezegende yaşıyor demektir. Odadan fırtına gibi çıkıp aşağı iniyorum ve Jack'i mutfakta ılık çalarak kendine çay yaparken buluyorum.

"Buna nasıl cüret edersin!" diye bağıriyorum ona avazım çıktığı kadar.

Yüzünde yine o iğrenç ve sinsi gülümsemesi var. "Burnunu havaya dikip merdivenlerden çıkmadan önce sana odanın dekore edildiğini söylemeye çalışıyordum."

"Dekore mi edildi?" diye bağıriyorum. Bağırmağa devam etmeye de niyetliyim: "*Benim* odama girip herhangi bir şeyi değiştirme hakkını kim verdi sana? Buna hakkın yok."

Birden ciddileşiyor. "Hak mı? Bir defa o oda *bizim* evimizdeki *bizim* odamız. İkincisi, kontratı doğru düzgün okursan orada kabak gibi görünen bir madde var. Ev sahibi istediği yüzeysel değişikliği yapabilir diyor o maddede."

Bu konuda beni alt ediyor. Kendime kızıyorum. "O boyayı bir şekilde yok etmeni istiyorum. Nasıl yapacağın umurumda değil. Sadece yap."

Kupasını alıp çayından yudumluyor. "Yapamam tatlım." Sırıltma cesaretini buluyor kendinde. "Tavan penceresini tamir ettiğime sevinirsin diye düşünmüştüm. Martha'ya birkaç gün sonra da yapsak olur dedim ama o aradan çıkar gitsin dedi."

Birden taş gibi hareketsiz kalıyorum. "Bunu yapmanı Martha mı söyledi sana?"

Bana gözlerini kısarak bakarken çayından büyük bir yudum alıyor. "Senin derdin ne? Tavan penceresi tamir edildi. Buraya taşındığından beri bunu yapmam için başımın etini yemiyor muydun sen?" Çenesini kibirli bir edayla yukarı kaldırıyor. "Hoşuna gitmediyse ne yapabileceğini biliyorsun."

Tam söylenmeye başlayacakken susuyorum. Bu geri zekâlıya yaşıatma o zevki.

Onu kibarlığımla öldürmeye karar veriyorum. En neşeli ve en canlı halimle “Tamı tamına altı ay boyunca buradayım. Eminim alırsın,” diyorum.

Ayak topuklarımın üzerinde dönüp çıkıyorum mutfaktan. Merdivenlerden çıkarken aklımda tek bir isim var. Bu kez John Peters değil. Martha Palmer.

Kocasına odamı siyaha boyatma talimatını vermesinin tek bir sebebi var: benden kurtulmak. Fare, kurt sinekleri, Bette... Hepsi de Martha’nın işi. Zavallı kedinin isimliğini sanki bir onur madalyasıymış gibi boynuna takıyor bir de. Seri katiller de böyle yapmaz mı? Bu evde ipler onun elinde. Film yıldızlarına yaraşan oyunculuğunu alkışlamam lazım. Zavallı sömürülen eşi oynayarak kandırdı beni. Muhteşem bir “Biz kadınlar dayanışma içinde olmalıyız” icraatı sergiledi gerçekten.

Martha’da soğukluk ve hesapçılık görüyorum. Bu da beni korkutuyor.

O akşam odamdan çıkmıyorum. Yemek yemiyorum. Bir şey içmiyorum. Amy şarkısı da yok. Siyah duvarlar odamı daha küçük gösteriyor. Siyahı genellikle severim. Farklı tonları vardır ama çok insan fark etmez bunu. Her yerimi çevreleyen bu siyah boğuyor beni. Benim ümitsizliğim kadar dipsiz.

“Martha bunu sana da yaptı mı John?” diye soruyorum odaya yataкта uzanırken. “Bu yüzden mi canına kıydın? Seni evden atmak istediği için mi?”

Hayır. John’un bu dünyaya veda etmesine ne sebep olduysa bunun kedi katili manyak Martha ile hiçbir ilgisinin olmadığına inanıyorum. Yazdıkları onu hızla uçurumdan aşağı iten çok daha derin, çok daha acı verici bir şeyi açıkça ortaya koyuyor. Neydi acaba?

Artık bunu hiç öğrenemeyebilirim çünkü yazdıkları, yani hikâyesi yok oldu.

Yirmi Sekiz

Ertesi sabah ön kapının gürültüyle çalınması beni uykumdan uandırıyor. Umutsuzca duvarlara bakıyorum. Bir zamanlar boş olan bir odayı cehenneme açılan bir tünele çevirerek biraz daha içeri doğru gelmiş gibi görünüyor bu duvarlar. John Peters bu odayla ilgili böyle mi hissetmişti? Dünyada bir cehennem gibi mi?

Anormal bir şekilde kurumuş dudaklarımı ıslatmaya can atarak su şişeme uzanıyorum. Cansız elimin hareketleriyle kapağı açıp şişeyi dudaklarıma eğiyorum.

Alt katı ayağa kaldıran öfkeli bağırışı duyunca su içmeyi bırakıyorum.

“Kızım nerede? Ona ne yaptınız?”

Babamın sesi bu. Ne olduğunu idrak etmem birkaç saniyemi alıyor. Burada ne işi var onun? Ayrıca beni nasıl buldu?

Kendimi yataktan güçlükle kaldırırken Jack’in cevap verdiğini duyuyorum: “Neyden bahsettiğini bilmiyorum ahbap. Defol git buradan. Dua et iyi bir insanım ben. Özel mülke girmiş durumdasın. Hey, sen nereye gittiğini sanıyorsun?”

Eşikte bir dalaşma varmış gibi geliyor bana. Düşe kalka kapıya doğru ilerlerken bulanık zihnim duvarlar sanki daha da içeri çekilmiş gibi gösteriyor bana. Ayaklarımda sabit duramıyorum.

Kafamı toplamak için başımı iki yana sallıyorum. Babamın beni böyle görürse neler söyleyeceğini tahmin bile edemezsiniz. Merdivenlerden aşağı iniyorum. İnmekten çok kayıyormuşum gibi geliyor bana. Merdivenlerin başına geldiğimde topuklarımla fren yapıp duruyorum. Tekerlemeyi söyleyip nefes alıyorum:

O piti piti,

Karamela sepeti.

Alt kattan gelen sesler yükseliyor.

Tekerleme söylemeye zaman yok. Alt kata inmem lazım. Hemen şimdi. Hole geldiğimde evin kalbi olan kilimin üstünde duruyorum. Karşımda oynanan sahne telaşlandırıyor beni. Babam ev sahibini aşabilmek için bağırarak dalıyor ona ama Jack bana mısın demediği gibi geriye itiyor babamı.

Babam Jack'in omzunun üzerinden beni gördüğünde bağırıyor: "Eşyalarını topla. Buradan gidiyorsun. Seni eve götürüyoruz."

Tek bir kelime edemeyecek kadar afallamış durumdayım. Martha geliyor. Kocasının arkasında durmak için yanımdan süzülerek geçiyor. "Sen de kimsin?"

"Lisa'nın babasıyım. Kızımı almama izin vermezseniz polisi arayacağım."

Martha baştan ayağa süzüyor babamı. Sakin bir ses tonu ile konuşuyor: "Asıl sen benim eşliğimden çekilmezsen *ben* polisi arayacağım."

Babam bir kez daha Jack'i kenara itip eve girme girişiminde bulunuyor ve bir kez daha başarısız oluyor.

Delirmiş vaziyette. "Kızımı almadan hiçbir yere gitmiyorum."

Martha arkasına dönüp tuhaf bir bakış atıyor bana. "Bu adamı tanıyor musun?"

Hani ergenlik yıllarınızda anne ve babanızdan utanırsınız ya. İşte öyle utaniyorum babamdan. "O benim babam."

Martha gayet açık bir şekilde “Pekâlâ, bu meseleyi dışarıda çözseniz iyi olur. Ayrıca hatırlatmak isterim ki annenle baban ancak önceden haber verdikleri takdirde ziyaret edebilirler seni,” diyor.

Jack’in yanından başım önde geçip dışarı çıkıyorum. Kapı çekiliyor ama tamamen kapatılmıyor. Jack ve Martha’nın kapının arkasında dikilip konuştuklarımıza keyifle kulak misafiri olduklarından eminim. Babam beni kolumdan tutup evin giriş yoluna park ettiği arabasına doğru sürükleyince çığlık atıyorum. Arabanın yolcu koltuğunda annem oturuyor. Yüzünde klasik ebeveyn endişesi var.

“Neler oluyor burada kızım?” Parmaklarıyla beni dürtüp hâlâ bağılıyor babam. Babamın asla ama asla şiddet eğilimi olmamıştır. “Bu insanlar seni incitti mi? Senin ne işin var burada?”

Söyleyecek söz bulamıyorum. İnşaat ustasının işaretlediği bu eve geldiğimde olabileceklere dair aklımda birkaç ihtimal vardı ama annemle babamın beni burada bulabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Hem sakın hem de özel hayatıma müdahale ettikleri için kızgın görünmeye çalışıyorum ama bunu beceremediğimin farkındayım. “Burada bir oda kiraladım. Hepsi bu. İşyerime daha yakın. Şimdi lütfen gidin buradan.”

“Yalan söyleme!”

Yanağımda bir acı hissediyorum. Babamın bana tokat attığını fark edinceye kadar ne olduğunu anlamıyorum. Daha önce ne annem ne de babam vurmuştu bana. Bunun olduğuna inanamıyorum. Babamın yüzü korku ve nefretten kırıışmış. Hayatım boyunca ilk kez gerçekten de korkuyorum ondan. Aynı sırada arabadan üzüntülü bir bağırış geliyor. Yolcu kapısı hızla açılıyor. Annem kendini arabadan dışarı atıp bizi ayırmaya çalışıyor.

Ağlıyor. “Edward! Edward! Ne yapıyorsun. Vurma ona.”

Babam birkaç adım geriliyor. Geceleri yatarken benim de hissettiğim gibi paramparça olmuş gibi görünüyor.

“Özür dilerim Lisa. Biliyorsun seni asla incitmek istemem.” Sesi kontrollü bir şekilde alçalıyor ama herhangi bir bağırmadan çok daha sert: “Bin arabaya. Ben gidip eşyalarını toplarım.” Hemen eve yöneliyor bile.

“Sakin öyle bir şey yapayım deme!”

Arkasından gitmeye yelteniyorum ama annem kolumdan tutup çekiyor beni. Kısa bir süre mücadele ediyoruz ama annem şaşırtıcı derecede güçlü. Ben de şaşırtıcı derecede güçsüzüm. Kaçamıyorum.

Kolumu kıvrıp beni kendine döndürüyor. “Lisa, hayatım. Neler oluyor? Senin bu evde ne işin var? Neden kendi evinde yaşamıyorsun artık?”

İşyerine daha yakın bir yere taşınmak istediğim hikâyesini anlatmak üzereyim ona ama bunu yapmaya içim elvermiyor. O kadar üzgün ki.

“Sen iyi değilsin Lisa. Berbat görünüyorsun benim güzel meleğim. Hemen şimdi bizimle gelmen lazım.”

Babam kapıya saldırıyor. Martha ve Jack’in onu durdurmaya çalışmamasına şaşıyorum. Konuşmuyorlar. Babamın bana vurduğunu gördüler ve müdahale etmek istemiyorlar belki de. Ya da belki mahkemelerle falan uğraşmadan benden kurtulmak için bunun mükemmel bir fırsat olduğunu düşünüyorlar. Onlar için ne büyük bir şans.

Babam basamakları ikişer ikişer çıkıp odama dalıyor.

“Lisa? Beni dinliyor musun?” Annem tekrar dikkatimi kendine çekiyor. “Yemek yiyip uyuyormuş gibi görünmüyorsun.” Gözleri yaşlı. Israrcı. Kollarını bana doluyor.

Ona yaslanıyorum. Birden dermanım kalmıyor. Çok yorgunum. Parkta bir yerlere uzanıp uyumayı isteten türden bir bitkinlik var üzerimde.

Uyku. Uyku. Uyku.

Onlarla gideceğimi söylemek çok daha kolay görünüyor. Bu eve ve muhtemelen bana hiç de iyi gelmeyecek sırlarına elveda demek. Beni yavaş yavaş yok eden bu takibi bırakmak.

Kedi katili ile kenevir yetiştiricisi dışarı çıkmış boş gözlerle beni ve annemi izliyorlar şimdi de. Babam elinde içinden eşyalarımın fıskırdığı bir spor çantasıyla dışarı fırlıyor. Hava soğuk değil ama titriyorum. Babam çantayı arabanın bagajına atıp koluma yapışıyor. Beni arka koltuğa yerleştirmesine izin veriyorum. Sürücü koltuğuna oturduğunda rahatlamış görünerek birkaç saniye boyunca başını arkaya yatırıyor. Marşa basıyor ve yola koyuluyoruz.

Bir anlığına da olsa ben de babam gibi rahatlamış hissediyorum ama sonra arabanın dikiz aynasından arkaya bakıyorum. Hâlâ dışarıda duran Martha ve Jack'e değil ama eve. Sırlarını hem dünyadan hem de benden saklayan büyük pencerelerine. Her baktığımda daha karanlık ve daha tehlikeli görünen duvarlarına. İnşaat ustasının işareti aynı. Geçmişimi bulmak için kullandığım mihenk taşım.

Hafızamın ve ruhumun derinliklerinde evinden uzaklaştırılan o beş yaşındaki kız çocuğuyum yine. Ne yapıyorum ben? Gidemem. Şimdi olmaz. Ne kadar bitkin, ne kadar ezilmiş ve ne kadar korkmuş hissetsem de kalıp bu işi bitirmeliyim.

Bunu yapmazsam devam edemem. O yol votkaya, haplara ve şeye çıkar...

Kapının koluyla cebelleşiyorum. Annem çılgık atıp hareket eden arabadan çıkmamam için tutuyor beni. Babam omzunun üzerinden bağırarak bir şeyler söylüyor ama ne söylediğini duyamıyorum. Caddeye çıkmadan önce araba sarsılıp yön değiştiriyor.

Annemin kollarından kurtulup arabadan dışarı atıyorum kendimi. Eve yöneliyorum. Taşların ve çimenlerin üzerine düşüyorum. Soğuk ve nemli. Kurtuluşa ermeye çalışan bir hacı gibi düşe kalka ön kapıya doğru ilerliyorum. Annemin ağlaması kesilmiyor.

Başımı kaldırıp bakıyorum. Babam başımda duruyor. Beni sü-rüklemeye çalışmıyor. Bunun yerine eşyalarımın olduğu çantayı yanıma bırakıyor.

Sesi sakın: "Pekâlâ Lisa. Nasıl istersen öyle yap. Seni kurtarmak için başka seçeneklerimiz de var. Bunu unutma." Gitmek için dönüyor ama sonra "Bunu sadece seni sevdiğimiz için yapıyoruz. Biliyorsun değil mi?" diye ekliyor.

Konuşup onu rahatlatmak istiyorum ama ağzımı oynatamıyorum. Babam arabaya dönerken ayakları çakıl taşlarını gürültüyle eziyor. Arabanın kapısının çarpması onun gerçek duygularını gösteriyor. Sevgili annem ve babam arabalarıyla uzaklaşıyorlar. Acı çekiyorum. Onlara bu kadar yürek sızlatan bir acı çektiğim için acı çekiyorum. Ama bana doğruyu söyleseler bütün bunlar son bulur.

Muhteşem bir sessizlik var. Şimdi. Kuşlar ötüyor. Berrak mavi gökyüzünü seyredip gamsız yaz havasını içime çekerek burada son-
suza dek yaşayabilirim. Ayağa kalkmak istiyorum ama kalkabilecekmiş gibi hissetmiyorum. Orada ne kadar uzandığımı bilmiyorum. Biri tepeme dikilene kadar muhtemelen bir ya da iki dakika boyunca öyle kalmışımdır. Martha bu. Jack ortalıkta görünmüyor. Tanıdık bir gülümseme var yüzünde. "Sen tam bir savaşçısın Lisa. Hakkını vermem lazım vermesine de yanlış şeyler için savaşıyorsun. Anne ve babanla gitmeliydin. Futbol holiganları gibi gelip eve dalmak yerine buraya geleceklerini önceden haber verselerdi onlara yardım ederdim."

"Onun için mi...?" Odamı siyaha boyatması konusunda onunla zıt düşmemek için kendimi tutuyorum. Bu onu kıskırtıp bana yaptığı hainliklerin dozajını artırmasına sebep olabilir.

Martha başını arkaya öyle bir atıyor ki güneş onun dostu olmaktadır çıkıyor. Bütün çizgileri, bütün kırıksıklıkları ve makyaj katmanları ortaya çıkıyor. "Onun için ne?"

"Onun için mi içeri aldın onları?" Yalanı çabuk buluyorum.

Ayağa kalkmam için elini uzatıyor ama tutmuyorum o eli. Kendi kendime ayağa kalkmaya çalışıyorum. Martha omuz silkip eve giriyor. Titreyen parmaklarımla çantamı alıp iki adım ötedeki eve yürüyorum. Gözlerim inşaat ustasının işaretindeki özel anahtara kenetli.

Aklım başka bir şeyde gerçi.

Annemle babamın bu evde yaşadığını öğrenmesinin tek bir yolu var.

Ertesi gün kafamda çılgınca bir amaçla Doktor Wilson'ın ofisine koşar adım yürürken sıcak olması gereken yaz esintisi tenime delen buz kırıkları kadar soğuk geliyor bana. Bu meseleyi halletmeye kararlıyım. Beni annemle babama ispiyonladı. Nerede yaşadığımı söyledi onlara. Doktor-hasta mahremiyetinin kutsallığına ağır bir darbe bu. Ona en derin sırlarımı açtım ve o... Bunu bana nasıl yapabildi?

En azından gece iyi bir uyku çektim. Kâbussuz ve uyanık uykusuz. Belki de iyileşiyordumdur da farkında değilimdir. Tabii tabii. Beatles grubu da tekrar bir araya gelecek zaten. Sinirlerimi yatıştırmak için birkaç hap alıyorum. Hampstead'in nezih sokaklarından kendi baloncugumun içinde bacaklarım sanki başka birine aitmiş gibi geçiyorum. Doktor Wilson'ın bana yaptığını aklımdan çıkaramıyorum.

Bebek arabası iten annesinin yanında zıplayıp duran bir çocuğun tiz kıkırdamasıyla başımı çevirince görüyorum onu. Hampstead metrosundan çıkan bir kadın. Terzi işi siyah bir takım elbise giymiş. Ayakkabıları çok ince topuklu. Zarif, siyah bantlı bir hasır şapka havalı bir açıyla takılmış başına. Şık bir el çantası var. New York Moda Haftası'nda podyuma çıkacak bir manken zarafetiyle süzülüyor. Önce *Vay be! Şu kadın Martha'ya ne kadar da benziyor*, diyorum ama benim tanıdığım Martha'dan farklı bir duruşu var.

Ev sahibeminkiyle aynı zarafete sahip ama bu kadın etrafa kibir saçıyor. Başı yukarıda. Yoldan geçenlere sanki onunla Kuzey Londra sokaklarında yürüyemeyecek kadar değersizlermiş gibi göz ucuyla bakıyor. Bir dükkânın eşğinde durup bu güzellik bana-dokunma şıklığıyla süzülüp giderken vitrine bakıyormuş gibi yapıyorum.

Nefesim kesiliyor. Gerçekten de Martha bu.

Onu burada gördüğüme neden bu kadar şaşırdığımdan emin değilim. Ev sahibemin Londra'nın bu tarafına geçmesini ya da her zamankinden daha çok bir manken gibi görünmesini engelleyen bir yasa yok ama konu bu değil. Onu buraların sahibi benim dermiş gibi yürürken görmeye alışık değilim. Çoğu zaman bırak Hampstead'ı, kendi evinin sahibiymiş gibi bile görünmüyor o.

Eşikten sokağa inip onun yürüyerek uzaklaşmasını izliyorum. Ona seslenip merhaba dememem için hiçbir sebep yok. Onunla bir derdim yok. Bunu yapmak yerine onun soldaki yan sokaklardan birine dönüşünü izliyorum. Şu son birkaç haftadır gayet iyi bildiğim sokağa. O küçük sokakta mağaza yok. Ziyaret amaçlı mı gelmiş acaba?

Sonra şeyi merak ediyorum.

Hızlanıp takip ediyorum onu. Martha başka bir yan sokağa giriyor. Benim birkaç dakika önce geldiğim sokak bu. Evleri ve köşkları incelemesini izliyorum ona görünmeden. Ne... arıyor ki? Aradığı binayı bulduğunda marka çantası vücudunun yanında sabitleniyor. Martha kapıya yürüyor. Artık dikkatli olmam gerek. Eğilip park edilmiş araçların arkasından ilerleyerek takip ediyorum onu. Martha bir zilin üstündeki pirinç levhaya aşağılayarak baktığında onunla aramda yirmi metre var. Artık şüpheye yer yok. Gerçekten de birini ziyarete gelmiş.

Doktor Wilson'ı.

Zile basıyor. Cevap yok. Martha sabırsızca bir kez daha zile basıp geldiğini iyice belli etmek için parmağını beş saniye kadar zilin üstünde tutuyor. Kapı yavaşça açılıyor. Kimin açtığını göremiyorum ama kapıyı açanın şu bizim iyi doktor olduğunu düşünüyorum. Martha başını arkaya atıp sanki bir hizmetkârla konuşuyormuş gibi konuşuyor. Birkaç kelimelik bir karşılık alıyor söylediklerine ama ne olduklarını duyamıyorum. Sonra doktor kapıyı tam açıyor. Martha içeri giriyor. Kapı arkasından kapanıyor.

Doğrulup şaşkınlık içinde başımı iki yana sallıyorum. Onun bir deli doktorunu görmeye gelmesine şaşırdığımdan değil. Bunu her-

kes yapıyor. Benim görüştüğüm terapistle aynı terapist olması ihtimali nedir? Bu biraz fazla tesadüf değil mi? Peki ya ücret? Doktor Wilson pahalı bir doktor. Wilson'ı aramak için bile en az bin sterlin gider. Kanepesine oturmak için ne kadar gider işte onu hayal bile edemiyorum. Bu kadar parayı nereden buluyor? Elinden her iş gelen Jack ne o kadar becerikli ne de o kadar adam. Sürekli bir işi olmuyor hiç. Ayrıca tamir parası olmadığı için evin her yeri dökülüyor. Üstelik Martha bana benim o evde olmamın sebeplerinden birinin Jack'in ekstra paraya ihtiyacı olması olduğunu söylemişti.

Düşüncelerimin içinde öyle bir kayboluyorum ki birkaç dakika sonra Doktor Wilson'ın kapısının tekrar ardına kadar açıldığını neredeyse fark etmiyorum. O ikisi sokağa çıkıyorlar. Yine bir araba kaputunun arkasına eğiliyorum. Saklandığım yerin hemen önünden geçiyorlar.

Yanımdan geçerlerken Doktor Wilson'ın kelimelerini duyabiliyorum:

"Gelmeden önce aramalıydın. Böyle emri vakileri sevmiyorum ben." Sesi sert. Bir psikiyatrin hastasıyla konuşurken bu ses tonunu kullanmayacağı aşikâr.

Martha'nın sesi de sert: "Eminim sevmiyorsundur."

Öfkeli sesleri birbirine karışıyor. Duyma mesafemden çıktıklarında da artık duyulmaz oluyorlar. Parmak eklemlerim yumruk yaptığımı fark etmediğim ellerimin içinde sımsıkı olmuşlar. Doktor Wilson anemle babama o evde olduğumu söylediği için dünden beri sinirlerim tepemde. Şimdi de ev sahibime yanlışlıkla ya da kasten bir şeyi söylemesinden korkuyorum. Fazla odadaki kiracının o evi özellikle seçtiğini.

Belki de hastalarından biridir. Olamaz mı yani? Belki de hastalarından biridir. Olamaz mı yani, düşünceme geri dönüyorum. Kafamın içinde dolanıp duruyor bu düşünce. Doğru olmasını çok istediğim bir tekerleme gibi. Diğer ihtimale gelince... O ihtimalle uğraşamam. Martha'nın beni evden atmaya çalışmasıyla uğraşamam. Ya Jack'i ararsa? Ya eve gittiğimde eşyalarımı sokağın ortasına

yıgılmış bir vaziyette bulursam? O kadar yol kat ettim. Hiçbir şeyin gerçeği bulmamın önüne çıkmasına izin vermeyeceğim – veremem.

Yapmak zorunda olduğum bir şey var. Karşı konulmaz bir şey... Eve gidip... Ne? Kendimi odaya kapatmak mı? Martha'yı iyi doktorla beraber görmemiş gibi yapmak mı? Evet, öyle yapacağım. Mış gibi yapma konusunda ustalaştım artık.

Onları gözden kaybetmemek için yerleri eze eze sokağın aşağısına doğru hızlı adımlarla ilerliyorum. Bunu nereye kadar yapabileceğimi bilmiyorum gerçi. Aklımdan onlarla tesadüfen karşılaşmışım gibi yapıp neler olup bittiğini bildiğimi anlamalarını sağlamak geçiyor. *Bu çok aptalca. Öğrenmelerine izin vermemelisin.*

Ana caddeye çıkan yola dönerlerken gözümün ucuyla görüyorum onları. Ben de ana caddeye çıkıyorum ama yoklar. Damarlarım hücum eden adrenalini bedenimi titretiyor. Nereye kayboldu bunlar? Önüme çıkan ilk bara göz atıyorum. Yoklar. Kahvesiyle meşhur bir kafeteryaya bakıyorum sonra. Orada da yoklar. Aşırı aktif sinirlerimi yatıştırmak için dalgınlıkla bir hap alıyorum.

Düşün. Düşün. Düşün.

Geldiğim yoldan geri dönüp kafeteryayı tekrar kontrol ediyorum. İşte oradalar. Arka taraflarda bir masaya oturup kendi dünyalarına dalmışlar. İçeri girersem beni görürler. Camdan izliyorum onları. Bir insana bakarak onun hakkında çok şey söyleyebilirsiniz.

Doktor Wilson onun gözlerinin içine bakmadan dura dura konuşuyor. Martha'nın uzman eliyle boyanmış dudakları yana bükülmüş. Kızgınlık göstergesi bu. Oturduğu sandalyeden öyle bir fırlıyor ki yerimden sıçıyorum.

Martha'nın söylediği şey Doktor Wilson'ı utandırıyor ama bir şey söylemiyor. Sadece eliyle yerine oturmasını işaret ediyor. Martha tekrar oturmak yerine masadaki çantasını kapıyor. Onun yüzüne eğiliyor. Söyledikleri sadece onun kulaklarının duyması için. Ağzı o kadar hızlı oynuyor ki dudakları yüzünde gezinen kırmızı solucan-

lar gibi görünüyor. Telaşla yarım dönerek yandaki güzellik salonuna bakıyorum. *Tık, tık, tık*. Martha'nın kapıya doğru ilerleyen ayak sesleri. Narin bir turunçgil kokusu geliyor burnuma – Martha yeniden sokakta. Tamamen dönüyorum. Beni görmemesi lazım. Arkama baktığımda sokakta yüz yüze olduklarını görüyorum.

Sanırım Doktor Wilson'ın "O senin en yakın arkadaşındı güya..." dediğini duyuyorum.

Bir kamyon geçiyor. Gerisini duyamıyorum.

Tık, tık, tık. Martha gidiyor.

Doktor Wilson arkasından bağıyor: "Beni tehdit etme Martha. Sinmeyeceğim. Benim vicdanım rahat."

"Sinmeyecek misin?" Martha tekrar ona dönmüş olmalı. O ve Jack'in beni dışarı atmaya çalıştıktan sonra odama geldikleri gece Martha'nın o Hollywood yıldızı edasını getiriyorum gözümün önüne. "Zavallının tekisin sen! İnce bir dal gibi kıracağım seni."

Tekrar yürümeye başlıyor. Doktor Wilson ona karşılık vermiyor. Bir araba sesi geliyor. Araba duruyor. Kapılarından biri çabucak kapanıyor. Araba ilerlerken motoru gürlüyor. Bir taksiye bindiğini tahmin ediyorum.

Doktor Wilson uzaklaşıyor. Arkama dönmeye cesaret ediyorum. Kamburu çıkmış ve evet, omuzları titriyor. Ağlıyor mu o? Bu kez peşinden gitmiyorum.

Ben az önce neye şahit oldum, neler duydum öyle? Fazla yaklaşan bir doktor ve hastası mı? En büyük sırrımı açığa çıkaran bir adam mı? Yoksa birbirine küsen iki arkadaş mı? Caddenin orta yerinde dikilmek cevabı bulmamı sağlamayacak. Eve gidince yapılacak tek bir şey var: beklemek.

Bırak da ilk hamleyi Martha yapsın.

Yirmi Dokuz

Sanki Doktor Wilson beni zaten bekliyormuş gibi. Bugün için önceden ayarladığımız bir görüşmemiz yok. O yüzden zili çaldığımda içeri girmemi engelleyip randevu almamı tavsiye edecek kişinin sekreteri olacağını düşünüyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde kapıyı açan doktorun kendisi oluyor. Tıpkı Martha'ya da açtığı gibi. "Lisa, randevumuz mu vardı?"

Benim gelişimden ürkmüş gibi görünmüyor. Mesleğini yaparken karşılaşılacak her durumdaki her insanın kapısında belirmişliği vardır herhalde.

Beni içeri alıyor. Muayenehanesine girince ikimiz de oturuyoruz. Önerilen sandalyeye oturuyorum. Kanepeye değil.

Not defterine uzanırken "Söyleyeceklerimizin aramızda kalmasını tercih ederim. Siyah-beyaz not defterinize kaydedilmesini değil," diyorum ona. Doktor Wilson'ın eli mesleğinin güvenilir aracı üzerinde geziniyor. "Bu bir hasta ziyareti mi?"

Kaygıyla parmaklarımı uyluk kemiklerimin üzerinde esnetiyorum.

"Martha Palmer'ı nereden tanıyorsunuz?" diyerek ânında giriyorum konuya. Giriyorum kelimesinin bu seansı benim yönettiğimi anlatması gerek.

Beni hayal kırıklığına uğratmıyor: "Kimi?"

O oyunu oynuyoruz yani. Ağzının kenarlarının beyazlamasını ya da genellikle tarafsız bakan gözlerini kırıştırdığını gizleyemiyor benden. Dinlemenin ve başkalarının sorunlarını yaşamamanın onun üzerindeki olumsuz etkisini ilk kez görüyorum. Tuhaf bir şey bu. Daha çok geri-leceğimi düşünmüştüm ama gerilmek yerine sakinleştirici bir kontrol hissi var üzerimde. Sanki iyi doktor kanepede ve not alan benim.

Bakışlarım sabit. “Sizi onunla gördüm...”

“Sen beni mi izliyorsun?” Bariz bir şekilde öfkeleniyor.

“O neden buradaydı?”

Kontrolünü geri kazanıyor. Boş yüz ifadesi geri geliyor. Rahatla-yıp sandalyesine yaslanıyor. “Anladığım kadarıyla anneni görmeye gidip ona ve babana karşı ciddi suçlamalarda bulunmuşsun.”

“Hatırladığım kadarıyla da onlarla konuşmamı siz söylemişsiniz bana. Kazanın olduğu gün gerçekte neler olduğunu sormamı iste-mişsiniz.”

“Annen ne dedi peki?”

Not defterini kullanmıyor. Konuşmamızı kontrol altında tutmak için kullandığı desteğini yani. Yine de kontrolü elinde tutan kişinin kendisi olduğunu düşünmesine engel olmuyor bu. Yüksek masasın-da oturup soruları soran adam.

O kadar yanılıyor ki! “Martha ile ilgili sorumu cevaplamadınız.”

Doktor Wilson biraz düşünüyor. “İlle de öğrenmen gerekiyorsa söyleyeyim. Uzun süredir benden yardım alan hastalarımın biri. Sana bundan daha fazlasını söylersem hasta mahremiyeti kuralı-nı çiğnemiş olurum.” Gözleri kısılırken parmak uçlarından birini uyluk kemiğine arka arkaya vurmaya başlıyor. “Martha senin için önemli birine benziyor. Onu nereden tanıyorsun?”

Neredeyse bir kakhaha patlatıyorum. Yüzsüzlükte üstüne yok bu adamın. “Ne yaptığınızı biliyorum. Annemle babama ne anlat-tığınızı...”

“Onların bilmediği bir yerde yaşadığını mı? Evet, söyledim.” Öbür falan dilemiyor. Sanki beni daha iyi görmek istiyormuş gibi boynunu uzatıyor. Bakışları yumuşuyor. “Normalde böyle bir şey yapmam. Hatırlarsan baban benim kaç yıllık arkadaşım. Lisa, onlara artık nerede yaşadığını söylemesem ve senin başına bir şey gelse nasıl hissederim sence? Kendi evinde yaşadığını zannediyorlar.”

Bu sadakati yüzünden onu suçlayamam. Evi arayarak geçirdiğim o yılları, o geçmişimi onlardan sakladığımı bile bile aileme olan sadakatimle yıllardır mücadele ediyorum ben. Çocukluğumda başıma ne geldiğiyle ilgili anlattıklarına inanmayacağımı bile bile.

Doktor Wilson düşüncelerimi bölüyor: “Babana başka bir yerde yaşadığını söylediğimde senin de kolayca anlayacağın üzere çok üzüldü. Yeni adresini mi buldular?”

Başım önüme düşüyor. “Çok çirkindi çok. Bütün kirli çamaşırlarımız ortalığa döküldü. Annem bundan nefret edecek. Yine bana çocuk muamelesi yaptılar. Bilirsiniz işte. Onlara karşı gelerek yaptığım kötü şeyleri telafi edene kadar yemek yemeyeceğimi ve odamdan çıkamayacağımı söylediler.”

“Bu sana kendini nasıl hissettirdi?”

Başımı yukarı kaldırıyorum. Bakışlarım onunla karşılaşır. *Hayır, doktor. Beni tuzağa düşürmene izin vermeyeceğim.*

“John Peters. Bana onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?” Soruyu pat diye atıyorum ortaya. Martha’nın önceki kiracısından haberinin olmasını beklemiyorum ama ne demişler, istemezsen alamazsın.

Endişe yüzüne geri dönüyor. “John kim? John Peters diye birini tedavi etmediğimi tüm samimiyetimle söyleyebilirim sana.”

Doğruyu söylemediğine dair bir emare yok. Pes etmiyorum ama. “Ne anlattınız Martha’ya?”

Ağzı oynuyor ama ses çıkmıyor. Sonra “Anlamıyorum. Martha Palmer’a ne anlatmış olabilirim?” diyor. Kaşları birleşiyor.

“Size zavallı dedi.” Zavallı kelimesini kasten olabildiğince küçümseyici bir ses tonuyla söylüyorum. Bu adamın bir tepki vermesini istiyorum. Hiçbir tepki yok. Duyguları içinde donup kalmış bu adamın. “Sizi ince bir dal gibi kıracağını söyledi.”

Sanki hiçbir şey söylememişim gibi duruyor. “Sana tekrar soruyorum. Martha’ya neden bu kadar takırsın?”

Cevap vermiyorum. Yalan söyleyip söylemediğini anlamayı o kadar çok istiyorum ki sert bakışlarımla içini oyuyorum. Gözlerini, bedenini, duruşunu ve ellerini delik deşik ediyorum ama sağlığım için endişelenen bir adamdan başka bir şey göremiyorum. Peki ona inanıyor muyum? Duygular onun işi. İnsanların aldatılmayla, öfkeyle, aşkla ve daha bir sürü başka başka şeyle baş etmelerini sağlamak onun geçim kaynağı. Böyle durumlarda duygu denen şeyi ne zaman saklayacağını bilme konusunda ustalaşmıştır tabii.

Sonra bir şeyi fark ediyorum: “Nerede yaşadığımı annemle babama sizin söylediğiniz konusunda hemfikiriz değil mi?”

“Sana yalan söylemek için bir sebebim yok.”

“Evin yerini nereden biliyordunuz?”

Başı hafifçe geriye gidiyor. “Ne? Bunu bana sen söyledin Lisa. Adresi bana sen verdin.”

Tam da bu odada sırrımı açık ettiğim zamana geri sarıyorum. Söyledim mi gerçekten?

“Bana inanmıyor musun?” Beni şüphelerimle yüzleştiriyor.

“Size inanmak mı?” Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. İkisi de mümkün.

“En yakınlarıma inanmamanın benim sorunlarımın temeli olduğu düşünen siz değil misiniz?”

Hafifçe öne eğiliyor. “Hayır, öyle düşünmüyorum. İnanmadığın kişinin kendin olduğunu düşünüyorum. Gördüğün o kâbuslar beşinci doğum gününde sana ne olduğu gerçeğiyle mücadele ede-

memenin bir ürünü. John Peters ve şu Martha takıntının senin istikrarsız durumunu bir parçası olduğunu düşünüyorum. Başka ne düşünüyorum biliyor musun?”

Ayağa fırlayıp oradan hemen çıkmayı deli gibi istememe rağmen sesinin yumuşaklığının ağırlığı sandalyeye çiviliyor beni. Konuşmuyorum. Bakışlarımı onun bakışlarından kaçıramıyorum.

“Geçmişinle barışmanın tek yolu uzun süreli bir tedavi. Benim sağlayamayacağım türden bir tedavi.”

Bunu duyunca sandalyeden öyle bir fırlıyorum ki sandalye arka ayakları üzerinde havalanıyor. Önerdiği şeyin görüntüsü buz kesmeme sebep oluyor. Telaşa kapılıp öfkeden kuduruyorum. Ayakta durmakta zorlanıyorum.

O istifini bozmuyor. Sesi az öncekinden bile sakin: “Ruhsal çöküntü yaşayacaksın Lisa. Her an olabilir bu. Yaşamak üzere olduğun o ruhsal çöküntüyü defalarca gördüm ben. Bir gün yataktan kalkmadığını göreceksin. Ya da her zamanki gibi işe gidip aniden dağılacaksın. Kendini tekrar toparlayıp toparlayamayacağını bilemeden binlerce parçaya bölüneceksin. Çok geç olmadan bir an önce yardım almalısın. Sana iyi bir...”

Daha fazlasını söyleme fırsatı vermiyorum ona. Gözümde yarattığı görüntüler asla geri dönemeyeceğim bir korku hikâyesinden fırlamış görüntüler. Doğru mu söylüyor? Ruhsal çöküntü mü yaşıyorum ben?

Komodinin üzerindeki su şişesine uzanıyorum büyük bir iştahla. Suyun serinliği kuru boğazımı rahatlatırken bir şeyler yemem gerektiğinin farkındayım. Bu kadar yerle bir olmuşken nasıl yiyebilirim ki? Beynimde dalgalanan düşünceler ve yanıp sönen görüntüler en sıkı düğümlere dönüşüyor.

Martha'nın kediye öldürmesi.

Martha'nın Bette'in isimliğini ellili yaşlara uygun en güzel kokteyl elbisesiyle boynuna takması.

Martha'nın Doktor Wilson ile görüşmesi.

Kenevirler.

Bette.

Martha.

Doktor Wilson.

Babam.

Bette.

Siyah. Siyah. Siyah.

Beni rahat bırakın. Beni rahat bırakın. Beni rahat bırakın.

Ellerimle başımı sıkıp bulmacanın ıstırap dolu parçalarından kurtulmaya çalışıyorum. Hüngür hüngür ağlamak istiyorum ama bunun ne faydası olacak? Beni çok daha kötü bir duruma düşürüp kendime daha çok acımama sebep olur ancak. Kendime acımdan, kendime olan saygımı yitirmekten, kendimi değersiz hissetmekten bıktım usandım artık.

Biraz daha su içiyorum. Biraz bayatlamış ama bu evde teyit edemediğim hiçbir şeye dokunmama kuralım var. Martha'nın, kedi zehirlemeye hevesliyse beni zehirlemeye de hevesli olduğunu düşünebilir insan. Belki de bu biraz paranoyakça ama onu bu evden ahşap bir kutunun içinde taşınarak çıktığını görmekten daha mutlu edecek başka bir şey olmadığı da kesin. Elimde bir kayıt yok ama tıpkı John Peters'in bu evden çıkış şekli gibi.

Su şişesini aldığım yere koyarken şu tuhaf aşırı canlılık hissi var üzerimde. Heyecanlanıyorum. Yeni doğmuş gibi hissederek doğruluyorum yatakta. Sadece güzelliklere yer olan bir dünyaya geliyor-muşum gibi. Onları o zaman duyuyorum. Sesleri.

Jack ve Martha'nın sesine benzemiyor bu sesler. Öyle olduğunu sanmıyorum. Daha dikkatli dinliyorum. Sesler belirgin. Bir kadın ve bir çocuğun sesleri. Rüya mı görüyorum? Uyanık uykuda mıyım yine. Öyle olmadığını biliyorum. Emin olmak için gece lambasını açıyorum. Evet, oda tamamen aydınlık. Dolaplı masanın yüzeyine dokunuyorum. Sert. Elimin altında sabit.

Hepsi gerçek ama yemek odasından gelen sesleri sanki odamın içinden geliyorlarmış gibi duyabiliyorum hâlâ. Sonra başka bir şey ekleniyor. Duvarların siyahlığı güç ve gizem yayarak renklerin kralına dönüşüyor. Nasıl oldu da bunu daha önce görmedim? Korkunçluğunu. Tam da bu odaya göre. Duvarlar ritmik bir zarafetle nefes alıyormuş gibi daralıp genişliyor. Yataktan kalkıp elimi daralıp genişleyen duvara koyuyorum. Katı ama sanki yumuşak bir plastik gibi elimi sarıyor. Nasıl yapıyor bunu?

Uyarılmıştım. Bu yolda ilerlemeye devam edersem delireceğim konusunda uyarılmıştım ve sonunda tam da öyle oluyor. Yemek odasından gelen sesler ve nefes alıp veren duvarlar mı? Keçileri kaçırdım. Yemek odasından seslerin gelmediği ve duvarların hareket etmediği bir dünyaya geri dönüş yolunu bulup bulamayacağımı bilmiyorum. Siyah mora dönüp elmas gibi parlarken aldığım nefes göğsümde şişiyor. Korkudan ödümün patlamış olması lazım ama ben büyüleniyorum.

Benimle konuşacağını umarak taşınmıştım bu eve. Artık konuşuyor. Canlandı. Sadece bana ne söylediğinden emin değilim.

Odamın kapısını açıp sahanlığa adım atıyorum. Işığı açıyorum. Etrafta dolaşılıyor olmam Jack ve Martha'yı tedirgin edecek ama umurumda değil. Dışarıda her şey oransız ve biçimsiz görünüyor. Boylu boyunca uzanan merdiven bir saraya ya da bir transatlantiğe ait. Bükülüp dönüyor ve daralıp genişliyor. Şu tüyler ürpertici siyah-beyaz Alman korku filmlerindeki merdivenlerden biri gibi. Du-

varlar nefes alıp veriyor. Çeşit çeşit gürültü var. Duyamadığım şeyler söyleyen ev bu. Hepsinden önemlisi de yemek odasından gelen sesleri duyabiliyorum. Aşağı inip kim oldukların ve ne söylediklerini öğrenmem lazım.

Aşağı yuvarlanmamak için trabzana sımsıkı tutunup bu çılgın basamaklardan teker teker iniyorum. Evin kalbine, hole, ulaşana kadar aşağı inmeye devam ediyorum. Yemek odasının kapısı kapalı ama o kapının arkasındaki hareketliliği çok net bir şekilde görebiliyorum. Vay anasını! Ne şamata ama! Kahkahalarla gülüyorum. Süper güçlerim var benim. Yumuşak ayak sesleri duyunca arkama bakıyorum. Başımı kaldırdığımda Martha'yı merdivenlerden inerken görüyorum. Aşağı inmek denmez buna. Ayakları yere değmeden geliyor. Gerçekten de öyle. Gerçekten de orada mı o? Şu kocaman yeşil gözleri yakından izliyor beni. Bir şey söylemeye çalışıyorlar. Bir şey yapmamı söylemeye çalışıyorlar ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Bu ev, yemek odasındaki şu insanlar ve Martha'nın gözleri neden doğru düzgün konuşup bana neler olduğunu anlatmıyorlar sanki?

Sesi yumuşak. Bir annenin sesi gibi: "İyi misin Lisa?"

"Evet, tabii ki iyiyim."

Araya girmesine içerliyorum. Yemek odasına girip içeride kimler var bakmak istiyorum.

"İyi olduğundan emin misin? Biraz rahatsız görünüyorsun. Doktor çağırmamı ister misin?"

Üst kattan Jack'in homurtulu sesi geliyor: "Ne oluyor?"

Martha yukarı bakıyor. Etrafımdaki tüm bu tuhafliklarla birlikte onun da evde olması ve aynı zamanda her zamanki Martha gibi görünmesi şaşırtıyor beni.

"Lisa."

"Derdi ne? Yine kedi mi öldürüyor?"

Martha masum gözlerle bakıyor bana. “Kabalaşma hayatım. Bir süre önce uykusunda gezerken bulmuştum onu. Bu kez aynı şey olduğunu sanmıyorum. Sanırım nöbet geçiriyor. Kolumu bırakmıyor.”

Jack bıkkın. “Ailesinden birilerinin telefon numarası yok mu bizde? Arayalım da gelip alsınlar. Onun saçmalıklarına daha fazla katlanamayız. Deli o.”

Martha tekrar bana bakıp nazik bir ses tonuyla “Öyle yapalım mı Lisa? Senin için annenle babanı arayalım mı?” diye soruyor.

Sinir krizi geçirmek üzere olan bir çocuğunki gibi çıkıyor sesim: “Olmaz. Yemek odasında kimler var görmek istiyorum.”

“Yemek odasında kimse yok.”

“Var işte, var! Onları duyabiliyorum.”

Martha’nın doğru söylediğini fark ediyorum. Sımsıkı yapışmışım koluna. Serbest olan eliyle elimi tutuyor. “Peki o zaman. Hadi gidip yemek odasında kimler varmış bir bakalım.”

Koridorun sonuna doğru yürüyoruz. Martha elimi bırakıp kapıyı açıyor. “Görüyor musun? Kimse yok burada.”

Ama yanılıyor. Burada birileri var. Sadece insan oldukları pek söylenemez. Üç tane sandalye etrafta koşturuyor. Onlara göz kulak olan yüksek bir dolap da uslu durmalarını söylüyor onlara. Büyüleniyorum. Gözlerimi alamıyorum onlardan. Nasıl oldu da yemek odasının bu evdeki en unutulabilir oda olduğunu düşünebildim ben?

Martha söylediklerini tekrarlıyor: “Kimse yok burada.”

Ön kapı çalınıyor. Yanımızdan geçip giden dolap şaşırtıyor beni. Gidip açıyor ön kapıyı. Eşikte bir kadın var. Onu göremiyorum ama bir kadın olduğunu düşünüyorum nedense. Sonra dolap ve kapıdaki kadın misafir odasına gidiyor. Konuşuyorlar. Ne konuştuklarını duyamıyorum. İşler böyle yürüyor sanırım. Sonra ne olduğunu duyabiliyorum ama. Misafir odasından bir cıglık geliyor. Acı içinde uluyan bir hayva-

nın çığlığına benziyor. Sandalyeler yemek odasının içinde oradan oraya koşuşturmayı bırakıp korku içinde birbirlerine sokuluyorlar.

Bu hoşuma gitmemeye başlıyor artık. Dehşete kapılıyorum. Ter içinde kalıyorum. *Lütfen çığlık atmayı kes. Kes dedim sana. Kes şu lanet olası çığlığı. Ama kesmiyor.*

"Lisa, Lisa! Kendini toparlaman lazım." Burada olmasını gerektiren bir şey olmayan Martha bu.

Martha'nın kollarına geçirdiğim parmaklarımı gevşetip yemek odasına dalıyorum. Bir köşede tostoparlak oluyorum. Ellerimle kulaklarımı kapatıyorum. Çığlık durmak bilmiyor. Hem titreyip hem de deli gibi terliyorum. Bu da bir türlü geçmiyor. Boğazım kupkuru. Susuzluktan ölüyorum. Çığlık sesi hiç bitmeyecekmiş gibi gelmeye devam ediyor.

Şimdi de Jack orada. "Bu saçmalık da neyin nesi?"

"Bilmiyorum. Bir tür nöbet geçiriyor," diyor ona Martha.

Jack "Bir ambulans çağır o zaman," diyor onu tersleyerek.

Martha onu terslemiyor: "Hayır, bir ambulansa ihtiyacı yok onun. Gidip ilaç çekmecenden biraz sakinleştirici getir. Onlardan verelim."

"Sakinleştirici mi?"

Martha sinirleniyor. Jack'in yakasına yapışıp yüzünü yüzüne yaklaştırıyor. "Evet, sakinleştirici. Lanet olası bir uyuşturucu satıcısı değil misin sen? Kenara köşeye biraz zulalamışsındır yuvarlamak için."

Çığlık sesi nihayet gidiyor. Tekrar nefesimi toplayabiliyorum. Gözyaşlarına boğuluyorum.

Jack ortadan kayboluyor. Sonrasında ilk hatırladığım Martha'nın elinde bir bardak su ve iki tabletle yanıma çömeldiği.

"İç bunları. Sana iyi gelecek."

"Hayır."

"Sana iyi gelecek."

"Hayır. Ne yaptığını biliyorum. Beni zehirlemeye çalışıyorsun."

Martha tabletleri zorla ağzıma sokmaya çalışıyor ama ben tabletleri yere tükürüp elindeki bardağı da vurarak yere düşürüyorum. “Bette’e yaptığın gibi beni de zehirlemek istiyorsun,” diyerek ağlıyorum. “Zavallı Bette.”

Kolunu omzuma koyuyor. “Sana yardımcı olmaya çalışıyorum.”

Gözlerimi ona çeviriyorum. “Bana yardım etmek mi istiyorsun? Bu evde ne olduğunu anlat bana o zaman. Bana ancak öyle yardım edebilirsin.”

Rengi atıyor. “Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun,” diyerek acımasızca suçluyorum onu.

Martha şaşkın gözlerle bakıyor bana. Zihninin allak bullak olduğunu hissedebiliyorum. Sonra kollarını bana sarıp ayağa kaldırmaya çalışıyor beni.

“Hadi seni odana götürelim tatlım.”

Hatırladığım son şey boynuna astığı Bette’in isimliğinin celladının bıçağı gibi sallandığı.

Otuz

Ertesi sabah yatağında yatarken darmadağınım. Bir zombinin vücut bulmuş haliyim. Aslında ben sabah diye düşünüyorum ama emin olamıyorum bundan. Uyuduğumu hatırlamıyorum. Oda- ma döndüğümü hatırlıyorum. Nasıl göründüğümü anlamak için bir aynanın görüntümü kaba bir şekilde yansıtmasına gerek yok. Kan çanağına dönmüş gözlerimin, altında koca torbalar ve soluk cansız bir ten. Kollarım ve bacaklarım ağrıyor. Vücudumun tuhaf tuhaf yerlerinde çizikler ve morluklar var. Ağzım çok kuru. Sanki kontrolden çıkmış bir bekârlığa veda partisinin ya da aşırı sıcaklar yüzünden iptal edilmiş olması gereken bir yarı maratonun sabahıymış gibi hissediyorum.

Dün olanlar film şeridi gibi geçiyor gözümün önünden. Sesler. Sandalyeler. Yemek odasındaki dolap. Hepsinin hareket edişi. Ya çığlık? Kâbuslarımda duyduğum çığlığın aynısı. Tam şu anda kafamın içinde çınıyor. Bu zalim ve feci çığlığı bastırmak için gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Çık kafamın içinden! Kafamın içinden çık! Çık! Çık!

Ses kaybolunca tostoparlak olmak, kaybolana kadar küçülen bir sarmala dönüşmek istiyorum. Bana ne oluyor böyle? Dünkü şeyler gerçekten de oldu mu? Yoksa yine uyanık mı uyudum?

Sonra hatırlıyorum. Martha ve Jack de oradaydı. Değiller miydi yoksa? Bunu anlamanın bir tek yolu var. Onları görmek istemiyorum ama başka bir seçeneğim yok ki.

Mutfağa gidince dolaptan büyük bir bardak alıp çeşmeden su dolduruyorum. Bardağı dudaklarıma götürdüğümde sadece odamdaki şişe sularını içtiğimi hatırlıyorum. Martha Bette'e yaptığını bana da yapar diye asla mutfaktan bir şey almadığımı.

Suyu lavaboya boşaltırken arka kapı açılıyor. Jack giriyor içeri. Beni görünce tedirgin oluyor. Elindeki iki saksıyı yassı taş kaplamalı zemine bırakıyor. Bardağı bulaşıklığa bırakırken ellerim titriyor. Derin bir şüphe ile tikslenme karışımı bir bakış atıyor bana göstere göstere.

"İyi misin?" Endişeli bir ev sahibinden çok şüpheli sorgulayan bir polis memuru edasıyla soruyormuş gibi geliyor sesi.

Kollarımı sallanan karnıma sarma isteğime direniyorum. "Evet, iyiyim."

"Dün ne oldu sana öyle?" Çok da cana yakın bir hali yok.

En azından dün olduğunu düşündüğüm şeylerin gerçekten de olduğunu öğrenmiş oluyorum. "Dün biraz fazla stresliydim sanırım. Bildiğin şu kötü günlerden biriydi işte."

"Kötü bir gün mü?" Kaşları da ses tonuyla birlikte yükseliyor. "Pek de öyle..."

Cümlesini tamamlayamıyor. Martha gelip sözünü kesiyor: "Üstüne gitme kızın. İyi değil o."

Jack pis pis bakıyor bana. Belki de karısı etraftayken öyle yapması gerekiyordur. Bana düşmanca yaklaşmak. "Böyle de açıklanabilir tabii. Ben başka açıklamalar da bulabilirim gerçi," diyor Jack.

Martha onun açıklamalarıyla ilgilenmiyor. "Neden çıkıp çim fan biçmiyorsun sen?"

Jack talimatı alıyor ama ona küstahlık yapma havasındaymış gibi görünmüyor. Artık bunun sebebini biliyorum. Bu evde emirleri ki-

min verdiğini biliyorum. Martha'ya bakmadan beni izleyerek kaçıyor. Arka kapı kapanıyor.

Martha'ya bakarken somurtuyorum: Bana öyle geliyor ki dünkü o feci olay sırasında onu bir şeyle suçladım ben. Neydi acaba? Hafızamı ne kadar zorlarsam zorlayayım hatırlayamıyorum.

Endişeli ama katı ve kuralcı bir öğretmeninki gibi bir endişe onun-
kisi. "Dün sana ne oldu öyle Lisa? Kendinden geçerek evde dolaşmalar, saçma sapan konuşmalar ve çeşit çeşit suçlamalarda bulunmalar da neyin nesiydi? Bir ergen gibi davranıp körkütük sarhoş mu oldun? Bu mu yani? Sen bir alkolik misin? Yoksa psikolojik sorunların mı var?"

Arka arkaya sıraladığı soruların ortasında dünden bir anı daha geliyor aklıma: Bette'in isimliğinin boynuna taktığı gerdanlığın ucunda sallanması. İnce boynuna baktığımda orada olmadığını görüyorum tabii ki. Tabii hiç orada oluyşa.

"İçki ya da uyuşturucu sorunum yok benim Martha." Sonra bir şey hatırlar gibi oluyorum. Bakışlarım keskinleşiyor. "Sen bana uyuşturucu mu vermeye çalıştın?"

Çattığı kaşları yüzünü karartıyor. "Uyuşturucu mu? Ben uyuşturucuyu nereden bulabileceğimi bile bilmem. Hayır, Jack'ten sana biraz parasetamol getirmesini istedim."

"Ama Jack'e uyuşturucu satıcısı dedin."

Bitkin bir gülümseme beliriyor yüzünde. Bette'in isimliğini yine boynunda göreceğimi zannediyorum ama tabii ki göremiyorum. "Dün gerçekten de kendinde değildin sen. Beyin böyle hassas bir şey işte. Ben bir psikiyatr değilim hayatım ama bana paranoya gibi geldi. Gerçekten de bir doktora görünmelisin."

Ortak dostumuz Doktor Wilson gibi bir doktora. Neredeyse ağızımdan kaçırıyorum.

"Sana bir şey daha söyleyeyim mi Martha?" diyerek üsteliyorum. "Jack'e bir kamyon şoförünün edebileceği türden küfürler de ediyor-

dun. Sanki dilimize yeni girmiş bir küfür gibi arka arka sıralıyordun 's' ile başlayan küfrü. Benim tanıdığım Martha'nın yapmayacağı bir şey bu."

Martha başını iki yana sallıyor. "Bak Lisa, biz sorunlu insanlara karşı önyargılı değilizdir. İçinde bulunduğumuz bu kötü zamanlarda çok rastlanan bir durum bu ama Jack ve benim bunun sorumluluğunu üstlenmemizi bekleyemezsin. Bunu anlıyorsun değil mi? Ne dediğimi anlıyorsun değil mi? Profesyonel bir yardıma ihtiyacın olduğu gün gibi ortadayken sorunlarını bizim üstümüze yıkman hiç adil değil. Senin için en iyi yer kendi evin." Elini koluma uzatıyor. Sanırım fiziksel bir rahatlama ifadesi olarak yapıyor bunu. Geri çekiyorum kendimi.

Verdiğim tepkiyi görünce ağzı bükülüyor Martha'nın. "Evine git Lisa. Bir doktor çağır ve rahat ve güvende hissettiğin bir yerde iyileş."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Bu evin benim için güvenli olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Arkamı dönüp giderek cevap verme fırsatı vermiyorum ona. O gece uyanık uyurken beni bulup yardımcı olan Martha'dan eser yok. Şu kadarını çok iyi biliyorum: Gerçek Martha Doktor Wilson ile birlikte gördüğüm o kibirli ve iğneleyici kadın. Burnu havada yürüyüp dünyaya küçümseyen gözlerle bakan kadın. Ana caddedeki kafeteryada Doktor Wilson'a bir pislikmiş gibi davranırken gördüğüm kadın.

Yapabileceğim tek şey arkamı kollamak ve benim için hazırladığı korkunç oyunların bir adım önünde kalmak. Elinden geleni ardına koymasın bakalım. Hiçbir şey beni bu evden çıkartamaz.

Üst kata çıkınca odamın kapısını kapatıp dışarı çıkmaya hazırlanıyorum. Giysi dolabına sakladığım su şişelerinden birini çıkarıyorum. Zihnimi boşaltmaya çalışarak kana kana su içiyorum.

Şimdi içimde bir canavar var gibi. Dün çok yoğun olan o suda yürüyormuşum gibi hissetmeler ve hayat ne güzel demeler şimdi karanlık

tarafa geçti. Artık mutluluktan havalara uçmuyorum. Kaygı ve kasvet doluyum.

Ana caddede yürüyorum ama sanki bir koşu bandının üzerindeymişim gibi hissediyorum. İlerlemiyormuşum gibi sanki. Bu nasıl olabilir? Birini diğerinin önüne attığım ayaklarımın hareket ettiğini hissedebiliyorum ama etrafıma baktığımda hâlâ metro istasyonunun oradayım. Gittikçe panikliyorum. Sinir uçlarım minik elektrikli noktalar gibi tenime batıyor. Caddedeki parlak renkler eriyip gitmiş. Tek bir renk almış o renklerin yerini. Karaltı. Titreyen, hareket eden ve sallanan karaltılar. İnsanların beni izlediğini hissediyorum. Dudaklarım kıpırdıyor. Konuşuyor muyum ben? Ana cadde hemen uzaklaşmam gereken çirkin bir yer ama ayaklarım kaçmama yardım etmeyi reddediyor. Benim gibi biri burası gibi çirkin bir yerde olmayı hak ediyordur belki de.

Kontrolümü kaybediyorum. *Lütfen bana yardım edin. Birisi bana yardım edebilir mi lütfen?* Doktor Wilson haklı. Dağılıyorum.

Omzuma bir el dokunuyor. İrkilip yerimden sıçramıyorum –ne saçma bir tanımlama!– ama yürümeyi bırakıyorum. Gördünüz mü? Tanıyorum o eli. Bir zamanlar beni rahatlatan, kendimi güvende hissettiren el o. Bir süreliğine de olsa bana bütün dertlerimi unutturan el.

Arkama dönünce Alex ile yüz yüze geliyorum. Çevremdekilerin tersine parlak renkler saçıyor o.

Şaşırmış görünüyor. Bunun için onu suçlamıyorum. Asrın enkazı gibi görünüyor olmalıyım. Kısa saçlı ve pörtlek gözlü bir korkuluk gibi.

“Beni dinlemen istiyorum Lisa.” Sanki ben bir geri zekâlıymışım gibi tane tane konuşuyor: “Seni yolun karşısındaki bir kafeteryaya götürüp double espresso ısmarlayacağım. Sen de içeceksin. Sonra da bana sorunun ne olduğunu anlatmam istiyorum.”

Tepki vermiyorum. Beni kafeteryaya götürüp arkalarda bir masaya oturtmasına izin veriyorum. Kısa bir süre sonra kahveyi içiyorum. İçindeki kuvvetli kafein sonuç vermeye başlayıp beni kontrol edemediğim bu dünyadan az da olsa uzaklaştırıyor.

“Neler oluyor?” O kadar endişeli görünüyor ki masaya kapanıp ağlamak istiyorum.

“Bilmiyorum. Dün gece çok iyi uyuyamadım.” Kendimi düzeltiyorum. “Zihnim çok meşguldü.” Ona dünkü o tuhaf olaydan bahsetmiyorum. “Öyle yorgunum ki!”

Elini gevşemiş elimin üstüne koyuyor. “Neden benim evime gelip başını biraz...”

“Hayır, yapamam bunu. Eve dönmem lazım.” Kalkmaya çalışıyorum. Elini elime bastırıp kalkmamı engelliyor. Yüz ifadesi ciddi. “İlaç mı alıyorsun sen?”

Ne tür ilaçlardan bahsettiğini biliyorum: Doktor reçetesi ile eczadan değil de şu köşe başlarından aldığınız türden ilaçları kastediyor.

“Öyle saçmalıklarla işim olmaz benim.” Çantamı kucağıma koyuyorum. Haplarımı arıyorum. Utanç verici sırlarımdan birini daha öğrenecek olmasının yarattığı aşağılanmışlık hissiyle yanıyor yüzüm.

Hap kutusunu sanki bir el bombası tutuyormuşum gibi tutuyorum. “Gerçeği mi istiyorsun? Al sana gerçek!” diyorum. “Bunlar antidepresan. Bunları şeyden beri...” Dudaklarım kapanıyor. İntihar girişimi olayım öğrenmesini istemiyorum. “Bir süredir kullanıyorum bunları. İhtiyacım oldukça.”

“Gözbebeklerini şimdi olduğu gibi büyütüyor mu bu haplar?”

Ona bağırarak istiyorum ama sesim içimde hissettiğim küçüklük kadar alçak: “Ben nereden bileyim?” Sesim iğneleyicilikle sertleşiyor sonra: “İçmeden önce o haplarla sohbet etmiyorum ki nasıl işe yaradıklarını en ince ayrıntısına kadar sorayım.”

Alex’e neden bu kadar kötü davranıyorum? Bana yardım etmek istiyor sadece.

Elini çekiyor. Bakışı içten. “Seni metro istasyonunun dışında gördüğümde bir yukarı bir aşağı yürüyüp durmadan bir şeyler mırıldanıyordun. ‘Neredeler? Neredeler?’ deyip duruyordun.”

“Sence aklımı mı kaçıyorum?” Tanıdığım tüm insanların içinde bana doğruyu söyleyecek tek kişi Alex.

Eğilip yaklaşıyor bana. “Bence doktoruna gidip ya ilacının dozajını değiştirtmelisin ya da ilacını.”

“Benim gibi bir kadını sevebilir miydin? Yani gerçekten sevebilir miydin?” Bu soruyu neden sorduğumu bilmiyorum. Onunla bunu konuşmak gibi bir niyetim yoktu.

“Dürüst olmamı ister misin?” diyor hiç tereddüt etmeden.

Başımı evet anlamında sallayıp içimden dua ediyorum. İhtiyacım olan son şey reddedilmek.

“Şu ara aşkı düşünecek durumda değilim. Sana olanların yanında çok önemsiz kalıyor. Senin için hissettiğim şey korku. İçinden hiç çıkamayacağın bir çukura doğru sürükleniyorsun diye ödüm patlıyor. Ayrıca suçlu da hissediyorum...”

“Neden?” diye soruyorum hafiften çığlık atar gibi.

Ellerini havaya kaldırıyor: umutsuzluk göstergesi. “Sana şu John Peters ile ilgili bilgi vermeseydim, belki diyorum, sadece belki, eşyalarımı toplayıp o boka sarmış evden çıkmış olurdun. Orada güvende değilsin.”

“Muhtemelen bir korku filminden fırlamış gibi görüldüğümü biliyorum.” İkimiz de hafiften gülüyoruz bu dediğime. “Ama sen olmasaydın gerçeğin yanından bile geçemezdim. Ve o gerçeğe gittikçe yaklaşıyorum. İnan bana.”

Dudakları büzülüyor. Alnı kırışıyor. Bu yüz ifadesini tanıyorum: Bana bir şeyi söyleyip söylemeyeceğine karar vermeye çalışıyor.

Beklentiyle biraz daha eğiliyorum ona doğru. “Başka bir şey daha bulduysan, herhangi bir şey, saklama benden.”

“Pekâlâ. Başka şeyler de buldum.”

“Ne buldun?”

“Söyleyeceğim ama sen benim evime gelip biraz uyku çektikten sonra.”

Otuz Bir

Alex'in duygusal şantaj yapabilecek biri olduğu hiç aklıma gelmezdi ama işte buradayım ve kiralık dairesine giriyorum. Camden Pazarı'na birkaç adım mesafedeki Viktorya tarzı teraslı bir binanın bahçe katında dairesi. Daha önce bir kez gelmiştim buraya. Umut vaat edici başlayıp kötü biten bir gecede.

Beni doğrudan yatak odasına götürüyor. Her şey yerli yerinde. Kitaplar raflara dizilmiş, yatağın yanına bir kilim serilmiş, yatak güzelce toplanmış, giysi dolabının kapakları kapalı. Kapaklara dizilmiş askılar ve üzerlerine gelişigüzel konmuş giysiler yok. Duvardaki şeyler dikkatimi çekiyor.

Sanki bir rüyadaymışım gibi onlara doğru çekiliyorum. "Bunu nasıl yaptın?"

Duvarımdaki yazıların poster boyutlarındaki iki İngilizce kopyası duvara iştirilmiş.

Alex mahcup görünüyor. Biraz da utangaç. "Ofisteki sekreterlerden biri teknoloji dâhisi. İki dakikada halletti."

Kalbim duracak gibi oluyor. Yazıları tekrar görmek çok iyi geliyor bana. Tutunacak bir dal bulmuşum gibi. Gittikçe sıklaşan şüphe krizlerinde zihinsel olarak tutunacağım şey.

"Odamı siyaha boyadılar," diyerek sonunda itiraf ediyorum Alex'e.

"Ne dedin sen?" Yazıyı boş verip yanıma geliyor. Bakışlarını benden ayırmıyor.

"Jack bunu yapmasını Martha'nın istediğini söyledi bana. Çatı penceresini tamir etmesi için başının etini yiyordum. Tamir etti de ama odayı da siyaha boyamış. Bunu yapmasını o söylemiş." Sesimi alçaltarak ekliyorum: "Martha Patsy Teyze'nin kedisini de öldürdü."

Alex sanki birilerini paralamak istiyormuş gibi öfkeli gözlerle bakıyor bana. "O eve geri dönemezsin Lisa. O insanlar tehlikeli."

Ben de ona hırlıyorum: "Anlamıyor musun? Normale dönmem için..."

"Kim normal ki?" Delirmiş durumda şu an ve bunu göstermekten korkmuyor. "Normal dediğin ne ki? Saçma bir efsaneden başka bir şey değil. Büyükannem bir keresinde bana ne demişti biliyor musun? 'Siz gençler her zaman mutlu olmanız gerektiğini düşünüyorsunuz.' Haklıydı. Hayat iniş-çıkışlarla dolu. Buna ne kadar çabuk alışırsak içinde yaşadığımız şu hayatta o kadar huzurlu oluruz."

Üzgün üzgün ona bakıyorum. İçimdeki ateş söndü. "Benim şu hayattaki tek çıkışım sen oldun. Onun haricinde hep inişten ibaret oldu. Hep iniş, hep iniş." Keder sesimi çatallaştırıyor. "Bu şekilde yaşayamam artık. Sadece o evin içindeki sırlar çıkışa kavuşturabilir beni."

Sendeliyorum. Alex beni yakalıyor.

"Uyu artık. Sonra konuşursun."

Yumuşak yatak beni içine çekiyor. Yatağın bedenimin altında çöktüğünü hissediyorum. Sonra da yanıma kıvrılıp bana sarılan Alex'in sıcaklığını. Neredeyse panikleyip sanki ortadan kaybolmasından korkuyormuşum gibi ona dolanıyorum. Başımı göğsüne koyup seni asla bırakmak istemiyorum diyen bir kuvvetle tutunuyorum ona.

Alnıma bir öpücük kondurarak sakinleştiriyor beni. "Düşünme tatlım. Sadece uyu."

Fularım aklıma gelmiyor. Sadece uyuyorum. Bedenim gevşiyor. Kafamdaki sisler dağılıyor.

Uyku.

Uyku.

Uy...

Karanlık bir odada uyanıyorum. Panik ve kaygı ânında devreye giriyor. Nerede olduğumu bilmiyorum. Sonra hatırlıyorum. Alex'in sıcaklığı yok.

Onun sakinleştirici sesiyle tekrar rahatlıyorum: "Yaşayanların arasına döndün nihayet."

Kapanmaya başlamış bir laleyi andıran modern tarzda bir sandalyeye bacaklarını uzatıp oturmuş.

"Jaluziyi açar mısın lütfen?"

O jaluziyi açarken ben de yataktan kalkıyorum. Ayakta duruyorum. Bir adım atarak dengede durup duramadığımı kontrol ediyorum. Duvardaki yazıya gidip bağdaş kurarak önüne oturuyorum. Alex de aynısını yapıyor. Farklı renklerdeki marka çoraplarını görmeden edemiyorum. Üzerinde uçan domuzlar olanı kırmızı. Üzerinde penguenler olan diğer çorabı da beyaz.

Kendimi daha zeki hissetmiyorum ama daha iyi ve daha kendimim. "Lütfen bana ne bulduğunu söyle."

"John Peters'ı araştırmaya başladım. Onun hakkında biraz bilgi topladım. Oldukça saygıdeğer bir travma cerrahıymış."

"O da ne demek?" Beklentiden sırtım kasılıyor.

Dirseklerini dizlerine koyup çenesini ellerinin üstüne yashıyor. Gözleri cin gibi bakıyor. "Bizim şirketin müşterilerinden biri de o işi yapıyordu. İşini önemli bir uzmanlık olarak görüyordu. Hızlı hare-

ket edebilen ve isabetli durum değerlendirmeleri yapıp çoklu yarası olan hastaları ona göre tedavi edebilen biri olmak gerektiğini söylediler. Fiziksel saldırı kurbanlarını, trafik kazası geçirenleri ve buna benzer diğer hastaları yani.”

Arkasına yaslanıyor. “John Peters büyük eğitim hastanelerinden birinde ders veriyormuş. İşin tuhaf yanı Martha Palmer’ın kiracısı olarak eve geri döndüğünde işten ayrılmış.”

“Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Alex omzunu silkiyor. “Keşke kristal bir kürem olsaydı. Belki de işinin olumsuz etkileri yüzündendir. Normal bir insanın bir milyon yıl boyunca görmek istemeyeceği türden şeylerle karşılaşmış olması.” Gözlerini kısıyor. “Bunlar sana bir şey hatırlatıyor mu?”

Keşke geçen gece hafızam kapılarını ardına kadar açtığında Alex de orada olsaydı da görseydi. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil – öyle olduğunu biliyorum. Alex’in söylediği şeyleri o zaman biliyor olsaydım John Peters’ı da görür, parçaları birleştirip kim olduğunu anlardım belki. Benimle nasıl bir bağlantısı olduğunu da. İçimde kaynayan duygu tam da şu “öyle kızgınım ki çılgılık atabilirim” deyimiyle anlatılmak istenen şey olmalı.

Çılgılık atmıyorum. “Başka ne buldun?”

“Karısının ismi Alice. Ev hanımı bir annemiş. Yazının birinci kısmında,” –duvarı gösteriyor– “karısını güzel ve narin olarak tanımlıyor. Onunla ilgili başka bir şey bulamadım.”

“Peki ya oğlu ve kızları?”

Alex iç çekiyor. Onun için üzülüyorum. Başına bir sürü iş açtım. “Muhtemelen onlarla ilgili daha çok şey bulabilirim. İsimlerini, hangi okula gittiklerini falan.”

“Neden muhtemelen dedin?” Ses tonunda bir isteksizlik de var.

Ellerini yere dayayıp yüzünü bana dönüyor. “Mesele şu ki sen iyi değilsin Lisa. Patsy Teyze’de karşılaştığımızdaki halin ve sonra da

ana caddedeki tavırların dengesizdi. Tanrı aşkına, metro istasyonunda bir yukarı bir aşağı yürüyüp kendi kendine konuşuyordun sen.”

Ona kızıyorum ve bunu bilmesini istiyorum. “Sen kim olduğunu sanıyorsun?” Ayağa fırlıyorum. “Ahlak polisi misin sen? Benim tek sorunum şu hayatta en çok beni sevdiğini iddia edip geçmişimi benden saklayan insanlar. Asıl onların tedaviye ihtiyacı var.”

“Kötü olanlar annenle baban değil ev sahiplerin. Odanı siyaha boyayan Martha ve Jack. Hatırladın mı?” Sanki birilerini fena halde benzetmek istiyormuş gibi görünüyor. “Patsy Teyze’nin kedisini öldürdüler ve bana söylemediğin bir sürü başka şey yaptıklarından da şüphe ediyorum.” Gözlerimdeki suçluluğu saklayamıyorum. “Annenle babanın seni eve götürmeye çalıştığını biliyorum.”

Buna şaşırıyorum. “Nereden biliyorsun sen bunu?”

“Patsy Teyze misafir odasında oturup tül perdenin arkasından izlemiş her şeyi.” Bana yalvarmaya başlıyor: “Oraya dönme. Bu iş tuhaf ve ürpertici olmaktan çıkıp son derece tehlikeli bir şeye dönüştü.”

Ona karşı geliyorum: “İstedikleri kötülüğü yapsınlar. O evden ancak ve ancak gerçek de yanımda gelirse çıkarım.”

Sinirden küplere biniyorum. Kendime engel olamıyorum. Aslında engel olmak da istemiyorum. Herkes bana karşı ve şimdi de Alex, benim sevgili Alex'im de ekleniyor onlara. Bunu bilmeliydim. Hep böyle olmuyor mu zaten? Bir insana bir söz veriyorum ve o da beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyor. Tıpkı çekip gideceğimi hisseden Alex'in ayağa fırlamasını görmezden geldiğim gibi gözyaşlarımı da görmezden geliyorum. Yüzündeki gergin ifade gitmemi istemediğini söylüyor bana.

Çantamı alıp kapıyı ardına kadar açıyorum. Sonra onun yatıştırıcı sesi durduruyor beni:

“Bana ağabeyimi hatırlatıyorsun. Hem bizim yardımımızı hem de aile dışından ona destek olabilecek, onu iyileştirebilecek insanla-

rın yardımını uzun bir süre reddetti. Sonra işler her şey için çok geç kalınmış bir aşamaya geldi. Lisa, senin için de geri dönülemeyecek kadar geç kalınmasından korkuyorum.”

Yüzüme söylenen bu korkunç ihtimal ağır bir darbe indiriyor bana. Kendimi beşinci doğum gününde kural tanımadan votkayı dikip hapları midesine indiren bir çocuk gibi görüyorum. Kendimi tavanından yerlerine kadar bembeyaz bir hastane odasında görüyorum. Annemin ağlama sesini duyuyorum. Huzur bulamayan bir hayaletin ağlaması gibi ağlıyor. Ruhsal çöküntü yaşadığım teşhisinde ısrar eden Doktor Wilson’ı görüyorum. Bette’in isimliğini sanki en değerli eşyasıymış gibi boynuna takan Martha’yı görüyorum. Bir arabanın arka camından bir dairenin içindeki anahtarıyla bir eve bakıyorum. İnşaat ustasının işareti gittikçe küçülüyor.

Kapıyı kapatıyorum.

Otuz İki

Dışarıdaki serin hava yine dengemi kaybettiriyor bana. Hafiften bir çakırkeyiflik hissediyorum. Yönümü şaşırtıyorum. Evime dönüş yolunu nasıl bulacağımdan emin değilim. Ev artık evim mi oldu? Hayır, evim dediğiniz yer kendinizi güvende hissettiğiniz bir yerdir. Geceleri başınızı yastığa koymaktan korktuğunuz yer değil. Barbar bir insan olmadığınız takdirde tabii.

Önüme gelen ilk otobüs durağında duruyorum. Birkaç dakika sonra geliyor otobüs. Biner binmez otobüsün yanlış yönde ilerlediğini ve yanlış yere gittiğini anlıyorum. Otobüsten indiğimde hiçbir yerden hiçbir yere yürüyüp duruyorum. Ayaklarımı sürükleyerek yürürken yoldan geçenler bana bakıyorlar. Bazıları iyi olup olmadığını soracak kadar nazik. İyi olmadığınız gün gibi ortadayken neden iyi misin diye sorar bu İngilizler?

Bir köşeden dönünce nerede olduğumu anlıyorum. Camden Caddesi. Bir taksi durağının sarı ışığını görüyorum. Metal bir ızgaranın arkasında hamburger köftesi yoğuran bir kadın nereye gitmek istediğini soruyor. Ona nereye gideceğimi söyleyince oturup beklememi, birinin beş dakika içinde geleceğini söylüyor bana.

Kırklı yaşlarında yapılı bir şoför anahtarları sallayarak ve bana gülümseyerek geliyor. Beni duraktan dışarı çıkarıyor. Arabanın arka

koltuğuna oturuyorum ama araba hareket edince yana doğru kaykılıyor. Şoför omzunun üstünden bakıyor bana.

Endişeleniyor. “İyi misiniz?”

“Hayır, yani evet.”

“Sarhoş değilsiniz değil mi?”

Sorunum sadece alkol olsa çözmek çok daha kolay olurdu. “Hayır, sarhoş değilim.”

Muhtemelen arabasına kusmamdan endişe ediyor. Arabasını baltırmayacağım anlaşılınca neşelenip lak lak etmeye başlıyor. Trafığın keşmekeşinden, bisiklet sürücülerinin ne kadar feci olduğundan, Londra’nın ne kadar şiddet dolu bir şehre dönüştüğünden ve gidecekleri yere geldiklerinde ödeme yapmadan kaçan müşterilerden bıktığından dem vuruyor.

Çenesini kapatmak istiyorum ama böyle cana yakın bir adamdan bunu istemenin çok kaba bir davranış olacağını düşünüp bir şey söylemiyorum. Camdan baktığımda geçtiğimiz sokakları tanımaya başlayıp derin bir rahatlama hissediyorum. Araba caddeye döndükten sonra duruyor.

Ona “Gideceğim yer biraz daha ileride. Beyaz kamyonetin orası,” diyorum.

İnşaat ustasının işareti olan evin önünde duruyoruz. Şoför arkasına dönüyor. “On sterlin elli peni. On sterlin diyelim.”

Para çantamı buluyorum. Lanet olsun! Sadece beş sterlinim ve biraz bozuğum var. Ödemeyi kredi kartından yapabildiğim Uber taksiye binmeliydim.

“Paran yok.” Bu bir soru değil. Bir ifade.

“Evet, var.”

Sinirden ağzını bükerek beklenti içinde elini uzatıyor.

“Ama üzerimde değil. Bir dakika bekleyin. İçeri gidip getireyim.”

Gözlerini deviriyor. “Hayır ya, yine mi?”

Zar zor iniyorum arabadan. Yukarıda param var mı acaba? Sonunda bunun bir önemi kalmıyor. Sendeleyerek attığım birkaç adımdan sonra adam parasını beklemeden gidiyor.

Giriş yolundan eve ilerlemem asırlar sürüyor. Evin önünde durup bakıyorum. Özellikle de ilk başta beni buraya çeken inşaat ustası işaretine. Ne çok sır var bu evde. Çözülmeyi bekleyen ne çok sır var. Ruh sağlığım çökmüş vaziyette. Bu sırların ne olduğunu bulamaya-bilirim ve zamanım daralıyor. Biraz daha uğraşırsam aradığımı bulacağım. Buna ikna olmuş durumdayım. Paramparça olma lüksüm yok. Gerçeği bulmak için son şansım bu benim ve bunu yapmama hiçbir şey engel olamayacak.

Ön kapıdan içeri girince Martha ve Jack’in dışarıda olduğunu düşünüyorum. Ortalık sessiz. Evde olmadıklarından emin olmak için mutfğa gitmeden önce sesleniyorum onlara. Buzdolabı ikiye bölünmüş durumda. Bir tarafı benim, diğer tarafı Jack ve Martha’nın. Bette’e yaptıklarından sonra Martha benim yiyeceklerime kim bilir ne yapar düşüncesiyle benim tarafımda bir şey yok. Onların yiyeceklerinden çalışıyorum. Bir şey yemek istemiyorum. Hatta bir şey yeme fikri bile midemi bulandırıyor ama kendime koçaman bir jambonlu sandviç yapıp üzerine mayonez döküyorum. Biraz da turşu ve başka şeyler ekleyerek tatlandırıyorum sandviçi. Nöbet geçirdiğim sırada etrafta koşturup duran sandalyelerin ve dolabın olduğu yemek odasında oturup sandviçi zorla boğazımdan aşağıya gönderiyorum. Biraz sersemlemiş hissediyorum ama kendime gelir gibi oluyorum. Epeydir bir şey yemiyorum. Bu benim için iyi olmadı. Biraz da Jack’in biralarından birinden içiyorum. O da iyi geliyor.

Sonra fark ediyorum. Jack ve Martha evde olmadığına göre şansımı deneyebilirim. Bir yerlerde saklanıyorlardır belki de ama şansımı deneyeceğim yine de.

Elimde Jack'in birasıyla oturma odasına gidip bir köşede dikilerek titreşimleri ya da siz nasıl adlandırmak isterseniz isteyin umurumda değil onu içime çekiyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatıp geçmiş hissetmeye çalışıyorum. Gözlerimi açıyorum. "Dolabın" "kapıdaki kadınla" beraber buraya geldiğini hatırlıyorum. Bu çılgınca. Elbette öyle ama doğru da aynı zamanda. Beşinci doğum günümde kadının çığlık attığı yer *burası*. Bundan eminim. Oturma odasından çıkıp dinlenme odasının kapısını açmayı deniyorum. Kilitli. Kapıyı tekmeleyerek içeri girmeyi geçiriyorum aklımdan ama bunu yapabilecek gücümün olup olmadığından emin değilim.

Orta kata çıkıp kapıları tek tek açmayı deniyorum. Jack'in ini olan oda açık. İçeri giriyorum. Eşikten adımımı attığım an kendimi dar-madağın bir odada buluyorum. Burada işime yarayacak hiçbir şeyin olmadığını biliyorum. Hemen yandaki yatak odalarının kapısı kilitli. Martha'nın kendi özel odası var. Şaşırtıcı bir şekilde kilitli değil.

Perdeler çekili. Değerli şeylerle dolu oda. Giysiler, peruklar, makyaj malzemeleri ve genç Martha'nın inanılmaz derecede muhteşem görüldüğü, etrafında erkeklerin pervane olduğu fotoğraflar. Bu fotoğraflarda güç yayıyor etrafa. Hipnotize edici. Özenle poz verilmiş fotoğrafları geçtim, şipşak çekilmiş olanlarda bile öyle. Neden bilmiyorum ama yatağının altına bakıp ânında keşke bakmasaydım diyorum. Gerçek olmadığını biliyorum ama ölü bir farenin gözleri bakıyor bana. Ve çığlıklar duyuyorum. Burada bir kadın çığlık mı atıyordu? Çocuklar mı? Yoksa adam mı atıyordu çığlığı?

Oda birden lağım gibi kokmaya başlıyor. Görünmez bir şey boğazımı sıkıyormuş gibi hissediyorum. Boğuluyorum. Nefes alamıyorum. Gözlerim kararıyor. Bayılıyorum. Bu gerçek değil. Hiçbiri gerçek değil. Kendimi doğrultup odadan çıkıyorum. Sahanlığın duvarına yaslanıyorum. Bir çocuk bana sarılırken kalbim hızla atmaya başlıyor. Ne oldu burada? Martha'nın özel krallığı benim geçmişimle mi bağlantılı? Belki de geri dönüp... Kapıya tekrar yaklaşıyorum. Bu kez kor-

kuyla. Kapı tokmağına uzatıyorum elimi. Titreyen elim geri çekiliyor. Tekrar içeri girmeye korkuyorum. Hem de çok korkuyorum.

Aklıma bir fikir geliyor. Koşarak yemek odasına iniyorum. Koşuşturan sandalyeleri tekrar gözümün önünde canlandırıyorum. Sonra ön kapının çalınışını ve dolabın kapıya gidişini getiriyorum gözümün önüne. Oturma odasından bir çığlık sesi geliyor. Koşarak üst kata çıkıp Martha'nın odasına atıyorum kendimi. Yine dehşete kapılıp siniyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

Hatırla. Hatırla. Hatırla.

Fare gözleri. Kadın. Kapıdaki kadın. Çocuklar. Adam. Çığlık. Kendimi odadan dışarı atıp kapıyı kapattığımda bu kez gerçekten de midem bulanıyor. O odada kötü bir şey oldu. Çok kötü bir şey. Ne olduğunu açıklayamıyorum ama orada bir şey olduğunu biliyorum. Daha başındayken hayatımı heba eden korkunç bir şey. Odama çıkan merdivenin basamaklarından birine oturup olanları düşünüyorum ama cephanem tükeniyor.

Ön kapının anahtarının çevrildiğini duyuyorum. Holden sert ayak sesleri geliyor. Eski ahşabın inlemeleri ve gıcırdamaları Martha'nın yukarı çıktığını haber verirken baharatlı elma kokusu da geliyor yukarıya. Suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi kaskatı kesiliyorum.

Martha kot pantolon giymiş. Onu ilk kez kot pantolon giyerken görüyorum. Siyah, muhtemelen marka ve tüm hatlarını ortaya çıkaran dar kesimli bir pantolon. Yakası kapalı bir bluz giydiği için Bette'in isimliğinin boynunda olup olmadığını göremiyorum. Bunu bildiğimi bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Umarım şu şeyle ilgili bir doktora görünme fırsatı..." Cümlesini tamamlamıyor. Tamamlamasına da gerek yok zaten. Neyden bahsettiğini ikimiz de biliyoruz.

"Aşağıda gördüğüm manzarayla ilgili düşünmeye zamanım oldu. Yemek odasında." Ben konuşurken yeşil gözleri hafiften kapanır gibi oluyor. "Ön kapıda."

“Akıl sağlığından endişe ediyorum,” diyor bana acıyarak. Tükenmiş durumdayım ama bir şeyden güç almayı başarıp ona yukarıdan bakmamı sağlayan basamakta duruyorum.

“Dün her ne olduysa, bir şey hariç hiçbir şey gerçek görünmedi bana,” diyorum söylediklerimi hissederek.

Meraklanıyor. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“Şimdi hatırlıyorum. Ön kapıda biri vardı. Onun kim olduğunu biliyor musun?”

Martha yine bana acıma numarası yapmayı deniyor ama bu kez işe yaramayacak. “Olmayan şeyleri görüyorsun sen. Yardıma ihtiyacın var.”

Başımı iki yana sallayarak itiraz ediyorum: “O sendin. Ön kapıda seni gördüm Martha.”

Bacağımı yatağa üç düğüm atarak bağlıyorum çünkü uyanık uyu-yup odadan çıkarsam neler olabileceği ve kendimi nerede bulacağım konusunda endişeleniyorum. Siyah boya duvarların ve zeminin birbirine karışmasına sebep oluyor. Karanlık bulutunun içindeyim. Gecenin içinde yataktan havalanmış gibi hissediyorum. Uyumak istiyorum ama gözlerimi kapatmaya korkuyorum. Kâbusumda gördüğüm çılgınlıklar benim çılgınlarıma dönüşebilir.

Martha sadece beni evden göndermeye çalışmıyor. Bir şekilde benim geçmişimle de bağlantılı o. Bu evde olanlarla ilgili kâbuslarımla bağlantılı.

Korkacak bir şey yok. Zinciri taktım. Sandalyeyi de kapıya dayadım. Gözlerimi kapatıyorum. Yeni bir tekerlemeyi söyleyerek nefes egzersizleri yapıyorum.

“O sendin. Ön kapıda seni gördüm Martha.”

“O sendin. Ön kapıda seni gördüm Martha.”

Otuz Üç

Evin giriş yolunda aceleyle duran araçların sesine uyanıyorum. Parlak sabah ışığı çatı penceresinden girip içeriği aydınlatıyor. Ziyaretçilerin kimler olduğunu merak ediyorum. Buraya geldiğimden beri ev sahiplerimin tek ziyaretçileri beni zorla eve götürmeye çalışan annemle babamdı. Başka koşullarda olsa kalkıp kim olduklarına bakardım belki de ama başka koşullar söz konusu değil ve umurumda da değil açıkçası. Seslerden birini tanıyorum: babam.

Tanrım, güç ver bana.

Kılımı bile kıpırdatabilir miyim ki? Bitmiş tükenmiş vaziyetteyim. Bölük pörçük de olsa biraz daha uyumak için arkamı dönüyorum yatakta ama kapımın çalınmasıyla bölünüyorum.

“Hadi uyan. Ziyaretçilerin var,” diyor Jack.

“Gitmelerini söyle onlara.” *Sen de basıp gidebilirsin tabii.*

Ama basıp gitmiyor. Mecburen bacağımı yataktan çözüp kalkıyorum ve kapıyı açıyorum.

Ciddi görünüyor. Tuhaf bir şekilde durumdan rahatsızmış gibi bir hali de var. “Onlar gelip seni almadan aşağı insan iyi olur. Senin yerinde olsam çantamı da yanıma alırdım.”

Niye çantamı yanıma alacakmışım ki? Korkuya kapılıyorum. Babam polislerle mi gelmiş? İşlerin karıştığı şu son birkaç günde yasadı-

şı bir şey yapıp yapmadığımı hatırlamaya çalışıyorum endişeyle ama doğru düzgün düşünemiyorum. Eğer yaptıysam Alex'in desteğine ihtiyacım olacak ama onu aramak istemiyorum çünkü profesyonel bir yardıma ihtiyacımın olduğunun son kanıtı olarak görebilir bunu.

Jack'in beni gözetliyor olabileceğini umursamadan üstüme bir şeyler geçiriyorum. Onun tavsiyesine uyup sırt çantamı bir omzuma asıyorum. Dengede durmakta zorlanıyorum. O da destek olmak için kolunu sunuyor bana. Desteğini alıp başına çalmasını söylemem lazım ona aslında ama minnettarlıkla kabul ediyorum uzattığı kolunu. Jack'in centilmeni oynaması reddedemeyeceğim bir şey.

Odadan çıkarken bana eşlik ediyor. Ayakları zincirli bir mahkûm gibi sürüklüyorum ayaklarımı. Sonra aklıma geliyor: Bunlar polis olamaz. Öyle olsa gizli bahçesinin ortaya çıkacağından korkup fırtınaya yakalanmış bir marihuana yaprağı gibi titriyor olurdu Jack. Başka birileri bunlar. Babam ve başka birileri.

"Kim geldi?"

"Görürsün."

Koridora vardığımızda babam bizi bekliyor. Martha bazı belgeleri okuyor. Yanında da Doktor Wilson var. Martha omzunu silkip belgeleri tekrar terapistime uzatıyor. O da karton bir dosyaya sokuyor kâğıtları. Öfkeyle düşünüyor zihnim. Bu belgeler de neyin nesi? Ne yazıyor o kâğıtlarda? Büyük bir korkuyla beraber düşüyor jetonum. Bütün bunların ne anlama geldiğini fark ediyorum.

Yerimden kıpırdadığımı hatırlamıyorum. Doktor Wilson'a saldırıp tekmelemeye çalışıyorum ama Jack beni tutuyor.

Öfkemin bu kadar yüksek sesli olmasına şaşırıyorum: "Hiçbir yere gitmiyorum. Beni zorla götüremezsiniz."

Babam baba sesiyle konuşuyor: "Dinle Lisa, sadece birkaç günlüğüne. Sen biraz daha iyileşene kadar." Doktor Wilson'a dönüyor. "Çok iyi bir yer değil mi?"

Kendimi Jack'ten kurtarıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Hiçbir yere gitmiyorum ben."

Beni ikna etme çabasıyla ses tonunu yumuşatıyor babam: "Korkarım bu konuda söz hakkın yok. Hadi bakalım. Kaybedecek zamanımız yok."

"Gitmiyorum. Beni zorla götüremezsin."

Açıklamayı yapan Martha oluyor: "Baban doğru söylüyor. Başka bir seçeneğin yok. Doktor Wilson belgeleri imzaladı. Az önce senin adına okudum onları."

Gözlerimden nefret fışkırarak ona dönüyorum: "Sen de bu işin içindesin. Biliyorum. Seni kapıda gördüm."

"Elbette görmüşsündür," diyor hemen. "Burası benim evim."

Ön kapının dışındaki hareketlilik gözüme takılıyor. Eve giriş yolunda iki araba ve özel bir ambulans var. Ambulansın yanında yeşil giysileriyle iki sağlık görevlisi aylaklık ediyor.

Patlıyorum. Öfke beni yeniden hayata döndürüyor: "Kendi kızını mı teslim ediyorsun? Doğru mu bu? Hem de Doktor Frankeş-tayn'ın¹⁸ tek bir lafıyla?"

Babam elinden geleni yapıyor: "Durumunu kanıtlayan şeyler gördük hayatım. Anladığım kadarıyla ev sahiplerin de görmüş. Bunda utanılacak bir şey yok. İyi değilsin, o kadar." Kapıdan dışarı bakıyor. "Beyler rica etsem yardımcı olabilir misiniz lütfen?"

Yeşil giysili iki ahmak yanımıza geliyor. Direniyorum ama orantısız güce karşı bir şey yapamıyorum. Jack de yardım ediyor onlara. Onun için adil bir oyun. Bunu yapmaya çok da hevesli görünmüyor. Sağlık görevlilerinden biri el bileklerime, diğeri de ayak bileklerime yapıyor. Beni dışarı taşıyıp ambulansın arkasına yerleştiriyorlar. İçeride kayışlar var ama neyse ki kullanmıyorlar.

¹⁸ Doktor Frankenstein, İngiliz yazar Mary Shelley tarafından yazılan ve genç bir bilim insanının –Victor Frankenstein– yarattığı alışılmışın dışında garip şekilli ama akıllı bir yaratığın hikâyesini anlatan romanın ana kahramanıdır.

Babam ambulans şoförüne “Arkanızdan geleceğim!” diye seslenirken piç kurusu Doktor Wilson arabasına binip kaçıyor.

Kapılar kapanıyor. Gidemem. Beni evden uzaklaştırıyorlar. Uzağa götürüyorlar. Başımı kaldırıp gözden kaybolan eve bakamadığım için öfkeden kuduruyorum. Uğurumu göremiyorum: inşaat ustasının içinde anahtar olan işaretini.

“Seni sakinleştirecek bir şey ister misin?”

“Defol git.”

Bunu iyi tarafından alıyor. Sanırım böyle yapmak için eğitim almış.

Ambulans uzunca bir süre gümbürdeyerek ilerliyor. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Durduğunda kapılar açılıyor ve kendimi kırsal bir yerde buluyorum. Kırsaldaki bir otele benzeyen bir binanın önünde durmuşuz ama nerede olduğumuz çok belli. Bahçede dolaan sağlık görevlileri ve güneşte oturan hastalar var. Şimdilik işbirliği yapan bir mahkûm olmaya karar veriyorum çünkü sonra kaçmam için daha çok fırsat sağlayacak bu bana. Gerçi bu nasıl olacak bilmiyorum. Beni öyle elinizi kolunuzu sallayarak çıkabileceğiniz bir yere getirecek değiller sonuçta. Sahi beni buraya kim getirdi?

İçimdeki öfkeyi canlı tutuyorum. Düşünmem için gereken enerjiyi veriyor bana. Bunun babamın fikri olduğu çok belli. Orada ne olduğunu öğrenmeyeyim diye o evden uzak olmamı istiyor.

Sadece sağlığım için mi endişeleniyor? Beni o korkunç gerçekten kurtarmaya mı çalışıyor? Son sorudan nefret ediyorum. Doğru olmasını istemiyorum. O soruyu düşünmeye zorluyorum kendimi.

Yoksa o da işin içinde mi?

Annem hiç görünmüyor. Bu olaya karışmaya vicdanının elvermediğini düşünüyorum. Vicdanı bildiklerini kızına anlattırarak kadar gelişmemiş. Doktor Wilson babamın faydalı arkadaşı. Bunu eski bir arkadaşına alçakça bir iyilik olarak mı yapıyor? Yoksa o da mı işin içinde? Ona o evdeki boş odada kaldığımı söylediğimde bana karşı tavırları değişmişti.

Danışmada kaydım yapıldıktan sonra güzelce dekore edilmiş bir hapisane hücrelerinden biraz daha iyi olan odama götürülüyorum. Güler yüzlü bir hemşire burayı bir otel gibi düşünebileceğimi ve istediğim gibi girip çıkabileceğimi söylüyor. Külliye yalan. Kapıda elektronik bir kilit var. Pencere şöyle bir baktığınızda parmaklık görünmese de pekâlâ parmaklıkları olabirmiş gibi görünüyor. Pencerenin camı şu kırılmaz camlardanmış gibi duruyor. Kilitler de o kadar sağlam ki benim diyen hırsız açamaz.

Babam elleri arkasında sanki ezberden konuşuyormuş gibi "Burası dinlenmek için harika bir yer," diyor. Yüzüme bakamıyor neredeyse. "Bir sürü uydu kanalı olan kendi televizyonun bile..."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diyerek kesiyorum sözünü. Televizyonun kaç kanalının olduğu kimin umurunda ki? "Burası beş yıldızlı bir otelmış gibi konuşmayı bırak."

Hâlâ gözlerimin içine bakamıyor. Suçlu insanlara özgü bir şey değil midir bu zaten?

"Buradan gitmek istiyorum. Hem de hemen."

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi yapıyor. Artık görünmez de mi oldum? "İyileşene kadar burada kalacaksın."

Çocuğuyla konuşan bir ebeveyn gibi "Bana bak!" diye bağıriyorum.

Bağırdığıma pişman oluyorum çünkü sanki az önce öleceğini öğrenmiş bir insanın ifadesi var yüzünde. "Seni seviyorum. Ne yaptysam seni sevdiğim için yaptım."

Beni orada öylece bırakıp kapıya yöneliyor. Canımı yakan kelimelerine şaşırmıyorum. Onun gerçeğine de şaşırmıyorum ama bana söylemeyi reddettiği gerçek benim gerçeğim. Bana yardım etmektense kilit altında tutmayı tercih ediyor o gerçeği. Bunu nasıl yapabilir? Babam olma hakkını kaybetti.

O gidince, "gardiyanlar", ben onları öyle görüyorum, bana ilaç vermek için ilk girişimlerinde bulunuyorlar. Verecekleri ilaç yatış-

tırıcı bir şey muhtemelen. O yüzden de çok direnmiyorum. Bulanık içeceği içiyorum ama hapları onlar gittikten sonra tükürmek için dilimin altında saklıyorum. Çalışanları suçlamıyorum. Aslına bakılacak olursa normal şartlarda babamı ve Doktor Wilson'ı da suçlamazdım. Evin yerini bulduğumdan beri davranışlarımın ne kadar dengesiz olduğunu biliyorum. Hatta daha öncesinde de ama burada olmamın sebebi dengesiz davranışlarım değil. Buradayım çünkü gerçeğe ulaşmamı istemiyorlar. Hemşire gidince uykum geliyor. Yatağa uzanıyorum. Aslında oldukça mutlu hissediyorum. Komplocular gerçeğe yaklaştığımdan endişelenmemiş olsalardı bu kadar ileri gitmezlerdi.

Sonra daha önce görmem gereken bir şey geliyor aklıma. Nefesimi kesiyor. Annemle babamın beni evden çıkarmaya çalıştıkları ilk sefer.

Babam odamın Martha ve Jack'in evinin neresinde olduğunu nereden biliyordu?

Kapımın yüksek sesle vurulması uyandırıyor beni. Ağzımda ekşi ve paslı bir tat var. O bulanık içekte her ne vardı ise işini yapmış. İçmiş gibi yaptığım hapların işinin de algılarımı zayıflatıp beni işbirliği yapmaya hazır bir zombiye dönüştürmek olduğundan şüphe ediyorum. İyi ki de içmemişim o hapları.

Hiçbir ilaç yorgun zihnimde dolanıp duran o soruyu silemez: Babam odamın yerini nereden biliyordu? Olayları bir film gibi her seferinde farklı açılardan tekrar tekrar oynatıyorum kafamın içinde. Martha mı söyledi? Yolu Jack mi gösterdi? Ben mi söyledim? Hayır. Hayır. Söylemiş olsam muhakkak hatırlardım.

Bacaklarımı yatağın kenarından sallarken otuzlu yaşlarının başında bir kadın tekerlekli bir yemek arabasıyla giriyor içeri. Hemşire olmadığını ânında anlıyorum. Üniformalı değil. Siyah bir kot pantolon ve üzerine bol gelen bir tişört giymiş. Yumuşak kahverengi saçları toplanıp sıkı bir atkuyruğu yapılmış. Yaklaşınca nikotin kokusu geliyor burnuma.

“Yemek arabasından ne istersin?” Can sıkıntısıyla soruyor.

Burası pahalı bir yer olduğu için yemek arabası lezzetli ikramlarla dolu. Egzotik meyveler, hoş sandviçler ve tabii ki bitki çaylarını da içeren çeşitli çaylar var. Havalı bir yemek menüsü de var.

Havamda değilim. “Böyle iyiyim. Teşekkürler.” Sesim kulaklarıma paslı geliyor.

Kirpiklerinin altından şüpheli bir bakış atıyor bana. “Sen yeni misin?”

“Bugün erken saatlerde geldim.”

“Neredeyse üç aydır buradayım. İyileştiğimi söylüyorlar.” Omzunu silkiyor. “Sanırım kendimi binalardan aşağı atmak istemiyorum artık.”

Gerilerek yutkunuyorum. Durumunun ne kadar kötü olduğunu anlasam da arkadaş edinecek kadar uzun bir süre kalmayacağım burada. Aklıma bir fikir geldiğinde yemek arabasını kapıya doğru itmeye başlıyor.

“Cep telefonun var mı?”

Bana doğru yarım dönerken elleri arabanın tutma yerini sıkıyor. Ricamı düşünürken gözleri büyüyor. “Binanın bu kısmında cep telefonuna izin verildiğini sanmıyorum.”

Ayağa kalkıyorum. İnanılmaz bir şekilde sağlam duruyorum ayakta. “Kedimi kontrol etmek istiyorum sadece. Arkadaşımı arayıp onu beslemesini sağlamam lazım. Zavallı Henry. Ben olmazsam ölür. Ben ne yaparım sonra? Yaşamamın bir anlamı kalmaz.”

Bu kadının belli ki yaşamakla ilgili bir sıkıntısı var. O yüzden son cümleyi söylememeliydim belki de ama evcil hayvanlar her zaman insanların yüreğine işler.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bundan benim ne gibi bir çıkarım olacak?"

Ne diyeceğimden emin değilim. Devam ediyor: "Parfümün var mı? Buraya geldiğimden beri doğru düzgün bir parfümüm olmadı. Buranın sabunları araba motoru gibi kokutuyor insanı."

Hay aksi! Yanımda parfüm yok ama buradan çıkma fırsatımın şu kapıdan çıkan yemek arabası gibi elimden uçup gitmesine izin veremem.

"Buraya yeni geldim daha ama senin için parfüm bulabilirim. Hangi markayı istediğini söyle getirteyim sana," diyerek dil döküyorum.

Söylediklerime biraz kafa yoruyor. "Peki nasıl yapacaksın bunu?"

Parmağımı burnumun yan tarafına vuruyorum hafif hafif. Bu hoşuna gidiyor. "Nasıl yapacağımı bana bırak sen. Telefonunu kullanabilir miyim?"

"Binanın öbür tarafındaki odamdan alıp gelmem lazım."

Yemek arabasının yanında nöbetçi asker duruşu yapıyorum. "Sen benimle ilgilenirken ben de bununla ilgilenirim."

Tamı tamına üç dakikada gidip geliyor odasına. Telefonu bana uzatıyor. Almaya çalıştığımda bırakmıyor telefonu.

"Eternity olması lazım." Önce neyden bahsettiğini anlayamıyorum ama sonra jetonum düşüyor. Parfümden bahsediyor. "Chanel falan olmasın."

Telefonu bırakıyor. "Acele et. Öğrenirlerse ciddi sıkıntı çıkar."

Parmaklarım beceriksizce tuşluyor numaraları. Onun her hareketimi izlediğinin farkındayım.

Arama sesli mesaja düşüyor. Lanet olsun!

Sanki aradığım kişiyle sohbet ediyormuşum gibi bir mesaj bırakıyorum.

“Alex! Selam tatlım. Dinle beni. Birkaç günlüğüne hastaneye gelmek zorunda kaldım ve Henry’ye bakacak kimse yok... Yok, önemli bir şey değil. Rutin kontroller işte... Baksana, bir koşu yan eve gidip minnoşumun çok üzgün olup olmadığına bir bakar mısın?”

Alex’e Henry’nin hayali beslenme listesini sıralıyorum. Bunu yaparken kedi delisi bir kadın gibi konuşmaya çalışıyorum. Sonunda aramanın amacına geliyorum. Menüü yemek arabasından alıyorum.

“Evet, burası harika bir hastane. Eternity marka parfüme ihtiyacım var hayatım.” Ona menüde yazan detaylardan ismi ve posta kodunu verip en rahat halimle “Au secours Alex! (Yardım et Alex!) Au secours! Maintenant! (Hemen) Au secours!” diyorum.

Alex Rusça biliyor. Duvardaki yazıyı deşifre etti. Tek umudum onun okuldan kalma çat pat Fransızcamı anlaması, hasta arkadaşımın da anlamaması. Sanki bugün doğum günüymüş gibi sırttan yeni arkadaşıma geri veriyorum telefonu.

“Ben deli değilim,” diyor doğrudan. “Geçen sene bebeğimi kaybettim ve durumum kötüleşti. Eternity marka parfümü sürdüğümde gülümserdi bebeğim.”

Donakalıyorum. “Üzgünüm” dememi, gülümsememi ya da sırtını okşamamı beklemiyor. Yemek arabasını odadan dışarı sürüyor sadece.

Uzanıp rahatlamaya çalışıyorum. Sandviçe dokunmuyorum çünkü içine zehir koymuş olabilirler.

Otuz Dört

Odanın kapısı açılmaya başladığında yarı uyur vaziyette olmanın yarattığı mahmurluk var üzerimde. Bilincim kısmen açık. Alex'in nihayet geldiği ümidiyle atıyor kalbim. Kıcına tekme vurduğum halde bile, ki bu da benim ayıbım, tam bir yıldız olduğu çıkıyor ortaya. Nihayet bu odadan kurtulmak. Güneşi tenimde, rüzgârı saçımda hissetmek, özgürlüğün tadını almak, hayatım boyunca sahip olacağımı garanti gördüğüm her şey.

Kapıyı açanın Alex olmadığını fark edince fena oluyorum. Uzun boylu hemşirenin arkasında bir ziyaretçi var. Gözlerimi odaklayınca onu neden hemen tanıyamadığımı anlıyorum. Görmeyi umduğum son kişi bu: annem.

Anneme açıklama yaparken tatlı-sert konuşuyor hemşire: "Gördüğünüz gibi Lisa çok yorgun. O yüzden ziyaretiniz on beş dakikayı geçmezse seviniriz."

Annem cevap vermiyor. Hatta söylenenleri duymuyormuş gibi görünüyor. Yüzü solgun, travma sonrası stres bozukluğu yaşayan biri gibi benden daha çok benziyor bir hastaya. Yitirdiği görünüşünde dikkatimi çeken şey saçları oluyor. Hiç söylemedi ama saçının hiç uğraşmadan da her zaman düzgün görünmesiyle gurur duyar. Parlak, canlı, her bir teli nerede durması gerektiğini bilen saçlarıyla. Şimdi cansız,

dağınık ve sanırım yıkanmamış görünüyorlar. Hemşire odadan çıktığında gözleri nihayet gözlerimle buluşmadan önce odayı inceliyor.

“Demek buradasın.” Sesi de saçları gibi cansız. Parmaklarını birbirine kenetlediği ellerini sanki huzursuzluğunu içinde tutmak için çırpınıyormuş gibi karnının üstüne koymuş.

“Evet, buradayım.” Ayağa kalkmayı reddediyorum. Kelimelerim keskin bir alaycılıkla kaplanıyor. “Babama ve onun dünya iyisi arkadaşı Doktor Wilson’a kocaman bir alkış. Ne kadar da dinamik bir ekip olmuşlar. Sanırım bana neyin peşinde olduklarını bilmediğini söyleyeceksin değil mi? Yorma kendini. İlgilenmiyorum.”

Annem koltuğa oturuyor. Sırtı dik. “Hayır, neyin peşinde olduklarını bilmiyordum. Baban öğle yemeğinde söyledi bana. Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.” Yorgun bakışları kenetlenmiş ellerinin üzerine düşüyor. “Bunun hepimiz için en iyisi olduğunu düşünüyor.”

Yastığıma uzanıyorum. Şimşek hızındaki tepkim öfke dolu: “Peki sen ne düşünüyorsun? Beni buraya tıkmanın herkes için en iyisi olduğunu mu? Bu hücre sana en iyisi gibi mi görünüyor?”

Annem birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıyor. “Dinle Lisa. Senin için yaptığımız her şeyi senin için en iyisi olduğunu düşündüğümüz için yaptığımızı bilmeni istiyorum.”

En iyisi. Bu iki kelimeden nefret etmeye başlıyorum. Mükemmel, harika, en üstün anlamına gelmiyor mu bu iki kelime? Peki burası ona öyle mi görünüyor? Sonra bu iki kelimenin benimki gibi orta sınıf ailelerin duygularla uğraşmamak için arkasına saklandığı kılıf kelimelerden olduğunu hatırlatıyorum kendime.

Annem sağlamlaştırılmış pencereden dışarıdaki manzaraya bakıyor. Adını koyamıyorum ama tavırlarında biraz sinir bozucu bir şey var.

Dudaklarımı sıkıyorum. “Bunu öğrendiğime sevindim. Uğradığın için teşekkürler.”

Dışarıdaki bakımlı bahçelerden ayırmıyor gözünü. “Ama artık öyle hissetmiyorum.”

Ne? Az önce şey dediğini mi... ? Tüm dikkatimi üstüne çekiyor şimdi.

“Belki de sen küçük bir kızken öyleydi. Ama artık değil.” Sesi sessizliği çok iyi anlayan bu odaya yeni bir sessizlik getiriyor. “Anlaman gerek. O günlerde girdiğimiz yolda bir süre sonra geri dönüş imkânsız oluyor. Bir yalan bir başkasını getiriyor ve takılıp kalıyorsun.” Ses tonu “takılmak” kelimesinde sertleşiyor. “Her şeyi bir günde tersine çeviremiyorsun. Bunu anlıyorsun değil mi?”

Ne demek istiyor? Yalanlar mı? Yoksa... ?

Şimdi bana bakıyor. Cildi gerginlikten kasılıyor ama gözlerinden kararlılık akıyor. “Mesele şu ki sen haklıydın. Sussex’de bir kaza olmadı. Kaza falan yoktu.”

Bundan çok etkilenip havalara uçmamı ve yumruğumu havada sallayıp “oley” diye bağırmamı mı bekliyor? Sussex’de kaza olmadığını ben biliyordum zaten. Burayı geçeli çok oldu.

“Maalesef biraz geç kaldın ama yine de teşekkür ederim.” Ağzımda bir ekşilik var.

Annem beni dinliyormuş gibi görünmüyor. Ağzımdan dökülen iğneleyici lafları fark etmedi. Belki de fark etti ama umurunda değil.

Sözlerine devam ederken uzaklardaymış gibi sanki: “Seni bir süreliğine bir hastaneye götürdük. Özel bir odada kaldın. Sana sadece bir süreliğine bakacaktık...”

Çarşafı üstümden atıp yataktan fırlıyorum. Hemen oturduğu koltuğun yanına çömelıyorum. “Bana bakmak derken ne demek istiyorsun?”

Annem parmaklarını koltuğun kumaş kaplı kollarına batırırken yüzüme bakmıyor. Sanki bahçe bir mahkeme salonu da o da İncil’e el basmış tanıklık yapıyor. Yüzünü kendime çevirmek istiyorum. *Beni* görmek

zorunda bırakmak istiyorum onu. Ama geçmişe bulanmış vaziyette bırakıyorum onu çünkü gerçeğin kapıları nihayet aralanıyor.

“Ama bir ay başka bir aya uzadı.” Ölçülü ses tonu titriyor. Kelimeler titreyen ağızından yeterince çabuk uzaklaştıramadığı sıcak taşlar gibi dökülüyor: “Sonunda seni evlat edinmemiz herkese daha kolay bir çözüm gibi göründü. Seni evlat edindiğimizde başına gelenleri senden saklamak için bir hikâye uydurup kazadan bahsettik sana. Doğrusunu daha sonra söylemeye karar verdik. Anlayacak yaşa geldiğinde anlatırız dedik ama yapmadık bunu. Bu affedilemez bir hataydı. Gerçekten çok üzgünüm.”

Çok uzun bir zamandır bekliyordum bu ânı. Şimdi gerçek yanı başımda ama ben hazır değilim. Nasıl tepki vermem gerektiğinden emin değilim. “Peki gerçekte ne olmuştu?”

Kendi şeytanlarıyla savaşıırken gözlerini kısıyor. “Bilmiyorum. Baban biliyor. Sanırım Doktor Wilson da biliyor ama ben bilmiyorum.”

“Bilmiyorum da ne demek!” Öfkeyle ona yaslanıyorum şimdi. Kısa ve hızlı nefeslerim yüzüne vuruyor.

Gözleri öyle büyük bir üzüntüyle açılıyor ki geriye doğru tökezliyorum. “Ben... Bilmiyorum...” Çektiği azap odanın her yerinde yankılanıyor.

Beynim biraz öncesine döndüğünde başımdan ayak parmakları-
nın ucuna kadar feci bir hareketsizlik neredeyse boğuyor beni. An-
nemin sözleri yavaş yavaş kulaklarımdan kalbime ulaşıyor. “Evlatlık
mı? Ben evlatlık mıyım?” Sanki yabancı dil pratiği yapıyor gibiyim.

Yanımdaki koltukta kalbi atan kadın gerçekte benim annem de-
ğil mi? Sanki biri göğsüme balyozla vurmuş gibi hissediyorum çün-
kü daha önce çektiğim hiçbir acıya benzemiyor bu acı.

“Seni ben dünyaya getirmedim. Evlatlık edindik biz seni. Seni ilk
gördüğüm andan itibaren tüm kalbimle sevdim.”

Koltukta sallanıyor. Yanaklarından gözyaşları süzülüyor. Konu-

şamıyorum. Ağlayamıyorum. İçimde kör edici bir öfke var sadece. Anne ve baba dediğim insanlara karşı değil bu öfke. Kendime karşı. Bunun bulmacanın bir parçası olabileceği neden aklıma gelmedi hiç?

Sen hayatımıza girdiğin günden beri. Beni evimde ziyarete geldiklerinde annem böyle söylememiş miydi? Bunu o zaman sorgulamamış mıydım? Bunu neden gittiği yere kadar götürüp anlamadım ya da onlara daha fazlası için baskı yapmadım ki? Ayrıca benim doğum belgem nerede? Bu soruyu sormayı neden akıl edemedim? İncelediğim bütün o belgeler. Bunu neden hiç düşünemedim?

Kafamda o kadar çok soru var ki. Hepsi birbirine girmiş durumda ama. O soruların arasından bir çıkış yolu bulamıyorum. Annem yardım etmeye çalışıyor. Annem değil tabii. “Gerçek annenle babanın nerede olduğunu bilmiyorum. Kız ya da erkek kardeşlerinin olup olmadığını da bilmiyorum. Baban daha çok şey biliyor. Muhtemelen anlatacaktır sana.”

Ben parmaklarımı çaresizce dizlerine geçirince annem irkiliyor. “Peki o evde neler olduğunu biliyor mu? Beşinci doğum günümde hani?”

“Daha fazla rol yapmanın bir anlamı yok.” Tamamen sersemlemiş gibi görünüyor. Artık beni gördüğünden bile emin değilim.

Tamamen kaybolmuş hissediyorum. Çok kızgınım ama artık kime kızgın olduğumu bilmiyorum.

Gerçeği öğrendim ama kafam karmakarışık. Baktığım dünyanın bana ilk kez anlamlı geldiğini hissediyorum bir yandan da. Sonra yine anlamsızlaşıyor. O evde ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Bunu öğrenmek zorundayım.

Bu sorunun cevabını bildiğimi düşünüyorum ama daha önce varsayımlarım tarafından oyuna getirilmişliğim var. “O kim?”

Bana kızım diyen kadın kendi kâbusunu yaşıyor. “Bunu neden yaptığımızı anlıyorsun değil mi?”

Yalvarıyor, kollarını affedilmek için açıyor şüphesiz. O kolları daha çok açık kalır.

“O kim? Gerçek babam kim?”

Annem olmayan annem; Tanrım, bu çok karışık – koltuktan fırlıyor. Koltuk arka ayakları üzerinde sallanırken ben de popomun üstüne oturuyorum. Annem kapıda ama çıkmadan yakalamayı başarıyorum onu. Yüzüme bakması için döndürüyorum.

“Benim babam kim?” diyorum hırıltıyla.

Annem benden kurtulmaya çalışıyor. “Bırak beni Lisa.”

“Bu soruma cevap vermeden olmaz.”

Boğuşmaya başlıyoruz. Tanrı beni affetsin ama duvara çarpıyorum onu. Nefesi kesilmiş bir halde avuç içlerini göğsüme dayayıp beni itmeye çalışıyor. Beni kenara itemeyecek. Şimdi olmaz. Omuzlarıma ve belime başka eller yapışıp uzaklaştırıyor beni.

“Bırakın beni. Bırakın beni dedim.”

Bırakmıyorlar.

Annem kendini eşikten dışarı atarak kaçıyor. Hayır. Hayır. Gitmesine izin veremem.

Annem gidiyor. Bağırıyorum: “Benim gerçek babam kim?”

Gerçek annem kim? Barbara Kendal’dan önce beni kim sarıp sarmaladı?

Tekrar uyuyorum. Çok kederliyim. Annemin bu odaya bıraktığı korkunç bombanın patlamasıyla yerle bir oldum. Evlatlığım ben. Hayatımı sonsuza kadar değiştiren tek bir kelime. Ben nereliyim? Beni kim doğurdu? Elbette şüphelendiğim şeyler var ama izlediğim yol hep o kadar dolambaçlı oldu ki hiçbir şeyden emin olamıyorum artık. Annem bana doğruyu söyledi en azından. Bunun için minnettar olmalıyım ona. Anne? Ona anne demeye devam mı ediyorum ben?

Odamın dışından sesler geliyor. Dışarıdaki gökyüzünde akşamın gölgeleri var. Kapı açılıyor ve bir doktor içeri girip kapıyı kapatıyor.

“Lisa değil mi?”

Yüreğim eziliyor. Gelenin Alex olmasını umut etmiştim.

“Dinle. Biz senin mümkün olan en kısa sürede iyileşmeni istiyoruz,” diyerek devam ediyor konuşmaya. “Ama bunu yapabilmemiz için senin ve ailenin yardımına ihtiyacımız var. Anlıyor musun?”

“Tabii ki anlıyorum.”

“Bu da hepimizin uyması gereken birtakım kurallar olduğu anlamına geliyor.” Hislerim bundan daha fazlasını söylüyor bana. Telefon meselesine takılmış.

“Birkaç gün boyunca ziyaretçilerle görüşmenin senin için sakıncalı olacağını söyledim babana,” diyerek devam ediyor. “Baban ve annen dışındaki ziyaretçilerle yani. Maalesef baban bunu ağabeyine söylemeyi ihmal etmiş. Hayır cevabını kabul etmeyen son derece kendinden emin bir delikanlıya benziyor. Bu koşullarda kısa bir ziyaret için ona izin vermekten yanayım ama korkarım bu görüşmenin denetimli bir görüşme olması gerekiyor. Ona bundan sonra kurallarımıza dikkat edilmesini beklediğimizi söylersen minnettar olurum.”

Ağabeyim mi? Bir anne kaybedip bir ağabey mi kazandım şimdi ben?

Ben daha ne olup bittiğini anlamadan doktor kapıyı açıp Alex'i içeri alıyor. Ha, o ağabey. Bir zafer edasıyla sırtıtmaktan alıkoyuyorum kendimi.

Alex'in yüzünde mutsuz bir ifade var. Doktor kollarını kavuşturmuş arka tarafta beklerken o da yatağın kenarındaki koltuğa oturuyor.

Alex doktora dönüyor. “Biraz baş başa konuşabilir miyiz lütfen?”

“Korkarım bu mümkün değil. Lisa'nın durumu oldukça kötü.”

Alex soğuk ve sert görünüyor şimdi. “Avukatım ben. Aileleri ve mahremiyetlerini etkilediği için insan haklarıyla ilgili kanunları iyi bilirim. Ya siz?”

Öfkeden burun delikleri genişliyor doktorun. Bir elinin beş parmağını havaya kaldırmadan önce biraz oyalanıyor. "Sadece beş dakika."

Dışarı çıkıyor ama kulağını kapıya dayadığından şüphe ediyorum.

Alex'e şeytani bir gülüş atıyorum. "Uzmanlığının ticaret hukuku olduğunu ve Kuzey Avrupa ile yapılan tehlikeli işlere baktığını zannediyordum. İnsan hakları davalarına değil."

Alex omzunu silkiyor. "O bunu bilmiyor." Elimi eline alıyor. "Ne oldu Lisa?"

"Onlar..." Annemin, babamın, Wilson'ın ve Martha'nın beni bir akıl hastanesine kapattırma komplosuna dâhil olduklarıyla ilgili zırvalamak üzere olduğumu fark ediyorum. Bunun kulağa nasıl geleceğini anlayıp taktik değiştiriyorum. "Hastaneye yatırıldım."

Alex dudaklarını büzüyor. "Anladım. Peki sen ne düşünüyorsun bu konuda?"

Neredeyse bağırarak söyleyecekken kendimi zorlayıp sesimi alçaltıyorum: "Ciddi misin sen? Burada ne dolaplar döndüğünü anlamıyor musun?"

Doğru kelimeleri arıyor. "Pekâlâ, sana karşı dürüst olacağım. Olanlar dikkate alınacak olursa belki de senin için en iyisi budur."

En iyi! Birileri bu iki kelimeyi yasaklamalı.

Elimi elinden çekip arkama devriliyorum. Annemin bomba etkisi yapan haberini onunla paylaşmaya hazır değilim. "Sen de mi? Yoksa sen de mi bu işin içindesin? Şu diğer yılanlarla beraber."

Sakinliğini koruyor. "Hiçbir şeyin içinde değilim ben. Sadece güvende olmanı istiyorum ve şu anda burası bana bulunabileceğin en güvenli yermiş gibi görünüyor."

Yatakta tekrar doğrulurken ağızımdan çıkan her bir kelimeden öfke fışkırıyor: "Beni evden uzaklaştırmak istiyorlar çünkü gerçeğe ulaşmak üzereyim. Bunu göremiyor musun?"

Bir avukat gibi konuşuyor şimdi de. "Seni kim evden uzaklaştırmak istiyor?"

"Babam odamın nerede olduğunu biliyordu."

Kafası karışıyor. "Ne demeye çalıştığını anlamıyorum."

"Kafamın dolu olduğunu kabul ediyorum ama Martha ya da Jack'in ona odamın nerede olduğunu söylediğini ya da gösterdiğini hatırlamıyorum. Yanılıyor olabilirim ama babam hiç tereddüt etmeden odama çıkan merdivenlerden çıktı yukarı."

"Ne diyorsun sen?"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Bildiğim tek şey bulmacanın parçalarının teker teker ortaya çıktığı ve evin de o parçaları birleştirmemi sağlayacak tek şey olduğu. Bak, saati yüz sterline patlayacak bir hukuki danışmanlık istemiyorum ben. Yardım edemeyeceksen sen de bu kapıdan çıkıp gidebilirsin."

Gözlerini odada gezdiriyor. İç çekip gözlerime bakıyor. "Muhtemelen haklısın. Seni evden uzaklaştırmak istiyorlar ama sana karşı dürüst olacağım yine de. Ben de senin o evden uzaklaşmanı istiyorum. Bu konuda açık ve net oldum hep. O evde kalman tehlikeli. Orada çok kötü şeyler olmuş ve yine olabilir. Bu arada sen buradayken o kötü şeyler olmayacak. O yüzden uzanıp rahat olman gerektiğini düşünüyorum. Evi bir süreliğine çıkar aklından. Hastaneden çıktığında hâlâ yerinde duruyor olacak nasıl olsa."

"Mümkün değil. Senin yardımın olsa da olmasa da geri döneceğim."

Eliyle cebini karıştırıyor. Cebinden Eternity parfümünü çıkarıp elime tutuşturuyor. "Parfüm almamı istemek de ne oluyor? İyi olmadığının işareti değil de nedir bu?"

"Burada bana bir güzellik yapan biri için bir hediye." Kadının yürek paralayıcı hikâyesi geliyor aklıma. "Onun için hiçbir ilacın gerçekleştiremeyeceği türden mucizeler yaratacak bu parfüm."

Endişeli görünüyor. "Sen ana caddede tuhaf tuhaf davranırken karşılaştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

İsteksizce evet anlamında sallıyorum başımı.

"O sırada neler görüyordun?"

Oraya geri dönmek istemiyorum ama kafamın içindeki tüm görüntüleri, yani gölgeleri, şekilleri, karanlığı ve güzelliğin diğer tarafını ve dünyanın olunabilecek en güzel yer olduğu hissini bir şekilde anlattırıyorum kendime. Yemek odasında gördüğüm şeylerin arasında gezdiriyorum onu.

Sarsılmış görünüyor. "Dinle, ben biraz araştırma yaptım. Bu anlattıkların klasik halüsinasyon belirtilerine benziyor. Uyuşturucu madde etkisi."

"N...ne?" Donakaldım demek yılın en hafif tanımlaması olur.

"Zihnini açıp olup bitenleri daha iyi anlamak için mi kullandın? Bunun inanılmaz derecede tehlikeli bir şey olduğunu da ayrıca eklemek isterim."

Hakarete maruz kalmaktan beter bu. "Asla öyle bir şey kullanmadım ben. Lafı oraya getirmeye çalışıyorsan uyuşturucu bağımlısı değilim."

Soğukkanlılığını koruyor. "Başka bir ihtimal daha var: Jack ya da Martha ya da ikisi beraber sana kafa yaptırıp buraya göndermek için yemeğine karıştırmış olabilirler. Sence bu mümkün mü?"

Söylediği şey beni dehşete düşürüp telaşlandırıyor. "Hayır, sanmıyorum. O evdeki hiçbir şeyi yemiyorum ben."

Başını anlıyorum anlamında sallıyor. "Hiçbir şeyi mi?"

Zihnimi zorluyorum. "Odamda kendi suyum var."

Birden uyanıyorum. Jack ile bahçede dalaştıktan sonra odama çıkan merdivenlerin başında Martha ile karşılaşmamı hatırlıyorum. Bunun için mi oradaydı? Şişe sularına ilaç koyduktan sonra benim

odamdan mı dönüyordu? Alex'i Patsy'de görmeden kısa bir süre önce su içerken görüyorum kendimi. Yemek odasındaki olayı yaşamadan önce odama gittiğimde... Ve her su içtiğimde arkasından gelen o korkutucu ve tuhaf hissi.

"Sence Martha suyumla oynamış olabilir mi? İçine uyuşturucu koymuş olabilir mi? Jack bir uyuşturucu satıcısı."

"Jack bir ne?" diyor Alex.

Elimle geçitiriyorum sorusunu. Bunu daha sonra da konuşabiliriz.

"Öyle bir şeyi bulmak Jack için çocuk oyuncağı." Jack ve Martha burada olsalar aynı anda ikisinin de boğazına yapıştırdım. Bana bunu nasıl yapabilirler? Belki de Martha ne için olduğunu söylemeden Jack'ten biraz istemiştir. "Beni o hale getirdi çünkü..."

Alex hemen araya giriyor: "Hayır, bu sadece bir ihtimal. Asıl mesele böyle bir şeyi yapabilen insanların sınır tanımaması. Anladın mı şimdi? O eve geri dönemezsin. Bir dahakine ne yapacaklarını asla bilemezsin."

Kararlı olduğumu göstermek için yatak örtüsünü atıyorum üzerimden. "Umurumda değil. Geri dönüyorum ben. Yardım et bana."

Üzgün görünüyor. "Lisa, ben hukuk fakültesindeyken genç bir öğrenci vardı. Zeki bir çocuktü. Sınıf birincisiydi. Old Bailey'nin parlayan yıldızı olacaktı. Gel gör ki madde kullanıyordu. Çok abartmıyordu ama halüsinasyon görmesine sebep olan ilaçlarla her kapıyı açabileceğine inanıyordu. Nesnelerin canlanıp onunla konuştuğunu söylüyordu."

Tıpkı yemek odasındaki sandalyelerin ve dolabın benimle konuştuğu gibi.

Alex kaldığı yerden devam ediyor: "Bilirsin. Evrenin sırlarını çözmek falan gibi şeyler işte. Yanılıyordu. Çözemedi o sırları. Uzun hikâye ama o zamandan beri burası gibi yerlere girip çıkıyor. Şimdi haftada iki gün bir yardım mağazasında çalışıyor. Bütün bunlar olmadan önce de

uçurumun kenarındaydın sen. Şimdi de bir şey yapmadan bekliyorsun. O evde daha başka dolaplar da dönerse dağılırsın ve bir daha da toparlanamazsın. Hâlâ göremiyor musun? O eve dönemezsin.”

Söyledikleri doğru elbette. Ama anlamadığı bir şey var. Ben beş yaşından beri kendi özel cehennemimde yaşıyorum zaten. Gerçeğe ulaşmazsam sonsuza dek o cehennemin içinde yaşayacağım. Ha böyle yerlere girip çıkmışım ha yardım mağazalarında çalışmışım. Ne fark eder? Ama o eve geri dönersem bu cehennemden kaçıp kurtulma şansım olur en azından. Belki de olmaz. Yine de denemek zorundayım.

Hem vicdanını rahatlatacak hem de sağlığımla ilgili endişesini hafifletecek bir yol buluyorum: “Eğer *kendi* evime gidip orada kalacağıma söz veririm buradan çıkmama yardım eder misin?”

Hafiften gözleri parlıyor. “Gerçekten mi?”

“Evet. Öyle yapacağım ama önce buradan çıkmama yardım et.”

Ayağa kalkmadan önce uzun bir süre bekliyor. “Tamam. Gidip senin durumun için düzenlenmiş belgeleri görme talebimi yapayım o zaman. İlla ki bir hata vardır. Hep öyle olur. Olmasa bile belgeyi satır satır inceleyip bir hata varmış gibi yaparım.”

Alex kapıya giderken aklıma bir şey geliyor. “Alex!”

“Efendim?”

“O evde korkunç bir şey olmuş derken neyi kastettin?”

Gözlerini kaçırıyor. “Ha o mu? Hiçbir şeyi. Senin şu muhtemelen uyuşturucu kafasıyla yaşadıklarını ve Bette olayını kastetmiştim. Hepsi bu.”

Otuz Beş

Yarım saat sonra odama tam bir ekip geliyor. Takım elbiseli bir adam elinde birtakım belgeler tutuyor. Bir sekreter, bir doktor ve bir hemşire de ayakta dikiliyor. Alex elinde belgelerin bir kopyasıyla yatağımın yanında duruyor. Önemli yerleri kırmızı mürekkepli bir kalemle daire içine almış.

Takım elbiseli adam sinirli. “Ağabeyiniz sizi burada zorla tuttuğumuzu düşünüyor. Belgelerde bulduğunu iddia ettiği uyuşmazlıklara rağmen sizin buraya kendi isteğinizle geldiğinizi açıkladım ona. Rica etsem kendisine bunu bir de siz söyleyebilir misiniz?”

Memnuniyetle söylerim. “Hayır, öyle değil. Buraya kesinlikle kendi isteğimle gelmedim. Ben burada bir tutsağım.”

Takım elbiseli adam hiçbir şey söylemiyor. Alex ona dönüyor. “Buraya kendi isteğiyle gelmiş olsa bile kendisine henüz tıbbi bir değerlendirme yapılmamış. Bu da onun eşyalarına el koyma, cep telefonunu kullanmasını yasaklama ve onu izole etme hakkına sahip olmadığınız anlamına geliyor.”

Alex dozajı biraz daha artırıyor: “Yarın sabah sizin için bir mahkeme emri çıkarttıracağım. Bu hastanenin kanunlara aykırı işletildiği haberi gazetelerde nasıl boy gösterir kim bilir? Eminim mükemmelliğiyle ünlü böyle bir hastane için bu haberin çok olumsuz sonuçlar doğurabileceği konusunda siz de benimle hemfikirsinizdir.”

Takım elbiseli adam tereddüt ediyor. Sonra da tek kelime etmeden diğerlerini de peşine takıp çıkıyor odadan. Alex ile yalnız kalıyoruz.

Ama kapıyı açık bırakıyorlar.

“Martha’nın içkime uyuşturucu koyduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

M25 otoyolundaki ceplerden birinde Alex’in arabasında oturuyoruz. Yaklaşık otuz kilometre yol geldik ve evime kadar bir on beş kilometremiz falan daha var.

Alex camdan dışarı bakıyor. “Üç ihtimal var: Birincisi uyuşturucuyu kendin almış olman ama bu öyle saçma ki öyle olduğuna ben bile inanmam. İkincisi bozulan ruh sağlığının uyuşturucu madde alındığında görülen halüsinasyonların aynılarını görmene sebep olması. Üçüncüsü de Martha’nın suyuna uyuşturucu koyması. Bunun başka bir açıklaması daha yok.”

“Evet, öyle olmalı.”

“Sence Jack de işin içinde mi?”

Arabalar yanıımızdan öyle hızlı geçiyor ki tepemize çöp ve plastik bardak yağıyor. Uzaktalarken motor sesleri çok duyulmuyor. Yanımızdan uçup giderlerken yükseliyor ve sonra gürültü tekrar azalıp yok oluyor. Akşamüstü olduğu için park lambaları yanıyor arabaların. Dünyanın sonundaymışız gibi sanki.

“Bilmiyorum,” diyorum. “Jack’in komplocu olamayacak kadar aptal bir adam olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ayrıca bana gizli polis ya da rakiplerinden biri için çalışan biri olduğumu düşündüğü için evden gitmemi istediğini söyledi.” Boğazımı temizliyorum. “Bütün planı kafasına Martha soktuysa hiç şaşırmam. İpler onun elinde. Benim neyin peşinde olduğumu başından beri biliyor. Martha Bette’in isimliğini boynuna takıyor.”

Alex iğrenerek irkiliyor. “Şaka yapıyorsun!”

“Benim evden gitmemi istediğini biliyorum ama o kadının ciddi bir sorunu olmalı.”

Alex başını yana yatırıp kaşlarını çatıyor. “Neden istiyor ki gitmeni? Senin beşinci doğum gününle bir ilgisi olamaz.”

“Doğum günümün olduğu gün ön kapıdaydı. Orada olduğunu biliyorum.”

Alex gülümsüyor ama mutluluktan değil. “Halüsinasyonlarına nüfus sayımı kayıtlarından ve seçmen kütüklerinden daha çok mu güveniyorsun?”

“Evet, öyle,” demekten başka bir seçenek kalmıyor bana.

“Bu hiç mantıklı değil.”

Değil ama işe yarayacak.

“O zaman hepsi de bu işin içinde diyorsun öyle mi? Martha, baban ve Doktor Wilson.”

“Olanların başka bir açıklaması var mı?” Başımdaki ağrı katlanarak artıyor. “Babamla Doktor Wilson arasındaki bağlantıyı anlıyorum. Eski arkadaşlar ve beraber çalışıyorlar. Ama sebebini anlamıyorum. Wilson Martha’nın onun hastalarından biri olduğunu iddia ediyor. Bana sorarsan bu bir tesadüf olamaz. Bak, gerçekten de eve gitmem lazım.”

“Öyle mi dersin? Doktor Wilson ve babanın seni hastaneden çıkardığını öğrenmeleri en fazla beş dakika sürer. Muhtemelen seni tekrar oraya kapatmak için yeni bir emir çıkarttırmaya çalışıyorlardır şu anda harıl harıl. Neden bana gelip birkaç gün kalmıyorsun? Seni orada bulamazlar.”

O kadar umutlu ki ona hayır demeye gönlüm razı olmuyor. “Bunu düşüneceğim. Eve gitmem lazım ama ondan önce bir şey yapabilir misin?”

Yine şüpheli gözlerle bakıyor. “Ne?”

“Sadece sarıl bana. Lütfen sarıl bana.”

Kolları ânında sarıyor beni. Hıçkırıklarım o kadar güçlü ve sarsıcı ki vücudumun ikiye bölünüp benden fışkıracağından şüphem yok. Babamın bana yaptığı şeyin korkunçluğu ve Doktor Wilson'ın yapmasına izin verdiği şey bugüne kadar yaşadığım en büyük dehşet. Kâbuslarımdan, uyanık uykularımdan, çılgınlardan ve devasa iğnelerden çok daha kötü. İhanetin en kötüsü. Hayır, çok daha kötü olan benim onların çocuğu olmadığımı söylememeleriydi. Bir zamanlar başka bir aileye, kendi kanımdan olan bir aileye aittim. Neden söylememişlerdi bunu bana?

Alex'e hâlâ anlatamıyorum. "O hastane çok korkunç bir yerdi."

"Biliyorum." Sırtımı sıvazlıyor. "Beni sana çeken şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Cevap veremiyorum. O kadar tıklandım ki sadece başımı sallamamın yeterli olması lazım.

"Yüzün."

"Gülmeyi kes artık. Bir kuş yuvasından daha yeni atılmışım gibi göründüğümü biliyorum."

Biraz daha gülüyor. Geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına alıyor. Ona bakamıyorum.

"Belli etmemeye çalışıyorsun ama yüzün o kadar hayat dolu ki. O hayat dolulukla öyle bir parlıyorsun ki makyaj yapmana gerek kalmıyor. Ofisine geldiğim ilk gün gördüm seni. Hemen gözüme çarptın." Sonraki kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi susuyor. "Bazı insanlarda vardır bu. Aura mı dersin bilmiyorum ama sende de var o. Yüzündeki ışık hiç sönmesin istiyorum."

Yüzüm öyle sıcak ki yumurta kırsanız pişer. Söylediklerine inanamıyorum. Bende özel bir şey olduğuna inanamıyorum. Eşimin benzerimin olmadığına.

İçimde hissettiğim minnettarlığı ona ifade etmemin tek yolu başımı kaldırıp onu öpmek. Arabanın ön koltuklarında uzun uzun öpüşüyoruz.

Nefesim kesilerek öpüşmeyi bitiren ben oluyorum. Doğrusu daha fazla duygusallıkla uğraşacak halim yok. "Sadece eve gitmek istiyorum. Kendi evime," diyorum.

Alex tahmin ettiğim gibi beni anlıyor. Kontağı çeviriyor ve dünyanın sonundan uzaklaşıyoruz. Yolumuz kısa. Eve vardığımızda Alex arabadan inip bana eşlik etmeye çalışıyor ama bunu yapmasına izin vermiyorum.

"Bu kadarı yeterli. Bugün yeteri kadar eşlikçim oldu zaten. Bu akşam yalnız kalmak istiyorum. Şu son birkaç gün zor oldu benim için. Bir duş alıp yatacağım. Sabah ararım seni."

Gerçekten endişeli. Sarılıp öpüyorum onu. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

Gitmek için dönüyor. "Sabah ara beni," derken sesi bir levazımatçının sesi gibi çıkıyor.

Havasız ve küf kokan eve giriyorum. Duşa girmeden önce gitmesini bekliyorum. Arabasını çalıştırdığını duymuyorum. Kapı çalınıyor. Alex.

Elini cebine atıyor. "Sanırım bunu görsen iyi olur."

Bana bir zarf uzatıyor. Zarfa bakıp arkasını çeviriyorum. "Nedir bu?"

"Duvardaki yazının üçüncü parçası. Senin için çevirdim. Yırtıp atacaktım ama sanırım sende kalması daha iyi olur."

"Bunu nasıl buldun?"

Öksürüp gözlerini gözlerimden geçiriyor. "Patsy'de Peters ailesinin yaşadığı zamandan kalma bir kapı anahtarı varmış. Kendilerininkini kaybederlerse komşuda bir tane yedek bulunsun düşüncesiyle vermişler ona..."

"Peki ama sen ne zaman? Nasıl?" diyorum dilim dolanarak.

Bir öksürük daha. Gözlerime bakıyor. "Oda siyaha boyanmadan önce. Çok kolay oldu gerçekten. Evden çıkmalarını bekleyip içeri girdim ve John Peters'ın yazılarının devamını giysi dolabının arkasındaki bordür kâğıdının altında buldum."

“Lanet olsun sana Alex!” Öfkeden köpürüyorum. “Neden söylemedin bana?”

“Sana nüfus sayımı kayıtları ve seçmen kütüğünden bahsettikten sonra söylemeye çalıştım ama uyuyup dinlenmen konusunda ısrar ettiğimde küsüp gittin.”

Bağırıyorum: “Beni ondan sonra da gördün ama.”

“Sağlığın için endişeliydim. Yazıyı görmene izin verip vermeme konusunu ölçüp biçmem gerekti.” Ses tonu en az yüz ifadesi kadar sert. “Riskin sana ait olduğunu bilerek oku.”

Sonra hastane odasında söylediklerini tekrarlıyor. Bu kez gerçeği söylüyor: “O evde korkunç bir şey olmuş.”

Otuz Altı

Beni geçmişimle ilgili bulmacanın en büyük parçası olduğunu düşündüğüm şeyi elimde sımsıkı tutarken bırakıp yürüyerek uzaklaşıyor. Zarfı açmaya başlıyorum ama o eve tekrar gidemeyecek kadar rahatsız olabilirim korkusuyla vazgeçiyorum. Duş alıp savaş giysilerimi geçiriyorum üstüme. Kamuflaj pantolon, siyah kazak, bağciksız gece ayakkabısı ve başım için de bir bere. Mutfğa gidip uzun bir bıçak buluyorum. Bıçağı bileyip pantolonumun yan cebine koyuyorum. Sonra da bir taksi çağırıyorum.

On dakika sonra dışarıda bir taksi beliriyor. Evimden son kez çıkıp çıkmadığımı merak ediyorum. Alex haklı. Martha'nın neler yapabileceğini tahmin etmek zor ama bu kez hazırlıklıyım. Taksiye biniyorum. Evin yolunun aşağısına doğru ilerliyoruz. Ana caddeye bağlanan kavşağa geldiğimizde durup gelen arabaların geçmesini bekliyoruz. Camdan baktığımda Alex'in arabasını evin giriş yolunun sonuna park ettiğini görüyorum. Beni bekliyor. Başını iki yana sallıyor. Kandıramadım onu. İlk fırsatta o eve geri döneceğimi biliyordu. Taksinin bir an evvel hareket etmesini istiyorum çünkü taksiden inip Alex'in sıcak arabasına binerek her şeyden uzaklaşmak geliyor içimden. Elimi kapının koluna götürüyorum. Taksi tekrar hareket ettiğinde inmek üzereyim neredeyse. Çok geç kaldım ama buna memnunum.

Giderken Alex'e bir öpücük gönderiyorum.

Eve giden yolda güven benim göbek adım diyen bir kadının duruşu ve hareketleriyle yürüyorum. Cazibem yerinde. Artık kimse durduramaz beni. Ev bugün muhteşem görünüyor. Bacalar şahlanmış, pencereler çıkıntılı, eve giden yoldaki çakıl taşları keskin ve can yakmak istercesine sivri. İnşaat ustası işaretinin bile yarısı gölgede kalıp görünmez olmuş. Yenip yutulmaya hazır değilsen içeri girme sakın ikazı bu.

Elinden geleni ardına koyma. Bu evin yapamayacağı tek bir şey var: beni tükürmek.

Geriliyorum. Üzerimde gezinen gözler var. Onları hissedebiliyorum. Bir kedinin alçak sesli mırılaması Martha ve Jack tarafından değil de başka biri tarafından gözetlendiğimi söylüyor bana. Patsy'nin kurnaz bakışları onun yanına gelene kadar her bir adımımı izliyor. Davis onun kollarında rahat. Romatizmalı parmakları kedinin tüyleri arasında düzleşiyor.

"Alex'ten daha kötü de olabilirdin," diyerek konuya atlıyor hemen.

İç çekiyorum. Beni parmağıyla dürtmese Patsy ile muhabbete girmek gibi bir derdim yok.

"Biliyorum." Aksi ama iyi niyetli biri o fakat benim dikkatim başka yerde.

Alex'in Patsy Teyze'si daha çok sokuluyor bana. "Seni bir ambulansın aldığını gördüm. Amma yaygara. Umarım artık iyisindir."

"Evet, iyiyim." Birden zihnim onu en son Alex ile gördüğüm güne gidiyor. John Peters ve ailesinden bahsederken ne kadar üzül-müştü. Başını öne eğip telaşla çıkmıştı odadan. Şimdi olduğu gibi o zaman da aslında söyleyebileceklerinin tamamını söylemediğini hissetmiştim. Bir sır sakladığını.

Hevesle başlıyorum: "John Peters nasıl bir adamdı? Bir cerrahı değil mi?"

Şimdi de bana sanki idam cezasını yüzüne okumuşum gibi bakıyor. Kediye okşayan eli bir anlığına da olsa sıkıyor kediyi.

Patsy hızla evine yöneliyor. “Gerçekten de gitmem lazım...”

“O evde yaşadım ben. Ya da ziyaret ederdim.” Nefes verirken göğsümü geriyorum. Bunu yüksek sesle söylemek gittikçe kolaylaşıyor, gittikçe daha doğal geliyor kulağıma.

Patsy birden duruyor. Yarım dönüyor. Ağzı “O” şeklinde. Bana dikkatle bakarken kaşları birleşiyor. “Bu sokaktaki herkesi hatırlarım ben. Seni gördüğümü hatırlamıyorum.”

“1998 yılına dönüp John ve ailesiyle ilgili bildiklerini anlatır mısın bana?”

“1998 mi?” diyor ciyaklayarak. Başını iki yana öyle bir sallıyor ki omuzlarının üzerinde durabilmesine şaşıyorum. “O yılı hatırlamıyorum. Evet, Kanada’daki kızımı ziyaret ediyordum...”

“Neden bana gerçeği söylemiyorsun?”

Yüzümü görmek için tam dönüyor. Kıpırmızı olmuş yüzünde iç karartıcı bir ifade var. “Çünkü söyleyemem.”

Beklentim tavan yapıyor. Kalp atışlarım içimde alevlenen bir ateşin gücüyle hızlanıyor. “Burada bizden başka kimse yok. Başkasının bilmesi gerekmiyor.”

Patsy’nin ürkek bakışları Martha ve Jack’in evine bakıyor. Bu kadının bir şeyden korktuğunu o zaman anlıyorum.

“Korktuğun şey ne? Seni tehdit mi ediyorlar?” diye soruyorum alçak sesle.

Zihnim Bette’in ölümü yüzünden ortalığın karıştığı güne gidiyor. Jack polisi arayacağını söyleyerek öfkeyle meydan okumuştı ona. Patsy de yapmadığına yemin billah etmişti. O sırada Jack’in onun yaptığını düşünmüş olması çok korkutmuştu onu. Burada ne dolaplar dönüyor öyle?

Dili gergin gergin alt dudağında gezinirken bakışları bana sabitleniyor. Davis başını onun göğsüne sürüyor. Nihayet söylüyor bana: "Hapsi boylamak istemiyorum."

"Hapishane mi?" Kafam karışıyor. Afallıyorum. "Anlamıyorum."

Bana doğru birkaç adım atıyor. Yaşlı bir kadına göre gayet canlı adımlar bunlar. "Onun yüzünden. Martha'nın geçmişiyle ilgili ağzımı açarsam beni polise ihbar edeceğini söylüyor."

"Jack'i mi kastediyorsun?"

Patsy gözlerini deviriyor. "Papa'dan bahsetmiyorum herhalde," diyerek çıkışıyor bana. Yüzü düşüyor. "Ben sadece ağrı için yaptım."

Nihayet bana açıldığını bilerek araya girme isteğime direniyorum.

Patsy elini gösteriyor bana. Parmakları bükük. "Doktorun romatizmam için verdiği ilaçlar bazen işe yaramıyordu." Kederle şişiriyor göğsünü. "Bette'mi o yüzden çok özlüyorum. Ağrılarımın ne zaman kötüleştiğini bilir, kucağıma atlayıp sanki ağrılarımı dindirebiliyormuş gibi ellerimi yalardı. Onun bahçede yetiştirdiği o şeyler geçiriyordu ağrımı."

"Kenevirden mi bahsediyorsun?"

Başını bir kez sallıyor evet anlamında. "Onlarla hâlâ konuşurken ona hastalığımдан bahsettim. Ağrılarıma iyi gelebilecek bir şeyi olduğunu söyledi bana." Yüzünü keyif kaplıyor. "O şey işe yaradı. Beni mutlu da ediyordu üstelik."

Patsy'nin şöminenin önünde esrarlı sigara içişi geliyor gözümün önüne.

"Beni ağına düşürdü tabii ki. İçtiğim şeyin kanuna aykırı olduğunu biliyordum. Bahçe yüzünden onlara dava açacağımı söylediğimde öfkelenildi. Bahçede yetiştirdiği şey hakkında tek bir laf edersem onlara benim en çok mal sattığı müşterisi olduğumu söyleyeceğini söyledi." Yüzü düşüyor. "Ailemin haberi olursa ne kadar utanç verici olur."

"Sen sadece kendin için yapıyordun. Ağrılarını geçirmek için. Polisler bu yüzden hapse atmazlar seni. Onlar satıcıların peşindeler. Kullanıcıların değil."

Davis'i biraz daha kendine yaklaştıırıp beni tartıyor. Sesini iyice alçaltıyor: "1998 yılında John'un ailesi buradaydı. Ertesi yıl yoklardı. Güzel karısından ayrılması çok üzücüydü. Çok hoş bir kadındı."

"Nereye gittiler?" diyerek konuşmaya zorluyorum onu.

"Bize söylediğine göre onu başka bir adam için terk etmiş. Çocukları da alıp Avustralya'ya gitmiş. Tuhaf işler. Ama sana şu kadarını söyleyebilirim: O çocukları tanıyordum. Doğum günlerinde onlara kartlar verirdim. Tatlı çocuklardı. Ama John'dan yeni adreslerini istediğimde bana 'Hayır', 'Adreslerinin sende olmasını istemiyorum' ya da 'Yeni adreslerini bilmiyorum' demek yerine adresi bana vereceğini söylüyordu hep ama asla vermedi. Belki yüz kere istedim ondan o adresi ama bana asla vermedi. Tuhaf."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanki nerede yaşadıklarını benim bilmemi istemiyor gibiydi. Şimdi düşünüyorum da karısı ve çocukları gittiğinde kapının önünde nakliye kamyonu falan da görmedim. Bir gün önce evdelerdi, ertesi gün yoklardı."

Bir gün önce evdelerdi, ertesi gün yoklardı.

Anahtarı kilide sokup evin kapısını açarken Patsy'nin aklımdan çıkmayan sözlerine tutunuyorum. Kilidin değiştirilmiş olabileceğinden korkuyorum ama bu Jack'in yapacağı bir işse zahmete girmemiştir. Hole giriyorum. Evde hiç ışık yanmıyor ama holün aşağısındaki yemek odasının mum ışığına boğulduğunu görebiliyorum. İki kişilik romantik bir akşam yemeği organizasyonuyla bir cenaze salonu arası bir şey gibi görünüyor. Jack merdivenlerin altındaki dolaptan elinde güçlü bir fenerle çıkıyor.

Feneri yüzüme tutup kahkahalar atıyor. "Bak sen şu işe! Martha! Kuş kafesten kaçmış. Merhaba hayatım. Hoş geldin. Şu ışığı benim

için tutabilir misin? Sigortalar atmış gibi görünüyor. Sana ilaç verdiler mi orada? Bana gelmeliydin. Sana o konuda yardımcı olabilirdim. Ha ha! Dinle bebeğim. Azıcık tuhaf hareketler beni rahatsız etmez ama gecenin bir vakti olursa iş değişir. Biraz uyku çekmek istediğim zamanlarda olmaz.”

Martha yok. Merdivenlerin altında bir şeylerle mücadele ettiği yere yürüyorum. Feneri alıp sigorta kutusuna tutuyorum. Merdivenlerin altından mavi kıvılcımlar çıkıyor.

Jack iç çekiyor. “Bu evin elektrik tesisatı ölmüş. Sana birkaç tane mum getireyim Lisa. Karanlıkta korkmazsın değil mi?”

Holde gözden kayboluyor. Yemek odasına giriyorum. Martha köşedeki Viktorya tarzı sandalyede oturuyor. İçeri girdiğimde bakışlarını üzerimde gezdirip sonra da ayağa kalkıyor. Mum ışığında büyüleyici görünüyor. Neredeyse ruhani bir varlık gibi. “Demek gerçekten de döndün.”

“Bu doğru.”

“Sence bu akıllıca bir şey mi? Durumun düşünülecek olursa.”

Güzel yüzü benden birkaç santimetre uzakta. Gözleri maytap gibi parlıyor ama geri adım atmıyorum. “İyiym ben.”

“Ben öyle düşünmüyorum. Doktor Wilson çok hasta olduğunu düşünüyor. Halüsinasyonlar ve bir sürü tuhaf şey görüyorsun. Doktor Wilson bunları raporuna eklemiştir diye düşünüyorum.”

Ona biraz daha yaklaşıyorum. Yüzlerimiz birbirine değiyor neredeyse. “Evet, onun çok yakın bir arkadaşı olduğunu düşünecek olursak bunları biliyor olman normal. Notlarına yardım ettin değil mi?”

Martha gülümsüyor. “Sen mücadelecisi bir kızsın Lisa. Bu konuda hakkını vermem gerek. Hayatım boyunca tanıdığım erkeklerin birçoğundan daha erkeksin.”

“Doktor Peters gibi mesela. O da pek adam gibi bir adam değildi değil mi?”

Soğuk bakışlarını bana yöneltiyor. “Doktor kim?”

“Pekâlâ kızlar. Sarmaş dolaş öpüşmeyi bırakın. Burası öyle bir ev değil.” Jack araya girip kendi saçma şakasına gülüyor. Bir elinde büyük bir şamdan, diğerinde de birkaç tane mum tutuyor.

Martha bana gülümseyip kendi şamdanını alarak dinlenme odasına doğru yürüyor. Bir zamanlar bir oyuncu olup olmadığını merak ediyorum.

Jack birkaç mum yakıp şamdana yerleştiriyor. “İşte oldu. Yukarıya çıkarken bunu al şimdilik. Elektrikler bir dakikaya gelir. Sadece biraz tel sarmak gerekiyor.”

İkinci merdivenlerden çıkıp odama gidiyorum. Martha ve Jack meşgul. Bir daha dönmeyeceğimi düşünmüş olsalar gerek. Eşyalarım yatağın üzerine yığılmış. Babamın bulmak için tarife ihtiyaç duymadığı bu odaya gelip onları almasını bekliyorlar.

Oturabilmek için eşyalarımı kenara çekiyorum. Çantamı alıyorum ama açmıyorum. Yapacağım bir sonraki şey için güç toplamak adına derin bir nefes alıyorum. Alex’in bana verdiği zarfı nihayet elime alıp içindeki kâğıdı çıkarıyorum. Kâğıdı açıp okumaya başlıyorum. Işık titreşerek yanıp tekrar sönüyor.

Alt katlarda bir yerlerden Jack’in öfkeyle bağırıp küfredişini duyuyorum. Şamdanı alıp yakınımda bir yere koyuyorum ve Alex’in çevirip bana verdiği duvardaki yazıyı okumaya başlıyorum.

John Peters’in kelimelerini okuduktan sonra hareketsiz ve kara karışık donmuş kan damlaları gibi buz kesmiş bir vaziyette orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor. Tekrar okuyabilirim. Yapamam. Feryat edip simsiyah duvarı yumruklamak istiyorum.

Otuz Yedi

Gıysi dolabının arkasına dizili şişelere eğiliyorum. Küçük bir tane-sini alıp daha önce fark etmem gereken bir şeyi fark ediyorum. Şişe kapağının sızıntı önleyicisi kırık. Sadece şeytani biri başka birine uyuşturucu vermeyi düşünür. Bir sabah suyun bana ne kadar bayat geldiğini hatırlıyorum. Şüphesiz uyuşturucunun tadıydı o. Onlar benim için bir tehdit olmaktan çıkana kadar su şişelerini bulduğum her fırsatta lavaboya, tuvalete, pencereden aşağıya, nereyi bulursam oraya boşaltmam konusunda ikaz etmişti beni Alex.

Şişelerden birini alıp karşıdaki pencereye gidiyorum. Camı sonu-na kadar açıp Londra'yı seyre diyorum. Kaç kişinin daha başkaları-nın evlerinden birinde yaşayabilecekleri boş bir oda kiralamaya can attığını merak ediyorum. Hakkında hiçbir şey bilmedikleri birinin evinde. Evin içinde kendi kurallarını dayatan bir yabancı nın evinde.

Alex'in şişelerden kurtulmamı söylediğini hatırlayıp dikkatimi tekrar şişeye veriyorum. Kapağı açıyorum. Şişeyi ters çevirip kafa-ma dikiyorum.

İçiyorum o suyu. O bayat suyun her bir zerresini içiyorum. Nere-deyse her bir zerresini değil. Sonrasında ilk yaptığım şey yatağa otu-

rup yaptığım şeyden hemen pişman olmak. Bununla daha fazla baş edebileceğimi sanmıyorum. Özellikle de okuduğum şeyden sonra.

Martha'ya gelince... Artık ne yaptığının farkındayken onu düşünmek bile midemi bulandırmaya yetiyor. Benim kim olduğumu, uyanık uyuduğumu ve korkunç kâbuslar gördüğümü öğrendikten sonra beni uçurumdan aşağı yuvarlamak kolay olacaktı onun için. Şişelere uyuşturucu madde ekleyerek iyi iş çıkarmıştı doğrusu ama beni hafife almıştı. Bana karşı kullandığı silahları ben de ona karşı kullanacağım. İşe yararsa ne âlâ.

Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Süzme salaklığın son noktası olabilir ama okuduğum şeylerdeki detaylar uyuşturucunun bana gösterdiği şeyleri belli bir mantığa oturtmamı sağladı. Yıllarca önce yaşanan şeyin nasıl başladığını görmeye zorladı beni. Şimdi yapmam gereken tek şey hafızamı canlandırmak. Algı kapıları... Madde kullandığınızda bu kapıların açılması beklenmiyor mu? Yoksa cehennemin kapıları mı onlar? Yoksa her ikisi de mi? Alex'in beni ana caddede bulduğu zamankine benzeyen feci sonuçlara maruz kalma riskini alıyor olabilirim ama bunu denemek zorundayım.

Yatağa uzanıp bu sonuçları bekliyorum.

Sanırım tavana vuran yağmur damlalarının sesini duyuyorum. Madde etkisini göstermeye mi başladı? Kalkıp camdan dışarıya bakıyorum. Yağmur yağdığını görünce gülmeye başlıyorum. Belki de şişede işe yarayacak kadar madde yoktu. Ya da seyreldi falan. Ama sonra yağmur damlalarının gümüş renkli bir pırıltı yağmuru olduğunu görüyorum. Gökyüzünden yere düşen minik yıldızlar bunlar. Maddenin devreye girdiğinin farkındayım. Sonra yine yağmur oluyor bu yıldızlar. Belki de işe yaramıyor bu madde. Her neyse, kaybedecek zamanım yok. Kapıya koşuyorum. Kapıyı açtığımda şaşırıyorum.

Martha sahanlıkta oturuyor. Sırtını duvara yaslamış.

Şaşkınlığım geçince orada olmasına seviniyorum. Elinden geleni ardına koyma bakalım.

“Merhaba Martha.”

Muhteşem güzellikteki yeşil gözleri bir engerek yılanının gözlerine benziyor. “Merhaba Lisa.”

“Epeydir sana bir soru sormak istiyorum.”

“Öyle mi?”

“Kim olduğumu nereden biliyordun?”

Martha yaşlı ve çirkin bir kadın gibi görünüyor. Yoksa ben bu kadının yaşlı ve çirkin olduğunu düşündüğüm için mi öyle görünüyor bana?

“Yanılıyorsun. Ben senin kim olduğunu bilmiyorum.”

“Doktor Peters’ın kızıyım ben.”

“Anlıyorum.” Uzun uzun bakıyor bana. “İyi görünmüyorsun. Muhtemelen Doktor Peters, Doktor Wilson, baban, annen ve duvardaki yazıya kafayı taktığın içindir. Bir kızı delirtmeye yeter bu. Sen de epey delirmiştin zaten değil mi? Bu gerçeği kabul edelim.”

Yüzümün rengi atıyor. Buz kesiyorum.

“Evet. Hepsini Doktor Wilson’ın ta kendisinden öğrendim. Senin ne işler karıştırdığını öğrenmek için ona gittiğimde nasıl davrandığımı gördükten sonra kapıyı yüzüme çarpacağını düşünmüştündür. Ama öyle olmadı değil mi? Bütün detayları en ince ayrıntısına kadar anlattı bana. Alışkanlığını bırakamayan eski âşıklarımdan biri o da. Onu da Doktor Peters’ı bitirdiğim gibi bitirdim. Kendimi böyle eğlendiriyorum ben. Erkekleri bitirerek.” Gözlerimin içine bakıyor. “Alışkanlık demişken, geçen geceki gibi uyuşturucu etkisinde değilsin sen değil mi? Ruhsal durumu seninki gibi hassas olan bir kız için çok akılsızca bir şey olur bu.”

Bir şeyi itiraf ediyor. Ona soracağım soruları toparlamaya çalışıyorum ama onları ne düzgün bir sıraya koyabiliyorum ne de anlamlı bir hale getirebiliyorum. O yüzden de vazgeçip merdivenlere yöneliyorum.

Martha elime yapışıyor. Tırnakları avucuma batıyor. "Dikkat et. Düşebilirsiniz. Sana yardım edeyim."

Ayağa kalkarken sıcak eli kolumun üst kısmına kayıyor. Ondan kurtulmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. "Nereye gitmek istiyorsun? Ne öğrenmek istiyorsun?" diyor bana.

Beni merdivenlerde öldürmeye çalışmasından korkup onunla mücadele etmeye başlıyorum. Bir taraftan da orada olmasından memnunum çünkü haklı. Zaman ve mekân mefhumumu tamamen kaybetmiş durumdayım ve gerçekten de yere yapışabilirim.

"Katilsin sen!" diyorum ona umursamazca.

Başını arkaya atıp gülerken ortaya çıkan mükemmel dişleri yeni yıkanmış mezar taşları gibi parlıyor. "Ben mi? Hayatım, senin pek de iyi bir dedektif olduğun söylenemez değil mi? Ben kimseyi öldürmedim." Beni kendine çekip "Babandı Lisa," diye fısıldıyor. "Katil o. İntihar mektubunu okudun. Buraya geldiğin ilk gün buldun o mektuplardan birini. Evden kaçır gibi işe gittiğin gün masanda gördüm onu."

Salak! Salak! Salak! Mektubu neden kaldırmadın? Neden saklamadın?

Yüzüme vuran nefesi zehir gibi: "Baban itiraf etti. Katil oydu. Aneni, erkek kardeşini ve kız kardeşini öldürdü. Seni de öldürmeye çalıştı. Bil bakalım neden? Onun âşığıydım ama onunla kaçmadım. Bu da onu deliye döndürdü. Tıpkı bunun seni deliye döndürmesi gibi. Sevdığın kadın seninle kaçmadığı için bütün aileni öldürdüğünü bir hayal etsene!"

Dehşet içinde kalıyorum. Aklımın tamamen yerinde olmasına ihtiyacım var ama yerinde değil. Gözlerime, kulaklarıma ve diğer tüm duyularıma güvenmem lazım ama onu da yapamıyorum. Hiçbir şeyin gerçek olmadığı aynalarla dolu bir koridorun içinde kayboluyorlar. O gün neler olduğunu bilen bu kadına güvenmek zorundayım ama suyuma uyuşturucu koyarak başlattığı işi nihayet bitirmek için

doğrularla, yarı doğrularla ve yalanlarla bir ağ örüyor. Zamanda geri dönüp o suyu lavaboya dökebilmek için nelerimi vermezdim. Hatta daha da geriye, bu evdeki inşaat ustası işaretini ilk kez görüp “Buldum onu!” diye bağırdığım o kasvetli ama bir o kadar da keyifli güne dönebilsem keşke. Hatta ondan da geriye, “Biri hepimizi öldürecek! Kaçalım!” diye bağırabileceğim beşinci doğum gününe dönebilsem.

Bu oyundan çıkmak istiyorum ama çıkış yok. Sonuna kadar gidecek ama nerede sona erecek onu bilmiyorum işte.

Nasıl oluyor bilmiyorum ama koridorda iki aşık gibi birbirimize yapışmış bir vaziyette buluyoruz kendimizi. Buraya nasıl geldik? Karışık zihnim çözmeye çalışıyor bunu.

Arkamdan gelen bir ses duyuyorum ama dönmüyorum: “Onun nesi var?”

Jack bu. Martha dönüyor. Cevabı net: “Uyuşturucu almış yine. Yürütüp kendine gelmesine yardımcı oluyorum ki aptalca bir şey yapmasın. Merak etme. Yarın hastaneye geri dönecek.”

Jack pek ikna olmuş gibi konuşmuyor: “Gerçekten mi? Uyuşturucuyu nereden bulmuş peki?”

“Ben nereden bileyim? Uzman olan sensin.”

Jack hiçbir şey söylemiyor. Bana yardım etmesi için bağıriyorum ona ama sesim zıvanadan çıkmış zihnimin içinde kilitli kalıyor. Jack önümüze geçiyor. Gözkapaklarımı kaldırıp gözbebeklerimi inceliyor. Yanaklarımı çimdikliyor. Martha’ya inanmıyor. Ondan şüpheleniyor. Şüphelendiğini sadece görmüyor, aşırı parlak gözlerinden okuyorum.

“Doktora ihtiyacı var.”

“Aman ne iyi bir fikir! Hatta sen ara ama iyi bir avukat aramayı da ihmal etme o arada. Sorular sorulmaya başlandığında ihtiyacın olacak.” Ses tonu iğrenç. Alaycı bir saygısızlıkla dolu.

“Bize gizlice yardım edebilecek bir doktor tanıyorum.” Bana göz atıyor. “İyi misin sen?”

Martha araya giriyor: "İyi o. Neden buradan defolup televizyon izlemiyorsun?"

İçimden *O bir katil. Beni öldürecek*, diyorum.

Sonra bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum.

Martha aklımı kaçırdığımı göstermek için başının yan tarafına parmağıyla hafif hafif vurup gözlerini deviriyor. "Git de şu lanet olası maçı seyret dedim sana." Tüm güç onun elindeymiş gibi Jack'e emirler yağdırıyor acımasızca.

Jack önce bana bakıp sonra da yavaş yavaş dinlenme odasına sığınıyor. Martha birden telaşlı bir kadına dönüşüyor. Beni yemek odasına götürüyor.

"Her şey burada olmuş. Baban anlattı bana. Sen, annen, ağabeyin ve kız kardeşin beşinci doğum günün için küçük bir parti veriyormuşsunuz burada. Baban geç kalmıştı çünkü bir otel odasında benimle sevişiyordu."

Sus! Lütfen susturun onu!

Susmuyor.

"Seviştikten sonra yatakta uzanırken onunla kaçmam için yalvardı bana. Bensiz yaşayamayacağını söyledi. Tabii ki hayır dedim. Sorumlulukları olan bir aile babasıydı o. Ayrıca annenin en yakın arkadaşıydım ben. Bunu biliyor muydun?"

Kes şunu! Kes şunu!

"Annenin babanın eve gelmediğinden, onun başkasıyla bir ilişkisinin olduğundan şüphelendiğinden dert yandığını hayal et. Güvenip sırrını açtığı kişi bendim aslında. Benim güvenebileceği tek insan olduğumu düşünüyordu. Beni senin beşinci doğum günü partine bile davet etti. Düşünebiliyor musun? En yakın ve en sevdiği arkadaşı, güvenebileceği tek insan olduğunu düşündüğü kadın kocasının âşığıydı. Çok acıklı değil mi? Annen gerçekten de onurlu bir insandı. O yüzden de babanla kaçamazdım. Beni tıpkı Doktor Wil-

son ve diğerleri gibi sevmiş olmasına rağmen bunu yapamazdım. Onu hayal kırıklığına uğrattırken kibar olmam gerekirdi tabii ama ben erkekleri bitirmeyi seven zalim bir kadını. Bitmiş bir adam olarak o otel odasından çıkarken gözlerinde cinayet vardı.”

Gözlerimi yemek odasında gezdiriyorum. Sessiz ve hareketsiz. Sandalyeler ve dolap yerinden kıpırdamıyor.

Martha’nın cezbedici sesi beni bırakmıyor: “Ön kapıdan girince sana hediyeni verip pasta bıçağına uzanmış ve senin gözlerinin önünde anneni bıçaklayarak öldürmüş. Siz üst kata kaçarken de bıçağı sallayarak peşinizden gelmiş. Sen hatırlıyor musun bunu?”

Çok iyi hatırlıyorum. Doğru söylüyor. Bu sessiz odadaydık. Hatırlıyorum. Martha’nın belime dolanmış kolu o gün başka bir kadının belime dolanmış kolunu hatırlatıyor bana. Parti giysilerimi bana giydirirken “O piti piti, karamela sepeti” tekerlemesi söyleyen kadını. Beşinci doğum günümü kutlayan sevgi dolu annemi. Çocukları hatırlıyorum. Yüzü olmayan çocukları. Ağabeyimle kız kardeşimi. Pasta bıçağını hatırlıyorum. Kovalandığımı hatırlıyorum. Kan gördüğümü ve çocukların çığlıklarını. Korkuyu hatırlıyorum. Ve yatağın altına saklandığımı. Her şey tıpkı Martha’nın anlattığı gibi.

Bir bakıma yani.

“Hayır. Öyle olmadı. O gün kapımıza geldin sen Martha. Bir kadın çığlık attı. Sen çığlık atmazsın değil mi? Sen bu eve çığlık atmaya gelmedin. Sen buraya beşinci doğum günümde anneme bir şey söylemeye geldin. Bir kadının çığlık attığını duydum.” Korkunç gerçek ağzımdan dökülüveriyor: “Sen anneme söyleyeceğini söyleyip gittikten sonra bu odaya gelip bizi öldürmeye çalıştı annem. Üst kata kadar peşimizden koştu. Çocuklar o sırada çığlık atıyorlardı. Bizdik onlar. Bendim. Sonra annem kendini öldürdü... Sonra geç bir vakitte babam geldi. Olanları görünce o da çığlık attı. Olan bu.”

Başımı aşağı yukarı sallıyorum sarhoşların yaptığı gibi. Yere yıkılmak üzereyim. “Olan bu. Anneme ne söyledin de hepimizi öldürmek istedi? Ne söyledin ona? Babamla aranızdaki ilişkiden mi bahsettin ona? İlişkinizden mi bahsettin? Benim beşinci doğum günümde mi? Onunla seviştiğin otelden çıkıp gelerek mi? Bunları mı söyledin ona? Çok hassas olduğunu biliyordun. Onu durdurmak için bir şey yaptın mı, yoksa şeytani işini bitirdikten sonra biricik arkadaşının üzerine basıp çıktın mı evden?”

Martha hiçbir şey söylemiyor. Söylediklerimin doğru olduğunu söylemiyor ama yanlış olduğunu da söylemiyor. Yönümü şaşıyorum ama uyuşturucu yüzündenmiş gibi gelmiyor bana bu kez. Belki de suda uçmamı sağlayacak kadar uyuşturucu yoktu.

Martha iç çekiyor. “Neden onlara sormuyorsun?”

“Kimlere?”

“Doktor Peters’a, onun acınası deli karısına ya da kardeşlerine sor. Neden onlara sormuyorsun ki?”

Afallamış bir şekilde ona bakıyorum. Bu kadın aklını kaçırmış. “Onlar öldü. O yüzden soramam.”

“Sen de ölüsün. O günden beri ölüsün sen. Sen zamana uymayan bir çocuksun. Kendi evindeki o odada kalmasına izin verdiğim zamanlarda baban senin için böyle söylerdi: ‘Ben de onlarla birlikte ölmeliydim. Lisa da ölmeliydi. O zaman her şey yoluna girmiş olurdu.’”

Ona inanmıyorum. Hayır. Bu doğru değil.

Belime yapışp beni yemek odasından çıkarıyor. Hol boyunca ve sonra iki katı çıkıp odama giderken de gönüllü yürüyorum. Şifoniyeri odanın öbür tarafına çekişini ve üstüne çıkıp çatı penceresini açışını duygusuzca izliyorum. Kendini yukarı çekip pencerenin dış pervazına, Bette’in öldüğü yere çıkıyor. Kafamın içinde bambaşka bir yerdeyim ama nerede olduğumu bilmiyorum. Kendini öldüre-

ceğini düşünüyorum ama bunu hiç umursamıyorum. Artık ölümü umursamıyorum ben. Bıktım usandım artık. Pencereden elini uzatıyor bana. İkimizi birden öldürecek ya da sadece beni ama umursamıyorum. Pencerenin dışına tırmanıyorum.

“Seni Barbara ve Edward ile bırakıp terk etmeden önce baban sana annenle kardeşlerinin yıldızlarla olmak için cennete gittiklerini söylemişti.” Parmağıyla simsiyah gökyüzünü gösteriyor. “Git onlara sor ne olduğunu. Neden babanın asla olamadığı adam olmuyorsun? Git sor onlara. Aciz olma. Acizlik midemi bulandırıyor. Gidip onlara sormak dışında yapabileceğin başka bir şey de yok zaten.”

Doğru söylüyor. Önce pervazın kenarından aşağı ve sonra da karanlığa bakıyorum. Ama artık gerçeği biliyorum. Yaşamak istiyorum. Artık karanlığı istemiyorum.

Arkama bakıyorum. İçeri geri dönmeyi düşünüyorum. Beni öldürmeyecek. Bunu biliyorum. Ama arkama bakınca Jack’in beni izlediğini görüyorum.

Martha ile konuşuyor: “Sen ne yaptığını sanıyorsun orada? Hemmen içeri gir.”

Martha dudak büküyor. “Defol buradan geri zekâlı. Uçabileceğini düşünüyor. Onu burada tek başına bırakmamı mı istiyorsun?”

“Hayır. İkinizin de içeri girmesini istiyorum.” Uzanıp elimi tutarak beni içeriye çekmeye çalışıyor.

Üç kişilik bir mücadele yaşıyor ama kimin kimi çekiştirdiği belli değil. Martha benim kolumu tutuyor: Beni dışarı çekmeye mi, içeri itmeye mi çalışıyor? Jack’in eli sımsıkı tutuyor beni. Ben de Martha’nın elini tutmaya çalışıyorum. Onu itiyor muyum, yoksa çekiyor muyum?

Martha ile yüzlerimiz birbirine yakın. Güzel yeşil gözlerinde korku olduğunu görebiliyorum. Jack beni tüm gücüyle çekince Martha düşüp çatıdan aşağıya doğru kayıyor. Bir ayağı çatının kenarına takılıyor ve yüzü bir anlığına zamanda donuyor. Sonra da düşüyor.

Jack beni içeriye çekiyor. Titriyor. Tekrar yukarı zıplayıp çatı penceresinden dışarı bakıyor. Sonra dışarıya tırmanıp temkinli adımlarla çatının kenarına yürüyerek aşağı bakıyor. Çatı penceresine dönüp tekrar içeri atlamadan önce alçak sesle kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor.

Omuzlarımdan tutup sarsıyor beni. "Pekâlâ." Nefes alıyor. "Öldüğü kesin. Polisi aramak zorunda kalacağız. Ama buraya geldiklerinde onlarla konuşma işini bana bırak. Anladın mı?" Yine sarsıyor beni. "Anladın mı dedim?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Çünkü söylenecek tek şey gerçeğin kendisi.

Otuz Sekiz

Çok bitkinim. Patsy'nin dinlenme odasında otururken başımı Alex'in omzuna dayıyorum. Davis sanki üzüntümü hissetmiş gibi hemen yanımdaki halının üzerinde uzanıyor.

Ön kapı çalınıyor. Ânında geriliyorum. İnşallah polis değildir yine, diye düşünüyorum. Olanlara dair ifade vermiştim zaten. Daha fazlasını yapacak gücüm yok. Polisle konuşma işini Jack'e bırakacağım. Karısının camdan atladığıyla ilgili bir hikâye. Son zamanlarda sorunları olduğu... Doktor Wilson da bu ifadeyi doğrulamak için polis merkezine gitmiş, hastası Martha'nın gerçekten de çok sorunlu bir kadın olduğunu söylemişti.

Martha öldü. Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Bir insanın hayatının sona ermesi asla sevinilecek bir şey değil ama o bir canavardı. Canavarların aramızda yaşamaya hakkı yok.

Patsy mutfaktan "Ben bakarım!" diye sesleniyor.

Patsy tam bir sevgi kelebeği. Çay yapıyor, kekler ve sandviçler hazırlıyor ve daha da önemlisi beni soruya boğmuyor.

Kapının eşiğinden başını uzatıp bakınıyor. Endişeli. "Kapıda anenle baban olduğunu söyleyen bir adamla bir kadın var."

Benim yerime öfkeli bir Alex cevap veriyor: "Çekip gitmelerini söyle onlara. Lisa'ya yaşattıkları şeyler yüzünden demir parmaklıkların arkasında olmaları gerekiyor onların."

Olay günü annem ve babam polis arabalarıyla hemen hemen aynı anda gelmişlerdi Martha ve Jack'in evine. Benimle konuşmak için çırpınmışlardı. Onlarla konuşmayı reddetmiştim. Şimdi bunun gerçek nedenini biliyorum. Onlara söyleyebileceğim şeylerden korkmuştum.

"Sorun yok Alex." Başımı kaldırıp Patsy'ye dönüyorum. "Onlara içeri gelmelerini söyle."

Artık daha güçlü hissediyorum. Hikâyede hâlâ eksik kalan bir bölüm var. Bu eksikliği tamamlayabilecek tek kişilerin onlar olduğunu düşünüyorum.

Hem annem hem de babam çok üzgünler. Babam on yaş daha yaşlanmış gibi görünüyor. Annemin başı eğik, yüzü darmadağın. Gözlerimin içine bakamıyor.

Babam öksürüyor. "Lisa, bizimle konuşmak istemezsen bunu anlayışla karşılarız ama bize bir fırsat vermeni istiyoruz."

Alex'in onlara defolmalarını söylemeye can attığını hissedebiliyorum. Elimi bacağına koyuyorum. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin Alex?"

İstemeye istemeye ayağa kalkıyor. "Bana ihtiyacın olursa..."

Yorgun bir gülümsemeyle "Biliyorum," diyorum ona.

Odadan çıkarken annemle babamın yüzüne bile bakmıyor. Ayağa kalkıp koltuğa geçiyorum. Davis bana eşlik ediyor.

Kanepeyi gösteriyorum onlara. "Oturun lütfen." Sesimi nazik ve kontrollü bir tonda tutuyorum.

Babam oturur oturmaz konuşmaya başlıyor: "Lisa, ben..."

"Hayır," diyorum kontrolümü muhafaza etmekte zorlanarak. "Bağırıp çağırmayacağım. Bir gün bağırırım belki ama benim için bir önemi yok bunun. Önemli olan beşinci doğum günümde ne olduğunu bana hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatmanız. Bazı şeyleri biliyorum çünkü John Peters hikâyesini odamın duvarına yazmış."

Babamın ağzından yıldırım hızıyla bir "Ne?" sorusu çıkıyor.

Annem ağıt yakıyormuş gibi tuhaf sesler çıkarıp ileri geri sallanmaya başlıyor. Onun acısıyla ilgilenemem şu anda. Kendi acım bana yetiyor.

“Hikâyenin son kısmını okuyarak başlamak istiyorum,” diyorum onlara. Cebimden Alex’in çevirisini çıkarıp sert ve sabit bir ses tonuyla “Yazıları hep aynı şekilde başlıyor. Etienne Solanov adında bir Rus şairin dizeleriyle. Seçilen her bir dize her yazısı için tam da olması gereken başlangıcı yapıyor. Bu yazı da diğerlerinden farklı değil,” diyerek devam ediyorum. “Şöyle diyor dizede: ‘Diğerlerini huzura yatırdığımda kendimi de huzura yatırdım ama benim için huzur diye bir şey yoktu.’”

Okumaya devam ederken ses tonumu sabit tutabilmek için çaba sarf ediyorum...

Otuz Dokuz

Daha Önce: 1998

Geç kalmıştı. Yine. Anahtarı kapıya soktuğunda bu gecikmenin ne kadarının kasıtlı bir gecikme ne kadarının da artık eve gitmek istemediği için olduğunu merak etti. Gerekçesi ne olursa olsun suçluluk duygusu hissediyordu. Hiçbir baba çocuğunun hayatındaki herhangi bir dönüm noktasını kutlamak için geç kalmamalıydı. Tatlı Marissa'sı beş yaşına girişini kutluyordu. Bir kolunun altında özenle paketlenmiş bir hediye vardı, diğer elinde de muayene çantası. Kapıdan girer girmez bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlamıştı.

Ev sessizdi. Hem de hiç de doğal olmayan bir şekilde sessizdi. Marissa'nın doğum günü kutlamasının ortalığı inleyen kahkahalarla ve şamatayla dolu olması gerekiyordu. Marissa arkadaşlarına davetiye göndereceği tam bir doğum günü kutlaması olmasını o kadar çok istemişti ki! Ama Alice sadece aile arasında kutlanmasını istediğine karar vermişti. Kapılarını kapatıp dünyanın geri kalanıyla tüm ilişkilerini kestikleri bir zaman. Dünya yarın burnunu sokabilirdi hayatlarına. Bugün sadece onlara aitti.

Karısının ve çocuklarının orada olduğunu biliyordu çünkü her dışarı çıktıklarında yaptıkları gibi kapı iki kez kilitlenmemişti. Ona söylemeden bir yerlere gitmiş olmaları mümkün değildi değil mi? Özellikle de Marissa'nın doğum gününde.

“Selam? Benim doğum günü kızım neredeymiş bakalım?” Son derece neşeli sesi evin sessizliğinde tuhaf geldi kulağına.

Cevap yok. Kalbi deli gibi atmaya başladı: Burada kesinlikle yolunda gitmeyen bir şey vardı. Hemen yemek odasına koştu. Nefesi boğazının içini yırttı. Gördüğü şeye inanamıyordu. Tam bir kargaşa. Parti bardakları ve tabakları kırılmıştı. Her yere meyve suları ve gazozlar dökülmüş, yerde ve mobilyaların üzerinde gölcükler oluşmuştu. Üzerinde “5. Doğum Günün Kutlu Olsun” yazan pankart duvardan sarkıp yan yatmıştı.

Bu çirkin manzaranın ortasında sanki yanlış yere gelmiş gibi duran bir pasta vardı. Pastaya dokunulmamıştı. Kesilmek için yalvarıyormuş gibi duruyordu masada. Alice çok özen göstererek ısmarlamıştı o pastayı. Marissa’nın en sevdiği televizyon programının kahramanı olan Bob the Builder ¹⁹ görüntüsünde kocaman bir pandispanyaydı.

Sonra duvardakileri gördü. Kırmızı lekeler ve gelişigüzel inen tiksindirici şekillerdeki sızıntılar. Kan. Kanı gördüğü an tanıyordu. Travma cerrahisi olarak çalışırken kan onun neredeyse hiç istenmeyen en iyi arkadaşı olmuştu. Endişesi büyük bir korkuya dönüştü. Kızının hediyesi elinden düşüp yere çarptı. Kalp krizi geçirecekmiş gibi hissetti.

Ailem nerede? Ailem nerede? Ya birileri zorla girip...?

Her bir zerresine kadar iğrenme ve korku hissederek mutfağa koştu. Arka kapı da tıpkı ön kapı gibi kilitli ve güvenliydi. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken kalp atışları hızlanmaya, bedeni de deli gibi titremeye başladı. Alice çocuklarını saldırganlara karşı canı pahasına korurdu. Kesin öyle bir şey olmuştu.

Mutfaktan oturma odasına ve salona koştu. Boştu bu odalar. Evin kalbi olan kırmızı-siyah kilimin üstünde durup merdivenler-

¹⁹ Bob the Builder – Keith Chapman tarafından çocuklar için tasarlanmış, Tamirci Bob adıyla Türkiye’de de gösterilmiş bir televizyon animasyon dizisidir. Bob ve arkadaşı Wendy’nin bir grup iş makinesi arkadaşlarıyla birlikte yaşadıkları inşaat maceralarını anlatır.

den yukarı baktı. Eli ayağı tutmuyordu. Bu evde her ne olduysa onu o merdivenlerin çıktığı yerde beklediğini biliyordu. Çılgılık atarak eğildi. Oraya gitmek istemiyordu. Göreceği şeyi kaldıramazdı. Bunu yapacak güçte hissetmiyordu kendini.

Yavaş yavaş doğrulup akmak üzere olan gözyaşlarını tuttu. Hemen hemen her gün travma kaynaklı yaralanmalarla uğraşıyordu. Bununla baş edebilirdi. Bununla baş etmek zorundaydı. Trabzana can havliyle sınıksız tutunduğunda ayaklarını yerden kaldırmakta zorlanıyordu. Birinci sahanlığın üstünden sarkan kolu gördüğünde neredeyse arküstü düşecekti. Feryat etmek istedi. Kendine engel oldu. Travma her zaman gördüğü bir şeydi. Kırıklarla dolu bedenler, paramparça olmuş hayatlar. Kendi parçalanmış hayatını sürdürebilmesinin tek yolu –hayatının tuz buz olduğuna şüphe yoktu– şahsi olmayan doktor önlüğünü üzerine geçirmektir. Üs kata çıktı ve manzarayı inceledi.

Sahanlığın girişinden sarkan kol güzel karısı Alice'in koluydu. Hareketsiz ve solgun bedeni sahanlıkta boylu boyunca uzanıyordu. Bileklerini baştan sona geçen iki kesik vardı. Canı bu kesiklerden akıp gitmişti. Kısa bir süre içerisinde kan kaybından ölmesi için yeterliydi bu kesikler. İki eli de kalbine uzanan bıçağın altına düşmüştü.

Gördüğü şeyin ne olduğunu ânında anladı. Bileklerdeki kesikler ve bıçak yarası kendini yaralama eylemiyle oluşmuştu. Mükemmel bir temmuz gününde evlendiği sevgili Alice'i kendi canına kıymıştı. Kendini öldürmüştü. Polislerin ve yanlarında getirdikleri adli tıp uzmanlarının bu sonuca varması sadece birkaç dakika sürerdi.

Ciğerlerini parçalayan o inanılmaz acıya rağmen ağlamayı reddetti. Henüz olmazdı. Daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Banyonun girişinde oğlu Leo uzanıyordu boylu boyunca. Ölmüştü. Çılgınca bir saldırının kurbanı olmuştu. Vücudunda sayılamayacak kadar çok yara ve kesik vardı. Öldürücü iki bıçak darbesini sırtından almıştı.

Orta katta ağır ağır dolaşıp büyük kızı Tina'yı yatak odasında, pencerenin yanında buldu. Tül perdeler kızının ölü bedeninin üzerinde uçuşuyordu. Dışarıya kaçmaya çalışmış ama başaramamış gibi görünüyordu. Yaraları Leo'nun yaralarıyla aynıydı. Tek fark bu kez tek bir ölümcül darbenin olmasıydı. Bıçak yarası göğsündeydi.

Elini ağzına götürüp ciğerleri patlayacakmış gibi bağırdı. Aklını kaçırdığından emindi. Çocukları ölmüştü. Ölü. Ölü. *Tanrım yardım et bana. Leo, Tina ve...*

Külçe gibi ağırlaşmış eli ağzından aşağıya düştü. Marissa neredeydi? Üst kattan koşarken delirmiş bir adamdı artık. En küçük çocuğu hiçbir yerde yoktu. Halıların üzerinde kan izleri vardı. Daha önce fark etmemişti bunu. Ama bu izlerden de bir sonuç alamadı. Sonra belki de sokağa kaçmıştır ve biri onu kurtarıp hastaneye götürmüştür diye düşündü. Neler olduğunu anlatamayacak kadar küçüktü. Öyle olduğunu ümit etmek istedi ama aynı zamanda bir yerlerde güvende olması ihtimalinin yarattığı korkuyla da doluydu içi çünkü karısının yaptıklarına şahit olan biri olsun istemiyordu.

O ve Alice'in bir yıl öncesine kadar içinde seviştikleri yatağın altında buldu onu sonunda. Marissa tostoparлак olmuştu. Doğum günü için giydiği elbise kanlar içindeydi. Tanrım, iki ayağının da tabanı kesikler içindeydi. Korkunç manzarayı gözünde canlandırdı. Marissa öldürücü bıçağını en küçük çocuğuna saplamak için savurarak saldıran annesinin elinden kurtulmak için kaçmıştı. Doğum günü çocuğu cesur davranıp yatağın altında saklanacak bir yer bulana kadar kaçmaya devam etmişti. Alice onu yatağın altından çıkaramamıştı. Bıçağıyla ulaşabildiği tek yer ayak tabanlarıydı. Sonrasında yaptığı şeyi tamamladığını anlar anlamaz sahanlığa gidip kendi canına kıymıştı.

Dizlerinin üstüne oturup sırtını duvara dayadı. Hayatı bitmişti. Mahvolmuştu.

"Baba?"

İrkilip yatağa çevirdi başını. Eğilerek yatağın altına baktı. Marissa. Gözyaşına boğulmuş kocaman gözleriyle bakıyordu ona. Kızı hayattaydı. Göğsünü sarsan bir kahkaha attı.

“Ben geldim bebeğim. Baban burada. Baban seni iyileştirecek.”

Karnının üzerinde sürünerek yatağın altına girip nefes nefese kalmış kızını dikkatle kendine doğru çekti. Onu nazikçe kollarına aldı. Yatağın altında kalan tek şey kocaman ölü gözleriyle onlara bakan ölü bir fareydi.

Kırk

Okumayı bitiriyorum. Annem göstere göstere ağlıyor. Üzgün ve kederli hıçkırıkları duyuluyor odada. Babam hareketsiz. Sanki mezarının üzerinde yürüyen birini görmüş gibi bakıyor. Sanırım gerçekten de birileri yürüyor. John Peters, biyolojik babam. Ve ailenin yandaki evde katledilen diğer fertleri.

“Bana neden anlatmadınız?” diye soruyorum alçak sesle. Artık öfkelenecek zamanım da yok halim de.

Üzüntüden kahrolmuş bir vaziyette babam. “Seni dokuz ay karında taşıyan kadının, yani annenin, ağabeyinle kız kardeşini öldürdüğünü ve seni de öldürmeye çalıştığını sana nasıl söyleyebilirdim? Yapamazdım.” Sesi kulak tırmalayıcı. Fısıltının biraz üzerinde bir ses: “Annen, yani Barbara, ne olduğunu hiçbir zaman öğrenmedi. Ona bir süreliğine bir arkadaşımın çocuğuna bakacağımızı söyledim. Sonra o bir süre yıllara uzadı. Sen bizim kızımız oldun.”

“Biyolojik babamın bunu saklamasına yardım ettin mi?”

Babam hemen cevap vermiyor. “Biz tıp fakültesinde tanıştık. Baban, ben ve Tommy Wilson. Çabucak kaynaştık. Diğer öğrenciler bize Tıpçı Üç Silahşorlar lakabını takmışlardı.” Bu küçük anı hafifçe gülümsetiyor onu.

“Duvardan kaldırdığın fotoğraftaki adam benim babamdı. Doktor Wilson ile çekildiğiniz.”

Babamın bunu başını sallayarak onaylamasına ihtiyacım yok.

“Üçümüz de farklı uzmanlık alanları seçtik. John travma cerrahı olabilmek için çok uzun ve zahmetli bir eğitim sürecinden geçti. En iyimiz oydu.” Biyolojik babamın başarılarından duyduğu gurur sesine yansıyor. “Hep yakın olduk birbirimize. O yüzden de beni öyle çaresiz bir durumdayken aradığında yardım etmekten başka bir seçeneğim yoktu. Eve gittiğimde...” Başını iki yana sallıyor. Yüz ifadesi sert. “O güne kadar gördüğüm en korkunç manzaraydı. “İstemediğim takdirde bu olaya dâhil olmak zorunda olmadığımı söyledi bana çünkü polis bunu ortaya çıkardığı takdirde hapse girebilirdim. Ama John suç işlememişti ki. Bu hiç adil değildi. Sadece annenin itibarını düşünüyordu o. Bu olay gazetelerde yer alsaydı annenin itibarı yerle bir olurdu.”

“Bana annemden bahset,” diyerek bölüyorum onu.

“Nerede tanıştıklarını bilmiyorum. Annenin zor bir hayatı olmuş. Yetimhanede büyümüş. Oraya nasıl gittiğini bilmiyorum. Bir ailesi yoktu. Öyle güzel, öyle göz alıcı bir kadındı ki.” Susuyor. “Ama çok kırılgan bir yanı vardı. Ufacık bir şey onu darmadağın edebilirmiş gibiydi.”

“Bu da benim kendisini seven bir kocası olan böyle güzel bir kadının çocuklarını neden öldürdüğünü anlamamı sağlıyor.” Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek canımı yakıyor.

Babam bir süre yere bakıyor. Sonra bakışlarını bana yöneltiyor. “Martha olmasaydı böyle bir şey yaşanmazdı belki de. Martha Palmer tanıdığım en çekici ve en kendini beğenmiş insanlardan biriydi. Tommy psikiyatri alanında çalıştı ve bir salaklık yapıp hastalarından biriyle çıkmaya başladı.”

Annem ilk defa ağzını açıyor. Gözlerinden küçümseme akıyor. “Bir keresinde Tommy’nin partilerinden birinde karşılaşmıştım onunla. Tommy’yi kışkırtmak için elinden geleni yapmıştı. Partide ne kadar adam varsa hepsiyle flört etmişti. Hakkını vermem gerek. Güzel bir kadındı ama çok kötü kalpli olduğu her halinden belliydi.”

“Ayrıldıklarını duyduğum sonra,” diyerek hikâyeyi annemden devralıyor babam. “Martha birden Alice’in en yakın arkadaşı olduğu için

ayrıldıklarını daha sonra anladım. Sonra Martha kestirmeden John'a gitti. Onu büyülemiş olmalı çünkü yasak aşk yaşamaya başladılar. John abayı yaktı ona. Tamamen onun kontrolündeydi." Tıpkı Jack gibi. "Bitirmesini söyledim John'a. Alice'e ve çocuklara haksızlık yaptığını söyledim. Bitirmedi. Aslında onun için ailesini terk edecekti."

Hikâyenin geri kalanını tamamlıyorum: "Martha doğum gününde evimize geldi. Bunu neden yapmış olabilir?"

"Martha Palmer hain ve kötü kalpli bir kadındı. John'un her akşam karısına ve çocuklarına dönüyor olmasına katlanamadı. O yüzden de evine gitti. Hiçbir şeyden haberi olmayan Alice en yakın arkadaşını içeri davet etti. O ise John ile yaşadığı yasak aşkı anlatıp Alice'in dünyasını başına yıktı," diyor babam.

Oturma odasından gelen çığlığı duyuyorum. Çığlık sesi dursun diye şakaklarımı ovuşturuyorum.

Babam devam ediyor: "Kötülüğünü yaptıktan sonra güle oynaya çıktı evden. Alice'i darmadağın olmuş hayatıyla baş başa bıraktı."

"Ama çocuklarını öldürmesi, Edward, kendini öldürmesi," diyor annem şoktan titreyen sesiyle.

"Biliyorum, biliyorum," diyor babam alçak sesle. "Sadece kocası tarafından değil aynı zamanda en yakın arkadaşım dediği insan tarafından da ihanete uğradı. Bu onun kaldıramayacağı kadar ağır bir yükü. Cinnet geçirdi sanırım."

Korkunç bir sessizlik oluyor. Sonra babama "Peki sen nasıl yardım ettin ona?" diye soruyorum.

"Polise gitmesini önerdim ona ama gitmedi. Benden istediği şey seni bir süreliğine uzaklaştırmamdı. Ben de kabul ettim."

Küçük Lisa'yı arabanın arka camından bakarken görüyorum. Bakışlarım inşaat ustasının işaretinde. İyice küçülüp gözden kaybolana kadar izliyorum o işareti.

"Baban annene ait olan bir tek şey verdi sana. Annenin çok kullandığı bir şey. Biz de onu sana on beşinci doğum gününde hediye ettik."

“Fularım.”

Bu ne kadar da ironik bir şey. Geceleri beni güvende tutan fular aslında beni öldürmek isteyen kadına aitmiş. Öz anneme. Başka bir şeyi daha anlıyorum: Martha Alice’in fularını tanımış olmalı. Ne de olsa onun en yakın arkadaşıydı. O gece ben uyanık uyurken beni odama geri götürdüğünde gördü fuları. Kimin olduğunu neden sorduğu şimdi anlaşıldı. Ben de ona anneme ait deyince... Fuları yatağıma ne halde bıraktığını hatırlıyorum. Düğüm üstüne düğüm atmıştı.

“Cesetlere ne oldu?”

Babam yine başını iki yana sallıyor. “Bilmiyorum. Bizim işimizde birçok insan tanırın. Buna krematoryumu²⁰ olan levazımatçılar da dâhil. Ya da gömmüştür cesetleri. Bilmiyorum.”

O an aile üyelerimin mezarlarını asla bulamayacağımı anlıyorum.

“*Yeterince masum insan incindi zaten.*” Öyle yazıyordu veda mektubunda. Çok fazla masum insan incinmiş oysa.

“Neden Martha ve Jack ile yaşamak için geri döndü?”

Babam keyifsizce gülüyor. “O şeytan kadın pençelerini geçirmişti ona bir kere. John hayatından çıkaramadı onu. Martha’nın bunu nasıl yaptığını Tommy anlattı bana. Martha’nın biten her ilişkisinden sonra âşığından bir şeyler alma huyu olduğunu söyledi.” Aklıma Bette’in isimliği geliyor. “Babandan almak istediği şey eviymiş. Başka adamlarla birlikte olarak ve karısıyla çocuklarına olanlarla yıllarca işkence etmiş babana. Onu suçlamış. Bu da yetmezmiş gibi sanırım bir de genç bir adamı, Jack’i getirmiş eve. En üst kattaki odaya girmesini de yasaklamış.”

“Tüm bunlar ona fazla ağır gelmiş olmalı çünkü yakın bir zamanda intihar etmiş. İntihar mektubunu buldum.”

“Yüce Tanrım!” diye bağılıyor annem şaşkın gözlerle.

“Biliyorum,” diyor babam.

“Ne?” Sırtım geriliyor. “Sen nereden biliyorsun?”

“Oradaydım.”

²⁰ Ölülerin yakıldığı yer.

Kırk Bir

“Sen ne diyorsun Edward!” diye bağılıyor annem.

“Martha beni arayıp John’un tuhaf davrandığını söyledi.” Yalvaran gözlerle anneme bakıyor. “Ne yapsaydım? Lisa’nın babasını o kadının eline mi bıraksaydım? Tabii ki yapamazdım.” Sesi sert. “Oraya gidip gördüm onu. Beni iyi olduğuna ikna etti. O kadınla konuşmak için yanından ayrıldım. Alt katta tartışmaya başladık. Tekrar yukarı çıktığımda kendini asmıştı.” Olayın dehşeti eliyle ağzını kapattırıyor ona. Boncuk boncuk terliyor. “John’u aldım. Güvendiğim bir levazımatçıya götürüp ona düzgün bir cenaze töreni düzenledim.” Babamın gözlerinden yaşlar boşalıyor. “Arkadaşım başına gelenlerin hiçbirini hak etmemişti. En azından huzur içinde yatmasını sağlayabilirdim. Mezarının başında bir tek ben ve Tommy vardık.”

“Peki ya Jack?” Ben de ağlamak istiyorum ama kendime engel oluyorum. Bu hikâyeyi sonuna kadar dinlemek zorundayım.

“Jack o sırada evde değildi. İş için kuzeyde bir yerlere gitmişti. Geri döndüğünde ona John’un gittiğini söyleyeceğimiz konusunda anlaştık Martha ile. Jack’e John’un adını bir daha anmamasını, John diye biri hiç olmamış gibi davranmasını söyleyecekti.”

Benden önce bir kiracıları olmadığı konusunda o yüzden ısrar etmişti Jack demek ki. İşin içinde değildi. Tıpkı sahibinin komutlarını yerine getiren bir yavru köpek gibi Martha’nın komutlarını yerine getirmişti.

Babam hıçkırıklara boğuluyor. Benim için elinden geleni yapmaya çalıştığını çok iyi bildiğim güçlü ve metanetli babam. Burada öylece oturup darmadağın oluşuna seyirci kalamam. Yanına koşup hıçkırıklarla sarsılan bedenine sarılıyorum.

Beni görmek için ıslak yüzünü kaldırıyor. "O hasta ve ahlaksız kadınla aynı çatı altında yaşadığını öğrendiğimde aklımı kaçırıyordum ben. Seni oradan hemen çıkarmam gerekiyordu. Tommy de bana yardım etmeyi kabul etti."

"Bunun yolu beni delirtmeye çalışmak değildi baba."

"Biliyorum ama o kadar çaresizdim ki! Martha odandaki masada John'un intihar mektubunu bulduğunu söyledi bana."

"John'un kızı olduğumu o zaman mı anlamış?"

"Hayır. Kocasını ona senin kendine ait bir evinin olduğunu söylediğinde şüphelenmiş. Seçmen kütüklerini inceleyerek izini sürmüş." Tıpkı Alex'in evin izini öyle sürmesi gibi. Bana karşı benim oyunumu oynamış düşmanım. "Seni benimle bağlantılandığı an seni evden götürmemi, yoksa... O yüzden annenle gelip seni o evden çıkmaya ikna etmeye çalıştık. Tommy ile geldiğimde seni bir akıl hastanesine kapattırmak sana yapabileceğimiz en kötü şeydi. Bunu biliyorum ama seni o kadından uzaklaştırmak için her şeyi ama *her şeyi* yapardım. Seni incitecekti. Alice'in son çocuğunu."

Annem elini omzuma koyuyor. Yapmayı çok istediğimiz bir şeyi yapıyoruz. Birbirine kenetlenmiş bir aile oluyoruz.

Sonunda ayak topuklarımın üzerinde arkaya doğru yaylanıp John Peters'in hikâyesini tekrar çıkarıyorum cebimden. Çok tuhaf. O benim babamış gibi hissetmiyorum. O hep John Peters olacak benim için.

"Artık konuştuğumuz için hikâyenin geri kalanını okuyabilecek gücü bulabiliyorum kendimde. Bunu yapmak benim için çok zor. Bana yıllar boyunca kâbuslar gördürmüş bir şey bu. Onun bunu bana nasıl yaptığını anlamıyorum."

Kırk İki

Daha Önce: 1998

Yaralı kızı gözyaşlarına boğuldu. Ciğerlerine hava doldurmak için çırpındığı için göğsü hırlayan kızını son derece özenli bir şekilde yatağa yatırdı. Çektiği acıyı görmeye dayanamıyordu. Onun yüzünden olmuştu. Yaptığı pervasız seçimler yüzünden. O an bir karar verdi. Doğru ya da yanlış olması önemli değildi. O öyle yapmaya karar vermişti.

Elini kızının kan bulaşmamış saçlarında gezdirirken gülümsedi. "Baban doktor. Kaza geçiren minik kızları nasıl iyileştireceğini biliyor."

Nazikçe alnından öptü kızını. Sonra yaralarını inceledi. Kollarındaki ve bacaklarındaki kesikler kötüydü ama çok derin değildi. Minik karnındaki kesik çok daha derindi. Öldürmek amacıyla yapılmıştı. Alice bunu nasıl yapabilmıştı? Kızının ayak tabanlarındaki kesikler zamanla iyileşirdi. İz kalıp kalmayacağından emin değildi. Ayak derisi kendi kafasına göre davranırdı. Ayaklara inen bir sürü sinir ucu vardı. Bu kesikler biricik bebeğinin canını çok yakıyor olmalıydı.

Babası kapıya dönünce Marissa korkmuş ve cılız bir sesle "Baba beni bırakma. Lütfen beni bırakma!" diye bağırdı.

Hemen döndü ve öperek sakinleştirdi onu. "Hemen döneceğim. Baban seni iyileştirecek."

Evde tuttuğu ilaç çantasıyla geri döndü. Evde her zaman acil durumlarda kullanılmaya hazır bir tedavi seti bulundururdu. Marissa'ya bulabildiğı bütün ağrı kesicileri verdi. Ama işe yaramadıkları hemen belli oldu. En küçük ve hayatta olan tek kızının üzerinde sonraki üç saat boyunca çalışırken ona verdiği havluyu ısıırken bile çığlıklar attı kızı. Kendinden nefret etti ama başka ne yapabilirdi ki? Onu hastaneye götürse soruşturma açılırdı. Güzel Alice'inin kendi çocuklarını öldüren bir anne olarak gazete manşetlerine düşmesine izin veremezdi. Tanrı onu affetsin ama karısını kurtarabilmesi için kızı çok daha büyük acılara dayanmak zorunda kalacaktı. Hepsi onun hatasıydı. Onun suçuydu.

Bu evin sırlarının sonsuza dek saklanması gerekiyordu.

Kırk Üç

Şimdi

“İğneyi ve çektiğim korkunç acıyı rüyalarımnda hissediyorum,” diyorum şaşkınlıktan donakalmış annem ve babama. “O kadar canım yanıyor ki! Bir bıçağın nasıl olup da bir iğneye dönüştüğünü hiç anlayamamıştım. Bunu bana nasıl yapabildi?”

Babam beni yanına çekiyor. “Olanlar yüzünden kendini suçladı. John’u tanıdığım için söylüyorum, şefkatli ellerinin seni iyileştirmesinden başka bir şey istememiştir.”

“Bunları neden hatırlamadığımı anlamıyorum. Nasıl unutmuş olabilirim?”

Konuşan annem oluyor bu kez: “Hiçbir çocuk annesinin onu ve kardeşlerini öldürmek istediğini hatırlamak istemez. Bununla yaşamak zorunda olmak ne kadar feci bir şey olurdu bir düşünsene.”

Babam ekleme yapıyor: “Yaşadığın şey o kadar travmatik bir şeydi ki zihnin bununla baş edemedi. Barbara sana ne olduğunu bilmiyordu ama olanlarla baş etmene yardımcı olabilmek için çiftlikteki kaza hikâyesini uydurmaya karar verdik. Sana gerçek hayatta yaşayabilecek bir olay anlatırsak buna tutunabileceğimi ve zamanla bu gerçeği kabullenebileceğini düşündük.”

“Öyle olmadı ama.”

“Artık daha huzurlu mu hissediyorsun peki?”

Elimi kalbime götürüp bir süre düşünüyorum. “Emin değilim. Gerçeği ortaya çıkarmamın benim için önemli olduğunu çok iyi biliyorum. Deliyormuşum gibi hissetmiyorum.”

Bakışlarımı babama sabitliyorum. “Beni John Peters’in mezarına götürür müsün?”

John

Baba

Koca

Arkadaş

Cerrah

Yaşam sever

Bunlar biyolojik babamın Kuzey Londra’da bulunan bir mezarlıktaki mezar taşına yazılmış basit sözcükler. Annemle babam arabada kalarak bana biraz özel alan bırakma saygısını gösteriyorlar. Evin trajik sırlarını ortaya çıkardıktan bir hafta sonra John Peters’in mezarının başındayım. Kuvvetli bir rüzgâr var. Bu hüzünlü yerde dururken yüzüme vuruyor. Onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. O benim kanımdandı. Bu dünyaya gelmemi sağlayan adamdı. Ama güzel bir yüzün başını döndürmesine izin verip ailesini dağıtan adamdı da aynı zamanda. Ailemin diğer fertlerinin mezarları başında durabilme şansını bana vermediği için onu asla affetmeyeceğim. Her nerede yatıyorlarsa huzur içinde yatmalarını ve artık acı hissetmemelerini diliyorum.

Çiçek getirmedim. Siyah yas giysilerine de bürünmedim. Yanımda getirdiğim şeyi mezarın üzerine bırakıyorum.

İntihar mektubunu.

Arabaya bindiğimde annemle babam bana endişeli bakışlar atıyorlar.

“İyiim,” diyerek rahatlatıyorum onları. “Geleceği dört gözle beklemeye hazırım.”

Uzun uzun birbirlerine bakıyorlar.

“Neler oluyor?” diyorum.

Babam tedirgin bir ses tonuyla konuşuyor benimle: “Ev hiçbir zaman Martha Palmer’ın olmamış. O hep öyle olduğunu zannetmiş ama son gülen baban olmuş. Baban evi MP isimli bir şirketin üzerine kaydettirmiş.”

Alex de bana üç aşağı beş yukarı aynı şeyi söylemişti ama şirketin Martha’ya ait olduğunu düşünmüştü o. Martha Palmer. MP?

“Bana ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Ev John’un en yakın akrabasına ait. O en yakın akraba da sen oluyorsun: Marissa Peters.”

Kırk Dört

Dört Ay Sonra

Nakliye şirketi çalışanlarının evin içindekileri paketleyip dışarıdaki büyük kamyonu yükleyişini izliyorum. O eşyaların hiçbirini istemiyorum. Yöresel bir yardım mağazası alacak o eşyaları. Bunun için minnettarım. Evi satılığa çıkardım. Bir hafta içinde genç bir aile taşınıyor olacak bu eve. Buna seviniyorum. Bu evin gülen ve oynayan çocuk seslerinin çınladığı bir aile evi olmasını istiyorum yeniden.

Jack gideli çok oldu. Bahçedeki kenevir tarlasından iz kalmadı. Yasadışı yaprakları tek tek koparıp kesmesine yardım ettim. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.

“Lisa!” diye sesleniyor eşikte beliren Alex.

Ona ihtiyacım olduğu süre boyunca yanımdan hiç ayrılmadı. Bir arkadaş olarak. Daha fazlası değil. Hem de ne arkadaş! Daha iyisini bulamazdım.

Ona doğru yürürken kocaman bir gülümseme kaplıyor yüzümü. Sert yüz ifadesini görünce gülümsemem yarım kalıyor.

“Sorun ne?”

Alex beni içeri sokup bir sandalye taşıyan taşımacılardan birinin önünden çekiyor. Adama sesleniyor: “Arkadaşlara yarım saatlik bir mola vermelerini söyler misin?”

“Saatlik ücret alıyoruz biz,” diyerek hatırlatma yapıyor adam.

“Ek ödeme yaparım. Faturaya ekleyin lütfen.”

Alex dikkatli bir şekilde kapıyı kapatırken adam tamam anlamında başını sallıyor. Beni kırmızı-siyah kilimin hâlâ durduğu evin kalbine çekiştiriyor.

Kilime değil ona bakıyorum. “Ne oluyor?”

Başlamadan önce tereddüt ediyor: “Bu kilimi daha önce fark etmiş miydin?” Ona söylemeye çekinmiyorum. “Üstünde dururdum. Burada, evin kalbinde. Nasıl olduğunu açıklayamam ama kendimi toparlamamı sağladı. Ayaklarımın yere bastığından emin olmamı.”

Rahatsız görünüyor şimdi. Sanki bir şey söylemek istemiyormuş gibi. Ama söyleyip parmağıyla gösteriyor: “Kilimin kenarlarını oluşturan şu desenleri görüyor musun?”

Kafam tamamen karışmış bir vaziyette evet anlamında sallıyorum başımı.

“O desenlere yakından bak. Onlar desen değil, yazı...”

“Kiril alfabesi,” diyerek sözünü kesiyorum. Kalbim deli gibi atıyor. Uzun süredir ilk kez yerimde duramıyorum.

“İsim bunlar,” diyerek devam ediyor alçak bir sesle. “Alice, Leo, Tina...”

“Marissa. Ben yani.” Gözyaşına boğulmuş bakışlarım Alex’e yöneliyor. “Sence babam, yani biyolojik babam, bu kilimi özel olarak mı yaptırmış?”

“Öyle görünüyor.”

Sanki aile fertlerimin mezarlarına bakıyormuşuz gibi saygı dolu ve yaslı bir sessizlik içinde duruyoruz orada.

“Onca yıl boyunca gittiğim sayısız terapist bana her türlü teşhisi koydu. Takıntılı, zorbalık kurbanı, travma sonrası stres bozukluğu yaşıyor ya da en yalın haliyle deli dediler benim için. Oysa ben en

yaygın insani dertten mustaripmişim: kırık bir kalpten.” Derin bir nefes alıyorum. “Bana bir dakika verebilir misin?” diyorum kendime bile uzaktan gelen bir sesle.

Alex cevap vermiyor ama birkaç saniye sonra kapının kapatıldığını duyuyorum.

Dizlerimin üstüne çöküp avuçlarımı her bir ismin üzerinde saygıyla gezdiriyorum. Parmağımın ucu güzelce şekillendirilmiş harflerin üzerinden geçiyor tek tek. Sanki yine duvardaki yazıya bakıyormuşum gibi. Aileme tekrar kavuşmuşum gibi hissediyorum. Bu kilime neden bu kadar düşkün olduğum şimdi anlaşıldı. En başından beri evin kalbinde bekliyormuş beni ailem.

Tostoparlak olup ağlıyorum.

Bitiş

Akşam saati. Yolun karşısında durup eve yeni gözlerle bakıyorum. Tüm sırları çözülmüş durumda benim için. Benimle ilgili olanları yani. Satın alan aile eve taşındı. Üst katın penceresinde ve onun alt katındaki salonda loş sarı ışıklar var. Alt kattaki bir pencerede bir an görünüp sonra kaybolan bir çocuk görüyorum. O çocuğu gülüp oynarken hayal ediyorum: Ev bunun için yapıldı zaten. Mutluluk ve sevgi için, kol kola yürümek için, hep beraber yemek masasına ya da kahvaltı tezgâhına oturmak için, gece uyumak için.

Ev eski günlerdeki gibi dik ve gururlu duruyor. Duvarları herkese kucak açan rengine geri döndü. Sarmaşık evin taş duvarlarıyla uyum içinde bir huzur manzarası gibi uzamıyor. İnşaat ustasının işaretine gelince, o artık benim anahtarım değil. Hiçbir zaman da olmayacak. O başkalarına ait artık. Başka bir aileye.

En üst kattaki odama son bir bakış atıyorum. Penceresi dünyaya kapalı. Pencerenin arkasındaki rengi karanlık gölgeliyor. Umarım duvarları tekrar beyaza boyanmış, döşemelikler de ovularak temizlenmiştir. Bir ışık yanıyor. Pencerede bir oğlan çocuğunun yüzü beliriyor. Umarım mutludur o odada. Endişeleniyorum bir an. John Peters arkasında başka kartvizitler bırakmamıştır inşallah.

Bir daha arkama dönmemek üzere sırtımı dönüyorum eve ve ya-vaşça yürüyerek uzaklaşıyorum oradan.

Restorana girip beni beklediği masaya doğru yürüyorum. Açık yakalı bir bluz ve yaralarımı gururla açığa çıkaran bir kot etek var üzerimde. Kimse gözünü dikip bakmıyor bana.

Masaya geldiğimde Alex ayağa fırlıyor.

“Seni gördüğüme sevindim Lisa,” diyerek karşılıyor beni şu meşhur gülüşüyle.

“Ben de seni gördüğüme sevindim Alex.”

Çıkma oyununu tekrar denemeye karar verdik. Sanki daha önce hiç karşılaşmamışız gibi en baştan başlıyoruz.

Masaya oturur oturmaz “Bilmen gereken bir şey var. Vücudumda yara izleri var benim. Ben küçükken geçirdiğim bir kaza sonucu olmuş. Bazen kâbuslar görürüm ama bu aralar çok sık görmüyorum. Geceleri bacağımı yatağa bağlıyorum çünkü bazen uykumda geziyorum. Ben buna uyanık uyumak diyorum çünkü neler olduğunu her zaman hatırlıyorum,” diyorum ona.

“Benimle ilgili bilmen gereken bir şey var,” diyerek karşı hamle yapıyor Alex. “Farklı renklerde çorap giymeyi seviyorum.”

“Amy Winehouse takıntım var.”

“Rus şairleri severim.”

Birbirimize bakıp gülüyoruz.

